

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KAHRAMANLAR YÜKSELDİĞİNDE

ANTI KAHRAMANLARIN
AŞK DÜETİ #2

giana
darling

Kahramanlar Yükseldiğinde

Giana Darling

Anti-Heroes in Love #2

*Hiçbir zaman yeterli olmayacağı öğretilen tüm bekâr kadınlar için.
Sadece kendin olmayı başarmak bana ilham veriyor. Kadın ruhunun gücü ve azmi yenilmezdir.*

Ve Michelle Clay'e.

*Her zaman diğerkadınları destekleyen ve diğerkadınlara tezahürat
eden kadına.*

“Tamamen iyi olmak gibi tamamen kötü olmak da insanlık dışıdır.”
-Anthony Burgess

PLAYLIST

"Soldier"--Fleurie

"No Time To Die"--Billie Elish

"Count On Me"--NEEDTOBREATHE

"Boom Boom"--2WEI, Jon, Bri Bryant

"Touch"--HAUX

"Buon Natalte"--Nat King Cole

"Brooked"--Amos Lee

"Work"--Charlotte Day Wilson

"Falling Water"--Peter Oren

"Call Out My Name"--The Weeknd

"Walk Through Fire"--Zayde Wolf

"Scars"--Boy Epic

"Sweetest Devotion"--Adele

"Build It Better"--Aron Wright

KISIM-I NAPOLİ

BİRİNCİ BÖLÜM ELENA

Onu sevmek her şeyin sonu değildi.

Kitaplarda ve filmlerde hep böyle olması da oldukça komikti.

Onu sevmek sadece başlangıçtı.

Bir bakıma benim ölümümdü.

Önceki kadın soğuk, hesapçı ve inatçı bir yapıya sahipti. Hem karmaşık bir hayatı hem de özenle inşa edilmiş kişiliği olan avukat, New York'ta yerin altı metre altına gömülüydü.

Bir erkeğin tutuşturduğu ateşin küllerinden doğan bu yeni varlık, Atlantik Okyanusu'nun ortasında bir uçakta yeniden doğmuştu.

Yeniden doğmuştum. Boş bir kâğıt gibi bembeyazdım ve geleceğim kâğıdın üzerindeki kalem gibi boşlukta duruyordu.

Sadece üç şeyi biliyordum.

Birincisi, tanınmış bir suçluyla ülkeden kaçmak beni de suçlu yapmıştı, dolayısıyla hayatımda ilk kez resmi olarak kanunun yanlış tarafında yer alıyordum.

İkincisi, beş sene önce kendi rızamla dönmeyeceğime yemin ettiğim ülkeme dönüyorduk. Dahası canavarın kalbine inecektik. Napoli'ye. *Camorra** mafyasının merkezi olan lağım çukuruna. Tüm gençliğimi geçirdiğim kötü adamların yanına.

* İtalya'nın güneybatısında bulunan Campania bölgesine özgü bir mafya türü. Bu türün örgütlenme biçimi klanlara ayrılır ve her klanın başındaki yöneticiye *capo* ismi verilir. (e. n.)

Üçüncüsü ve en önemlisi de çıplak elle adam öldürebilen hatta öldürmüş bir mafya babasına âşık olduğum gerçeği idi. Dante Salvatore. Hayatımı değiştiren adam.

Kısa listemdeki tek olumlu şey bu gibi görünse de beni hem tüketen hem de önemli olduğunu hissettiğim tek gerçek şeydi.

Dante'ye âşıktım.

Daha önce de sevmiştim.

Peki ya... bu neden bu kadar farklı, bu kadar tuhaf hissettiriyordu?

Christopher ve Daniel'a tutkuyla bağlıyken bile bağımsız olduğumu biliyor, duygularımı mantığımdan ayırabiliyordum.

Fakat Dante'yle birlikteyken sınırlarımın bulanıklaştığını, tüm varlığımın sınırlarını onun çizdiği bir suluboya tabloya hapsedildiğini hissediyordum.

Ne kendime ait bir alan istiyordum ne de mantığımla hareket edebileceğim bir yapı.

Dio mio, onunla birlikte olabilmek için bu ülkeyi ve tüm hayatımı arkamda bırakmıştım. Mantıklı düşünemiyordum.

Ama işin çılgınlığı da buradaydı.

Kendi çıkarlarıma karşı hareket etmem, düşüncesizce davranmam, pervasız olmam ve bir hatanın peşinden gitmem umurumda değildi.

Öyle başıboş davranıyordum ki baş döndürücü, çılgın kahkahalarla haykırmak geliyordu içimden.

Aklımı kaybetmişim. Dante'nin merhametsiz kolları, beni eski hayatımın kafesinden çekip çıkartmıştı.

Kendimi özgür hissediyordum.

Özgür.

Hayatımda ilk *defa*.

"Lottatrice mia".

İngiliz ve İtalyan aksanının fısıltısı zihnimde yankılandı, uçağın oval penceresinden gördüğüm okyanusun karanlığına bakarak onu düşünmeye başladım.

Dante her zamanki oturuşuyla yumuşacık deri koltuğa kurul-

* (It.) Tanrım. (c.n.)

** (It.) Savaşçımı. (c.n.)

muştı; iri bedeni yayılmış, kalın kalçaları açılmış, ağır kaslı gövdesi pelüş minderlerin derinliklerine gömülmüştü. Bu kadar rahat bir pozla tembel, hatta küstah görünmesi gerekirdi ama nedense onu daha güçlü gösteriyordu. Sanki o rahat tavrından bir saniye içinde sıyrılıp size saldırabilirdi.

Mürekkep karası gözleri üzerime dikilmişken yırtıcı bir hayvandan farkı yoktu.

“Yüksek sesle düşünmen huzurumu bozuyor,” deme cüreti gösterirken omzunu oynatarak İtalyanlara özgü bir şekilde silkti. “Eğer uyuyamıyorsan Elena, aklını meşgul edecek başka bir şey bulabilirim.”

Kalkış için koltuğuma oturur oturmaz duygusal açıdan bitkin bir uykuya dalmış, düşüncelerimin isyan etmesiyle daha yeni uyanmıştım. Dante telefonda işlerini halletmekle meşgulken bile benim uyanık olduğumu ve derin düşüncelere daldığımı anlayabiliyordu.

Ona kibirli bir bakış attım ama göğsüm neşeyle kabarmıştı. “Huzurunu bozduğum için özür dilerim. Çok haklısın. Nefret ettiğim bir ülkeye kaçan suçlunun peşinden gitmek için New York’taki hayatımı mahvettiğim gerçeği üzerine kafa yormam kesinlikle kabul edilemez. Ne kadar bencelim.”

Dolgun dudakları hafifçe yukarı kıvrılsa da bana sadece sivri parmaklarının üzerinden kendini beğenmiş bakışını atmaya devam etti. “Frankie?”

Kabinin arkasında iki bilgisayara bakarak bir şeyler yapan sağ kolu, “Buyur, patron,” diye seslendi.

“Dışarı çık,” diye emretti.

Frankie tek kelime etmeden bilgisayarları kapattı ve ayağa kalktı. Topuklarının üzerinde dönmeden bana hafifçe göz kırparak arka tarafa geçti.

Birden ağzım kurudu.

Dante’nin, iri bedenini deri koltuktan doğrultup kol düğmelerini düzelttikten sonra bana doğru yürümesini izledim. Beyaz gömleğinin altında, köprücük kemiğinin üzerini kapatan sargıyı görebiliyordum. Her ne kadar Frankie kurşun yarasını dikmiş olsa da bu görüntü beni delip geçiyordu. Benim yüzümden vurulmuş-

tu. Hayatını *benim için* tehlikeye atmıştı. Böylesine güçlü bir adamın krallığını ve hayatını benim için kumar masasına yatırması kendimi kraliçe gibi hissetmeme neden oluyordu.

Gözlerini gözlerime dikip iki eliyle koltuk kollarını tutarak üzerime doğru eğildi.

Kalbim korku ve heyecan karışımıyla hızla atıyordu.

Dante'nin eşsiz cazibesi, sizi öpebileceğine de ölüme de ikna edebilirdi.

“Belki de sana benimle birlikte olmak için bildiğin her şeyden neden vazgeçtiğini hatırlatmamın faydası olur.” Dilinden bitter çikolata gibi yemek istediğim o tok ve derin sesiyle mırıldandı.

Uyarılmıştım, bunu inkâr edemezdim. Bacaklarımın arası ikinci bir nabız gibi atmaya başlamıştı ve gittikçe daha ısrarcı oluyordu. Üzerimdeki kalın kaşmir hırkaya rağmen ipek atkımın altında göğüs uçlarım sertleşmişti. Uçağın için serindi ama bedenimin her santimi yanıyordu.

Yine de kendimi gergin, tuhaf ve sinirli hissediyordum.

Bu baştan çıkarma oyununu oynamak istesem de karşımdaki adamın saf cinsel çekiciliğiyle nasıl rekabet edebilecektim ki?

Tüm duyguları bastırmak için bunca yıl uğraşmışken *hissediyordum*.

Bu hisse güvenmiştim.

Sonunda nereye varacağı konusunda temkinli olsam bile.

Sonunda canlanmak için derin bir nefes aldım ve parmaklarımı sıcak boynunun etrafında dolaştırıp başının arkasındaki kısa saçları okşamak üzere ellerimi kaldırdım.

“Nasıl olacak o, göstereceğim,” diye fısıldadım. “Gerçi hatırlatma ihtiyacım yok. Her şeyi neden geride bıraktığımı unutmadım. Seni hiçbir zaman unutmam.”

Vahşi bir öpücük için dudaklarıma uzanırken boğazından bir hırıltı yükseldi. Bu, diller ve dişlerin birbirine karıştığı sahiplik dansıydı. Onun her santimetresini ne kadar arzuladığımı göstermek için aynı şekilde karşılık verdim.

“Seni öpmek en tatlı ıstırap,” diye nemli dudaklarıma karşı mırıldanırken büyük elini boğazıma götürdü. Beni bu şekilde kapana kısırdığı için kendimi kötü hissetmeliydim ancak elini sonsuza

kadar gururla takmak istediğim en zarif kolye olarak görüyordum. “Seni öpmekten kendimi alamıyorum. Öptükçe daha fazlasını istiyorum.”

“Sakin durma,” derken onu kendime doğru çekebilmek için gömleğine yapıştım. “Öp beni.”

“Ah, önümüzdeki bir saat içinde durmaya niyetim yok zaten,” dedi karanlık bir vaatle. Fakat hemen ardından benden uzaklaştı.

Boğazımdan istemsizce bir itiraz sesi yükseldi. Koltuğumun önünde dizlerinin üzerine çöküp bana yaklaşıırken kıkırdadı, cüssesine uyum sağlayabilmem için kalçalarımı iki yana ayırmaya başladı. İçim arzuyla karışık huzursuzlukla ürperdi.

Kaşmir pantolonuma uzanınca onu durdurmak için istemsizce ellerimi uzattım.

Hoşuna gitmediğini gösterircesine kaşlarını kaldırdı. “Elena, beni güzel *figa*’ndan alıkoymaya çalışma.”

Benim güzel amım.

İçimi sıcaklık kapladı.

“B-ben insanların bana bunu yapmasından... pek hoşlanmıyorum,” dedim utanarak.

“Nedenmiş?”

Güzel bir soruydu ama cevap vermek istemiyordum. Dante’nin Christopher’dan haberi yoktu. Yıllarca onun bana baktığını, beni kullandığını ve sonunda açıkça istismara uğradığımı bilmiyordu.

Ne zaman bir erkek bana oral seks yapmaya çalışsa Christopher’ın sesinin kafamda bunun “pis olduğunu” söylediğini bilmiyordu.

Mantıklı düşündüğümde onun ikiyüzlü ve büyük olasılıkla da *hatalı* olduğunu biliyordum. Aynı şeyi ona yapmam için beni sık sık zorluyordu.

Buna rağmen Dante beni nazıkçe tutup ellerimi iterek pantolonumu indirirken içimi kaplayan bu endişeyi üzerimden atamadım. Kumaş bacaklarımdan aşağı indiği sırada onu yukarı çekmek için nefesimi tuttum. Bacaklarımı omzunun üzerine koydu ve sağ yanağını uyluğumun iç kısmına dayayarak beni şaşırttı. Sıcak nefesini ipek külotumun sakladığı kadınlığımın üzerinde hissediyordum.

Tutku ve utançtan bayılacak gibiydim.

“*Sei bella*,” diye mırıldanırken başparmağını kadınlığımın üzerinde gezdiriyordu. “Çok güzelsin, Elena. Kızıl saçlarından sonsuz uzunluktaki bacaklarına, kadife grisi gözlerinden zarafetine kadar. Özellikle de amın. Bu...” Klitorisime nefesimi kesen iffetli bir öpücük kondurdu. “Çok güzel. Burayı öpmenin zevkini benden esirgeme. Seni doğrudan amından tatmak istiyorum.”

Başparmağı ipeğin altından geçerek uyluğumun ve kadınlığımın kıvrımındaki hassas tenimde gezindi. Klitorisimin üzerini özenle örten şerit dışında ipek kumaşın altında çıplaktım. Onun sert parmağının hassas tenime karşı verdiği his saçma bir şekilde tahrik ediciydi.

Elinin üzerimdeki hareketini izledikten sonra başını kaldırdığında, gözleri yeni dökülmüş katran kadar sıcaktı. “Kontrolü kaybetmene sebep olan kişi olmak istiyorum. Seni zevkle tekrar bir araya getirebilmek için ellerimin altında dağılmanı izlemek istiyorum.”

Arzu boğazımda düğümlendi ve kelimelerin dudaklarımdan çıkmasını imkânsız hale getirdi. Söylediklerine cevap olarak sadece anlaşılmas bir inleme sesi çıkardım.

Dante inlememi korkuyla karışık bir onay olarak anladı ve eğilerek sıcak ağzını ipek kumaşın üzerinden klitorisimin üzerine dayadı.

Dudaklarının sıcaklığıyla başımı deri koltuğa bıraktım. Tenimin üzerinde gezinen dili kadınlığımı yakıyordu.

“*Dio mio*.” Günahlarımın affedilmesi için dua niteliğinde fısıldadım.

Çünkü yaptığımız şey günahtı.

Dilinin ipeğin üzerinde kayması, dudaklarının ıslak kumaşın hassas ucunda gezinmesi, tenimde hissettiğim sıcak ve ardından soğuk nefesi. Dante’nin, ince bacaklarımın arasında sıkışıp kalmış büyük ve iri hali, koyu renkli kafasının soluk tenime karşı görüntüsü. Her şey dayanılamayacak kadar günahkârdı.

Geçmişimdeki travma yerine, karşımdaki görüntünün güzelliğine odaklanmaya çalışarak gözlerimi sımsıkı kapattım.

* (It.) Güzel. (e.n.)

“*Lottatrice mia*,” diye öpücüklerinin arasından iç çekti. “Bu güzel amcığa tapmamı izliyorsun, öyle mi? Senin tadını aldıkça kendimden geçmemi izlemeni istiyorum.”

Doğru düzgün nefes alamıyordum. Kendimi zorlayarak Dante’ye bakıp kesik kesik nefes almaya çalıştım. Gözlerini bana dikti ve dilini yavaşça külotumun ıslak dikiş yerinin üzerinden geçirip mırıldandı.

“Tatlı ve tuzlu,” derken parmaklarını iç çamaşıma geçirdi.

Acımasız bir hamleyle çektiği iç çamaşırım dudaklarımdan döken sessiz iniltiyle birlikte yırtıldı.

Karşısında cırılçıplak kaldığımda hırladı. Beni bütün olarak yutmaya hazır bir canavar gibi görünüyordu.

“Hayatında başka bir erkek olmadı,” dedi öfkeyle. Gözleri ilkel sahiplenme duygusuyla alev alıyordu. “Sana bu şekilde dokunan, sana bu zevki yaşatan tek kişi benim. Geçmişi unut, Elena çünkü geleceğindeki tek erkek benim.”

Ben tek kelime edemedi dua eder gibi saygıyla başını eğdi ve dudaklarını kadınlığımın üzerine kapattı.

İnleyerek başımı geriye attım. Zevk karnımın derinliklerine kök salarak kanıma karıştı, vücudumun her santimini hem içimi hem de dışımı yakıyordu.

İçgüdüsel olarak ellerim, onun gür siyah saçlarının arasına girdi ve onu çekerek kendime iyice bastırdım.

Tepkime karşı onaylayarak inledi ve güçlü dili kıvrımlarımın arasında gezindi. Giderek ıslanan kadınlığıma karşı ağzından çıkan yasak sesler, şehveti arttırsa bile kızarmama neden oldu. Dante bedenimden aldığı zevk için pişmanlık duymazken benim eski utancımı yeniden düşünmem imkânsızdı.

Onun küstahlığı, beni tatmin olmaktan alıkoyan kilitteki bir anahtar gibiydi. Başparmağı amımın girişinde oyalandı, sonra yavaşça içeri girdi ve yıldızları görmemi sağlayan yumuşak bir noktaya doğru kıvrıldı.

“*Dio mio, Dante.*” Karın bölgemdeki yoğunluk başımı döndürürken inledim. “Aman Tanrım, Dante, *sakın durma.*”

Kollarını istemsizce kıvranan kalçalarıma doladı; kalçamı koltuğa, amımı da acımasız ağzına sabitledi.

“Benim için boşal,” diye emretti sertçe. Kırmızı dudakları benim ıslaklığımla kayganlaşmıştı. “Ve Elena... boşalırken benim adımı söyle.”

Dudaklarını ağrıyan klitorisimin etrafına dolayıp sert bir şekilde emerken ürperdim. İki parmağı aynı anda dar amıma doğru ilerliyordu. Daralan akciğeriime hava sığmıyor, kanım damarlarımın içinde kaynıyor gibiydi.

“Dante,” derken hâlâ bu histen korktuğum için neredeyse hıçkırarak ağlayacaktım. Rahmim acı verici bir şekilde kasılmaya başladı ve birkaç saniye sonra, vücudumdaki her şeyin sıkılaşıp sertleşmesine çığlık atarak eşlik ettim. Yumruk gibi sıkıydım, hemen sonra hızla patlayarak açıldım.

“Dante, Dante, Dante,” diye inlerken parmaklarım saçlarını sert bir şekilde tutuyordu. Kadınlığım parmaklarına karşı kasıldı, dilinin ucundaki klitorisim zonklarken uçağın tavanına bakıyordum.

“İşte bu,” diye mırıldandı, ganimetlerinin tadını çıkaran zafer kazanmış bir savaşçı gibi. Parmakları içime nazikçe girip zevkin her zerresine eşlik etti. “Ağzımın ve parmaklarımın her yerine nasıl boşaldığına bir bak. Bu çok güzel ve tamamen benim.”

Dante, hâlâ nefesimi toparlamaya çalıştığım sırada hızlıca kemerini ve siyah pantolonunu çözüp kalın aletini iç çamaşırından çıkardı. Başı kızarmış, şişmiş ve erik gibi morarmıştı. Hem sert hem de yavaş bir şekilde hareket ettirdiğinde ucunda bir inci tanesi gibi meni belirdi. İçimde sikiyle bir şeyler yapma isteği oluştu; yüzümü sıcak, sert derisine sürtmek, ardından zevk suyuyla beni ödüllendirene kadar ucunu emmek gibi ahlaksız ve yanlış şeyler.

Ancak Dante, bana bu temel arzulara boyun eğmem için zaman vermeyince bir yanımda buna memnun oldu. Onun karşısında bile kendimi ahlaksızca davranmaya tam olarak hazır hissetmiyordum.

Fakat onun bu şekilde davranmasını izlemek bambaşka bir hikâyeydi.

O ayağa kalkarken hırçın bir şekilde inledim. Göğüslerimi açığa çıkarmak için atkımı boynuma kadar iterek, “Orada tut,” dedi. Sorgulamadan yaptım.

Bir ayağını koltuğun koluna doğru kaldırdı ve iri vücudunu benimkinin üzerine getirdi. Kalın aletini açıkta kalan göğsüme

doğru yöneltti. Yaptığı şeyin aşağılayıcı olması gerekirdi ama bu iri adamın beni köşeye sıkıştırarak koltuğuma sabitlemesi hoşuma gitmişti. Çünkü bana asla zarar vermezdi. Beni asla küçük düşürmezdi. Benim orgazmımdan o kadar tahrik olmuştu ki günahkâr dürtülerini dizginleyememişti.

Karşımdaki insan; eğitilmiş, bilge, Dük oğlu Dante Salvatore değildi.

Mafyaydı. *Don**. New York Şeytanı.

Kendini kurtarmak için benim uyuşuk, seksi bedenimin görüntüsünü kullanıyordu.

İçimde alevlenen güç beni sersemletmişti.

“Bana ne yaptığını görüyor musun?” diye savaştan yıpranmış bir sesle sordu. Aletini yüzümden birkaç santim uzakta, neredeyse acımasızca sıvazlıyordu. Aletin kafasının yumruk yaptığı ıslak elinin içine girip çıkışını izlerken büyülenmiş gibiydim. “Yalnızca sen, Elena. Sadece seninleyken seni becerdiğimi, seni işaretleyerek bedenim ve spermimle sana sahip olduğumu hissedebiliyorum. Şimdi benim olduğumu bilmen için seni bununla kaplayacağım. Seni sadece ben sikebilirim. Sadece ben değer verebilirim. Sadece ben sevebilirim.”

“Evet,” diye inledim. Karın kaslarının güçle kasılmasını ve gerilmesini izlerken nemli dudaklarımı yaladım. “O gece seni ofiste izlediğimde öyle güzel boşaldın ki... mastürbasyon yaparken düşündüğün kişi ben olmak istemiştim.”

Dante, boşta kalan elini boğazıma koymak için öne doğru eğilirken hırladı. Yumruğunu şişmiş göğüslerimin hemen üstündeki aletin üzerinde çevirebilmesi için beni sabit tuttu. İkimiz de nefes nefesydik, bakışlarımız penisinin görüntüsüne odaklanmıştı.

“Söyle bana, *donna*”, diye kıvrandı. Zirveye ulaşmak için hızlanırken boynundaki kaslar gerildi. “Bana bu güzel bedenin üstüne boşalmamı istediğini söyle.”

“İstiyorum,” diye itiraf ettim, cildim şimdiden beklentiyle karıncalanmaya başlamıştı. “Benim için gel, *capo****m.”

* İtalya’da mafya patronlarına verilen unvan. (e.n.)

** (İt.) Kadın. (e.n.)

*** Campania bölgesine özgü mafya türündeki her klanın başındaki yöneticiye *capo* ismi verilir. (e.n.)

Kalçalarını öne doğru hareket ettirmeden saniyeler önce, “*Cazzo*,” diye sertçe bağırdı ve boşalmaya başladı.

Ne kadar çok boşalabildiğimi unutmamıştım. Onun kendi sıvısıyla kaplı görüntüsü sonsuza dek aklımda kalacaktı fakat göğsümü kaplayan sıcak sıvısı karşısında yine de şok olmuş ve uyarılmıştım. Ellerim hiç düşünmeden göğüslerime uzandı ve onları Dante’ye sunmak için avuçladım.

Aletindeki son spermi de akıtıp sonunda yumuşayan organını serbest bırakırken inledi. Parlayan gözlerle eserine baktı, sonra yavaş yavaş ve bilinçli olarak ıslaklığı cildime sürmek için uzandı.

“Menimi gururla taşıyorsun,” dedi yarı emreden yarı soru sorar tavırla.

Her ikisi de hoşuma gitmişti. Aklımın tuzaklarını bildiği için açıkça onayımı isteyecek türden biri değildi. Eğer bana bir şey sorsaydı kendimi buna karşı çıkmak zorunda hissederdim çünkü ben bu şekilde eğitilmiştim.

Ancak bu incelikli yarım sorular, mürekkep karası gözlerinin içindeki kelimeler ve beni sınırlarımdan ötesine iterken ellerindeki hafif tereddüt, takıntılarımdan farkında olduğunu gösteriyordu. Onları yıkmak için mücadele ederken bile onlara saygı duyuyordu.

“Evet,” dedikten sonra başımla onayladım. Bakışlarımız kilitlenmişti. “Bunu gururla taşıyorum.”

Bir kenara çekilip pantolonunu düzeltirken yorgunluktan hafifçe bükülmüş gülümsemesi kör ediciydi.

“*Mükemmel*,” diyerek övdü ve aniden beni kollarına almak için eğildi.

“Dante, yaralısın,” diye itiraz etmeme rağmen vücudumu kaldırıp etrafında döndü ve benimle birlikte koltuğa yerleşti.

Ardından kucağına yatırıp başımı boynunun ve omzunun kıvrımına yasladı, gömleğimi yapış yapış olmuş göğüslerimin üzerine indirdi. “Lütfen, bu sadece bir böcek ısırığı.”

“İtalyan erkeklerin Bay Maço tavırlarında ısrar etmelerinin nedeni nedir?” Ona dik dik bakıp sağ tarafını dürterek sordum. “Sen göğsümün her yerine boşalan iri ve güçlü bir adamsın. Bence bu sert erkek tavırlarını bir kenara bırakabilirsin, Dante. Sanki göğ-

* (İt.) Lanet olsun. (e.n.)

sünde kurşun yarası yokmuş gibi beni kucaklayıp taşıman aptallık!”

Dante kahkahalarla kükreyerek başını yastığa doğru bıraktı. O güzel ses tüm vücudundan benimkine doğru ilerledi. Yüzünün neşeyle kırışmasını, gözlerinin bu kuvvet karşısında sımsıkı kapanmasını izlerken ağzımı kaplayan küçük, hayranlık dolu gülümsemeye engel olamadım. Sonunda bana bakmak için başını eğdiğinde, gözlerinde hâlâ mizahının parıltısı vardı.

“Açıkçası, dilimle boşalmanı sağladıktan sonra bile aptallığım için beni azarlama yeteneğine sahipsen, doruğa ulaştıktan sonra seni mayışmış hale getirmek için daha çok çalışmam gerekiyor.”

Ciddi bir tavır takınarak, “Bu konuda fazla umutlanmayacağım,” dedim.

Tekrar güldü ama bu seferki daha samimi bir kıkırdamaydı çünkü bunu yaparken vücuduma nazıkçe sarılmıştı.

“Savaşçım,” dedi. Bunu küçümseme olarak söylememiştii.

İltifat etmişti. Göğsüm konyak içmiş gibi ısındı.

Ona iyice sokuldum. Parmaklarım gömleğinin açık düğmelerinden çıkan göğüs kıllarıyla oynuyordu. Aramızdaki sessizlik sıcak ve tanıdıktı. Dante’den önce iki beden arasında böyle bir dilin olabileceğini bilmiyordum. Beni tutma şekliyle bu yeni macerada benimle birlikte olmasından, onun kadını olarak yanında olmamdan duyduğu memnuniyete kadar her şeyi anlatıyordu. Burnumu boğazının çukuruna sürttüğümde ve parmaklarımı hafifçe göğsünün üzerinde gezdirdiğimde ona karşı hissettiklerimi anlayabilmesini umuyordum.

“Kolay olmayacak,” dedi sonunda ama sesi pek korkmuş gibi gelmiyordu. “Kırsaldaki bir villada fark edilmeden saklanamayacağız.”

“O zaman neden İtalya’ya geri dönmeyi seçtin?” diye sordum. “Polisin seni arayacağı ilk yer orası olacak, ayrıca Amerika ile suçlu iadesi anlaşması olduğundan eminim.”

Dante homurdandı. Konuşurken saçımın bir tutamıyla dalgın dalgın oynuyordu. “İtalya hükümetinin ABD ile anlaşması olabilir ama ülke gerçek anlamda *le mafie* tarafından yönetiliyor. Merak

* (İt.) “Mafia”nın tamamında çoğul hali olan bir terimdir. (e.n.)

etme, Elena, kendi adamlarım beni yetkililere teslim etmeyecekler. Bizim için tehlike oluşturan şey bu değil.”

Ne gibi risklerin olabileceğini anlamaya çalışarak kaşlarımı çatı-tım. “Elbette Napoli *Camorra*’sı seni destekleyecektir. Sen Amerika’daki operasyonlarının en başarılı ekibinin *Don*’usun.”

“*Camorra* yapısı hakkında ne kadar biliyorsun?” diye sordu. “Cosa Nostra’ya ya da Amerika’daki filmlere benzemiyor. *Camorra*, kendi iç hiyerarşisine sahip ‘ailelerden’ veya gruplardan oluşan bir kuruldur. *Capo*, danışman, alt patronlar ve askerler. Her bir *capo* bir birimin başıdır.” Kısa bir süreliğine durdu, ardından sesi o kadar alçaldı ki bunu duymaktan daha çok tenimde hissettim. “Her zaman bir *capo dei capi* vardır, Elena ama her ailenin *capo*’larını aynı odada bir araya koyarsan ne olur sence? Yeni bölgedeki kurtlar gibiyiz ve o topraklarda hak iddia etme şansı için birbirimizi parçalara ayırıyoruz, *capisci*?”

“Bir odada çok fazla alfa var,” diye tahmin yürüttüm. On Dante’nin bir odada olması fikri beni biraz ürkütmüştü. “Kurum içinde olarak işleri nasıl hallediyorsunuz?”

Güldü. “Bu çok güzel bir soru. Teknoloji bize daha iyi bir çözüm sunmadan önce birçok soruna yol açtı. Eskiden yüz yüze görüşmemiz gerekiyordu. Artık nadiren şahsen buluşuyoruz. Bu daha riskli. İtalya’daki federaller veya jandarmalar her zaman bilinen ya da şüphelenilen üyeleri izliyor. Her şeyin anlaşılmasını çok fazla zorlaştıran... dijital kanallarımız var.”

“Peki, neden Napoli’ye dönüyorsun?” diye tekrarladım. Endişe cildimin altında karıncalanıyordu. “Amadeo artık sorumlu değil. Yerel *capo dei capi* seni seviyor mu?”

Dante’nin dudakları dümdüz oldu. “Pek sayılmaz.”

Ona göz kırptım. “Tamam... Uçağı döndürmenin bir yolu var mı?”

Güldü ve acı verici derecede tatlı bir hareketle burnunu benimkine sürttü.

“Artık benimlesin, *sì*? Benim senin olduğum gibi sen de benim-sin. Sana daha önce de söylediğim gibi ben hayatında görebilece-

* (İt.) Tüm patronların patronu. (e.n.)

** (İt.) Anlıyor musun? (e.n.)

ğin en dürüst adamım, bu yüzden cevabını duymak istemediğin soruları sorma.” Durdu, siyah gözleri her şeyi içine çekmek ister gibi bakıyordu. “Peki, ben sana sorayım, ne kadarını bilmek istiyorsun?”

Sorusunu düşünürken bilinçsizce bir şeytan tırnağını kopardım.

İçimdeki çatışmayı, itişen kılıçların keskin kenarlarını ve delinmiş etin acısını fiziksel olarak hissedebiliyordum. Vücudum kafamın içinden taşan düşünceler için savaş alanıydı.

Kötü bir insan olmak istememiştim. Hiçbir zaman da olmadığımı düşünmüştüm ama bu, başarılı olduğum anlamına gelmiyordu.

Kötüydim.

Her zaman iyi-kötü ya da saf-kötü gibi masalsı bir idealim vardı. Hayatım boyunca hukukun ve ahlakın “doğru” tarafında olacağımı varsaymışım. Ama biri diğeriyle çeliştiğinde kendimi bir yol ayrımında buldum.

Dante benden bir yol seçmemi ve gölgeli koridorlarda onunla birlikte ilerlememi istemişti. Dante’yle romantik bir birliktelik yaşarken onun yeraltı dünyasındaki işlerine bulaşmayacağımı düşünecek kadar saf değildim.

Gerçek şuydu ki çoktan bulaşmışım bile.

RICO’ davasını üstlendiğimde farkında olmadan danışmanımın sağ kolu haline dönüşmüştüm. Onun en yakın iş arkadaşlarıyla samimiyet kurmuş, suça ortak olduğum sonucu çıkarılabilecek bilgilere kulak misafiri olmuşum.

Bir adamı vurmuştum.

Seamus Moore, benim yüzümden ölmüştü.

Ama zaten... aynı adam yüzünden mafyaya ve suça bulaşmamış mıydım? Kumar borçlarını ödemek için küçük kız kardeşimi on sekiz yaşındayken seks kölesi olarak satan baba değil miydi o? Christopher’ı hayatımıza ve dolayısıyla yatağıma sokan baba.

Ahlaki açıdan gri ve yüzde yüz suçlu olan her şeyden kaçındığımı düşünmek bir bakıma ironikti çünkü babam içler acısı bir

* ABD’de 1970 yılında çıkarılan ve organize suçlar, dolandırıcılık, şantaj ve yolsuzluk suçlarını cezalandıran yasa. (e.n.)

insandı. Bunun ardından, hem suçlu hem de şimdiye kadar tanıdığım en iyi insan olan bir adamla tanışmıştım.

Bu, akıllara durgunluk veren bir durumdu. Düşüncelerimin akışını Dante'ye etkili bir yanıt verecek kadar iyi toparlayamadım.

“Seninle olmak istiyorum.” Çenesini avuçlayıp başparmağımı çıkıntılı kemiğin ve oradaki kirli sakalların üzerinde gezdirirken ciddiyetle söz verdim. “Bunun benim için ne anlama geldiğini bilmiyorum. Eğer senin istediğin gibi yanında durursam bu, bir daha asla avukat olamayacağımı anlamına gelir. Tüm hayatım boyunca avukat olma hayaliyle yaşadım ben. Ondan vazgeçmek çok zor.”

Zordu ama imkânsız değildi.

Neden avukat olduğumu düşünmem ve başka bir sıfatla iyilik yapabilmenin bir yolu olup olmadığını araştırmam gerekiyordu.

Dante sert ve içi boş bir kahkaha attı. Sesi tıpkı yere çarpan boş bir kovan gibi çınlamıştı. “Canavarın inine giriyoruz, Lena. Seni bu darbeden korumak için elimden geleni yapacağım ama garanti veremem. Eğer insanlar senin benim kadını olduğunu öğrenirlerse, benim tarafımda olduğunu düşüneceklerdir.”

Çatık kaşlarının arasındaki sert ifadeyi yumuşatmaya çalışarak, “Çoğu mafyanın karısı ve kız arkadaşı onların bir adım gerisinde kalmıyor mu?” diye şaka yaptım.

Ciddi bir tavırla göz kırptı, o dipsiz gözlerinin üzerindeki uzun kirpikler anlamsız derecede kalındı. “Ben çoğu mafya değilim. Bu konuda anlaştığımızı sanıyordum.”

Bu sefer kaşlarını çatma sırası bendeydi.

Onu yargılamaya devam etmek istemiyordum ama ömür boyu kendi ahlaki pusulamı dikkatle oluşturmak, dürtüsel tepkilerimi dizginlememi zorlaştırmıştı.

İç çekince nefesi alnıma vurarak saçlarımı karıştırdı. “Böyle bir riske gireceğini hiç düşünmediğim bir anda burada benimlesin. Şimdilik bu fazlasıyla yeterli.”

“Seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum,” diye itiraf ettim. Canımı acıtmasına rağmen, kelimeler doğrudan kalbimin içinden kopmuştu. “Hayatım boyunca sevdiklerimi hayal kırıklığına uğrattım ve aynısını sana yapma düşüncesine dayanamıyorum.”

“O halde yapma,” dedi basitçe, boğazımı avuçlayıp alnımı öpmek için eğildi. “Ama Elena, şunu söylemeliyim ki bu kadar *coraggio*”lu bir kadınla hiç tanışmadım. Ayrıca geçmişinde hayal kırıklığına uğrattığını düşündüğün kişinin de seni hayal kırıklığına uğrattığına hiç şüphem yok, *sì?*”

Daniel ile Giselle’i düşündüm ama eskisi gibi acının ve pişmanlığın ekşi tadı dilimi yakmıyordu.

“Bana çok fazla güveniyorsun.” Kemiklerimden fazlasının röntgenini çekebilecek gibi görünen o delici bakışlardan kaçınarak mırıldandım.

Parmakları kulağımın üstündeki saçlara kaydı. Babamın attığı yumruktan sonra gözümün altında kalan morluğun üzerine öpücük kondurmak için başımı eğdi. Geri çekildiğinde gözleri kadife kadar yumuşaktı. “Hayır, sen kendine yeterince güvenmiyorsun.”

Dante bir kez daha, sırf onunla birlikte olmak için bildiğim her şeyden vazgeçmenin şimdiye kadar yaptığım en iyi seçim olduğuna beni ikna etmişti.

* (İt.) Cesaret. (e.n.)

Napoli'nin kasabalarından birinde, Amadeo Salvatore'nin zeytinliği ve şarap evinin olduğu villasında kalacaktık. Cosima daha önce oradan bahsetmişti. Bir tarafta sonsuz zeytin ağacı, diğer tarafta ise tepeden aşağıya doğru uzanan üzüm bağı. Görünüşe göre New York'un kuzeyinden kendi uçağına binen Tore bizimle burada buluşacaktı.

Tore çocukluğumun bilinen kötü karakterlerinden biriydi ama o günlerde bile gözüne girmek için elimden geleni yapmıştım. Zaten Dante'nin babası sayılırdı. Onunla belirsiz süre boyunca aynı ortamda kalacağımı düşündükçe mideme ağrılar giriyordu. *Mafia don'*unu etkilemek için ne yapabilirdim acaba?

Uçağın arka kabininde, gelişigüzel bir şekilde toplanmış eşyaları tıktığım elimdeki tek bavula bakarken kapı tıkırdayarak açıldı. Bir saniye sonra sıcak eller önce kalçalarımın sonra da atkımın altından karnımın üzerine yerleşti.

Dante başını omzuma dayadı. "Kıyafetlerine sanki bir kasayı nasıl açacağını ya da hayatın gizemini nasıl çözeceğini anlamak ister gibi bakıyorsun."

Somurttum. "Öyle sayılır. Baba figürünle tanışacağım zaman ne giymem gerektiğini düşünüyordum."

"Tore'yle daha önce tanıştın zaten."

"O zaman avukatındım, şeyin değil..." Birbirimizin hayatın-

da hangi sıfatlara sahip olduğumuzu düşünmek için duraksadım. “Partnerin.”

Başını çevirerek sıcak nefesini boynuma üfledi. Tenimi ürper-ten dudakları nabzımı yükseltiyordu. “Partner mi? Hımm, sanmam. Bence daha çok sevgilim, kadını, *innamorata mia, amora mia*, diyebiliriz.”

Aşkım, kalbim.

Dışlerini boynuma geçirdiği an tüm vücudum ürperdi. Emdiği yerin moraracağına emindim. Kimse bu morluklardan hoşlanmazdı ama ben tenimi daha sıkı kavrayabilmesi için ona doğru yaslandım. Bana bakan herkesin *onun* olduğumu bilmesini istiyordum.

Dante’den önce sahip olmayı arzulamamıştım. Bağımsızlığıma değer veren bir kadındım. Her zaman başka birine ait olma fikrinin bağımsızlığımla doğrudan çeliştiğini düşünürdüm. Yanılmış-tım. Dante Salvatore gibi bir erkeğin kalbine sahip olmak beni zayıflatmamış, aksine güçlü kılmıştı. Onun olduğumun bilinmesinden gurur duyardım çünkü onun olduğu erkekle ve olmama yardım ettiği kadınla gurur duyuyordum.

“Yirmi dakika sonra ineceğiz. Gel oturalım,” diyerek geri çekildi. “Çok güzel görünüyorsun.”

“Uçakta on saat geçirmiş gibi görünüyorum,” dedim karşı çıkarak. “Öncesinde Brooklyn’deki bir bodrumda saatlerce kapalı kaldığım da ortada.”

“*Bastardo*” nun yüzünde bıraktığı morluktan ben de hoşlanmıyorum ama kimse seni bunun için yargılamaz. Özellikle de Tore.”

Zayıflığımı işaret etmesine rağmen, “Kıyafetim benim zırhım,” dedim. “İki dakikaya yanındayım. Üzerimi değiştireceğim.”

“Şu anda bunu idrak edemiyorsun ama ben yanındayken zırhını giymene gerek yok.” Çenemden kulağıma kadar öperek ilerledi ve neredeyse fısıltıyla, “Ben senin kılıcın olurum,” dedi.

Ben dağınık düşüncelerimi toplayıp cevap veremeden, kalçamı sıktı ve yanımdan ayrılıp uzaklaştı. Kapı arkasından kapandı.

Aşk beni birdenbire saflaştırmamıştı.

Ne olursa olsun Dante ve benim zorluklarla yüzleşmeye`de-

* (İt.) Orospu çocuğu, piç. (e.n.)

vam edeceğimizi biliyordum. Eğer Napoli'den sağ çıkacaksak hem onun kılıcına hem de benim kalkanıma ihtiyacım olacaktı.

Ama kalbimin göğsümde süzülüyormuş gibi görünmesini, kontrol edilemeyecek kadar coşkulu ve neşeli olduğunu görmezden gelemedim.

Ben senin kılıcın olurum.

Kendimi toparlamak için başımı salladım, ardından buklelerimi düzeltmek için banyoya gittim. Dudaklarımı cesur ve ateşli gösteren “*Gabrielle*” isimli *Chanel* rujumu sürdüm. Dar, siyah, yüksek belli kalem etek ve Seamus'un beni bağladığı andan itibaren bileklerimdeki kabuk bağlamış yaraları gizleyen transparan siyah bluz seçtim. Aynada gördüğüm saygın görüntüye baktığımda ânında daha rahat hissettim. Cildimi gerginleştirse de kurumuş meni izini göğsümden silmedim.

Aslında uygun olan bedenimi temizlemek olsa da içten içe bu günahkâr halimden keyif alıyordum.

Kabine döndüğümde hem Frankie hem de Dante iniş için oturmuşlardı. Ben yerime otururken Frankie alçak sesle ıslık çaldı ve Dante ona kaşlarını kaldırarak dik dik baktığında güldü.

“Çok güzel, D. Ne bekliyorsun?”

“Saygı bekliyorum,” diye karşılık verdi. “Ona bir et parçası gibi davranırsan, onun da sana aynı şekilde davranmasına izin veririm, *amico*.”

İkisi de beni izlemeye başlayınca Frankie'ye bakıp kaşlarını kaldırdım. “Bundan sonra ıslık çalmak yerine ‘Çok güzel olmuşsun, Elena,’ diyebilirsin, Francesco.”

Hafifçe gülerek başını salladı. “*Aye aye, “Donna”*.”

Dante'nin karşısındaki koltuğa oturdum ve ayakkabılarımızı birbirine bastıracak şekilde bacağını uzattığında gülümsedim. Öne doğru eğilip parmaklarıyla koltuğun altındaki çantayı çekti.

“Sana bir hediyem var, *lottatrice*.”

“Ah?” dedim heyecanımı gizleyemeyerek.

* (İt.) Dostum. (e.n.)

** (İt.) Hay, hay, *Donna*. (e.n.)

*** İtalya'da kadın mafya patronlarına verilen unvan. (e.n.)

Maddiyata düşkün bir kadın olduğumu kabul ediyordum. Hediyelere bayılırdım.

Güldü. “Bu alıştığın türden hediyelerden değil. Daha... kullanışlı diyelim.”

Çantadan çıkartıp avcunun içine yatırdığı gümüş renkli tabancayı görünce gözlerim kocaman açıldı. Elinin içinde öyle küçük kalmıştı ki neredeyse zararsız olduğunu düşünecektim. Ancak ne kadar tehlikeli olduğuna şüphe yoktu.

Parmaklarım soğuk metale değince, “İhtiyacım olacağını sanmıyorum,” diye fısıldadım. “Sen beni korursun.”

Yüz hatları biraz yumuşasa da başını salladı. “Hayır. Sadece çok aptal bir adam, sevdiklerini her zaman koruyabileceğini düşünür. Sen zaten iyi bir dövüşçüsün. Sana silah kullanmayı öğreteceğim. Kendi bencilliğimin, senin zırhında bir çatlak oluşturmalarına izin vermeyeceğim.”

Boğazımdaki yumruyu zorla yutkundum. “Seamus’u vurdum ve bundan pişman değilim ama insanları öldürmeyi alışkanlık haline getirmek istemiyorum.”

Dudakları hastalıklı bir mizahla yukarı kıvrıldı. “Hayır, bunu da istemiyorum. Ama kendini savunmaya hazır olmanın kimseye zararı olmaz, değil mi?”

“Hayır, sanırım olmaz.”

“Brooklyn’de yaşananlardan önce hiç silah tuttun mu?” diye sorarken silahı gevşek eliime yerleştirmek için harekete geçti ve parmaklarımı kabzaya göre şekillendirdi. “Bu hafif ve küçük. Geri tepmesi seni çok sarsmaz. Burası güvenlik kilidi. Ateş etmek istediğinde açmalısın. Yuvayı yeniden doldurmak için üst kısmı bu şekilde kaldırıyorsun. Tore’un villasında antrenman yapabileceğimiz bir alan var.”

Silahı tutan elime baktım ve neden bu kadar güçlü görüldüğünü düşündüm. “Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa öğreneceğim. Ama şunu bilmelisin ki ben sıradanlıkla yetinmem. Eğer ateş etmeyi öğrenirsem muhtemelen senden daha iyi bir nişancı olurum.”

Buna güleceğini biliyordum ama sesi beni yine de etkiledi. Pi-

yano müziği gibi, kaliteli İtalyan şarabı gibi. Keşke bunu kaydedip ayrı kaldığımızda sesini dinleyebilseydim.

“Neler olacağını görmek için sabırsızlanıyorum,” diyerek göz kırptı ardından geri çekilip ayaklarının dibindeki çantasından bana küçük siyah bir kılıf uzattı. “Bu bir uyluk kılıfı.” Tekrar önümde diz çöküp sert parmaklarını baldırımından uyluğuma doğru kaydırduğunda güçlkle yutkundum. Gözlerimin içine bakarak mekanizmayı sağ bacağımanın etrafına sardı. “Villanın dışına çıktığımızda bunu buraya tak, tamam mı? Bunu sana New York’ta vermeyi düşünüyordum. Şanslısın ki ben duygusal bir adam olduğum için yanımda getirmeyi akıl ettim.”

Başımı salladım. Dante’nin silahı kılıfına sokmak için eteğimi yukarı kaldırmasının beklenmedik erotizmi karşısında dilim tutulmuştu. Hareketleri yavaşladı. Gözleri hassas cildimin üzerinde parmak uçları kadar sıcaktı.

“Tadın hâlâ dilimde,” dedi sadece benim duyabileceğim şekilde mırıldanarak. “Bu yeterli değil. Güvenli yere ulaştığımızda seni yatağa yatırıp saatlerce ziyafet çekmeyi planlıyorum. Bunu başara bilir misin, Elena?”

İrkildim.

Bir eli kalçamı dizimin üstünden sert bir şekilde kavradığında dudakları şehvetli bir şekilde kıvrıldı ve bu his tüm kanıma yayıldı. “Yapamaman da önemli değil. Seni yatağa bağlayıp ziyafet çekeceğim.”

Dudaklarım aralandı ve nefes nefese, “Dante...” dedim.

Bu fikir beni ateşlendirip karıncalandırsa da itiraz etmek istediğimi anladığı için meydan okurcasına kaşını kaldırdı. “*Si, lottatice?*”

“Bağlanmak isteyeceğimi sanmıyorum,” dedim. Ancak bu ifadedden çok bir soru gibiydi.

“Katılmıyorum,” dedi rahatlıkla, dizime yanan sigara gibi yakıcı bir öpücük bıraktı. “Ama sana hiçbir zaman istemediğin bir şeyi yaptırmayacağım. Bunu anlıyor musun?”

Başımı salladım. “Benim korktuğum kişi sen değilsin. Ben asıl... sana olan arzumdan dolayı kendime güvenmiyorum.”

Başını eğdi, kafa karışıklığını gösterircesine geniş alnını kırıştırdı. Oradaki girintinin üzerinde parmağımı tereddütle gezdirmeye dürtümü engelleyemedim. “Normal zamanda da kendine güvenip güvenmediğini merak ediyorum. *Non ti preoccupare*, endişelenme, benim sana güvendiğim gibi sana da kendine güvenmeyi öğreteceğim.”

“İnmeden önce beyin sarsıntısı mı geçirmek istiyorsun?” Frankie uçağın gözle görülür bir şekilde alçaldığını duyunca bize doğru seslendi. “Koca kışını yere koy, Patron.”

Dante omzunun üzerinden ona bir bakış attı. Tekrar bana doğru döndüğünde gözleri sıcak ve ciddiye. “New York’ta sen benim şampiyonumdu, öyle değil mi? Beni güvende tutmak için çaba yapan avukatım ve savunucum. Napoli benim mahkeme salonum. Silahını indir, kalkanını bırak. Hayatında bir kez olsun, savaşlarını tek başına vermek zorunda değilsin. Ben senin adına savaşacağım. Burada ve şimdi, senin şampiyonun ben olacağım. Bana güveniyor musun?”

Güven ve aşk aynı şey olabilir miydi?

Çünkü ona âşıktım.

Zeytin karası gözlü, altın kalpli bu adamı hayatımdaki her şeyden çok seviyordum.

Fakat güven başka bir şeydi. Uzun zamandır kimseye güvenmediğim için artık böyle bir yeteneğim olup olmadığını merak ediyordum.

Dişlerimin arasından derin bir nefes aldım ve yavaşça başımı salladım. “Sana güveniyorum. *Io sono con te*.”

Yanımdayım. Staten Island’daki korkunç arabalı kovalamacada bana söylediği şekilde içimden tekrarlardım. Öyleydin de. İyiyle kötüsüyle mafya ve kaçak suçlu Dante Salvatore’nin yanımdaydım.

Bundan sonrasında da benim ne olduğumu keşfetmem gerekiyordu.

“*Bene*”.

* (İt.) Seninleyim. (e.n.)

** (İt.) İyi. (e.n.)

Yüzünde bedenimdeki tüm nefesi çalan o geniş, muhteşem gülümseme belirdi.

Memnuniyetle koltuğuna oturdu, emniyet kemerini taktı ve Frankie ile alçak sesle İtalyanca konuşmak için arkasını döndü.

Kılıfın kayışının kumaştan zar zor seçildiği uyluklarıma bakarken onları görmezden geldim. Silahın soğuk metali tenimi ısıtıyordu. Üzerimde gizli bir silah bulunması beni tedirgin etmişti. Amerika'da bu yasalara aykırıydı ve hayatım boyunca üzerimde biber gazından daha güçlü bir silah taşımamıştım.

Ancak bu silahın ağırlığı kendimi iyi hissettirmişti.

Aslanın inine gidiyordum ve taşıyabileceğim tüm silahlara ihtiyacım vardı. Sadece kendimi savunmak için değil; Dante'yi savunmak için hatta Frankie'yi ve son birkaç aydır bana aile gibi hissettiren Dante'nin ekibindeki diğer suçluları da savunmak için.

Dante'nin aşkı beni ruhumun derinliklerine kadar yerle bir etmiş, doğruyla yanlışla dair tüm önyargılarımı, hatta kendi kimliğimi ve arzularımı bile sorgulamama neden olmuştu. Bu uçaktan yeni bir kadın olarak inecektim; hayatımda ilk kez öngörü eksikliğim ve yetersizliklerim beni heyecanlandırıyordu.

Uçak, Napoli'nin dışındaki özel bir piste iniş yaptığında Dante'nin bana uzattığı eli gülümseyerek kabul ettim. Karşılığında bana göz kırptı.

Hostes kapıyı açtığında hâlâ gülümsüyordum. Ülkemin kış sabahında kör edici güneşine doğru adım attım. Aynı güneş bir anlığına beni kör etmişti.

Tam o anda kilitlerin yerine oturmasına benzeyen bir dizi mekanik tıklama sesi duydum.

Güneş lekelerini gözlerimi kırıştıtırarak uzaklaştırırken kaşlarımı çattım ama Dante beni çoktan sertçe göğsüne, sonra da hafifçe vücudunun arkasına doğru çekmişti.

Sonunda nedenini anladım.

Tıklamalar dönen bir dizi kilit değildi.

Kurşunları namluya çekilen bir dizi silahtı.

"*Ciao, Don Salvatore!*" dedi birisi sıcak bir şekilde İtalyanca

* (İr.) Merhaba. (e.n.)

konusarak. Silahlı *soldati*'nin* arkasından çıkıp uçağın merdivenlerine doğru yürüdü.

İki kulağı da pırlantalarla kaplanmış olan bu adam, uçağın dibine kadar yürüyüp durduğunda Dante'nin tek kası bile kıpırdamadı. Adamın küçük koyu gözleri, yağ tabakası gibi ıslak siyah saçları vardı ve kendisi de bir o kadar yağlıydı. Neşeli gülümsemesiyle sol elindeki devasa bir tabancayı kaldırdı, hemen sonra Dante'nin tam çenesinin yumuşak alt kısmına dayadı.

“Benvenuto a Napoli.”

Evine hoş geldin.

* (İt.) Askerler. (e.n.)

Rocco Abruzzi, kendi kendini inşa eden insanlardan biriydi. Para, kızlar ve güç için. Her biri bir öncekinden daha genç olan iki eski karısı ile şimdiki karısının yanı sıra, şehrin farklı yakalarında ev açtığı iki metresi vardı. Biri zarif, diğeri beş para etmezdi; şehrin köhne tarafının geliştiği Piazza Garibaldi'nin vazgeçilmeziydi. Birçok *Camorra soldati*'si gibi o da derin yoksulluk içinde büyümüştü ama pek çok kişi bunu başaramamışken onun gelişip sıralamalarda yükselmesinin nedeni, Rocco'nun bir kilometre çapında ortalama galibiyet serisine sahip olmasıydı. *Don*'lar kural olarak kendi koydukları öldürme emirlerini yerine getirmezdi ancak bu adam eşlerine vurmayı, kendi hedeflerini öldürmeyi seviyordu. Sokaktan geçen herhangi birini sırf ona ters baktığını ileri sürerek dövdüğü için de sokak haydutları tarafından "Rocky Rocco" olarak anılıyordu.

Tehlikeli olmasının sebebi zeki olması değil, *olmamasıydı*.

Çabuk sinirlenen ve bir yılan gibi karşısındakini hemen sokmaya yeltenen biriydi. Ona saygı duyulmazdı, ondan yalnızca korkulurdu. Ancak bu durum Napoli'de güçlü olmak için yeter de artardı.

Töre ile New York'a giderken "Bon Bon" Flavio Marconi'yi *capo dei capi* ilan etmiştik.

İki ay sonra Bon Bon, Napoli Körfezi'nin dibini boylamış ve zulmü ile kârlı kumar operasyonu ile tanınan *capo* Rocco Abruzzi, mafya babalarının kralı olmuştu.

Bu durum benim işime gelmemişti.

Rocco, Tore'den hiç hoşlanmamıştı. Lombardili kadını, Seamus'un kumar borçları ve hak ettiği cezalardan kurtardığı için onu zayıf olmakla itham ediyordu.

Benden de nefret ediyordu.

Ben daha genç, daha fittim. Taç sırasında ilk basamaktaydım. Birkaç sene önce poker oynarken elimde puro söndürmüştü. O zamanlar yirmili yaşlardaydım. Hem genç hem de Tore'nin çetesine katıldığım için heyecanlıydım.

Hiç tepki vermemiştim.

Masadan poker galibiyetiyle birlikte bana olan borcunu hatırlatması için yanık iziyle kalkmışım.

İntikamımı almayı hâlâ düşünüyordum ama tüm planım Don Abruzzi'nin güvenini kazanmaya bağlıydı.

Bu yüzden çeneme silah dayayıp yüzüme deli gibi gülümseyerek beni tehdit ettiği ve Elena'yı istediğim gibi korkuttuğu için boynunu kırmadım. Bunun yerine ellerimi Elena'nın gergin vücudundan çektim ve yavaş ama bilinçli bir şekilde Rocco'yu sarkık yanağının önce bir tarafından, sonra diğer tarafından öpmek için ilerledim.

"*Ciao, fratello mie'*," diye saygıyla mırıldayarak onu selamladım. "İtalyan topraklarına gelmek ne güzel. Bizim için ne mükemmel bir karşılama hazırlamışsın."

Rocco'nun gözleri çatık kaşlarının altında kayboldu. "Benimle dalga mı geçiyorsun, Salvatore?"

Masumca gözlerimi kırıştırdım. "Ben birçok şey yapabilirim, Don Abruzzi ama yıllardır aptallık yaptığım görülmedi."

Uzun süre beni inceledikten sonra omzumun üzerinden Elena'ya baktı. Güzelliği karşısında şaşkına dönmüştü.

"Burada kim varmış böyle? Ev sahibine hediye mi getirdin?" diye sorma cüretini gösterdi.

* (İt.) Merhaba, kardeşim. (e.n.)

Burnumdan derin bir nefes aldım ve titreyen ellerimi boğazına dolamamak için kendimi zor tuttum. “Hayır.”

“Bizi tanıştırmayacak mısın?” dedi bana dönüp yüzünü buruşturarak. “Mülkümde kimin olduğunu öğrenmeye hakkım var.”

Tartışmaya zaman yoktu. Onunla uçakta bu konuyu konuşmadığım için kendime lanet ettim ama hayatının son kırk sekiz saatini kaçırılmak, babasını vurmak ve bir suçluyla kaçmakla geçiren Elena’yı bunaltmak istememiştim.

Aşkın bir erkeği zayıflatmasının nedeni tam olarak buydu.

Onun rahatını, güvenliğinin önüne koymuştum ve şimdi bunun bedelini ödüyordum.

“Karım,” dedi Frankie arkamdan.

Şok oldum ama bunu gizleyecek kadar eğitilmiş olduğum için tam zamanında arkamı döndüğümde Frankie’nin kolunu Elena’nın beline doladığını gördüm. Sadece birkaç dakika önce boynunda bıraktığım morluğa bir öpücük kondurmuştu. Elena gözlerini benimkilere dikse de Frankie’nin ona dokunmasına izin verdi.

Akıllı kadın.

Tek hatamızda uçağın altındaki sıcak asfaltta öldürülürdük.

“Sicilyalı biriyle evlendiğini duymuştum,” diyen Rocco, kuşkuyla Elena’nın kızıl saçlarına bakarak mırıldandı. “Bu kadın İtalyan’a hiç benzemiyor.”

“*Te assicura che sono Italian*,” dedi Elena akıcı İtalyancasıyla ama Napoli aksanı vardı. “Frankie o yaşlı orospudan kurtulup bana terfi etti.”

Rocco sert ve küçük bir kahkaha attı. Ona yaklaşmak için bana doğru ilerlerken gözleri arzuyla parlıyordu. “Ateşli bir şeysin, değil mi?”

Elena gözlerini Rocco’dan ayırmadan, “Bana dokunursan ne kadar ateşli olduğumu anlarsın,” diye tıslayarak Frankie’ye yaslandı.

Tüm bu maskaralık saçmalıktan başka bir şey değildi. *Don*’u boynundan tutup zayıf bir sopa gibi dizimin üzerinde ikiye kırmak istedim. Onun gibi biri Elena’ya bakmayı bile hak etmiyordu. Arada neredeyse küfür niteliğinde fark vardı; bir günahkârın bir azize bakması gibiydi.

* (İt.) Sizi temin ederim ki İtalyan’ız. (e.n.)

Onu arzuladığı için ölmesini istiyordum ama henüz ona dokunmayı bile denememişti.

Bu denemeyeceği anlamına gelmiyordu.

Buna, güneşin her sabah gökyüzünde doğacağını bildiğim kadar emindim. Rocco dürtüleri tarafından yönetilen biriydi ve içgüdüleri Elena'nın gücünü alıp kendi gücüyle alt etmek için haykırıyordu. Onun gibi bir kadını anlayamıyordu. Gerçek bir erkeğin böyle bir kadının yanında durabileceğini ve onun arkasındaki gücüyle daha da güçlü hale gelebileceğini anlamadan, sert tavrını kanıtlamak için onu yıpratmak istiyordu.

“Bir an için endişelendim,” dedi bana keskin bir bakış atarak. “Evlenmiş olsaydın benim işime yaramazdın.”

“Öyle mi?” Merakımı açık etmedim. Bunun yerine aramızdaki gerilimi tartmaya çalışıyordum. Kol düğmelerimi kontrol ettim ve sağ kolumda duran İngiltere'deki ilk hayatımı anlatan altın armayı düzelttim.

Hırladı. “Napoli'de yeniden düzen kurmak istiyorsun. Öyle değil mi, Salvatore? Ben sana bir ev buldum. Mirabella Ianni'nin evi. Onu hatırladın mı? Hani evlenecektiniz?”

Rocco'yu yanma indirdiği silahla vurma isteğine karşı geldim. Tabii ki *figlio di puttana*, Elena'nın benim değil de Frankie'nin kadını olduğuna inanmamıştı. Her ihtimale karşı, maksimum etki elde etmeyi umarak üzerimize bir el bombası atmıştı.

Elena hiçbir şey söylemedi. Tepkisini görmek için omzumun üzerinden bakmaya cesaret edemedim ama yüzünde kusursuz poker ifadesi olduğuna inancım tamdı.

Benim için aynı şey söylenemezdi.

Ağzımı sıkarak dişlerimi gıcırdattım.

“Buraya taşralı bir kızla evlenmek için gelmedim, Rocco.” Adını saygısızca söylediğim için irkildi ama umurumda değildi. Onu geçebilmek için merdivenlerden aşağı bir adım attığımda yine ürkü. Silahını aramızda kaldırdı, dipçığı tam kalbime dayandı ama geri çekilmedim. Ben yalnızca bir şeyden korkardım ve bunun hiç-

* (İt.) Orosu çocuğu. (e.n.)

bir şeyden korkmayan bir adamdan çok daha tehlikeli olduğunu anlıyordum yavaş yavaş.

Elena'yı kaybetmek istemiyordum.

Hem de bir hiç uğruna.

Kahrolası krallığım ve yığınla banknotum için değil.

Onurum, ailem ve İtalyan ideallerim için değil.

O başkaydı.

Bana aitti.

Sonsuza kadar.

Eğer Rocco bunu denemek isterse, ona aşkımızın arasına girip bizi ayırmaya çalışanların başına neler geldiğini gösterebilirdim.

“Adam gibi müzakere etmek için buradayım. New York kıyafetinde, *Armani* takım elbiselerinin ceplerine milyonlarca dolar nakit para doldurulması anlamına gelecek bir değişiklik önermek için buradayım, *capisci?*”

Bana baktı, o kara gözlerin derinliklerinde öfke vardı. Yaşlandığı ve her zaman formda olmadığı için nefesi dudaklarının arasında ağırlaşıyordu. Çünkü benden korkuyordu. Onun üzerindeki fiziksel hâkimiyetimi inkâr edemezdim. Benden daha büyük ve daha iyi hissetmesine karşın benim küçük hissetmem için elinden gelen her şeyi yapacağını da farkındaydım.

Bu ihtimal beni korkutmuyordu.

Otuz beş yıllık tehlike dolu yaşamımda henüz kimse bana galip gelememişti ve Rocco kimsenin yapmadığını yapacak kadar akıllı değildi.

Ben de onun yüzüne gülümsedim. Bu ifade yüzümü bir bıçağın keskin kenarı gibi ikiye bölüyordu.

“Oyun oynamak ister misin, Rocco?” Sadece onun duyabileceği şekilde fısıldadım. “Ya da bunu ikimiz için de mümkün olduğunca kolaylaştırmak?”

Ondan beklediğim gibi omzumun üzerinden bir anlığına Elena'ya baktı ve sonra yeniden bana döndü. Zayıf çenesini havaya kaldırdı ve basit bir cümleyle savaş ilan etti.

“Gel de gelecekteki eşin ile tanış, Dante. Seni çok özlemiş. Siz yeniden yakınlaşırsen ben de sevimli Elena'yı eğlendireceğim.”

Rocco, Napoli'nin ana caddelerinden biri olan *Spaccanapoli*'den beş dakika uzaklıkta yaşıyordu. Gösterişli bir villası vardı ve sokağın geri kalanındaki mütevazı, pastel renkli ve güneşte kavrulmuş binalardan gözle görülür bir şekilde farklıydı.

Mafya için aptalca bir hareketti.

Son birkaç yılda hem New York'ta hem de İtalyan *Camorra*'da sayıları büyük oranda azaltan türden gururlu bir anlamsızlıktı.

Güvenli olmadığından bahsetmiyordum bile. Birliğin üst düzey üyelerinin çoğunun kırsal kesimde, davetsiz misafirleri veya polisi bir kilometre öteden fark edebilecekleri, iyi korunan, izole evleri vardı.

Açıkçası Rocco, kalabalığın içinde yaşamanın onu korkusuz gösterdiğini düşünüyordu. Bu onu daha da dokunulmaz hissettiriyordu.

Ancak dokunulmaz değildi.

Ve bunu ona çok geçmeden kanıtlayacaktım.

Bizi; yirmi kişilik devasa, süslü oymalı bir masayla dolu, ahşap panelli bir yemek odasına götürdü. İki hariç her koltuk çeşitli mafya üyeleriyle doluydu. *Capo dei capi*'lerinin arkasından odaya girdiğimde, *capo*'ların hepsi bana baktı. Burası New York değildi. Bu adamların çoğu *Camorra* için yaptıkları planlardan ciddi paralar kazanmış olmalarına rağmen eski kazaklarını ve lekeli tişörtlerini giymeye devam ediyordu. Karşısındakileri etkilemeye çalışanlar da göğüs kıllarına, tüylü eklemlerine ve kulaklarının sarkık loblarına yerleştirilmiş şatafatlı altın takılara güveniyordu. Bu şehirde Rocco ve benim yaptığımız gibi binlerce dolarlık bir takım elbise giyerseniz, *capo* dahi olsanız saldırıya uğramanız kaçınılmazdı.

Tore'un kral olduğu dönemdeki adamlardan bazılarını tanımıştım ama diğerlerinin çoğu yeni yüzlerdi. Bana sert gözlerle bakıyorlardı.

Ah, demek ki Rocco eski krala sadık olanları göndermiş ve yokluğumda yeni gelenlere benim hakkımda bazı hikâyeler anlatmıştı.

Bu hayal ettiğimden daha zor olacaktı.

Daha da kötüsü, Rocco'nun oturmam için işaret ettiği koltuğa

oturduğumda karşıımızdaki kapı açıldı. Odaya tanıdık bir kadın girdi.

Mirabella Ianni, geleneksel bir güzellikteydi. Cosima'nınki gibi değildi; adı mitolojik bir karaktere bürünmüştü çünkü açıklanamaz bir nedenden dolayı Don Salvatore herkesin ona dokunmasını yasaklamıştı. Ancak ergenliğinden itibaren birinci sınıf eş olacak şekilde tanınıyordu. İri yapılı vücudu, yakasından taşan dolgun göğüsleri vardı. Bunca erkek için mutfakta dört dönen bedeni terden ıslanmıştı. Kalın saçları, kalp şeklindeki yüzünün etrafındaki nemden kıvrılmıştı; sık kirpikli, büyük ve kahverengi gözleri, odanın diğer ucundaki benim gözlerime net bir bakışla takıldı.

“Dante,” diyerek nefes verdi.

Titreyen parmaklarla, boğazındaki küçük altın haçı kavramak için elini kaldırdı. Etrafımızdaki erkekler, onun kaybolan aşkıyla yeniden buluşan romantik kız tavrına gülerek karşılık verdiler.

Bense gerçeği biliyordum.

Benden korktuğu için titriyordu.

Her zaman korkmuştu zaten.

Kısa bir tereddüitten sonra masanın etrafından dolaşıp büfedeki tepsilerden adamların her birine espresso servis etti. İsteyenlere fincanların ağzını ovmaları için limondan spiral şeklinde kabuk kesmek için tepsiyi kalçasının üzerinde dikkatlice dengeledi ya da acı içeriğe bir miktar meyankökü likörü eklemek için küçük bir şişe *Sambuca** ikram etti. İtaatini ustalıkla, ömür boyu sürececek bir ritüeli andıran rahatlıkla icra ediyordu. Bu hüzünlü olduğu kadar güzeldi.

Kadınların sert ve haklı olduğu, her zaman tırmandığı, yükseldiği, çabaladığı Amerika'da uzun zaman geçirmiştim. Onların azim ve şevklerindeki güzelliği bulmayı öğrenmiştim; daha azını arzulayan kadınların nazik sevimliliğini unutmuşum.

“Mira.” Onu düşünmeyi bir kenara bırakmadan önce başımı ona doğru eğdim. “Don Abruzzi, beyler, biz iş konuşurken Elena'nın bekleyebileceği bir yeriniz varsa lütfen gösterin de devam edelim.”

* İtalyan anason aromalı bir likördür. (c.n.)

Rocco, “Hayır,” dedi hain bir gülümsemeyle. “Kız burada kalacak.”

“Bu erkeklere yönelik bir konuşma,” diyerek onların köklü kadının düşmanlıklarına seslendim. “Kadınlara güvenilmez.”

Arkamda, Frankie’nin yanında duran Elena ağırlığını diğer tarafa verirken topukları tıkırdadı. Sakin kalmak için çaba harcadığını biliyordum. Mafya kadınlarının yetiştirildiği gibi olmak onun doğasında yoktu. Elena, sert buz kabuğuyla kaplı ateş gibiydi. Yanlış tek kelime karşısında keskin dili bir erkeği parçalara ayırırdı, yanlış tek hareket karşısında alevleri herkesi kül ederdi.

Sırtımda sıcaklığının yükseldiğini hissedebiliyordum.

“Buraya gel, güzelim,” diye tatlı tatlı seslenen Rocco, masayla kucağı arasında ona yer açarken kalçasına hafifçe vuruyordu. “Zio Rocco’yla oturabilirsin, değil mi?”

Öfke kanımda kaynamaya başlamıştı. “Adamıma saygısızlık etme, Rocco.”

“Frankie’nin umurunda olmaz, değil mi?” diye sordu Rocco masumca.

“Aslında olur,” dedi Frankie umursamaz bir tavırla ama sözleri zehir doluydu.

“Sana konukseverliğimi gösteriyorum. Bu jesti karşılık vermeniz adil olur,” diye ısrar etti Rocco tartışılmayacak bir ses tonuyla. “Signora Amata, *vieni*.”

Elena tereddüt etmeden gitti.

Onun, masanın etrafında başka bir kadında görmediğim bir zarafetle hareket etmesini izledim; omuzları dik, çenesi yukarı dönük, bacakları o çok sevdiği saçma sapan yüksek topuklar üzerinde kolayca hareket ediyordu. Pis bir canavarın kollarına yürüyen bir kraliçeydi.

Öfke kanımda kaynadıkça kaynadı. Bu beni volkanik hale getirmişti ve Elena zarif bir şekilde Rocco’nun kucağına oturduğunda, alışması yıllar süren çelik gibi sert kontrol mekanizmam sayesinde koltuğumdan kıpırdamadım.

Rocco memnuniyetle kıkırdadı ve tembel zafer edasıyla sandal-

* (İt.) Gel. (e.n.)

yesine yaslandı. “Bütün toplantılar bu şekilde yapılmalı, değil mi *fratelli*?”

Bunun üzerine adamları güldü.

Onun gibi düşünenlerle onun korkusuyla yönetilenler arasındaki farkı arayarak hepsini inceledim. Ben de ikinci gruba dahildim.

Yaşlı Don Pietro Cavalli şakıyan bir sesle, “Peki, Don Salvatore, seni eve geri getiren ne?” diye sordu. “Yeni Dünya’da işleri berbat mı ettin? Her zaman söylüyorum, gençlerin geleneğe saygısı yok.”

Bakışlarımı masanın etrafındaki genç adamlara kaydırarak, “O halde önereceğim şey hoşuna gitmeyecek, Don Cavalli,” diye itiraf ettim rahatlıkla. “Çünkü planım oldukça radikal.”

“Radikal mi?” Paulie Gotti’nin gözleri kalın tenli alnında sert çizgiler çiziyordu. “Sanırım şaşırmamamız gerekiyor. Sen ve Tore her zaman radikaldiniz.”

Bunu bir kusur olarak değil de bir iltifat olarak kabul edip başımı eğdim. “*La Cosa Nostra*”nın Amerikan uyuşturucu kaçakçılığı şebekesinden akan parayı Campania’daki kalemize ayak uydurmak için kullandığını duydum.”

Odayı göze çarpan bir sessizlik kapladı. Tanımadığım yeni bir *capo* koltuğunda huzursuzca kıpırdandı, gözleri bir böcek gibi masanın etrafında geziniyordu. Onunla özel olarak konuşmayı not ettim.

“Önemli bir şey değil,” dedi Rocco elini sallayarak. El hareketi bittiğinde onu Elena’nın kalçasına yerleştirdi. Elena kurnazca uzanıp elini uzaklaştırdı. “Kontrolümüz altında.”

“Eminim öyledir,” diye karşılık verdim. “Ama sorunu tamamen ortadan kaldıracak bir fikrim var.”

Don Cavalli homurdandı.

Yüzümü vahşi bir sırıtiş kaplarken canavarın beyefendiyi alt etmesine izin vererek onu görmezden geldim. “Beyler, New York City’deki di Carlo ailesini yok etmek için desteğinizi istiyorum.

* (İt.) Kardeşlerim. (e.n.)

** On dokuzuncu yüzyıldan bu yana Sicilya adasında faaliyet gösteren bir suç topluluğu ve suç örgütüdür. (e.n.)

Bu planı sizin desteğiniz olmadan da sürdürebilecek bazı bağlan-tılarım var ama ilerlemek için elbette İtalyan mevkidaşlarımın da rızasını istiyorum.”

“Savaş,” diye duyurdu Rocco.

Kucağında oturan Elena doğruldu, zihni hızla dönerken gözleri benim üzerimdeydi.

“Savaş,” diye kabul ettim ve sanki şiddet o kadar da büyütülecek bir şey değilmiş gibi ellerimi gökyüzüne açtım. Bu adamlara göre öyle değildi. Saldırganlık ile ölüm, onlar için Tanrı ve şarap kadar asil şeylerdi. “Bunun için baskı yapıyorlar, bu yüzden onlara istediklerini vermemiz doğru olacaktır.”

Rocco kaşlarını çattı, şişman elini masaya vurunca nemli eti tahtanın üzerinde ıslak bir iz bıraktı. “Sebepsiz yere savaşa girme-yiz, Salvatore. *Zio*’n Tore sana hiçbir şey öğretmedi mi?”

“Bana her şeyi öğretti,” dedim soğuk şekilde karşılık vererek. Uzun uzun konuşmaya başlayacağı sırada sözünü kestim. “Bana aile namusunu temizlemenin tek yolunun kanla olduğunu öğret-ti. *La Cosa Nostra* çok uzun zamandır hem burada hem de New York’ta ailemize saygısızlık ediyor. Napoli’nin düşmanlarının başı-na neler geldiğini onlara göstermenin zamanı geldi.”

Masadaki adamlardan az da olsa onaylayan mırıltılar yükseldi, aralarındaki enerji yükselirken havada somut bir akım oluşmuştu.

İtalyanları kızdırmak kolaydı. Tutkuları onları öncelikle kolay hedef, sonra da korkunç düşmanlar haline getirirdi.

Her iki durumun da benim sorunuma katkıda bulunacağına emindim.

“Di Carlo kardeşler, merhum *Don*’un danışmanıyla Ameri-ka’daki ailenin liderliği için kavga ediyorlar. Bunu kostümü ikiye bölmek için kullandık. Sadece minimum düzeyde kan dökülmesi gerekiyor. Eylemin büyük çoğunluğu siber alanda gerçekleşecek.” Acımasızca gülümseyen Frankie’ye işaret ettim. “Hesaplarına sal-dıracağız, taraflardan birinin kendisi için para çalışıyormuş gibi gö-rünmesini sağlayacağız. Sanki biri diğerine saldırı düzenlemek için para çekiyormuş gibi. Kolayca yapılabilir bir şey.”

* (lt.) Dayı. (e.n.)

Değildi.

Yalnızca Frankie gibi internette karanlık işler yapma konusunda yetenekli bir adam böyle bir planın işe yaramasını sağlayabilirdi. Ancak planın bu tembel, kendini beğenmiş herifler için ânında başarı gibi görünmesinin anahtarı güven ve basit anlatımdı.

“Peki burası?” diye sordu Paulie. “Napoli için planın var mı?”

Rocco, “Duymak istemiyorum,” diye araya girerken çenesi titriyordu. Öfke sağduyunun önüne geçince yüzü kızarmıştı. “Altı yıldır ortalıkta yokken ve bugün Napoli hakkında hiçbir şey bilmeden buraya gelip bir de ustalık mı taslıyorsun? Burada Salvatore olmadan gayet iyi durumdayız. Aksini söyleyen yalancı bir piçtir. New York’ta işleri berbat ettiğin için mi buraya sığınmak istiyorsun? Lanet kalbimin iyiliğinden dolayı sana bunu uygun görebilirim. Ama eğer bu kasabada bir tatilden fazlasını istiyorsanız, burada *Don*’un kim olduğunu aklınızdan çıkartmayın. Benim. Bu yarım yamalak plana gelince? Bunu Mirabella Ianni ile evlenmeyi kabul ettiğin anda konuşabiliriz, ondan önce olmaz. Beni anladın mı, Dante?”

Kucağında oturan Elena kasıldı, gözleri keskin bir bıçağın kenarındaki ışık gibi parlıyordu.

“Elena’ya gelince,” diye daha alçak bir sesle devam etti. Bir eli eteğinin altındaki kas hattını okşamak için kalçasının üzerinde geziniyordu. “Bir süre benimle kalmasını kabul edersen seçeneklerini yeniden düşünebilirim.”

Onun uzun, ince formundaki bedeninde enerjinin toplandığını gören tek kişi bendim. O zayıf bir kadındı ve boyuna rağmen korkutucu değildi. Bundan sonra ne olacağından şüphe etmediklerine emindim ve dürüst olmak gerekirse, daha akıllı bir adam olsaydım, onlara öfkесinin keskin yanını göstermeden onu dururdum.

Ancak Elena Lombardi, silahı uyluklarının arasından yumuşak bir şekilde çekip iki eliyle kabzasını Rocco’nun tam çenesinin dolgun kısmına doğrulttuğunda, ânın görkeminin ortaya çıkmasını izlemekten kendimi alamadım.

Tam havaalanı asfaltında bana silah doğrulttuğu yere.

Etrafındaki *capo*'lar, onun erkeksi cüretkârlığı karşısında tamamen şok olmuş halde, uzun bir an boyunca donup kaldılar.

“Seninle tanıştığım memnun oldum, Rocco,” diye mırıldandı alçak, akıcı bir İtalyancayla. Onunla samimi bir şekilde konuşurken kan kırmızısı dudakları yanağını okşadı. “Halkımı aşağılayarak bunu mahvetmeyeyim, değil mi? Erkeğim bana olduğu kadar ben de ona aitim. Ne Tanrı ne de şeytan onu benden alabilir. Sen bile, Napoli'nin kudretli *capo dei capi*'si.”

Rocco bitmek bilmeyen bir an boyunca ona baktı; gözleri arzu ve öfkeyle hem sıcak hem de soğuktu. Kadının bu tavrı karşısında şok olmuştu, bu kadar cesur bir kadını istemek görünüşe göre doğasına aykırıydı. Aslında istediği şey bir sülügün ev sahibini istediği gibi, doyana kadar gücünü doğrudan kaynaktan emmekti ancak o da bunun farkında değildi.

“Benimle böyle konuşmaya nasıl cesaret ediyorsun?” diye sorarken istediği otoriter ses tonunu yakalayamamıştı.

Daha zeki *capo*'lardan bazıları bana baktığı için sandalyemde her zamanki duruşumu korudum ama masanın altındaki elim cebimde, sürekli üzerimde taşıdığım katlanır bıçağın etrafındaydı. Rocco silahımı almıştı ama başka bir şey aramayacak kadar aptaldı.

“Birçok şeye cüret ederim,” dedi Elena boğuk bir sesle. Silahı boynundan aşağıya, göğsünün üzerinden pantolonunun oturma yerine doğru çekti. “Bunların çoğunu Don Abruzzi, begeneceğini sanmıyorum.”

“Denesene,” diye kükredi Rocco. Yüzünde kudurmuş bir şehvetten kaynaklanan yabani bir sırıtış vardı.

Bu daha önce çekici bir kadınla oynadığı oyuna benzemiyordu. Sapkın doğası yüzünden Elena'yı daha da çekici buluyordu.

Onu nasıl kırabileceğini hayal ettiğini tahmin edebiliyordum. Onu döverken ya da sikerken gözünden akan yaşlarla nasıl görüneceğini düşünüyordu.

Göğsümde bir hırıltı oluştu, parmaklarım bıçağımı sıktığı sırada gözüm Frankie'ye takıldı. Çenesini hafifçe hareket ettirerek beni durdurdu.

Kıskançlığım ve öfkemle hareket edersem üçümüz de ölürdük; bu da her şeyi mahvederdi.

“Abruzzi,” diye çıkıştı Pietro Cavalli. Masadaki en yaşlı adam, olayın kontrolünü eline almıştı. “Frankie Amato’nun kadını serbest bırak da işimize dönelim.”

Rocco, Elena’nın ağzına son kez uzun uzun bakarak dudaklarını yaladı, ardından onu kucağından kaldırmak için kalçasına hafifçe vurdu. “Kadınların yanına git. Kocan ve onun *capo*’suyla konuşacaklarım var. Fakat güzelim, evime gelmene çok sevindim. Sıcak bir ev sahibi olacağıma söz veriyorum.”

Elena tereddüt etmedi. Törene gerek duymadan kucağından kalktı ve Mirabella’nın dakikalar önce kaybolduğu kapılardan çıkıp gitti.

Giderken omzunun üzerinden bana bakmadı bile.

Elena’nın güç gösterisinden heyecanlanan yalnızca pis kokulu *bastardo* Rocco değildi. Benim için bunu arkada bırakmak, zar zor nefes alan Napolili *Don*’dan daha kolay olacaktı.

Çünkü buradan ayrıldığımız anda Elena’nın benim istediğim gibi davranacağını biliyordum.

İstediği gibi.

Bana silah doğrulttuğunu düşünmek birden çok erotik geldi.

“Duydun mu beni, Dante,” diye tekrarladı Rocco. “Burada sözün geçmez. Kendini patron sanma. Anladın mı?”

Kuzuların arasında duran bir kurt gibi gülümsedim. “Tabii, Don Abruzzi. Ben önemsiz bir misafirim.”

Beni şüpheyile izledi ama başka bir *capo*’nun yerel bir *capo*’nun cenazesine davet edilip edilmeyeceğimi sorması üzerinde dikkati hızla dağıldı.

Bana neden gerektiği gibi hakaret edilmediğini, neden hadimin bildirilmediğini sorguluyordu. Tüm güç ondayken ve ben burada sadece onun lütfuyla durabiliyorken nasıl bu kadar soğukkanlı ve kendinden emin olabiliyordum ki?

O, benim aksime, gücün yalnızca eylem halinde olmadığını anlamıyordu. Güç eylemin zamanlaması ve gerçekleştirilmesinin

* (İt.) Piç. (e.n.)

temelinde yatıyordu. Elini çok erken gösterdiğini anlamamıştı ama ben planlarımı destekleme konusunda isteksiz olduğunu anlamıştım.

Henüz gardının düştüğünü ve ona meydan okuduğumu bilmiyordu. Bense zamanı geldiğinde onu ele geçirmek için bekliyordum.

Daha sonra gücümün kudretini ve onu kullanmaya ne kadar istekli olduğumu anlayacaktı.

Bu, *Camorra*'nın politikasından çok daha fazlasıydı.

Bunu Elena konusuna döndürmüştü.

Bu duruma uygun, eski bir Napoli deyişi vardı.

Chi vuole erkekek bir questo amore prima soffre ve dopo muore.

Bu aşka karşı çıkan kişi acı çeker ve sonra ölür.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM DANTE

Tartışmanın bitmesine saatler vardı.

Rocco benim yokluğumda ne kadar para kazandığını, borçlarını ödeyemeyenlerin ya da otoritesine boyun eğmeyi reddedenlerin peşine nasıl acımasızca düştüklerini şiirsel bir dille anlatmaya çalışıyordu.

Ne sıkıcı ama.

Tabii bir yandan da faydalıydı. İktidara gelen haydutların huyu buydu. Gizemlerini korumak yerine övgü toplamaya öncelik veriyorlardı.

New York şehrinin *capo dei capi*'si olarak her gün aldığım risklere rağmen beni otuz beş yıl boyunca hayatta tutan şey gizem olmuştu.

Frankie, diğer birkaç alt seviyedeki adamla birlikte duvarın önünde duruyordu ve eline geçen her fırsatta gözlerini deviriyordu. Rocco bir hata daha yapmıştı. Kendi çıkarları için başkalarını yetiştirmek yerine, güç ve hırsla onları ezmeye çalışmıştı.

Midemi bulandırıyordu.

Vedalaşırken nemli ve etli yanaklarını öpmemi işaret ettiğinde bile bulantımı gizleyemedim.

“Düzenli olarak iletişim kuracağız.” Sanki asi yeğeniymişim gibi tavsiyede bulunuyordu.

“Elbette.”

“Kızı da yanında getir,” diye emretti. Cevabımı beklerken gözleri şehvet ve hesapla parlıyordu.

Soğukkanlılıkla omuz silktim ve *Patek Philippe* saatimi kontrol ettim çünkü bunun onu rahatsız edeceğini biliyordum. “Onun kendi aklı var.”

“Onu bu kötü alışkanlıktan kurtaracak güçlü bir adama ihtiyacı var.”

Kaşlarım kalktı. “Peki sen bu işin adamı mısın? Frankie’nin karısıyla kaçmandan hoşlanacağını sanmıyorum.”

Rocco omuz silkti ama ilgisi gözlerinden anlaşılıyordu. O eski kafalıydı. Kadınlar evlilikte politik kazançlar karşılığında takas edilebilecek veya zevk, ev işleri ve çocuk bakımı için kullanılacak şeylerdi. Bir mal gibi.

Elena’nın bunlara gönüllü olarak bağımsızlığına zarar verecek şekilde razı olması fikrine gülmemek neredeyse imkânsızdı.

“O nerede?” diye sordu Rocco. “Vedalaşmak istiyorum.”

“Sanırım bugünlük bu kadar yeter,” diye karşı çıktım. “Onu alıp yola çıkacağız. Sıcak karşılamanız için teşekkürler, Don Abuzzi. Bugün olanları unutmayacağız.”

Başını bir kral gibi önüne doğru eğdi ama ben çoktan topuğumun üzerinde dönerek sallanan kapıya ilerlemiştim. Kadınların toplandığı yerin arkasındaki mutfığa doğru yürüdüm.

Ancak Elena orada değildi.

Mirabella, yaşlı teyzesi olarak tanıdığım bir kadın ve ergenlik çağına yeni girmiş başka bir genç kızla birlikte küçük, yıpranmış ahşap bir masada oturmuş, patates soyuyordu.

“Ah,” dedi şaşkınlıkla dudaklarını yuvarlayarak.

Sırf boyum ve konumum yüzünden benden korkmasına her zaman olduğu gibi sinirlenerek çenemi ona doğru eğdim. Büyürken Mirabella’ya karşı ilgisiz ama nazik davranırdım. Güzeldi, göğüsleri diğerleri ona yetişemedi olgunlaşmıştı ama ben onu her zaman uysal ve ilgisiz bulmuştum.

“Mira, Elena nerede?”

Gözlerini kırptırdı.

Derin bir iç çektim. “Uzun bir gün oldu. Uzun *birkaç* gün. Lütfen bana Sinyora Lombardi’nin nereye gittiğini söyle.”

“Tuvalette,” dedi genç kız cesurca. Mirabella’ya sanki o da onu biraz zavallı buluyormuş gibi kızgın bir bakış attı. “Rujunu tazelemesi gerekiyormuş.”

Kadınımı bularak oradan defolup gitmek için sabırsızlanmama rağmen, “Teşekkür ederim,” demeyi ihmal etmedim.

“D-Dante?” Ben koridora doğru ilerlerken Mirabella usulca arkamdan seslendi.

Tereddüt ettim ama arkamı dönmedim.

“B-ben de seninle evlenmek istemiyorum,” dedi. Bunu söylemeye cesareti vardı.

Bu yüzden onun korkudan kocaman açılmış gözlerine bakmak için arkamı döndüm. “Bana bayılmadan bakamamana şaşırdığımı söyleyemem.”

Genç kız homurdandı ve Mira’nın teyzesi kızın ensesine hafifçe vurdu.

“Ona âşık mısın?” Mira’nın bunu bana sorabilme cesaretini göstermesi şaşırtıcıydı. Cevap vermeyeceğimi anladığında hafifçe başını salladı ve elindeki yarı soyulmuş patates yığınınına baktı. “Rocco düşündüğün kadar aptal değil. Dikkat et.”

“Peki ya sen? Bunca yıl sonra hâlâ bekâr olduğuna göre dikkatli davranmamışsın demek ki. Rocco seni hoşlanmadığı bir yabancıya kaptırmaya kararlı.”

Hafifçe irkildi ve o lanet patatese sanki hayattaki tüm soruların cevaplarını taşıyormuş gibi baktı. “Evlenmem gerekiyordu ama... olmadı. Şimdi amcam, hiç şansı olmayan kız kurusu yeğenine sahip olmaktan utanç duyuyor. Hepimizin katlanmak zorunda olduğu şeyler var.”

“Benim katlanmam gereken şeyler arasında değilsin,” dedim ve yanıt vermesini beklemeden diğer sallanan kapıyı koridora doğru ittim.

Elena’yı bu engerek yuvasında gereğinden fazla yalnız bırakmaya niyetim yoktu.

Ayakkabılarım bordo seramik döşemeye takılırken koridorda

ağır adımlarla ilerleyerek açık kemerli geçitlere ve yarı kapalı kapıların arkasına baktım.

Elena yoktu.

Koridorun sonunda, merdivenlerin önünde tek bir kilitli kapı kalmıştı. Bir kâhinin kristal kürenin bulanıklığının ardında ne olduğunu bilmesi gibi, onun da ahşap barikatın arkasında olduğunu biliyordum. Onu hissedebiliyordum.

Anahtara gerek kalmadan katlanmış bıçağı cebimden çıkardım, bileğimin bir hareketiyle açtım ve bıçağı kapı ile ahşap çerçeve arasına yerleştirdim. Bir dakika sonra bıçak, mandal mekanizmasının kenarını buldu ve kapı ince sesli bir gıcırtyla açıldı.

Elena beni gördüğüne şaşırmadı.

Lavabonun üzerindeki devasa, süslü yaldızlı aynanın yansımasında gözleri benimkilere sabitlenmişti. Yoğun, fırtına bulutları gibi gri gözleri, içimi parçalamakla tehdit eden şimşekler çakıyordu.

Öfkeli olmasına rağmen saf güzelliğini koruyordu.

“Nişanlandığını mı söyleyeceksin?” Uzayan gölgeler gibi bana doğru sinsice yaklaşırken alçak, kaynayan bir sesle sordu.

Küstahça kapı pervazına yaslandım ve bıçağımın kavisli kenarına bakarken kollarımı önümde birleştirdim. “Peki ya sen? Bana Daniel Sinclair hakkında hiçbir şey söylemedin.”

Dişlerinin arasından nefes alırken keskin bir ses duyuldu. Vücudunun kontrollü bir öfkeyle gerilmesini izledim.

Öfkesinin patlayarak kafesinden özgürleşmesini izleme ihtimalinin heyecanını hissettim.

“Daniel’in şu anda konuyla hiç alakası yok.”

“Öyle mi?” Şaşırmış numarası yaptım. “Dört yıldır birlikte yaşadığın adam. Evleneceğini ve çocuk evlat edineceğini düşündüğün kişi. Benimle tanışana kadar unutamadığın kişi değil mi?”

“Sen kibirli bir *bastardo*’sun,” diye çıkışırken yanakları kızarmış halde bana doğru döndü. “Sihirli bir şekilde her şeyi daha iyi hale getirdiğini mi sanıyorsun?”

“Hayır.” Çerçeveyi itip tek elimle kapıyı kapattım ve küçük girişten ona doğru ilerledim. “Her şeyi değil. Hâlâ bazı şeyler üzerin-

de çalışmamız gerekiyor...” Porselen üzerinde geriye eğilene kadar onu lavaboya ittim. Göğsü öfkesinin ve filizlenen arzusunun gerilimiyle inip kalkıyordu. Göğüslerinin üzerindeki deriyi avuçladım ve sert avucumu boynuna gelene kadar yukarı kaydardım. Başparmağımın altında atan nabızı, aletimin pantolonumda gerilmesine neden oldu. “Beni memnun etmekle ilgili bilmen gereken her şeyi öğretmem gerekiyor hâlâ. Ellerinle, kırmızı dudaklarına, tatlı amıçığınla ve küçük kıcınla.”

“B-benim kıcım mı?” Gözleri gümüş dolarlar kadar geniş bir haldeyken papağan gibi tekrarladı.

Ellerini ellerimin arasına alıp sırtına sabitlerken boğuk bir kahkaha attım, böylece bana doğru eğilmek zorunda kaldı. “*Si, lottati-ce*, senin sıkı küçük kıcın. Hiç orayı keşfeden oldu mu?”

“Kesinlikle hayır,” diye çıkıştı, yanaklarındaki kızarıklık derinleşip boynuna ve göğsüne doğru yayıldı.

Dudaklarım ve dilimle yolu takip ederek teninin sıcaklığını içime çektim. “Sanırım orada olmamdan hoşlanacaksın. Neden biliyor musun?”

Serbest elimi eteğini sıvamak için kullandığımda nefesi kulağımda sert bir hırıltı şeklinde yankılanıyordu. Onun ipek kaplı amını ön sevişme olmadan avuçladım. Şiddetli bir ürperti bedenini sarstı, titreyen nabzına bir öpücük kondurduğumda şaşkınca çıkan bir nefesi saçıma üfledi.

Benim pek medeni olmadığım; o büyük, güzel beyni kullanarak her ayrıntıyı ve beklentiyi fazla düşünmesine fırsat vermediğim zamanları seviyordu.

Bundan hoşlandığını itiraf etmeye hazır değildi ama yakında kabul edecekti.

Yakında onu sıcak ve ıslak, ılık bir balmumu gibi yumuşacık şekilde ellerimin arasına alacaktım. Bir zamanlar nefret ettiği halkının dilinde, beni ne kadar içinde, ona karşı, ona sahip olmamı istediğini ayrıntılı olarak anlatacaktı.

Şimdilik bu işi kendim yapmaktan mutluluk duyuyordum.

“Vücuduna tapınmamı seviyorsun.” Kulağına doğru nefes verdim ve amını avuçlayıp parmaklarımı nazikçe klitorisine bas-

tırdım. “Benim için muhteşem bir şekilde gelmeni sağlamak için kullandığım, beni var eden her şeyi ve sahip olduğum her şeyi seviyorsun. Biliyor musun, *cuore mia**, benim için senin zevkten parçalanmanı görmekten daha güzel bir şey yok.”

Bu sözlerime karşı tek tepkisi, daha önce boynunda bıraktığım morluğu emdiğimde gırtlaktan gelen küçük bir mırıltıydı.

“Senden önceki hiçbir kadın benim için önemli değil. Hepsi *önemsizdi*. Hepsi birer toz tanesi,” diye hırlarken ellerini serbest bırakıp onu bir kez daha aynaya doğru çevirdim.

Birlikte onun bedeni üzerindeki etkimi inceledik; ağır gözkapakları, aralık dudakları, soluk altın rengi teninin altında parılda-yan kızarıklık. Boğazını avucumun içine almak için vücudunun etrafına uzandım. Bu, herhangi bir deri ya da pırlantanın olabileceği kadar bir tasmaydı; benim kendi etimden ve kanımdan çok daha mahrem bir tasmaydı.

Aynada gözlerimi ona dikmiş halde, “Tıpkı benden önceki herhangi bir erkeğin senin için bir hiç olduğu gibi,” diye devam ettim. Onun yüzü, çerçevenin üzerindeki *Moreno* cam armatürden gelen loş ışıkla kaplanmışken benimki tamamen gölgede kalmıştı. “Sana söyledim, Elena. Sen ve ben neyden yapılmış olursak olalım, aynıyız. Benim için senden başka kimse yok. Seni benden başka kimse canlandıramaz.”

“Evet,” diye itiraf etti, ereksiyonumu pantolonumun içinden yakalamak için uzandı. Sertçe sıktı, tırnakları acı veriyordu. “Senin için benden başka kimse yok.”

“*Si, Elena, mai più.*”” Boştaki elimle eteğini küstah kışının üzerine çekerken sertçe onayladım.

Bir daha asla.

Bir daha asla başka bir kadını onu istediğim gibi istemeyecektim.

Yanıtlanamayan büyük sorusu olan bilim insanı gibi beni ele geçirmişti. Birlikte geçirdiğimiz hayat ne kadar uzun olursa olsun, Elena Lombardi’nin tüm varlığını tamamıyla tanıyamayacağımı biliyordum. Beni şaşırtmaya, etkilemeye ve beni sınamaya devam

* (İt.) Kalbim. (e.n.)

** (İt.) Evet, Elena, bir daha asla. (e.n.)

edecekti. Yıllardır olduğu kişiden sıkılmış bir adam için bu, sahip olabileceğim en büyük hediye idi ve karşılığında bana sahip olması elbette mantıklıydı.

Elena'nın eli kemeri tamamen atlayarak pantolonumun fermuarını ustaca çözdü. Aletime ulaşmak için elini dikkatlice içeriye sokarken tısladım.

Elini ittim ve çelik kadar sert aletimi minimum acıyla boşluktan geçirdim. Serbest kalır kalmaz Elena'nın uzun parmakları uzunluğunun çevresine dolandı ve çekti.

"İçine girmemi istiyorsun, değil mi, *lottatrice?*" Onu karanlık bir dille ikna ederek hafifçe lavabonun üzerine ittim, o da kendini desteklemek için iki eliyle lavabonun kenarlarını tutmak zorunda kaldı.

Yumruğumu sikimin etrafına sardım, amının parlak pembe kısmını ortaya çıkarmak için külotunu ince uyluklarından aşağı çektim; sikimin sıcak başını o ipeksi girişte yukarı aşağı kaydırđım.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı, tutuşunu sıkılaştırırken uzun tırnakları lavaboda takırdıyordu.

"Seninle ilgilendiğimde İtalyanca konuşacaksın," diye emrettim. İsyan etmemesi için yumuşak ve esnek bir ses tonuyla konuşmuştum.

Kısa bir tereddüt yaşandı.

Sikimi içine bastırırken daha fazlasını isteyen açgözlü nabzının sıcak vuruşlarını hissediyordum.

"*Dio mio, Dante, dai mettimelo dentro,*" derken sabırsızca nefes alıyordu. Taleplerimden ve alaylarımdan biraz rahatsızdı ama daha fazla bekleyemeyecek kadar tahrik olmuştu.

Tanrım, Dante, seni içimde istiyorum.

Yüzümde zafere ulaşmış bir gülümseme vardı. Hiçbir uyarıda bulunmadan kalçalarımı sertçe hareket ettirdim ve kıvrımlarını aralayıp köküne kadar soktum. Nefes nefese kalmıştı, vücudunu sabit tutmak için mücadele ederken İtalyanca küfürler ediyordu. Her zamanki beyefendiliğimle sikişirken onu sabit tutmak için kalın saçlarını yumruğuma sardım. Başı geriye doğru eğilmişti ama gözleri aynadaydı; genişleyen gözbebeklerinin siyahı gri rengi dağıtmıştı.

Kalçalarımın ve taşaklarımın kıcına çarpan sesiyle birlikte kulağına, “Bunu seviyorsun,” diye fısıldadım. “Sana yaptıklarımı izlemeyi seviyorsun. Benim için nasıl da bu kadar muhteşem bir ahlaksızlığın içinde eriyip gidiyorsun?”

“Hiç,” diye mırıldanarak kaşlarını çattı, gözleri yansımadan neredeyse çaresizce benimkilere bakıyordu. Benim onu izlememi seyretmek için bu bağlantıya ihtiyacı vardı. Ona ve yalnızca ona olan dinmez arzumun kanıtını görmek için. Eğer göremiyorsa buna inanmanın onun için daha zor olduğunu biliyordum. “Senden öncesi hiç.”

“Biliyorum,” dedim sakince, serbest kalan elimi belinin etrafında, göğüslerinin arasında hareket ettirerek sutyeninin ve bluzunun kumaşını yukarı çekip onları dantelli kumaşın içinde toplayabildim.

Meme uçları serin havada sallanıyor, cezalandırıcı parmaklarla onları koparmam için bana yalvarıyordu. Ne zaman meme uçlarını çimdiklesem, onun sıkı amı sikimin etrafında kasılıyordu.

“Düşmanlarım koridorun hemen aşağısındayken sikimin her tarafına boşalmanı sağlayacağım,” dedim. Ağzının daha da açılmasını, sanki sözlerimin ahlaksızlığını tatmak istercesine dilinin dışarı çıkmasını izledim. “Orgazm olurken parmaklarımı emeceksin ki senin tatlı çığlıklarını duymasınlar.”

“*Capo*,” diye soludu. Bedeni ellerimin altında titriyor, kasları harekete geçmek üzere olan bir at gibi sarsılıyordu.

“*Si, Elena*,” diye karşılık verdim. Gözlerinin genişlediğini ve arzusun vücudunu daha da güçlü titrettiğini görmek için elimle boğazını hafifçe sıktım. “Senin *capo*’n. Başka kimse yok. Sadece ben. Sadece sen. Sadece biz.”

Kalçalarını sert bir şekilde kasıklarımın doğru itip kendini neredeyse vahşice bana bastırduğunda göğsünde yüksek, keskin bir inilti oluştu ve kırmızı dudaklarından döküldü. İki parmağımın ucunu açık ağzına sokabilmek için boğazını yukarı kaldırdım. Dudakları otomatik olarak onların etrafına kapanıyor, inerken şiddetli bir şekilde emiyordu. Vücudu kollarımda bir tahta gibi sertleşti ve sonra etrafımda titreyerek parçalara ayrıldı. Çırpınmaya çalıştı

ama bir elim saçında, diğer elim ise boğazındaydı ve onu zevkin her zerresini tatmaya zorladım.

Muhteşem.

Benim için Elena'nın doruğa ulaşma şeklini anlatacak başka bir kelime yoktu.

Bunun parmaklarımı emen ağzıyla ve aramızda parıldayan kızıl saçlarıyla bağlantısı büyüktü ama bundan daha fazlası vardı.

Kalbinin etrafındaki büyük duvarların -yüksek zekâsı ve içgüdüleri arasına özenle diktiği duvarların- ayaklarımızın dibinde harabeye döndüğünü bilmek gibiydi.

Benim sayemde.

Çünkü onu daha önce hiç gitmediği bir yere götüreceğime güvenmişti. Tüm bu ihtişamı ellerimde tutarken gücü sıcak bir bıçak gibi içimi dağladı. İçimdeki vahşiliğe engel olamayarak saçlarını tuttum, tüm vücudumla sırtını örttüm ve o gün erkenden oraya koyduğum izin üzerinden dişlerimi boynuna geçirdim. Hâlâ orgazmımı yüzeye yaklaştıran artçı şoklarla titreyen kalçalarım o ıslak, kadife amcığa vahşice vurmaya devam ediyordu.

“Vienimi dentro, capo mio.”

İlk başta ne dediğini anlamadım. Orgazmımın peşinde koşan sikimin onun içinde pürüzsüz, sıkı bir şekilde süzülmesi beni o kadar şaşırttı ki kelimeleri duymadım. Ama sonra onları anladığımda, yanlış duyduğumu düşündüm.

Elena kibar ve zarifti, inançlarına sıkı sıkıya bağlı bir muhafazakârlıktaydı.

Onun benim için erimesini, benim için nefes almasını sağlamak zordu. Onu müstehcen konuşmaya ikna etmek için cinsel baskı yapmak gerekiyordu.

Ama o nefes nefese ama talepkâr bir fısıltıyla bana, *içime gel, capo'm*, diyordu.

İşte hepsi bu kadardı.

İçimdeki canavar zincirlerinden kurtuldu. Sıcak amının içine sertçe girerken bedenini acımasızca aşağıda tuttum, ardından hırıltılı nefesim kulağındayken hırladım. İçimde kaynayan hazzın gaddarlığıyla inliyordum. Saniyeler sonra, zevk omurgamdan aşağı

bir yıldırım gibi düştü ve onun içinde patladım. Aletim, amının sıkıca kavramasına tepki olarak sarsıldıktan sonra içini sıcak me-niyle doldurdu.

Onu tatmin etmemle ürpererek kalçalarını yukarı kaldırdı. Böylece ben de onun derinliklerinde, rahminin tam girişinde ki-litlenmiş oldum.

Bu bana aniden ve şok edici bir şekilde koruma kullanmadığı-mızı ve bu konuda konuşmadığımızı hatırlattı.

“Prezervatif yok,” diye homurdandım, yüzümü boynuna bas-tırıp *Chanel No 5* parfümünü ve altındaki seks kokusunu içime çekerken birbirimize karışmıştık.

“Yok,” diye onayladı. Sesi yumuşak, neredeyse şefkatliydi. Ya-vaşça, neredeyse utangaç bir şekilde elini hâlâ boğazına bağlı olan gevşek elimin üzerine, diğer elini de karnında duran elimin üze-rine koydu ve bana sarıldı. “Sorun değil. Ne yazık ki hamilelik benim için hâlâ uzak bir ihtimal.”

“Ya olursa?” diye sorarken içimde acı veren bir şey burkuldu. “Ya bebek yaparsak? Çünkü Elena, seni becermeyi ve seni benimle doldurmayı bırakmaya niyetim yok.”

Tekrar ürperdi, açık renkli gözleri aynadaki karanlık, gölgeli bakışlarımı yakaladı. “Bilmiyorum... Öncesinde beyaz çitli Ame-rikan rüyası tarzı bir yaşam hayal eder, hatta evlenmek isterdim. Ama şimdi... şimdi bilmiyorum. Bildiğim tek şey, sizin dünya-nızın -belki de artık bizim dünyamızın- bir çocuğu getirmek için tehlikeli bir yer olduğu.”

“*Si*,” diye onaylarken parmaklarımızı boynunda birleştirdim ve birbirine dolanmış başparmaklarımızı yavaşlayan nabzının üzerin-de gezdirdim. “Ama bizim bebeğimiz için değil. Seni kalkanı, beni de kılıcı olarak aldığında değil.”

Gözlerinde parlayan duygu beni güneş ışığı gibi kör etti. Sanki çok ilginç bir şeymiş gibi gözlerini kırpıştırıp etkileyici bakışını lavaboya indirerek onu gizlemeye çalıştı.

Birleşen ellerimizi kullanarak çenesini yukarı kaldırdım ve onu bana bakması için zorladım.

“Aramızda utanılacak bir şey yok, *lottatice mia*. Bana karşı olan

duygularından utanmana izin vermeyeceğim. Gelip benimle paylaşmanı umduğum rüyalarından utanıyorum. Çoğu insanın benden korkmak için nedenleri var. Bana veya benimkine karşı en ufak bir hakarete bile gözümü kırpmadan onları bitirirdim. Ama sen?” Burnumu zarif boynuna sürttüm ve yanağına ıslak bir öpücük kondurdum. “Benden korkmana gerek yok, *capisci*? Hayatında yeterince korku yaşadın ve sana bir daha zarar vermeye cesaret ederse tüm evreni parçalayacağım. Beni anlıyor musun?”

Dudağını ısırdı, ruju soluk kırmızı bir lekeye dönüşmüştü. “Asıl korktuğum sen değilsin, benim. Sahip olduğum her güzel şeyi mahvetme eğilimindeyim. Ve şüphesiz sen onların en güzelisin.”

Yumuşayan aletimi yavaşça çekip çıkardım, sıırıslıklam kadınlığını okşamak için elimi aşağı doğru hareket ettirdim. Birbirine karışan sıvılarımız parmaklarımın arasından sızdı, kasıklarımın iç kısmından aşağı doğru düz bir iz bırakarak kaydı. Fırtına bulutlu gözlerine bakarken boğazından tuttum ve ona asla bozmayı düşünmediğim bir söz verdim.

“*Tu si l’azzurro d’ò mare sì duci e sì amar,*” dedim ona. *Deniz gibisin, tatlı ve tuzlu.* “Bir denizci fırtına var diye denizi terk etmez ve okyanusun ruh halini kıskanmaz. Senden vazgeçmeye hiç niyetim yok, Elena. Senin her parçan benim gözümde çok değerli ve büyüleyici. Eğer bu sona ererse, bunun nedeni senin bunu bitirmeyi seçmen ve benim seni geri kazanmak için savaşmama izin vermemen olacak.”

“Bunu istemiyorum,” diye fısıldadı. O kadar alçak sesle söyledi ki sesi zar zor çıkıyordu.

“O halde ben de seninleyim,” diye söz verirken kelimeleri o dolgun, kırmızı dudaklarına bir öpücükle mühürledim.

Ondan uzaklaştığımda beni şiddetle geri çekti ve dudaklarıma doğru fısıldadı. “*Io sonno con te*.”

* (İt.) Seninleyim. (e.n.)

BEŞİNCİ BÖLÜM ELENA

Napoli zıtlıkların şehriydi. Bir insanın doğduğu yere, büyüdüğü şehre göre şekillendiğini söylerlerdi. Bu yüzden hem utandığım hem de gurur duyduğum açılardan, iyisiyle kötüsüyle Napoli'nin benim evim olması oldukça mantıklıydı.

Biz evde beklerken Rocco Abruzzi'nin şehir merkezindeki villasının önünde beliren uzun, alçak bir Lamborghini Aventador ile şehrin sokaklarından geçtik. Dante anahtarları S.S.C. Napoli' futbol forması giymiş ve ince, neredeyse kırılğan boynunun etrafında altı altın zincir takmış sivilceli suratlı bir gençten aldı. Onunla aynı yaşta olan Sebastian, *Camorra*'nın baskısına boyun eğip onların saflarına katılmış olsaydı şimdi bu hayatı yaşayacaktı.

Dante benim ürperdiğimi fark etti ama alçak arabaya binme yardım edip kapıyı arkamdan kapatırken tek kelime etmedi. Sıkışan trafiğe ve çalan kornalara rağmen sokağın ortasında duran siyah Range Rover'a binen Frankie'ye seslendi.

Aslında sokaklarda dolaşırken ikimiz de tuhaf bir şekilde sessizleşmiştik. Belki o da benim gibi anılara saplanmıştı ancak şehirde Dante'yle aynı zamanda yaşamış olma ihtimalimiz bana gerçeküstü geliyordu. Romantik ve aptalca olsa da alçı kaplı duvarların ve

* Società Sportiva Calcio Napoli; İtalya'nın Napoli şehrinde 1926'da kurulmuş futbol kulübüdür. (e.n.)

tel örgülerin üzerinden bizi birbirimize çeken manyetik bir güç gibi onu bu atmosferde hissetmem gerektiğini düşündüm.

Rocco'nun gösterişli villasından ve şu anda sokaklarda dolaştığımız gösterişli Lambo'dan anlayacağım üzere, Dante'nin şehir deneyiminin benimkinden çok farklı olduğu açıktı.

İspanya'ya ait Forcella bölgesine geçtiğimizde nihayet memleketimi tanıdım. Orada sayısız *bassi*, sokağa doğrudan erişimi olan veya şehrin ana arterleri olan ara sokaklara yığılmış bir veya iki odalı yoksul evler vardı. *Ascalesi* hastanesinin dışında bir adam, bir torba eski limonu yastık yapmış, yüzüstü uyuyordu. Fahişeler kısmen parlak desenli kumaş parçalarıyla örtülü açık kapı aralıklarında oyalanıyordu. Çocuklar sokaklarda yuvarlanıyor, duvarlardan seken, eski ve terk edilmiş arabaların altına sıkışan futbol toplarını tekmeleyerek ebeveynlerinin ayak işlerini yapıyorlardı.

Burası İtalya'nın gösterişli, turistik yüzü sayılmazdı.

Burası *benim* İtalya'mdı.

Sokaklardan hızla geçerken göğsüme ağırlık saplandı. Çocukluğumdan bu yana ne kadar yol kat ettiğimi görmek garip ve rahatsız edici bir farkındalıktı. Burada, yüz binlerce euroluk bir arabanın içinde, yanımda mafya patronuyla hayalperestlerin ve turistlerin İtalya hayallerini süsleyen gösterişli bir villaya doğru gidiyordum.

Gençliğimde bir veya iki kez lüks araba görmüştüm. O arabanın sarı boyası, şehrin dışındaki küçük evimizin yontulmuş idrar rengindeki sıvasından çok daha parlaktı. Don Salvatore o arabadaydı, bazen Noel'de ya da doğum günlerinde yaptığı gibi bizi ziyaret ederdi. Mahalledeki çocuklardan biri arabayı çatlak asfalt garaj yolunda görür görmez, annem *capo* ile konuşabilmek için hemen koşmamızı emrederdi.

“Düşüncelerin için bir kuruş veririm,” dedi Dante. Sonunda şehrin dış mahallelerine vardığımızda, gazı kökleyip bizi güneye götüren otoyola doğru hızla ilerledi. “O kadar gürültü çıkartıyorlar ki neredeyse hepsini duyabiliyorum.”

Sanki geçip giden manzaraya dokunabilecekmişim gibi parmak uçlarımı pencere camına dokundurup hafifçe mırıldandım. “Eski günleri hatırladım.”

* (İt.) Düşük. (e.n.)

“Kötü günleri mi?”

Zayıf bir şekilde omuz silktim. “Çoğunlukla. Bazen çok mut-
luyduk. Annem işiyle, dört çocuğuyla, Seamus’la ve kendi dep-
resyonuyla mücadele ediyordu ama bizi seviyordu. Biz çamaşırla-
rı arka bahçeye asarken ve enerjilerini bir türlü atamayan ikizleri
durmadan kovalarken şarkı söylerdi. Her zaman bizim için yemek
pişirirdi, mutfakta durup günlerimiz hakkında sohbet ederken
usta bir heykeltıraş gibi hamuru kilden yuvarlardı. Her günün so-
nunda toplandığımız yer orasıydı. O zamanlar Giselle ile yakındık
ama o bunu hatırlamıyor gibi davranıyor.”

“Hepimizin geçmişle farklı ilişkileri var. Bazen birkaç kötü par-
çadan kurtulmak için bütünü unuturuz.”

“Hımm,” diye mırıldandım. Onu haklı bulmuştum ama nasıl
bu fikir benim aklıma gelmemişti? “Nasıl bu kadar akıllı oldun?”

Bana bir bakış attı. “Bu şekilde doğduğumu söylesem bana ina-
nır mısın?”

Güldüm, damarlarıma yayılan zehrin bir kısmı dağıldı. “Hayır,
kesinlikle inanmam.”

Kolayca omuz silkti. “Gerçek bu. Ben çok özel bir adamım.”

Onun tuhaflıkları karşısında başımı salladım ve nasıl kafa ka-
rışıklığı içinde kötü anılara gömüldüğümde bile beni büyüleyebil-
diğimi merak ettim. Onun çok özel bir insan olduğunu istesem de
inkâr edemezdim.

“Peki, planımız nedir o zaman, *capo*?”

Sol şeritte yavaş hareket eden bir arabanın yanından geçmek
için gaza basarken bana doğru hızlı bir bakış attı. “Kulağa hoş ge-
liyor.”

“Ne?”

“Planımız dedin, sanki bir takımımız gibi.”

Kaygı içimi sardı ama konuşmak için derin nefes aldım. “Değil
miyiz?”

“Öyleyiz,” dedi kesin bir dille onaylayarak, ardından elimi
sıkmak için bana uzandı. “Fakat bu ikimiz için de yeni bir alan.
Geleneksel olarak kadınların aile meseleleri konusunda karanlıkta
bırakıldığını sana söylememe gerek yok sanırım.”

“O halde ikimizin de geleneklere bağı olmaması iyi bir şey, değil mi?” Uyluğuma bağı silahın ağırlığının hâlâ fazlasıyla farkındaydım. “Rocco senden alınabileceğimi ima ermeye cüret ettiğinde...” Ürperdim. “Kendi hayatımda pasif bir katılımcı olmayı bırakmam gerektiğini fark ettim. Sanırım çok uzun süredir kurbandım. İstedığı şey için savaşıan türden bir kadın olmak istiyorum. Ve hiçbir şeyi seni istediğim kadar istemedim.”

Dante elini vites koluna yerleştirerek elimi üstüne koymamı işaret etti. Bunu yaptığında parmaklarınızı birbirine geçirdi, sonra onları çevirip vitesi avuç içine alıp sıkı. Birleşen parmaklarımıza baktım, sanki hızla giden arabayı birlikte sürüyormuşuz gibi görünüyordu. Bu hareketin altında yatan, onun dile getirilmemiş sözsüz mesajını anladım.

Onunla kavga etmek isteseydim izin verirdi. Tartışmadan, uyardan. Dante güçlü bir erkekti çünkü diğer güçlü insanlardan korkmuyordu. Onları bir buket çiçek gibi topluyordu ve şimdi bir şekilde benim onun dünyasının bir parçası olacak kadar değerli olduğuma karar vermişti.

Ekibinde.

“Bana güvendiğin için teşekkür ederim,” diye fısıldadım boğazımdaki ani kalınlaşmanın arasından.

Omuz silkti. “Elena, evime taşınman için şantaj yapmadan önce sana güvenmişim. Tecrübeli bir avukatın evime girmesine izin vereceğimi mi sanıyorsun?”

“Hayır,” diye itiraf ettim. “Ama sanırım pantolonuma girmek istediğin için beni seninle yaşamaya zorladın.”

“*Certamente*,” dedi kibirli bir sırıtışla. *Elbette*. “Sana yine de sahip olabilirdim ama bu süreci hızlandırdı.”

“Kibirlisin,” diye azarladım ama bu kelimenin arkasında gerçek bir kınama yoktu.

Gerçek şuydu ki eğer Dante kalbimin peşinde bu kadar kendinden emin ve bu kadar azimli bir şekilde koşmasaydı, başarılı olabileceğini düşünmüyordum. Hayatımın geri kalanında yalnız kalmaya o kadar razıydım ki neredeyse gülünç derecede bu şekilde kalacağımdan emindim.

Dante, “Planlarım hakkında endişelenmeni istemiyorum,” dedi beni şaşırtarak. İç kısımlara doğru, narenciye bahçeleri ve ekili asmalardan oluşan, kıvrımlı çizgilerle noktalanan canlı yeşil bitki örtüsünün inişli çıkışlı tepelerine doğru ilerliyordu. “Rocco Abruzzi’yi görmezden gel. Mirabella Ianni ile evlenmeye hiç niyetim yok ve hiç de olmadı. Beni onunla düşünebiliyor musun? O benim sevişeceğim türden bir kadın değil. Benim gibi bir erkeğin kahvaltıda yiyeceği türden bir kadın.”

Beni bir kahkahayla şaşırttı. “Küçük Kırmızı Başlıklı Kız ve Büyük Kötü Kurt.”

Sırtışı tamamen köpek gülümsemesine benziyordu. Kesici dişleri, kırmızı dudaklarının arasında bembeyaz bir şekilde parlıyordu. “Evet ve kahvaltıda yemek istediğim tek kadın sensin. Bacaklarını aç.”

Konunun aniden değişmesiyle dengemi kaybedip gözlerimi kırptırdım. “Affedersin?”

“Bacaklarını aç, Elena.” Bu, kadifeye sarılmış bir emirdi. Eğer onun sözünü dinlemezsem saldırganlığa başvurabileceğine dair ince bir ima içeren bir talepti.

“Araba kullanıyorsun.” Yardımsever bir tavırla belirtsem de yasak olan fikri karşısında sırtımdan aşağı küçük bir heyecan dalgası iniyordu.

“On üç yaşından beri araba kullanıyorum. Birden fazla işi aynı anda yapabilirim.”

Tekrar gözlerimi kırptırdım ama daha kendimi kınamaya fırsat bulamadan kalçalarım birbirinden ayrıldı.

Sabırsızlanan Dante, kasıklarımın iç kısmına hafifçe vurdu ve beni kalçalarımı daha da açmaya teşvik etti.

Don’un her ne pahasına olursa olsun istediğini elde etmeye alışkın olduğu kibirli mafya tavrıyla, “Bu kadar iş yeter,” diye ilan etti. “Kaçak olabiliriz ama böyle yaşamayacağız. Buradan nefret ettiğini biliyorum. Dünyanı geride bırakmanın sana nelere mal olduğunu biliyorum. Bu riski neden aldığını sana hatırlatmama izin ver.”

“Spermilerin hâlâ içimde,” dedim sakince itiraf ederek. Yanaklarım kızarmış, hatta alev almıştı.

Kıkırdadı, gururlandı ve heyecanlandı. “İyi. Külotunu çıkar.”

Önce tereddüt ettim ama acelesi yokmuş gibi direksiyona yön vermeye devam etti. Sol eli direksiyonda, trafiğe girip çıkıyordu. Esneyen bilek tendonları, düğmeli gömleğinin kıvrılmış manşetlerinden anlaşılıyordu. Bileğinde büyük gümüş bir saat vardı; bir zamanlar bana -annelerinin ölümü üzerine birbirlerine düşmeden önce- küçükken kardeşi Alexander’ın hediyesi olduğunu söylediği *Patek Philippe* marka saat. Vücudu araba için fazla büyüktü. Yerleştiği deri koltuğu gölgede bırakıyor, kalın kalçaları küçük alana sıkışıyordu.

O kadar güzeldi ki yoğun kasları ve büyük, kabaca oyulmuş kemikleri ustaca yaratılmıştı. Ona her baktığımda... ıslanıyordum.

Bacaklarımı daha da geniş açtım, uyluk kaslarım gerilmişti ve eteğimin kumaşı fazla gergindi. Altına giydiğim ıslanmış külotu çıkarırken o da izleyebilsin diye kumaşı bacaklarımdan yukarıya doğru çektim. Silahı kılıfından dikkatlice çıkardım, güvenliğini kontrol ettim ve torpido gözüne koydum.

“Orgazma ulaşabildin mi, *bella*?” diye sordu bana motordan daha yüksek bir uğultu çıkaran alçak, boğucu bir ses tonuyla.

Ameliyatımı kastediyordu. İki ay önce hiç orgazm olamadığımı düşünmek beni hâlâ şaşırtıyordu. Beni fiziksel olarak iyileştirdiği için Dr. Taylor’a, duygusal ve zihinsel olarak kendimi düzeltmeme yardım ettiği için de Dante’ye sonsuza kadar minnettardım.

Titredim, edepsiz konuşmasının bende yarattığı tahrik edici etki karşısında nefesimi tutabilmek için dudağımı ısırdım. “Hayır.”

“Bunu benim için şimdi yap,” derken gözleri hâlâ yoldaydı ama dudakları meydan okuyan bir sırıtişla kıvrıldı. “Deri koltuğun her yerine boşaldığını görmek istiyorum.”

“Kendim yapabilir miyim bilmiyorum. Yani, sen bana dokunmadan,” diye itiraf ettim. Fakat Dante’yle sevişmemizden bir saat sonra bile hâlâ şişmiş olan ıslak kadınlığımın rahatlamış olması günahkâr şekilde kendimi iyi hissettiriyordu.

Bu beni utandırıyor ama o beni becerdikçe, benimle müstehcen bir biçimde konuştukça, beni kullandıkça ve bana seks ile

günah olgularının eşit olduğunu öğrettikçe bunu daha çok arzulu-yordum. Dante anahtarını kilide sokup içindekileri dökene kadar kendime keşfetme izni vermediğim, cinsellikle dolu kilitli bir kutum vardı. Ne kadar çok araştırırsam, o kadar çok öğreniyordum.

“Kendine yavaşça dokun, sadece parmak ucun klitorisin üzerinde daireler çizsin. *Si, bella*, işte böyle,” derken benim geçici gösterime bakmaya cesaret etti. “Sana dokunduğumda sert ve ısrarcı oluyor. Beni memnun edecek, seni sertçe sikme ihtiyacıma uyacak şekilde bükülmeyi ve şekillendirilmeyi seviyorsun. Ama kendine dokunduğunda bunu şu şekilde yapacaksın. Sıkı kıvrımların açılana ve parmakların amının ıslak sıcaklığına kayana kadar devam ettir.”

Kadınlığımın üzerinde yumuşak daireler çizerken dudaklarımdan kesik kesik bir iç çekiş kaçtı. Kalçalarım gerilmeye ve titremeye başlamıştı. Daha fazlasını istiyordum. Daha sert, daha güçlü, daha hızlı.

Ama onu istiyordum. Beni memnun edecek kişinin Dante olmasını istiyordum. Bunu kendi başıma yapmanın... zor bir yanı vardı.

Zevk zihnimin bir köşesinde duruyordu, alımı zayıf olan bir televizyonun statik sesi gibi bir uğultu vardı.

“Sakin ol, *lottatrice*. Bu zevki bulmak için kavga etmene ya da kendi zorlamana gerek yok. Sıcak suyla banyo yapar gibi rahatla. Gözlerini kapat ve *capo*’nun sesini dinle. İkimiz için de yalnız başına boşalacaksın. Çünkü kalçalarının kasıldığını görmek istiyorum. Sıkı amın parmaklarının etrafında sıkışırken yumuşak, keskin, küçük çığlıklarını duymak istiyorum. Sonra işin bittiğinde sen ve ben sırayla elindeki ıslaklığı yalayacağız.”

“*Dio mio, Dante*,” diye fısıldadım, içim yanan kömürler kadar derin bir sıcaklıkla dolarken başımı koltuğa yasladım. “Lütfen, daha fazlasını istiyorum.”

“Benim için yalvarman çok tatlı,” diye mırıldandı. Eli kalçamın üzerindeydi, çıplak dizime benim klitorisimin üstüne çizdiklerime paralel daireler çiziyordu.

İkili his bu kadar etkili olmamalıydı, her iki dokunuş da o ka-

dar yumuşaktı ki sadece hafif bir his uyandırıyordu ama tüm vücudum karnımdan yayılan şehvetin etrafında kasıldı.

“Bir ayağını ön panele koy,” diye emretti bir süre sonra.

Dolambaçlı bir İtalyan yolunda inanılmaz hızlı giden bir arabanın yolcu koltuğunda kendimi bu şekilde açmak çok kirli ve çok yanlıştı ama tereddüt etmedim.

Siyah *Jimmy Choo*’mun topuğunu torpido gözüne yerleştirdim, dizim kapıya doğru düştü, böylece tüm amım Dante’nin ve pencereden arabamıza bakan herkesin bakışlarına açılmış oldu.

İçimden öyle sert bir ürperti geçti ki dişlerim birbirine çarptı.

“*Bellissima*,” diye tısladı yüzüstü duruşuma bakarken. “Ne muhteşem bir amın var, Elena. Öyle pembe ki sabah yağan çiğ ile ıslanan bir gül gibi parlıyor. Islanan her şeyi dilimle yalamak istiyorum.”

“Keşke,” dedim hafifçe nefes alarak.

“Başka zaman,” diye söz verdi. “Şimdi, zonklayan klitorisine o güzel, hafif dokunuşları sürdürmeni ve diğer elini kullanarak kendini becermeni istiyorum.”

Bana söylediğini yaptığımda ıslak bir ses duyuldu, iki parmağım ıslak kadınlığıma daldı ve derinlere kaydı. Dante’nin sikinin duvarlarıma çarpması yüzünden şişmiştim ama parmaklarım onun bıraktığı acıyı dindiriyordu.

“Burada kalışımızı bir tatil gibi düşün.” Dante konuşmaya devam ederken parmaklarımı içimde oynatıp parmak ucumu klitorisimin üzerinde döndürüyor; dizimin üzerine o tembel, acı veren daireleri çiziyordum.

Beni bir oyuncak bebek gibi sarıyordu, her an bir hareket ve ses dalgasıyla serbest bırakılacaktım.

“Her günü seni o kadar sık sikmek için kullanacağım ki bana daha fazlası için yalvarırken bile durmamı isteyeceksin. Aklıma gelen her zaman sana ne kadar güzel olduğunu öğreteceğim. Ben seni arkadan sikerken ve kıçına dudakların kadar kırmızı izler bırakan şaplaklar atarken küstah kıçın havada duracak. Meme uçlarını cennini yakana kadar sıkacağım. Belki çamaşırları ipe astığımız gibi

* (İt.) Güzel. (e.n.)

onları kelepçelerim, seni bileklerinden çarşaf gibi bağlarım ve o kırmızı zirvelere mandal takarım.”

Hayal gücünün cüretkârlığı karşısında nefesim kesildi. Hem çok kirliydi hem de çok açıktı. Arzularına güveniyordu. O kadar baskındı ki onunla birlikte tehlikeli fantezileri canlandırmak istediğim için ne onu ne de kendimi sorgulamam mümkündü.

“Bu çok yanlış.” Kurumuş dudaklarımın arasından fısıldarken orgazmım tüm duyularımı bacaklarımın arasındaki tek bir nabız gibi atan farkındalığa dönüştürmüştü.

“Hayır, Elena, bunda hiçbir yanlışlık yok. Benim için açıldın, benim için kendine dokundun. Bunların hepsi doğru,” dedi kayıtsızca.

Sonra eli kasıklarımın iç kısmına doğru hareket etti, gıdıklıyor ve karıncalanıyordu. Nefesimi tuttum, dokunuşu bacağıma ve kasıklarımın birleşim noktasında tereddüt edip kadınlığımı dolduran parmaklara doğru hareket ederken kalbim göğsümde güm güm atıyordu.

“Hâlâ sıkı, güzel ve şişkin misin? Yoksa gevşek ve doldurulmaya istekli mi?” diye sordu.

Durduğumuzda, otoyoldan bir tepeye çıkıp devasa, tomurcuklanan bir begonvil çalısının altına park ettiğini fark edemeyecek kadar kendimden geçmiştim.

“Dolu,” diye itiraf ederken düzensiz bir nefes verdim. “Keşke içime girsen ve beni gerektiği gibi doldursan.”

“*Come vuoi,*” diye mırıldandı.

Nasıl istersen.

Bir dakika sonra, iki kalın parmağını zaten dolu olan amıma sıkıştırdı ve onları içeri bastırdı.

Mahvolmuş bir inilti göğsümü ürperterek arabayı doldurdu. Hissettiğim yoğun hisle başımı koltuğa yasladım.

“Evet,” diye tekrar tekrar İngilizce ve İtalyanca olarak mırıldandı. Cezalandırıcı bir ritim tutturarak benim parmaklarımı onun parmaklarının yanında içeri ve dışarı doğru sürükledi. “Böyle çok güzel. Sadece *benim.*”

Beni kıran son kelimesi oldu.

Hayatım boyunca tek istediğim şey iliklerime kadar görülmek ve sevmekti.

Ve işte oradaydı, bu büyük canavar, acımasız adam... Benim için yumuşak ve nazik biriydi, bana gerçekte hiç bilmediğim bir şeyi öğretiyordu.

Zevki.

Kendimden nefret etmemi sağlayan her türlü eleştirel düşünceyi, merkezimde patlayan alevlerin içinde buharlaştıran ve akıllara durgunluk vererek vücudumu bükten zevk.

Nefesim kesilirken inledim, çoğu İtalyan'ın Meryem Ana'ya ve Tanrı'ya dua ettiği gibi durmadan Dante'nin adını tekrarlıyordum. İçimdeki parmaklarını hafifçe bükerek bana dokunmaya devam etti. Doruğa ulaştığım sırada hareket etmeyi yavaşlattığım için klitorisimin üzerinde gezdirerek daha hafif daireler çiziyordu. Oturduğum yerde tamamen hareketsiz kalana kadar devam etti.

"İşte benim kızım," diye övdü. Yorgun elimi yakalayıp ağzına götürürken sesi şehvet ve gururla kalınlaşmıştı.

Ağzıyla parmaklarımın her birini dikkatlice temizlerken ağır gözkapaklarının altından onu izledim. Dili her parmağın üzerinde kıvrıldı, dolgun dudakları etrafıma sımsıkı sarıldı. Hem yorgun hem de hafifçe ağrıyan amım erotik görüntü karşısında iyice kasıldı.

"Tadın deniz gibi," dedi hırlayan bir uğultuyla. Sonra elimi tuttu ve pantolonunun içinde sıkışıp kalmış ereksiyonunun sertliğine bastırdı. "Bana ne yaptığına bak. Bacaklarını benim için açtığın andan beri böyle sertim."

"Yalnızca senin için," diye mırıldandım, bir yanım az önce yaptığımız şeyden hâlâ rahatsızdı.

İçimdeki sürtük utancının nereden geldiğini anlamak çok kolaydı. Christopher her zaman bana bir günahkâr, bir sapkın olduğumu söylemeye devam etmişti. Baştan çıkarmalarımın ve bedenimi alıp kullanmasına duyduğum ihtiyaç karşısında çaresiz kalışından bahsetmeyi de ihmal etmemişti. Bu onun hatası değildi. Sanki benim cinselliğim onu bir siren gibi tehlikeli sulara çekiyormuş gibi davranıyordu.

Ben genç bir kızdım, bu yüzden erkek ve kadın bedenlerine karşı gelişen merakım dışında kendi cinselliğime dair hiçbir fikrim yoktu. Christopher'ın kaba, zehirli bakış açısıyla çizdiği boş bir sayfaydım. O zamana kadar, gerçekten güvendiğim ilk adamlar arabada doymuş bir şekilde otururken onun mürekkebinin ne kadarının hâlâ düşüncelerimi lekelediğini fark ettim.

Derin, sakın bir nefes almaya çalışırken birdenbire tek yapmak istediğim ağlamak oldu.

Dante, -Dante olduğu için- duygu değişimimi hemen fark etti. Bir an koltuğa uzanmışken bir sonraki an tereddüt bile etmeden konsolun üzerinden hareketlenerek beni kendisine çekti, böylece kucağına oturmuş oldum. Araba çok küçüktü ve gülünç görünüyorduk ama başarmıştık. Bacaklarım vites kolunun her iki yanındaydı, sırtım sürücünün yan kapısına dayalıydı ve yüzümü onun boynuna gömmüştüm.

Taze sıkılmış limon ile seks gibi parlak ve erkeksi kokuyordu. İtalya gibi kokuyordu; narenciye bahçeleri, okyanusun tuzlu suları, misk kokulu adamları ve tatlı esintileri.

Ev gibi kokuyordu ama kelimeye yeni bir anlam kazandırmıştı. Onunla uçağa bindiğimden beri ilk kez, tamamen bilinmezliklerle dolu yeni bir hayat için eski hayatımdan vazgeçmeme rağmen geleceğimiz konusunda huzurlu hissettim.

Dante evimdi, bu yüzden ne olursa olsun asla evsiz kalmayacaktım. Onun sığınağına, korumasına, bana hayatın en kötüsünde ve kendimin en kötüsünde rehberlik edecek sevgisine sahip olacaktım.

Ağladığımı ancak tuzdan kaşınan yanağımı ıslak yakasına sürttüğümde fark ettim.

“Özür dilerim,” diye mırıldandım burnumu çekerek.

“Özür dilemene gerek yok,” diye güvence verirken büyük ve güçlü eliyle sırtımı okşuyordu. “Seni kollarımda savunmasız bir şekilde tutmanın ne kadar iyi bir his olduğunu biliyor musun? Bunun sadece bana verdiğin bir hediye olduğunu bilmek de öyle.”

Hiç bu şekilde düşünmemiştim. “Duygusallaştığımda kendimi daima bir yük gibi hissediyorum. Bu benim dışında kimsenin sorunu olmamalı.”

Boğazından acı dolu bir ses çıkardı, ardından burnunu benimkinden uzaklaştırdı. Bu sözleri bir sır gibi söylediği ağzıma ulaşana kadar alnımdan aşağıya doğru indi. “Seni yakından tanımak bir *ayrıcalık*, Elena. Seni neyin incittiğini ve neyin utandırdığını bilmek de öyle. Şeytanlarının ne olduğunu bilmek istiyorum, böylece gücün olmadığında onları senin için öldürebilirim veya kendi kâbuslarının üstesinden gelmeni izleyebilirim çünkü dövüşçümün yoluna çıkan her şeyi fethetmesini izlemeyi seviyorum. Seni tanımak benim için bir onur ve bunu asla hafife almayacağım.”

Gözyaşlarımdan arasından güldüm. “Ne söyleyeceğini her zaman nasıl biliyorsun? Cidden, bunun için ders aldın mı?”

Dante, “Hayır,” dedi ciddiyetle. Gözyaşlarımı toplamak için sert parmak uçlarını yanağımın üzerinde gezdirdi. Islak parmaklarını birer birer ağzına götürdü ve gözyaşlarımı öptü. “Nefret edilmenin, dünya karşısında yalnız olduğunun düşünmenin, kötü adam gibi hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Sana daha önce pek de farklı olmadığımızı söylemiştim.”

“Doğru,” diye onaylarken başparmağımı çenesindeki sert kesik üzerinde gezdirdim. “Dünyayı aynı şekilde gördüğümüzü düşünüyorum.”

“Siyah ve beyaz mı?” dedi dalga geçerek.

“Ve kırmızı.” Yüzümü ikiye bölen bir gülümsemeyle karşılık verdim.

“*Bene* çünkü yeni ailenle tanışmak üzeresin,” dedikten sonra alnıma bir öpücük kondurup beni tekrar koltuğuma oturttu.

“Tore’la daha önce tanışmıştım.” Günün erken saatlerinde bana hatırlattığı gibi, ben de ona hatırlattım.

Gülümsemesinde karanlık bir sahiplenme ifadesi vardı. “Evet ama o ve buradaki adamlarımız seninle şu anki gibi tanışmadılar.”

“Senin kadının olarak mı?”

“Sadece benim kadını olarak değil, onlarınki gibi. *La Donna*’nın, tıpkı benim yapacağım gibi hayatını feda etmesi bekleniyor.” Sanki bir kez daha bütün dünyamı değiştirmiyormuşçasına neredeyse sıradan, gerçekçi bir şekilde söyledi. “Artık benim avukatım değilsin, Elena. *Tu sei la mia regina.*”

Sen benim kraliçemsin.

ALTINCI BÖLÜM ELENA

Villa Rosa, küçük Sieti kasabası yakınlarındaki Parco Regionale Monti Picentini’de, Napoli’nin bir saat yirmi dakika dışındaki tepenin zirvesinde yer alıyordu. Manzaraya yemyeşil dağlar hâkimdi ancak villanın kendisi, aralık ayı olmasına rağmen özenle ekilmiş, güzel çiçekler açmış bitkilerden oluşan bir bahçeyle çevriliydi. Yüksek selvi ağaçlarının sıralandığı asfalt yoldan eve giderken nefesimi tuttum.

“Rüyadan çıkmış gibi,” dedim aldığım nefeslerimin arasından. Napoli’de büyüdüğüm mahalleyle karşılaştırıldığında tipik İtalyan manzarasını ne kadar güzel bulduğuma şaşırmıştım.

Evi gördüğümde ise nefesim kesildi. Geleneksel bir *casali*’ydi. Ev sahibinin ailesini ve tarla işçilerinin ailelerini barındıracak kadar büyük bir çiftlik eviydi. Büyük yapı, batan güneşin ışığında pembe altın rengine dönüşen kirli beyaz taştan yapılmıştı, kiremit çatısı kan kırmızısıydı. Kemerli pencereler ile kapı girişleri sürünen begonviller ve asmalarla kaplıydı, böylece yapı organik ve zamansız bir bitki misali topraktan fırlamış gibi görünüyordu.

Bayılmıştım.

Burası hem bir yuva hem de bir saraydı.

Ev ahalisi hemen önünde, devasa ahşap ön kapının iki yanında iki uzun sıra halinde sıralanmıştı. Kitap okumaktan ve Beau’yla birlikte Downton Abbey’i art arda izlemekten, on sekizinci yüzyıl-

da hizmetkârların aile mülküne döndüklerinde lordlarını ve leydi-
lerini bu şekilde karşıladıklarını biliyordum. Dairesel yolda durdu-
ğumuzda, çoğu silahlı adamlardan oluşan ve hava sıcak olmasına
rağmen siyah giyinmiş yirmi beş kişi hazır bekliyordu.

“*Sei pronto?*” diye sordu Dante.

Hazır mısın?

Hayır.

Pek sayılmaz.

Aniden sizi güvende tutmaktan sorumlu olacak bir grup suç-
luyla tanışmaya nasıl hazır olabilirsiniz? Hayatım boyunca toplu-
mun yüz karası olduklarını düşündüğüm ve onları yargılama şek-
limden utanmadığım erkeklerle nasıl *tanışacaktım* ki?

Dante, “Düşünme, *cuore mia*,” diye emretti ama bakışlarımı
pencereden yüzüne çekerken sesinde hafif bir mizah vardı. “La
dolce vita”yı kucakla ve benimle bu anların tadını çıkar, *va bene?*”

Elimi tuttu ve avucuma bir öpücük kondurdu. Hiç düşünme-
den parmaklarımı onunkilerin üzerinde dolaştırıp sıkıca sardım.

“Burası benim için her yerden farklı. Çocukluğumda hemen
hemen her yazı annem, Alexander ve Tore ile birlikte burada ge-
çirdim. Annem öldükten sonra da yıllarca burada yaşadım. Burası
benim sığınağım ve umarım senin de olur.”

“Bana karşı hep verici olduğunu biliyorum,” dedim ona sessiz-
ce, boğazımı tıkayan karmaşık duygu düğümünü anlatmak için
kendimi zorladım. “Benim sana yardım etmem gerekirken benim
yüzümden kaçak olarak buraya geldin.”

“*Ferma*,” dedi. *Dur*. “ABD’den ayrılmak zorunda kalmak her
zaman planladığım bir olasılıktı. Açıkçası Brooklyn’de seni kur-
tarmak için Addie’yi, Frankie’yi, Marco’yu, Chen’i ve Jacopo’yu
bırakabilirdim ama bunu yapmadım. Hepimiz seçimler yaparız,
Lena. Her şey bittikten sonra bunların seni rahatsız etmesine izin
verme.”

Güldüm. “Biliyor musun, bunu her zaman başkalarına söylü-
yorum ama kendimde uygulamakta çok zorlanıyorum.”

* (İt.) Tatlı hayat. Bu terim, bir kişinin hayatını keyifli, lüks ve zevkli bir şekilde
yaşama konusunu bir yaklaşımı ifade etmek için kullanılır. (e.n.)

“Sana yardım edeceğim,” diye teklif etti basitçe.

Böyle anlarda, onu daha fazla sevdiğimi anlıyordum. Çünkü Dante böyleydi. O, tanıdığım en büyük kalbe sahipti ama tehlikeli biriydi. İhtiyacı olanlara sevgisini, rehberliğini veya korumasını sunmaktan asla çekinmezdi.

New Jersey'deki asfalt yolda bunu ilk kez dile getirişimden sonra ona tekrar, “Seni seviyorum,” dedim.

Neden insanların hayatlarının her günü söylediği bu iki mini kelimeyi söylemenin bütün gün yaptığım en tehlikeli şey olduğunu hissetmiştim ki?

Seni seviyorum.

Dilin bu kadar muazzam bir duyguyu bu kadar düzgün bir şekilde aktarabilmesi çok saçmaydı.

Dante ânında, “*Ti amo, cuore mia,*” diye yanıt verdi. Bunu öyle rahat söylemişti ki yeteneğine imrenmiştim.

Konsolun üzerine eğildi ve arabanın önünde toplanan herkesin görebileceği şekilde yüzümü kocaman ellerinin arasına alarak beni öptü. Yavaş ve şehvetli bir şekilde öperek diliyle dudaklarımı araladıktan sonra dilimi nazikçe okşadı. Onun tadından, sakalının pürüzsüz cildimi sert bir şekilde ısırmasından ve altdudağımı dişlerinin arasına alıp çekiştirirken hissettiği keskin acıdan inledim. Bitirdiğinde alnını bana yaslayacak şekilde uzaklaştı.

“Artık benimlesin, Elena. Seni dünyama davet etmeme izin ver.”

Başımı salladım, midem hâlâ yatışmamıştı ama içimi kaplayan sevgiyle sakinleşmiştim. “Tamam.”

“Tamam,” diye tekrarlarken bana bu şekilde sahip çıkma hevesini yalanlayan çocuksu bir şekilde sırtıttı.

Bir anda uzaklaşıp arabadan indi, kaportanın etrafında onu karşılamak için toplanan erkeklerden, “*Ciao!*” sesleri yükseldi. Dante kapıma ulaşip benim için açarken onlar da düzensiz bir koro halinde seslendiler. Bana göz kırptığında uzattığı elini tuttum ve ona baktım.

“*Ragazzi!*” Geniş avluda kolayca duyulabilen neşeli bir haykırışla seslendi. “Evde olmak ne güzel.”

* (İt.) Millet. (e.n.)

Başka bir ses daha yükseldi. Amadeo Salvatore sağ taraftaki kalabalıktan kurtularak bize doğru ilerledi. Göğüs kemiğine kadar açık, siyah göğüs kollarını ve basit bir altın haç kolyeyi ortaya çıkaran beyaz keten bir gömlek giymişti. Bol pantolonu, sandaletli ayakları, koyu zeytin-kahverengi ten rengi ve şakaklarına hafifçe beyaz serpiştirilmiş darmadağın siyah saçlarıyla acımasız bir mafya *Don*'u değil, zengin bir tatilciye benziyordu.

“Evine hoş geldin,” diye selamlarken yüzündeki kırışıklıkları ortadan kaldıran geniş bir sırıtışla yanakları gerildi. Bu sayede aslında ne kadar yakışıklı olduğunu ve böyle altın renkli gözleri görmenin herkese nasip olmayacağını bir kez daha anladım. Sadece Cosima ve Sebastian'ın o sarı gözlere sahip olduğunu biliyordum. Bu farkındalık ânı daha sonra üzerinde düşünmek üzere kenara attığım bazı anılarımı canlandırdı.

Dante beni üvey babasına doğru yönlendirdi.

“*Tore, come stai?*” diye sordu Dante, birbirlerini omuzlarından tutup yanaklarına öpücükler konduruyorlardı.

Geri adım attıklarında Tore, Dante'nin elini bırakmadı. Ona gülümseyerek bakan uzun boylu adamın omuzlarını sıktı. “Daha iyi, seni özgür ve iyi gördüğüm için çok daha iyi.”

“Haklıydın,” dedi Dante şifreli bir şekilde. İkisi de bana yandan bir bakış attı. “Başından beri. Eninde sonunda onun için her şeyi değiştirecektim.”

Tore dilini şaklattı ama ifadesinde daha önce görmediğim kadar çok mizah ve mutluluk vardı. Gençliğimde belli belirsiz tanıdığım kara kara düşünen, genellikle öfkeli adamın ve New York'ta biraz daha yakından tanıdığım metanetli, dikkatli *Don*'un yerini tamamen bu canlı, sıcak ev sahibi almıştı.

“Aşk uğruna hayatını değiştiren ilk erkek değilsin ve son da olmayacaksın.” Kaplan gözlü bakışlarını bana çevirdi ve kollarını açtı. “Elena Lombardi, hoş geldin. Umarım sen de burayı oğlum ve benim sevdiğimiz kadar seversin.”

Yıllarca süren nefret ve yargılama, eklemlerimi paslanmış menteşeler gibi tıkadığından biraz tereddüt ettim. O anda Tore'nin

* (İt.) Nasılsın? (e.n.)

gözlerinde bir şey parladı, o güneşli altının üzerinde bir gölge. O... yıkılmış görünüyordu. Bu çok güçlü bir duyguydu ama tepkisini kontrol altına aldıktan sonra bile gözlerinin yanındaki gerginlikte varlığını sürdürmeye devam etti.

Vicdanım bu manzaraya sessiz kalamadı. Reddedilmeye, yargılanmaya alışkındım ve Dante'nin üvey babasına bunu yaşatmak istemiyordum.

Bu yüzden, çekingenliğimi bir kenara bıraktım ve yaşlı adamı kendim kucaklamak için öne çıktım, kırışik yanaklarının her birine sıcak öpücükler kondurdum. "Bizi burada ağırladığınız için teşekkür ederiz, Salvatore."

Geri adım attığımda hem Dante hem de Tore bana gülümsüyordu. Erkeğim gururlu görünüyordu, babası ise gayet memnundu. Tore bir elini onu öptüğüm yanağına bastırdı, sonra derin, göğsünü gümbürdeten bir kahkaha attı.

"Sana teşekkür etmesi gereken benim. Amerika'ya ve soğuğa hiç alışamadım. Buranın güneyinde yaşanan kış tam bana göre, geceleri kazak giyilebilecek kadar serin, hepsi bu." Ürperdi. "New York'tan ayrıldığımda yerde kar vardı. Roma'dan yeni geldim ve şimdiden kemiklerim daha mutlu."

"İhtiyar kemiklerin soğuğa dayanamıyor, değil mi?" dedi Dante dalga geçerek.

Tore ona soğuk bir bakış attı. "Yarın maç yaptığımızda sana ne kadar genç olduğumu göstereceğim. Frankie yavaşladığını söylüyor."

Dante omzunun üzerinden, Napoli'den itibaren bizi takip eden SUV'un yanında hain bir gülümsemeyle duran Frankie'ye baktı. "Yarın sana göstereceğim."

Frankie omuz silktilti. "Eğer Elena seni yatağa hapsedmezse."

Dante ve Tore gülerken yanaklarım kızardı ama Dante kolunu omzuma koyduğunda kendimi rahatlamaya zorladım.

"Frankie'yi duymazdan gel." Adamının onu duyabilmesi için yüksek sesle emretti.

Çenemi yukarı kaldırdım. "Genellikle öyle oluyor zaten."

Bizi karşılamak için sıraya giren adamlardan bazıları yine güldüler. Onların gülmesi içimi yumuşatmıştı.

Dante beni sol tarafa çekerek, “Gel, İtalyan ailemizle tanış,” dedi. “Önce kuzenim ve İtalyan sağ kolumuz Damiano Vitale.”

Güneşin altında abanoz gibi parıldayan muhteşem koyu tenli, iri yarı bir erkek beni selamlamak için sıranın dışına çıktı. Bana alışlagelmiş öpücükleri vermek için eğilirken sıcak teni mis gibi kokuyordu ve geri adım attığında beyaz gülümsemesi şimdiye kadar gördüğüm en güzel gülümsemelerden biriydi.

“Merhaba,” dedi melodik İtalyancasıyla. Farklı bir aksanı vardı. “Cosima’nın Dante’mizi temsil etmeye zorladığı sert avukat hakkında çok şey duydum. Güzelliğine dair söylentiler sana haksızlık ediyor.”

“Kadınıma asılmayı bırak, Damiano,” diye mırıldandı Dante karanlık bir tavırla. “Yeterince kadının var.”

“Üç metres pek fazla sayılmaz,” diye karşı çıkarken bana göz kırptı.

Çapkın cazibesi bana Dante’yi hatırlattığı için ona gülümsemdim. “Hepsi durumun farkında olduğu ve buna rıza gösterdikleri sürece bir sorun görmüyorum.”

Damiano’nun kaşları sert bir şekilde gülmeden önce yukarı kalktı. “Dante bana bu kadar modern bir İtalyan kadının olduğunu söylememiştin. Onu elinden alabilirim.”

Dante güçlü kolunu kalçama dolayıp beni kendine çekerken boğazından hırıltı sayılabilecek alçak bir ses çıkardı. “*Attento, Dami.*”

Dikkatli ol, Dami.

Onun bu sahiplenme gösterisi karşısında omurgamda hafif bir ürperti hissettim. Dante’nin hayvani gösterilerinin, koruyuculuğunun ve aşırı sahiplemeciliğinin, savurduğu tehditleri ile şiddet gösterilerinin, sert sevişmelerinin bu kadar seksi olabileceğini asla tahmin edemezdim... bunların hepsi benim deneyiminin dışındaydı. Yine de karanlık çekiciliği beni büyülüyordu.

Elimi Dante’nin göğsüne koydum ve Damiano’ya gülümsemdim. “Yorgun olduğunda biraz huysuzlaşıyor.”

Gözlerinin kenarlarında yaşlarla yeniden güldü. Dante kaşlarını kaldırarak bana sadece soğuk bir bakış attı.

“Yorulduysam, *bella mia*, bunun tek nedeni beni uçak yolculuğunun çoğunda uyanık tutmandır.” Kuzenine sıkıntılı bir tavırla omuz silkti. “Doymuyor.”

“Dante!” diye çıkıştım ama her zamanki gibi utanmak yerine kahkahalara boğuldum.

“Seni meşgul eden bir kadın,” dedi Dami hain bir sırıtışla. “Bunu onaylıyorum. Bence sen ve ben iyi arkadaş olacağız, Elena.”

“Umarım öyle oluruz,” dedim içtenlikle.

Adriano, Chen, Marco, Jacopo ve Frankie bana mafyayı genç kızken yaptığım gibi yargılamamayı öğretmişlerdi.

Bahsi geçmişken sıradaki erkeğin çocukluğumdan tanıdık bir yüz olduğunu gördüğümde nefesim kesildi.

“Nico,” diye geniş bir gülümsemeyle selamladım. “Yıllar oldu.”

Vahşi yüzündeki kocaman, çocuksu gülümsemesiyle, “Sana karşı iyi davrandılar,” dedi. Onu her iki yanağından öptüğümde kokusunun değişmediğini fark ettim; motor yağı ve meyankökü. “Seni tekrar gördüğüme sevindim.”

“Ben de.” Bunu içtenlikle söylemiştim. “Evli misin?”

Ayrılmadan önce kıkırdayarak, “Cosima bana bu onuru bahsetmedi, bu yüzden yuvamı kuramadım,” dedi. “Kocasına bunu söylemeyin.”

Dante’yle birlikte güldük. “Söylemeyiz. Yine görüşelim ve uzun uzun konuşalım.”

Başını salladı ama biz devam edemeden bana dokunmak için uzandı. Dante sert bir bakışla bileğini yakaladı. Nico boğazını temizledi ve beceriksizce başını salladı, kirpiklerinin arasından bana bakmadan önce ağırlığını büyük ayaklarına verdi.

“İyi olmana sevindim,” dedi sessizce. “Hepinizin ondan sağ salim kurtulduğuna sevindim.”

Bu tatlı söz karşısında yüreğim yandı. Nico çok zeki biri değildi ama on bir yaşında *Camorra*’ya katılmış olmasına ve en iyi arkadaşı ağabeyimin yanında olmamasına rağmen ailemiz için her zaman iyi bir dost olmuştu.

“*Grazie mille*,” diye mırıldandım.

* (İt.) Çok teşekkür ederim. (e.n.)

Nico başını eğdiğinde yanakları kızararak başını salladı.

Dante bizi ileriye doğru yönlendirdi. Beni evi koruyan Damiano ve dolayısıyla Salvatore adamları için çalışan diğer adamlarla tanıştırdı. Hepsi sanki kraliyet ailesiyle tanışıyormuş ve en iyi davranışlarını sergilemek istiyormuş gibi nazik, iyi huylu ve saygılıydı.

Tanışma seremonisi bittikten sonra Dante, “*Regina mia*”, Elena. Bu adamların hafife alacağı bir şey değil. Senden önce onlara hiçbir kadını bu şekilde tanıtmamıştım,” diye fısıldayıp beni öptü.

Gururum beni önyargılarımdan ve *Camorra*’yla olan korkunç geçmişimden arındırarak yıkadı. Artık mafyaya borçlu, korkunç bir babası olan küçük bir çocuk değildim. Mafya *Don*’un sevgisi ve korumasına sahip, zeki ve yetişkin bir kadındım.

“Sadece kiminle yattığımdan değil, kim olduğumdan dolayı saygı duyulmasını isterim,” diye ekledim soğukkanlılıkla. Kendimi sürekli savunmasız hissetmekten yorulmuştum.

Birlikte eve girerken Dante’nin dudakları yukarı kıvrıldı. “Onlara zaman verirken yapacaklarından hiç şüphem yok.”

Villanın giriş bölümü, bir tarafta ferforje korkuluklu kiremitli merdivenlerle, diğer tarafta ise oturma odasına ve muhtemelen mutfığa giden bir koridora giden devasa kemerlerle çevrelenmiş iki katlı bir binaydı. Renk paleti tamamen kremler, sarılar, turuncular ve kırmızılardan oluşuyordu; sıcaklık ve ışık evin her santimini doyuruyordu.

Bu renkler Dante’ye New York’taki siyah beyaz dairesinden daha fazla yakışıyordu. Hatta bana bile yakıştığını fark etmiştim.

“Damiano ve Tore ile hemen konuşmam lazım ama sonra sana etrafı gezdiririm, *va bene?*” diyerek şakağıma bir öpücük kondurdu.

Başımı salladım, çoktan koridora doğru ilerlemeye başlamıştım. Ona el sallayarak, “Beni merak etme. Sen işlerine bak,” dedim.

“Elena,” diye seslendi. Arkamı döndüğümde bana gülümseyip, “Beni daha önce hiç olmadığım kadar mutlu ettin,” dedi. “Peşimden buraya kadar gelme cesaretini gösterdin ve bunu hiç unutmayacağım, buna layık olmak için çabalamayı bırakmayacağım.”

* (It.) Kraliçem. (e.n.)

“Sadece bunu söylemen bile zaten öyle olduğunu kanıtlıyor,” diye mırıldandım yavaşça. Yüzümde hem içten hem de acı dolu bir gülümseme vardı.

Adamlar içeri girmeye başlamadan önce bir an birbirimize gülümsedik. Ona başımı salladım ve uzun koridora geri döndüm. Alçı duvarlarda aile fotoğrafları asılıydı. Salvatore’nin, genç Alexander’ın; asi kalın saçlı, sıska bir çocuk olarak gençliğinden güçlü bir ergenliğe kadar Dante’nin ve son olarak bugünkü yakışıklı, devasa adamın fotoğrafları vardı. Parmaklarımla Tore, Dante, Alexander’ın ve muhtemelen Chiara ile Noel’in olduğu eski çerçeveli bir fotoğrafa dokundum. Oğlanlar babalarına benziyorlardı, özellikle de altın rengindeki Alexander. Noel iri yapılı bir adamdı, bölgedeki bir İngiliz akranına göre alışılmadık derecede uzun ve kaslıydı. Bu fotoğrafta bile son derece korkutucuydu. Mutlu küçük grubun kenarında metanetli bir şekilde duruyordu, Chiara’nın elini sıkıca tutmuştu.

İnsandan çok canavar olma yeteneğini saklamamıştı.

Duyduğum hikâyelerden Alexander’ın bunu biraz daha iyi yaptığını ve Dante’nin bunu en iyi şekilde sakladığını biliyordum.

Ama kameraya bakarken hepsinin bakışlarında karanlığın yansıması vardı.

Çok güzel bir İtalyan olan Chiara bile 1950’lerden kalma bir modele benziyordu. Saçlarını bir eşarpla geriye doğru toplamıştı. Dante’ye kolunu dolamak için hafifçe eğildiği için koyu renkli bukleler çıplak omuzlarına yayılmıştı. Hepsinin koyu saç rengi ve gözleri, çıkık çeneleri vardı. Dante’nin şimdi taktığı gümüş zincir Chiara’nın boynunun etrafındaydı ve ince vücuduna giydiği siyah elbisenin içinde kaybolmuştu.

Biraz daha yakından bakana kadar muhteşem bir aile gibi görünüyorlardı.

Devam etmeden önce yutkundum, fotoğraflar herkesin görebileceği şekilde açıkça sergilenmesine rağmen izinsiz bir seyirci olduğumu hissettim. Mutfığa geçmek üzereydim ki son bir fotoğraf fark ettim. Basit siyah çerçeveye sıkıştırılmış bir polaroid. Sanki çok sık ele alınmış ve sıcak İtalyan güneşine maruz kalmış gibi

rengi solmuştu. Ama Napoli Körfezi'ndeki geçidin kenarında oturan kadını seçebiliyordum çünkü hayatımın çoğunu ona bakarak geçirmiştım.

Anne.

Çok gençti, güzeldi ve Cosima'nın neredeyse aynısıydı ama Gisselle'in kıvrımlı vücuduna sahipti. Hiç böyle gülümsediğini görmemiştım, başını güneşli gökyüzüne doğru çevirmişti. Ânın tadını çıkarırken saçları sırtından aşağıya doğru dökülüyordu. Caprice'i böyle görme ayrıcalığına hiç sahip olamamıştım.

Tore'un ailemizle bir geçmişı olduğunu biliyordum ama bunun annemden çok mafya işleri ve Seamus'la ilgili olduğunu düşünmüştüm.

Artık bundan pek emin değildim.

Yanında Dante, Tore ve Cosima'nın daha büyük bir fotoğrafı vardı. Kız kardeşim ona sarılan iki adamın ortasındaydı ve büyük bedenleri sanki hem koruyor hem de sergiliyormuş gibi ona doğru eğilmişti. Gülümsemelerinde karanlık bir taraf yoktu; yalnızca saf, ışıltılı parıltı vardı. Cosima, Seamus tarafından cinsel köle olarak satıldığında yaşadığı onca şeyden sonra bu mutluluğu, o iki adamın korumasını ve sevgisini hak etmişti.

Yine de zihnimin bir köşesindeki o kötü ses bana tıslayarak bu dünyadaki ilk Lombardi olmadığımı söylüyor, Cosima'nın, hatta annemin benden önce geldiğini hatırlatıyordu. Dante'nin kadını, onun *Donna'sı* olarak tanıtılmanın kendimi ne kadar özel hissettirdiğini düşünmeye çalıştım ama inancımın kenarlarından yalnızlık sızmaya başlamıştı.

Eski dostum olan melankoli bir kez daha içime tünedi.

Dante'nin geçmişı hakkında henüz pek bir şey bilmediğim için tam olarak anlamadığım ve bir parçası olmadığım anılarla dolu bir evdeydim. Bu uzun, boş koridorda dururken aniden ve korkunç bir şekilde yalnız olduğumu hissettim.

Uzun süre fotoğraflara baktım, karmaşık teorileri çözdüm, ta ki kendimi bir iplik yığınınına kaptırıncaya kadar.

Sanki düşüncelerim tarafından çağrılmış gibi çantamdaki telefon titremeye başladı.

Tüm yolculuk boyunca uçak modundaydı ve ekrana göz attığımda Mama, Sebastian, Cosima, Yara, Beau ve hatta Daniel'dan mesajlar geldiğini gördüm.

Daniel: *Dante Salvatore'dan endişe verici bir mesaj aldım. Sadece iyi olup olmadığını öğrenmek için aradım, Elena.*

Mesaja baktım ve kalbimin derinliklerinde ona karşı kalıcı bir his olup olmadığına karar vermeye çalıştım.

Hâlâ tamamen ortadan kaybolacağından şüpheli olduğum ihanetin acısı ve ona cinsel isteklerini bana açıklaması için uygun bir şans vermediğim için duyduğum utancın yankısı vardı. İlişkimizin yürümemesi onun olduğu kadar benim de hatamdı ama yine de onun küçük kız kardeşime âşık olmamasını diliyordum.

Giselle ile uzun bir geçmişimiz vardı. Bu noktada onlar için en iyisini diledim, gerçekten de öyle yaptım çünkü açıkça birbirlerini mutlu ediyorlardı ve bunu ikisi için de gönülden istiyordum.

Her ne kadar Dante'ye âşık olsam da, -hatta her geçen gün ona daha da çok âşık olsam da- ikisiyle bir daha yakın olabileceğimi sanmıyordum. Her ikisinin de birey ve birlik olarak temsil ettiği şeytanlarla yüzleşecek gücüm olup olmadığına emin değildim.

Elimdeki telefonum tekrar çaldı ve ekranda annemin adı belirdi.

Tereddüt ettim.

Annem de Beau gibi sırdaşımdı. Daniel ve Giselle olayında yanımda olmuştu. Ama özellikle Tore'un duvarındaki polaroidine bakarken onun eskisi gibi sırdaşı olmadığımı fark etmiştim.

Ben de sırlarımı ondan saklamak istiyordum.

Kindar ve sağlıksız bir davranış olsa da içgüdülerim bu yöndeydi.

Sebastian'ın beynimin içinde dönen sakladığımız sırlar yüzünden aile üyelerimiz arasında mesafe olduğu hakkında konuşan sesi yüzünden telefonu açtım.

"Anne," diye mırıldanırken koridordan mutfığa doğru yürüdüm. Burası muhteşem ve rustik bir yerdi ama oyalanmadım. Verandaya uzanan devasa cam kapılar açıktı, bu yüzden arka bahçenin sıcak, narenciye kokulu havasına geçtim.

Koku bana Dante'yi hatırlattı ve gülümsetti.

"*Lottatrica mia*," dedi annem sıcak bir tavırla. "Gazetede Dante'nin kaçtığını okudum. Bu kötü haber, değil mi?"

Kafesin altındaki yuvarlak, yıpranmış ahşap masaya gidip minderli sandalyeye otururken dudağımı ısırđım. "Eh, eğer ülkeye dönecek olsaydı, kefaletle serbest kalma nedeniyle hapse girerdi. Onu para cezasıyla veya toplum hizmetiyle serbest bırakabilirlerdi ama savcılık onun bunu kabul etmesini çok istiyor."

"Yani sonsuza kadar mı gitti?" Bu fikir hakkında son derece üzölmüştü ki bu da beni şaşırttı. Bildiğim kadarıyla Dante ve annem yıllar boyunca birkaç defadan fazla etkileşime girmemişlerdi.

"Bilmiyorum," diye cevapladım dürüstçe.

"Bu senin için ne anlama geliyor?"

Ahşap masadaki kasıtlı yapılmış izi fark ederek altdudağımı çiğnedim. Yaklaşıp oraya kazınmış "EDD" harflerini okuduğumda nefesim kesildi. Edward Dante Davenport. Dante'yi, tam da bu sandalyede oturan, güzel bir anıya kalıcı bir iz bırakmak için baş harflerini masaya yazan genç bir çocuk olarak hayal edebiliyordum.

Adımı onunkiyle birleştirmek için parmaklarım kaşındı.

"Avukatı olarak mı?" Annemin pusuya düşürölemeyecek kadar kurnaz olduğunu bilmeme rağmen sordum.

"Hayır, Lena. Bu adam senin için *doğru* kişi. Sakın bana onunla olmadığını söyleme."

"Onunla romantik bir ilişki içinde olmak mı yoksa kaçarken onunla gitmek mi?" dedim oyalanarak.

Dudaklarından hava üfledi ve dilini şaklattı. "*Lena mia*", artık yaşlı bir kadın olabilirim ama bana hakaret etme, olur mu?"

İç çektim. "Tamam, o zaman ikisine de evet sanırım. Birlikte Napoli'de, Salvatore'un evindeyiz."

Telefonun her iki ucunda da söylenmeyen şeyler yüzünden bir sessizlik oldu.

"*Villa Rosa*'da mı?" diye sordu.

"Evet, bir plan yapana kadar burada kalacağız."

"Bu adam için kanunlara sırt çevirdin," diye mırıldandı hayret içerisinde. "Senin için çok mutlu oldum."

* (İt.) Benim Lena'm. (e.n.)

“Ne?” Rüzgârda usulca tıngırdayan limonlara bakıp gözlerimi kırptırdım.

“Bu beni memnun etti,” diye tekrarlariken arka planda alkışlıyordu. “Senin Dante gibi bir adama ihtiyacın var, anladın mı? Daniel Sinclair huzur arıyordu, *figlia mia*’. Peki ya sen? Her zaman kaos arıyordun, değil mi kızım? Seni canlı hissettiren birini arıyordun.”

Sözleri kalbimi acıtmıştı.

Masayı görmeden gözlerimi kırptırdım, işaretparmağım Dante’nin baş harflerinin üzerinde geziniyordu. “İki gün öncesine kadar ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu bilmiyordum. Sen nasıl bildin?”

“Ben senin annenim,” dedi kesin bir dille, hemen ardından içini çekti. “Hayatım boyunca pek çok şeyi doğru yapmadım, Elena ama senin annen olmak beni her zaman çok gururlandırdı. Sen cesaretli ve güçlüsün. Hiçbir şey seni uzun süre baskılayamaz. Sen avukatsın. Zorlukları seviyorsun. Dante sana bu çatışmayı ve bunun üstesinden gelme gücünü veriyor, değil mi?”

Evet.

Tamamen ama tamamen haklıydı.

“O bir suçlu,” diye durumu gerçekten anladığından emin olmak için belirttim. “Sıradan bir mağaza hırsızı değil, muhtemelen Interpol ve tüm Amerika Birleşik Devletleri hükümeti tarafından aranan bir erkek.”

“Evet,” dedi ciddi bir tavırla. “Bu bir sorun ama sen sorunları seviyorsun.”

“Öyle,” diye itiraf ettim.

“Bunu düzeltebilecek biri varsa o da sensin.” O kadar kesin konuşuyordu ki sanki anayasayı, herkesin mutlak olarak kabul ettiği tarihi bir şeyi okuyormuş gibiydi. “İkinizi de eve getirmenin bir yolunu bulacaksınız.”

“Deneyeceğim,” diye söz verdim.

O zamana kadar yakalamaca oynuyordum. Son birkaç günde hayatımda yaşanan olaylar şok ediciydi ve geri döndürülemezdi. Bırakın onları nasıl düzelteceğimi, sonuçlarını düşünmeye bile fırsat bulamamıştım.

* (İt.) Benim kızım. (e.n.)

“Seamus öldü,” diye itiraf ettim usulca.

Hiç tereddüt etmeden, “*Bene*,” dedi.

“Gerçekten mi? O senin kocandı. Çocuklarının babası. Ondan nefret ediyordum anne, ondan gerçekten *nefret* ediyordum ama ölümü beni hâlâ tedirgin ediyor,” diye itiraf ettim ama benim için durum biraz farklıydı.

Onu öldüren bendim.

Dante de olabilirdi ancak beni Seamus’u onun ölümünden duyacağım sorumluluk hissinden kurtarmak için vurduğu hissine kapılmaya başlamıştım.

“Baban iyi biri gibi davranan kötü bir adamdı,” dedi yumuşak bir sesle, bu sözler sonsuz bir acıyla doluydu. “Kötü hayatta iyi bir adamı seçme şansım vardı ama yanlış kişiyi seçtim. Kızım benim kadar korkmadığı için mutluyum.”

“*Coraggio*,” diye mırıldandım. “Dante kendimi cesur hissetmemi sağlıyor.”

“Olması gerektiği gibi,” diye açıkladı. “Artık kızlarımın iyi adamlar bulduğunu bilerek rahat uyuyabilirim.”

Güldüm. “Belki ‘iyi’ gevşek bir yorumdur. Bence Alexander, Daniel ve Dante’nin hepsi hayatlarının bir noktasında kötü adam olarak sayılıyorlar.”

“Dengede huzur var,” dedi ve ben onu Osteria Lombardi’nin makarna hamurunu yoğururken, hem evcil hem de ebedi bilgece tavsiyeler dağıtırken hayal edebiliyordum. Tüm İtalyan Anneleri ve onların bilgeliği onun tek formunda somutlaşmıştı. “Dante ile sen de dengenizi bulacaksınız.”

“*Ti amo, mama*,” diye mırıldandım. Telefonu sanki onun yanağıymış gibi kucakladım. “Sana inanmaman için sebep verdiğim halde bana her zaman inandığın için teşekkür ederim.”

“Sen küçükken doğru şeyi yapıp seni gerektiği gibi koruyamadım.” Sesi gözyaşlarıyla doluydu ve onu suçlamadığımı kaç kez söylesem de asla ölmeyecek bir pişmanlıkla doluydu. “En azından şimdi seni destekleyebilirim, *lottatrice* ve anneni her zaman gururlandıracağını biliyorum.”

Gözlerim akmayan yaşlarla yanıyordu ve onları durdurmak için işaretparmaklarımı her ikisine de bastırdım. Görünüşe göre âşık olmak beni durdurulamaz bir ağlama makinesine dönüştürmüştü.

“Christopher’dan haberi var mı?” diye sordu.

“Hayır.”

“Lena... erkeğine söylemelisin. Bana kalırsa o böyle bir şeyi kabul edecek tipte biri değil.”

“Aynen öyle, o yüzden ona söylemeyeceğim.”

“Sen ve Daniel birbirinizden sır sakladınız. Bu döngüyü tekrarlamayın,” diye tavsiyede bulundu.

İç çekişimin ağırlığıyla tüm bedenim hareket etti. “Beni bir kurban olarak görmesini istemiyorum, anne.”

“Seni tanıyan hiç kimse bunu düşünemez. Seni seven kimse bunu bir an bile aklından çıkarmaz.” Ben cevap vermeyince iç çekme sırası ondaydı. “Tamam, *ragazza**, doğru olduğunu düşündüğün şeyi yap. Sana ve Dante’ye sevgilerimi gönderiyorum, *va bene?* Eve geldiğinde pazar akşam yemeğine gelirsiniz, *sì?*”

“*Si, Mama,*” diye onayladım, birdenbire kampa götürülen bir çocuk gibi evini özlemiştim. “*Ti amo.*”

“*Sempre,*” diye mırıldandı.

Her zaman.

Telefonu kapattıktan sonra Beau’nun mesajına cevap vermeye karar verdim ama diğerlerini açıklamalarla veya olaylarla uğraşamayacağım için kendi hallerine bıraktım.

Elena: *D’nin İtalyan ailesiyle tanıştık. Bizi kraliyet ailesi gibi karşıladılar. Bu... tuhaftı.*

Beau: *Öyle yaptılar. Kraliçe Elena. İşte bu, arkasında durabileceğim bir isim. En iyi arkadaşlar da kraliyet ayrıcalıklarına sahip mi?*

Telefona bakarak gözlerimi kırptırdım, ne olursa olsun, onlardan koca bir okyanus mesafesi kadar uzak olsam bile hâlâ her zaman arkamı kollayacak birkaç güzel insanın olduğunu hatırlatınca kalbim ısındı.

Gözyaşları tekrar yanaklarımdan süzülmele beni tehdit ettiğinde onları silmedim.

* (İt.) Kızım. (c.n.)

YEDİNCİ BÖLÜM DANTE

Derin uykudaydım; rüyaların canlı olduğu, tadabileceğiniz, parmak uçlarınızda hissedebileceğiniz türden bir uykudaydım. Rüyamda gece olmuş karanlık çökmüştü, gölgeler dökülmüş mürekkep kadar yoğundu. Elena oradaydı, başında geleneksel İtalyan dantelli bir duvak vardı. Karanlıkta düğün örtüsünün beyazı mı yoksa cenaze kefeninin siyahı mı olduğunu anlayamadım. Yaklaşmaya çalıştım; önce yürüdüm, sonra koştum ve en sonunda göğsümü sıkıştıran meşum bir hisle ona doğru koştum. Tek bildiğim, eğer ona hemen ulaşamazsam öleceği ya da bir daha asla benim olamayacağıydı.

Her iki seçenek de benim için felaketti.

Damarlarımda dolaşan adrenalinle uyandım, tek kasımı bile hareket ettirmememe rağmen kaslarım cildimin altında gerilmişti. Elena kollarımdaydı, sıcak ve uykulu bedeni benimkinin tamamı boyunca baskı altındaydı. Dudakları eşit bir şekilde aralanmıştı, yumuşak nefesleri yüzüme doğru yayılıyordu. Siyah ipek göz maskesi ile kulak tıkaçlarını görmek dudaklarımdan neşe ve sıcak bir samimiyetle yukarı kıvrılmasına neden oldu. Rahatlamaya, onun güzelliğini görmenin beni uykuya dalmış bir ninni gibi sakinleştirmesine izin vermeye çalıştım. Fakat omurgamdan yukarıya tırmanan ve kurtulamadığım kalıcı bir korku ürpertisi vardı.

Gözlerimi tekrar kapattığımda hırıltılı bir nefes sesi duydum.

Gözkapaklarım açıldı ve tüm vücudum taşa dönüştü.

Nefes almayı bıraktım.

Saniyeler sonra verandaya açılan kilitli kapıların yanında keskin ama sessiz bir çatırtı duyuldu.

Yavaşça, çok küçük hareketlerle, onu uyandırmamaya dikkat ederek Elena'dan uzaklaştım. Komodinin içinde bir silah vardı ama davetsiz misafirin kendi görüş noktasından beni görüp göremeyeceğinden emin olamadığım için ona uzanmaya cesaret edemiyordum. Hareketimi fark ederlerse ayırım gözetmeksizin ateş açabilirlerdi. Elena'yı tehlikeye atmayacaktım.

Bu yüzden bekledim.

Nabzım kulaklarımda atsa da onun ötesindeki her hava değişimini duymaya çalıştım.

Nihayet, uzun bir süre sonra, yumuşak tabanlı ayakkabıların ahşap zemine vuran sesini duydum.

Yatağa doğru ilerliyorlardı.

Mesafeyi ölçmek için tek gözümü açıp kısıp bir şekilde bakma riskini göze aldım.

On metre uzaktaydı, kapılara yakındı. Yerdeki kapı kolunun tamamını seçebiliyordum. Sessiz aletlerle kırılmışlardı, böylece kapıyı odamıza doğru çevirebilmişlerdi.

Bizi devasa evin neresinde bulacaklarını nasıl bildikleri, büyük bir ihanetin habercisiydi.

İçimizde hain vardı.

Öfke kanımı magmaya dönüştürdü ama yine de hareketsiz kaldım ve bekledim.

Yırtıcı hayvanların en güçlü silahı saldırma yetenekleri değil, avlarını bekleyip tam doğru an geldiğinde saldırma yetenekleriydi.

Sekiz metre.

Altı.

Beş.

Koyu renk kıyafetli davetsiz misafir yüzüne bir kar maskesi takmıştı. Yüzü kapalı olsa da boyutlarından erkek olduğu belliydi.

Ve güçlüydü.

Benden biraz kısa ve benden biraz zayıf.

Şiddetli bir mücadele olacaktı.

Ama kazanacağıma hiç şüphem yoktu.

Bu *bastardo* sadece benimle uğraşmıyordu.

Kadınımı tehdit ediyordu.

Benim Elena'm.

Kendime ait dediğim kadın.

Elinde bir silah vardı, ucuna da uzun bir susturucu takılmıştı.
Hedefi bendim.

Ölmemi istiyorlardı. Tore ve müttefiklerimizin dikkatli olması için kanla yazılmış bir mesaj bırakacaklardı.

İtalyanlar gereksiz derecede dramatik olabiliyorlardı.

Dört metre.

Üç.

İki.

Gözlerimi kapattım, yatağımın yanında son adımı attığını hissettiğimde huzur üzerime geliyordu. Silahtan hafif bir *tık* sesi duyuldu.

Benim ipucum.

Yataktan bıçakla kalktım ve kollarının hizasında öne doğru kıvrılıp karnının ortasından ona saldırdım. Manevranın gücü ikimizi de sessiz bir gümbürtüyle yere düşürdü. Ciğerlerinin ağırlığım altında sıkıştığını, dizimin sert bir şekilde yere çarptığını hissettim ama tereddüt etmedim. Silahı elinde gevşek bir şekilde tutuyordu, iki elimle ona doğru yöneldim. Silahı elinden almaya çalıştığımda tutuşu daha da sıkılaştı. Diğer eli çeneme parlak bir acıyla patlayan vahşi bir yumruk indirdi. Acıyı göz ardı edip silaha odaklandım. Eğer onu silahsızlandırabilseydim işi biterdi.

Beni gövdesinden aşağı atmak için ihtiyaç duyduğu dengeyi sağlamak amacıyla ağırlığını zeminden yukarı kaldırmaya çalıştı. Sağ kolunu sıkıca tutmak için dizimi yukarı kaldırdım ve silahı başarılı bir şekilde elinden aldım. Elleriindeki metal ısınmıştı, namlu ise atılan kurşun nedeniyle hâlâ sıcaktı. Arazinin bir yerinde, bir gardiyan kendi kanından oluşan bir havuzda yatıyordu.

Öfke içimden geçti ve her gün tam olarak bunun için geliştirdiğim kaslarıma güç kattı. Silahın dipçığıyle suratına vurdum,

hareketsiz odada kemiklerin çıtırtısı yüksek ve tatmin ediciydi. Burnundan geniş bir yay çizerek fişkırarak kan yüzüme çarpmıştı.

Ama acı *stronzo*’yu harekete geçirmiş gibiydi.

Güçlü bir yumrukla şakağıma öyle bir vurdu ki âdeta takımı yıldızları gözümün önünde dönmeye başladı. Altımdan sürünerek çıkmaya başladığında ayağıyla göğsüme tekme attı. Elim otomatik olarak beni düşmekten kurtarmaya çalışırken nefesim ciğerlerimi bir hırıltıyla terk etti, ardından silah yere düştü. Dengemi yeniden sağladığım sırada silahı aldı ve onu tekrar üzerime doğrultmak için ayağa kalktı.

Başımı sertçe salladım, dişlerimi gıcırdatarak ayağa kalktım ve silahın fişek yatağını yan taraftan yakalamak için ileri atıldım. Bir el ateş etti, mermi açık veranda kapılarından sorunsuzca uçtu ama fişek yatağındaki elim kovanın ateşlenmesini engelledi. Elena’yı İrlandalı mafyadan kurtardığımda kurşun sıktığım omzuma bir el daha ateş ettiğinde silah tık sesi çıkardı ama ateş etmedi.

Dirseğimi yüzüne doğru savurup sol elmacıkkemiğine sağlam bir darbe indirmeden hemen önce ona kötü kötü sııttım. Başı yana doğru kaydı ve sendelerken vücudu gevşedi. Silah yere düştü ama ben üzerine gitmedim.

Bunun yerine arkasına geçtim ve yönelim bozukluğundan faydalanarak bir kolumla onu boynundan yakaladım, diğer kolumu da başının etrafında tuttum. O sakın kavramama karşı mücadele etti ama ben başkasının emriyle burada bulunan *figlio di puttana*’dan daha büyük, daha güçlü ve daha kararlıydım.

Ben de bekledim. Ayaklarım geriliyor, kollarımdaki kaslar yanacak kadar esniyordu. Kollarımın büyük kısmı onun hava yolunu tamamen kesiyordu.

Sadece on beş saniye sürdü.

Daha fazla uzatırsam telafisi mümkün olmayan hasara neden olurum.

Bunu istemiyordum.

Bu bok çuvalının canlı ve tetikte olmasını istiyordum. Böylece bilgi almak için ona işkence ederken attığım her yumruk ve bıçak darbesini hissedebilecekti.

* (İt.) Pislik. (e.n.)

O kendini kaybettiği an başımı kaldırdığımda Elena'nın karşı-mızda durduğunu gördüm. Kırık veranda kapılarından esen rüzgâr onun etrafında dönüyor, kızıl saçlarını bir flama gibi savuruyordu. Siyah ipek geceliği vücuduna yapışmıştı.

Ama beni hayrete düşüren şey bu değildi.

Beni hayrete düşüren şey, davetsiz misafirin göğsüne doğru yüksek ve aynı hızda kaldırılmış ama yanlış yere yerleştirilmiş el-lerindeki silahın görüntüsüydü. Bakışlarında korku yoktu, duru-şunda titreme yoktu.

Silahı sanki bir tokmakmış gibi tutuyordu, sabit bakışlarında adil adaletin ağırlığı vardı.

“*Tranquillo, lottatrice mia,*” diye mırıldandım sakince. “Sakin ol, Elena. Onu vurma.”

“Neden?” Sözleri buz küpleri gibi birbirine çarpıyordu.

Silahı olduğu yerde tutmaya devam etti.

“Onun ölmesini istemeyiz.”

“Biz uyurken seni öldürmek için buraya geldi, Dante.”

Bunu gözlerindeki koyu ışıltıyla tamamen çelişen makul bir ses tonuyla söylemişti.

Son derece uygunsuz olsa da göğsümdeki öfkenin arasından kahkahalar yükseldi fakat onu geri yutmak zorunda kaldım. Elena bu durumu benim kadar eğlenceli bulmazdı.

Ama ona baktığımda...

Ne kadar zorluk yaşanırsa yaşansın, her zaman birine güvene-bileceğimi fark ettim.

Elena Lombardi bir silahtı.

Ve tamamen *bana aitti*.

“Silahını bırak, *cuore mia,*” dedim ikna edici bir ses tonuyla. Baygın adamın kaba bir şekilde yere düşmesine izin vererek yanına doğru ilerledim. Namluyu karnıma bastırana kadar beni koruma kararlılığıyla neredeyse donmuş halde silahını havada tuttu. Elimi silahın üzerine koydum ve fişek yatağını serbest bıraktım, böylece silah aşağıda bekleyen elime düştü. Daha sonra parmaklarını dik-katlice kavramasından kurtardım ve serbest elimi kullanarak onları saçlarının derinliklerine bastırdım, ardından başını eğerek dudak-larımızı sahiplenici bir öpücükle birleştirdim.

Vücudu bir anda sakinleşti. Onun tüm tehlikeli kararlılığı elimde şeker gibi eriyip gidiyordu. Hem tatlı hem de bağımlılık yapıcıydı. Titreyene kadar onu yedim. Elimde hâlâ sökülmüş bir silah olmasına rağmen dayanamadım ve kucağımda duran diğer elimi kullanarak kadınlığını avuçladım. Tahmin ettiğim kadar ıslaktı, sıvısı parmaklarımın üzerinden kayarak ikimizi de öldürmesi amaçlanan silahın üzerine damladı.

Geri çekildiğimde beni kendine yakın tuttu, nefesi benimki kadar sertti.

“Kimse seni, uğruna mücadele etmeden benden alamaz,” diye fısıldadı hararetli bir şekilde. Boynuma doladığı elin tırnakları cildime battığında tısladım.

“Aşkımızın arasına girmeye çalışan herkes acı çekecek ve sonra ölecek,” diye yemin ettim, ardından onu tekrar öptüm çünkü odadaki adrenalin seviyesi yüksekti. Nemli amının kokusu burnumdaydı ve kanımda kazanılan bir kavganın zaferi dolaşıyordu.

Neredeyse onu hemen içeri götürecektim, aletim iç çamaşırımın içinde taş kadar sertti ama davetsiz misafirin her an uyanacağını biliyordum ve Elena’nın güvenliğini riske atmayacaktım. Elleri havada duruyor, nefesi şişmiş dudaklarından zorlukla çıkıyordu. Yanından güçlkle ayrıldım.

“Sonra, *lottatrice*,” diye söz verirken kapının yanındaki sandalyeye gidip Elena’nın üstüne astığı sabahlığın kuşağını aldım. Adamın yanına çömelip ellerini arkasından kelepçelemek için onu kullandım. “Bu *figlio di puttana*’yı sorgulayayım, ardından başladığımız işi bitirelim, *va bene?*”

Bir süre beni inceledi, bakışlarında karanlık bir şeyler vardı. Ardından yanıma doğru ilerledi, davetsiz misafirin ayaklarını kaldırmak için eğilmesini şaşkın bir halde izledim.

Ben hareket etmeyince kaşlarını havalı bir şekilde yukarı kaldırdı. “Pekâlâ, hadi. Bu pisliği kimin gönderdiğini ne kadar çabuk öğrenirsen o kadar iyi olur.”

Sert bir kahkaha dudaklarımın arasından çıktı ama Elena kaşlarını çattığında eğlencemi bastırdım. Lanet olsun... o mükemmeldi.

Herkes için değil.

Siktir et.

Beni üç gün içinde sıkacak sıradan birini istememiştim.

Elena *benim* için mükemmeldi. Sadece benim için...

Baskı altında sarsılmazdı. Aile'nin sırları için kırılmaz bir mahzendi ve o havalı dış görünüşünün altında hem tutkulu hem de beni kırbaçlayacak kadar akıllıydı.

Hayallerim gerçek olmuştu.

Hayır, böyle bir kadını rüyamda görmeyi bile düşünmemiştim. Hayal gücüm Elena Lombardi'nin karmaşık katmanlarını oluşturmaktan acizdi. Ancak hayatımın geri kalan günlerini bir arkeolog gibi onları dikkatlice gün ışığına çıkararak geçirmekten mutluluk duyardım.

"Dante?" dedi ona uzun uzun baktığım sırada.

Boyasız dudaklarına sert bir öpücük kondurmak için öne atıldım. "*Sei magnifica*."

Bana kısaca başını sallamadan önce dudaklarında bir gülümseme oluştu, ardından adamın gövdesini kaldırmak için eğildi. "Bu *stronzo* ile uğraştıktan sonra bana ne kadarını kanıtlayabilirsin."

"Kalbim, sakın ol," diye şakalaştım. Göğsümü tutup sendeleyerek adamın baş tarafına doğru ilerledim.

Gözlerini devirdi.

Bize suikast düzenlemeye çalışan bir adamın cesedini Tore'un villasının bodrumuna taşıırken güldüm.

Gülüyordum çünkü Elena yanımdayken hayat ne kadar maceralıydı.

...

Adı Umberto Arno'ydu.

Yirmi dört yaşından büyük olamazdı ama sözleşmeli adam öldürme mesleğinde bundan daha uzun yaşayan pek fazla erkek yoktu.

Tore, onun Rocco Abruzzi'nin adamlarından biri olduğunu ânında fark etmişti ama aynı zamanda Pietro Cavalli'nin de gözdesiydi.

* (It.) Sen muhteşemsin. (c.n.)

İ Hıçkırarak boğulurken, ağzından kan fışkırırken ve çenesinden siyah kazağının kumaşına doğru kayarken ona kayıtsız bir şekilde baktım. Ona vurduğumda derisini kesen dişlerinin kuvvetiyle sağ kaşı yarılmış, ağzı delik gibi yırtılmıştı.

Belki biraz aşırıya kaçmıştım.

Ama yine de, *brutto figlio di puttana bastardo* sadece benim için gelmemiştir. Elena'yı tehlikeye atmıştır.

Uzun bir iç çekişten sonra vücudumu geriye doğru kaydırdım ve yumruğumun ezici ağırlığını sağ yanağına indirdim. Gücümün altında paramparça olmuştu.

Umberto hayvani bir feryat kopardı.

Parmak uçlarımdaki kanı, terden ıslanmış saçlarına sildim. "Sana söyledim," diye solurken onu bağladığım sandalyede gevşekçe öne doğru eğildi. "Beni kimse göndermedi."

Saçını tutup yüzüne bir yumruk atarak başını geriye itmeden önce, "Sana söyledim," dedim dostane bir tavırla. Ter ve kandan gözlerini kısarak bana baktı. "Sana inanmıyorum. Bu gece buraya gelmenin bir sebebi var."

Bana baktı, bir gözü şişlikten kapanmak üzereydi.

İtalya'daki mafya adamlarının Amerikalı emsallerine göre daha sert malzemeden yapılmış olmasını düşünerek rahatsız oldum. Frankie ve Tore'un yanında köşede oyalanan Nico'ya parmaklarımı şıklattım. Emirlerimi yerine getirmek için hemen odadan çıktı.

Umberto'nun gözleri onu takip etti, ardından tekrar bana döndü.

Tam önündeki fayans zemine bir sandalye çektim. Sahte bir arkadaşlık havasıyla yüzüne doğru yaklaşp, "Onun için endişelenme," diye önerdim. "Kendin için endişelen. Gençsin. Belki beni duymamışsındır. Hayatımda pek çok farklı isimle tanındım ama Napoli'de bana *'principe ereditario dell'inferno'* derlerdi."

Cehennem'in Taçlı Prensi.

"Bana neden böyle seslendiklerini biliyor musun?" Cevap vermedi. Sol gözüne kan damlayınca bir anda vampire benzedi. "Çünkü bir aristokrat olmama rağmen gümüş kaşığı kullanarak düşmanımın gözlerini oyup boğazlarına sokmayı tercih ederdim."

* (İt.) Orospu çocuğu piç. (c.n.)

Tam olarak işarete uyan Nico, elinde bir kaynak makinesi ve ucu tırtıklı bir greyfurt kaşığıyla kapıda yeniden belirdi.

Umberto'nun gözleri bana doğru dönmeden önce bu görüntü karşısında hafifçe büyüdü.

Ciddi bir tavırla başımı salladım. "Amerika'ya taşınmadan önce kör ve işe yaramaz bıraktığım adamlardan birkaçını tanıyor olabilirsin. Danny 'Greaser' Ricci, Alessandro Tedesco, Thumper Greco." Kısa bir süreliğine duraksadım. Ardından Nico'dan kaşığı ve meşaleyi alarak tuşa bastım ve benim yüzümle Umberto'nun yüzü arasındaki ağızlıktan alevler fışkırdı. "Yaşayacaksın ama umarım bu gece evden çıkmadan önce karına ya da annene uzun uzun bakmışsındır. Bu onları son görüşün olacak."

Arkamda kapı hafifçe gıcırdadı.

Ölmüş aile üyelerime, "*Vaffanculo a chi t'è morto*," diye küfretti.

Öfke kalbimin derinliklerinde şiddetle yükseldi.

İtalyancadaki en kötü hakaret buydu ve ülkede aile kutsal olduğu için yerel halkı çileden çıkarıyordu.

İşte bu gözümün dönmesine neden oldu.

Çünkü annem Chiara ölmüştü. Psikopat babam tarafından zamanından önce öldürülmüştü. Annem onu metreslerini öldürdüğü için polise gitmekle tehdit etmeye cesaret etmişti.

Hiç kimse –*hiç kimse*– annem hakkında bu şekilde konuşmazdı.

Hızla, kaşığı saf gümüşü yakacak ama çarpıtmayacak kadar aleve tuttuktan sonra ileri atılıp cezalandırıcı elimle Umberto'yu saçından yakaladım. Sandalyede mücadele ederek tekme attı ama ben onu kucagımda sabitledim. Dumanlı metali sol gözüne götürüp kenarını gözyaşı kanalına batırırken sağ elim sabitti.

Çığılgı odayı delerek Tore'un tavandan indirmeye hiç zahmet etmediği eski, tozlu avizeyi titretti. Zil sesi neredeyse bu piçin çığlıkları kadar güzeldi.

"*Bene!*" Ben daha derine inip göz bebeklerinin kenarını yakaladığım sırada çığlık attı. "*Fermata!*"

Tamam, dur, diye yalvardı.

* (İt.) Ölenlere lanet olsun. (e.n.)

Ben de öyle yaptım, kaşık kanayan gözünden birkaç santim uzaktaydı.

“Evet?” diye sordum.

Nefesi sanki bir maraton koşmuş gibi ciğerlerine çarpıyordu. Biraz hava almasını bekledim, sonra kaşığı tekrar indirdim.

“Bekle, kahretsin,” dedi İtalyanca seslenerek. “Seni çılgın piç.”

Kaşığı parmaklarımın arasında döndürürken, “Bu bir şey değil,” dedim alçakgönüllü bir omuz silkmeye. “Şimdi bana neden benim için geldiğini söyle.”

Bana dik dik baktı ama yumruklarımın yüzünde yarattığı dolgun görüntü yüzünden bu etki biraz bozuldu. “Napoli’ye gelip eski görevine geri dönebileceğini mi sanıyorsun?”

“Ah, demek hatırlıyorsun.” Kendini beğenmiş bir ifadeyle gülümserken göğsümde yankılanan bir zafer sancısı hissettim.

Gerçek şuydu ki doğrulama benim için önemliydi. Güçlü bir adamın ikinci oğlu olarak, müsrif vârisin yedeği olarak büyümüş-tüm. Kimsenin gözü üzerimde değildi. Bu, itiraf etmek istediğim-den daha fazla sinirimi bozuyordu. Ben bu zafer ihtiyacı tarafından şekillendirilmiştim, o kadar ki şöhretin yerine rezillikle yetinmek tamamen kolaydı.

Dünyada kendime bir isim yapmak istemiş ve bunu başarmış-tım.

Dante Salvatore, New York’un Şeytani, Mafya Lordu ya da Cehennem’in Veliaht Prensi olmanın utanılacak bir yanı yoktu.

Onu; ebeveynsiz, benden nefret eden bir erkek kardeşe sahip ve dönecek bir evi olmayan Edward Davenport olarak eski hayatımın küllerinden bir silah gibi dövmüştüm.

Adımın hâlâ Napoli’nin sokaklarında ve yeraltının arka odalarında yankılandığını duymak beni çok memnun etti.

“Amerika’da yetenekli bir *capo* olduğun için her istediğini almaya hakkın olduğunu mu sanıyorsun? Hepiniz yumuşak ve zayıfsınız. *Porci.*”

Domuzlar.

“Hayır...” Kelime ağzımdan tıslayarak döküldü. “Biz kurnaz ve acımasızız. Beni yatağında vurup öldüreceğin yerde, seni

ipi çekilmiş konuşan bir oyuncak gibi tüm planlarını itiraf etmek üzere burada tutuyorum. Burada daha zayıf olanın kim olduğunu sorabilir miyim?”

Bana tükürmeye çalıştı ama ağzında sadece yapışkan kan vardı, bu yüzden çabası başarısız oldu.

Yorgun bir şekilde iç çektim ve parmaklarımı tekrar saçlarının arasında gerdim. Kaşığıma daha iyi bir aç kazandırmak için kafasını geriye doğru çektim.

“*Che palle*,” diye küfretti. “Tamam piç, kendim geldiğim için kimse beni göndermedi.”

İşte bu sürprizdi. Genç adamı tekrar inceledim ama onu tanımadığımdan emindim. Odanın karşı tarafında, sanki otobüs gibi sıradan bir şeyi bekliyormuşçasına kollarını ve bacaklarını gelişi-güzel çaprazlayarak duvara yaslanmış Tore’ye baktığımda başını salladı.

Bu adamı bizi öldürecek ya da nefret etmesini sağlayacak kadar tanı mıyorduk.

“Neden?” Sıkıldığım için kaşığı düşürerek sordum. Ben terk edilmiş meşaleyi alıp gözünün birkaç santim uzağında yakana kadar Umberto rahat bir nefes aldı.

Çılgılık atmayı bitirdiğinde kendimi tekrarladım.

“Çünkü Mira’yı seviyorum!” Boğuk bir sesle bağırdı. Sesi çok yüksek ve güçlü bir şekilde çıkmış, boynundaki tendonlar gerilmişti.

Bu, ipin ucundaki bir adamın görünüşü ve sesiydi.

Bu beni memnun etti.

“Mira’ya âşık mısın?” diye sordum. Uysal kadının, bu *stronzo*’nun evime kadar gelip canımı almaya çalışırken hayatını riske atacak kadar tutku uyandırmasına belli belirsiz şaşırmıştım.

Acımasızca ağzını kapattı ama meşaleyi tekrar yakmadan önce yumuşak, titrek bir ses ile ondan duymaya alışık olmadığım bir dilde konuştu.

“Ona âşık mısın? Onu seviyorsun musun?”

Beni hem baştan çıkarabilecek hem de aynı ölçüde çileden çı-

* (İt.) Saçmalık. (e.n.)

karabilecek kadına omzumun üzerinden bakmadan önce derin, sakın bir nefes aldım.

Hâlâ lanet olası geceliği üzerindeydi; ipek o kadar inceydi ki her kıvrımına şekil veriyordu. Tevazu uğruna sabahlığını giymişti ama kuşağı ben almıştım, böylece siyah ipek kumaşın tamamı açık kalmıştı ve onu daha da davetkâr gösteriyordu. Ne kadar kızgın olsam da o dağınık kızıl saçlarıyla, makyajsız yüzüyle daha da çarpıcı bir halde orada dururken hâlâ nefesimi kesiyordu.

Tamamen farklı bir kıyafetle, tamamen farklı bir alanda, bana hâlâ kâfir bir seks ile savaş tanrıçasını hatırlatıyordu.

“Elena.” Kısık bir sesle fısıldarken yüzüme sıçrayan kanın, kanlı ellerimdeki şişmiş ve kesik açık eklemelerin, parmaklarımın arasından sarkan kaynak makinesinin son derece farkındaydım.

Elena’nın beni böyle görmesini istemiyordum.

Bir mafyanın gölgelerde neler çevirdiğini bilmeyecek kadar akıllıydı. *Bir mafya üyesi, hayatını elinden almaya çalışan birini nasıl cezalandırabilir?* Ne için yargılandığımı biliyordu. Benim sözde suçlarımla ilgili FBI dosyalarını defalarca okumuştum.

Ama buna *tanık* olmasına gerek yoktu. Bu işleri bana bırakmalıydı.

O bir hanımefendiydi.

Elmasları, ipekleri, dantelleri, görgü kurallarını ve kadife elbise galaları hak ediyordu.

Gece yarısı bir adamın çığlıklarının hâlâ duvarlarda çınladığı bodrum katındaki randevuyu değil.

Cosima bile benim bu yönümü, içimdeki acımasız ve öfkeyle kaynayan karanlığı hiç görmemişti. Çoğu zaman erkekten çok canavar olan erkek kardeşimle evli olmasına rağmen bunu ona hiç göstermemiştim.

Ona güvenmemiştim, belki de kendime güvenmemiştim.

Her iki durumda da uğruna cenneti ve dünyayı yerinden oynatacağım kadınla birlikte, cehenneme göndermeyi planladığım bir adamın başında durmak son derece rahatsız edici bir senaryoydu.

Beni görmezden geldi, bakışları Umberto’ya odaklanmıştı. Tereddüt etmeden bize doğru yürüdü, çıplak ayakları sıçrayan kana

yakalanmış, temiz fayansların bazı kısımlarındaki kırmızı ayak izlerini takip ediyordu.

Benimle aynı hizaya geldiğinde varlığımı kabul etmese de durdu. Sinirliydim ama aynı zamanda merak ediyordum. Benim keskin zekâlı *lottatrice*'m acaba ne düşünüyordu?

“Onu seviyorsun,” diye devam etti. Öğretilemeyen, yalnızca doğumdan itibaren öğrenilen, düşük ünlüler ve susturucu S’lerden oluşan o akıcı Napoli aksanıyla konuşuyordu. “Onu seviyorsun ama sevgili olarak değil. Kardeş olarak mı? Ah, hayır, belki sevgili kuzenin olarak?”

Umberto gözlerini kırptırdı ama ağzındaki esrarengiz bir bükülme Elena’nın şüphelerini doğruladı.

“Mirabella’nın Dante’den korktuğunu biliyorum.” Ciddi bir tavırla boş sandalyede bacak bacak üstüne atmış, ellerini gevşek bir şekilde birleştirmişti. Sanki bir mafyanın evindeki işkence odasında değil de New York’ta bir hapishanede müvekkiliyle görüşmüş gibi rahattı. “Ama onun için kötü bir eş olmaz, değil mi? Toplumda varlıklı ve saygın biridir. Sırf kız kardeşini görücü usulü evlilikten kurtarmak için onu öldüreceğine inanmıyorum. Başka bir neden daha var.”

Umberto’nun dudakları daha da büküldü, içinde patlayan duyguları bastırmak için cesurca bir çaba gösterdi.

Elena ciddiyetle öne doğru eğilerek içini çekti. “Geleneklerinize pek bağlı görünmüyorsunuz, Sinyor Arno.”

Onun işaretini alarak elimdeki meşaleyi ateşledim, alevin sesi sessiz odada yüksek sesle duyuldu.

Umberto sertçe yutkundu. “Kız kardeşim mutlu olmayı hak ediyor.”

“Evet,” diye kabul etti kadını şefkatle. “Herkes hak eder. Bunun mümkün olup olmadığı tamamen başka bir durum. Dante’nin de kız kardeşinle evlenmek istemediğini hiç düşündün mü?”

“Yani seninle evlenebilir mi?” Ağır aksanlı bir İngilizceyle hırladı. “Amerikalı bir fahişeyle?”

Umberto’yu boğazından yakalayıp nefessiz bıraktığımda Elena tek kelime etmedi. Yüzü şişmiş, patlamak üzere olan asmadaki olgunlaşmış bir meyve gibi kızarıyordu.

“Ona tek kelime daha edersen gözlerini *ve* taşaklarını alırım.”

Onu aniden bırakıp geri adım attığımda acı içinde hırıldadı.

Elena, “Bu benimle ilgili değil,” derken sanki bir adamı ona hakaret ettiği için boğmamışım gibi sakindi. Yine de bacaklarını birbirine bastırıldığını görebiliyordum ve ani bir ateşle benim kâfir saldırganlığımdan hoşlanıp hoşlanmadığını merak ettim. “Bu Mirabella’yla ilgili. Onun mutlu olmasını istiyorsun. Belki Dante bunu gerçekleştirebilir.”

Umberto çarpık ağzındaki bir şey hafifçe yumuşamadan önce uzun bir süre ona öfkeyle kaşlarını çattı. Gözleri tamamen soru işaretlerinden ve gönülsüz umuttan oluşan bir hareketle benimkilere kaydı.

“*Forsa*,” dedim. *Belki*. Yerden kaşığı aldım ve avucumdaki kurumuş kanı kazımak için tırtıklı kenarını kullandım. “Ama bu *bastardo* beni öldürmeye çalıştı. Bunu hafife almıyorum. Seni tehlikeye attı, *lottatrice*. Bu da onun gerektiği gibi cezalandırılması gerektiği anlamına geliyor.”

“Öyleyse gözlerini al.” Elena hafifçe omuz silkti ama gözlerinde o hesapçı parıltı vardı.

Savaşçı zihniyle bir *principessa* gibi resmi bir şekilde oturmuş onu izliyordu. Avukat yeteneklerini bu adamı bize istediğimizi vermesi adına manipüle etmek için kullanmasını izlerken içimde gurur dalgası hissettim.

Bu, benim kadınının büyüydü. Muhteşem zihni de vücudu kadar tahrik ediciydi.

“Bekle,” diye sordu Umberto. “*Cazzo*. İyi. Aklında ne var?”

Elena o zaman başını kaldırıp bana baktı. Dolgun, gülümseyen dudakları arasında kötülük saklıydı ve o gri gözlerinde güven parlıyordu. “Eminim Dante’nin bir planı vardır.”

O ana kadar başka bir insana karşı bu kadar derin bir sevgi ve minnettarlık hissettiğimi düşünmemiştim. Elena kadar akıllı, yetenekli, dikkatli ve düşünceli bir kadının bana tüm kalbiyle güvendiğini bilmek çok heyecan vericiydi. Onu yeraltı dünyasına sürüklemiştim ve kızmak, pişman olmak, hatta korkmak yerine

* (İt.) Prensens. (e.n.)

cesurca yanımda yürüyor; destek olarak elimi tutup yargılamadan sevgisini sunuyordu.

Lanet olsun.

Hiçbir zaman şanslı biri olmamıştım.

Seri cinayet işleyen psikopat bir baba. Genç yaşta hırsızlık yapan anne. Bana karşı çıkan öz kardeşim.

Tore beni almadan önce hayatımın çoğunda yalnızdım. Beni kendi kanatları altında tutuyordu ama o zaman bile onun kendi çocukları ve meşguliyetleri vardı.

Hiçbir zaman tamamen ve mutlu bir şekilde *bana* ait olan birine sahip olmamıştım.

Hayatım boyunca ilk kez, görevimden kaçıp kendimi onun sıcaklığına gömmek istiyordum. Şişip ıslanıncaya kadar onu saatlerce becermek istiyordum. Bedeninin her santimi, benim her santimimi ele geçirmişti.

Bunun yerine, bir sonraki fırsatta onu becereceğime söz veren ateşli bir bakış attım ve Umberto'ya döndüm.

“Aklımda bir planın başlangıcı var,” diye onayladım. “Eğer hoşuna gitmezse taşaksız bir adam olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenebilirsin.”

SEKİZİNCİ BÖLÜM ELENA

Küçükken gelecek hakkında plan yapar ama hayal kurmazdım. Kimse bana en iyisine layık olduğumu ya da buna yakın bir şeyin mümkün olduğunu söylememişti. Buna rağmen çok çalışırsam her şeyin olabileceğine dair derin bir inancım vardı. Napoli'nin pis kokulu cehenneminden kurtulabilir, Londra, Toronto veya New York gibi uygar bir şehre taşınabilirdim. Böylece, kitaplarda okuduğum ve dergilerde gördüğüm türden bir kadın olabilirdim.

Bu tohum kalbimin verimli toprağına ekilmişti. Ama onu gönlümce sulasam da, tüm hayallerimi teker teker gerçekleştirsem de -Daniel'le uzun süreli sevgililik, üst düzey bir hukuk firmasında bir iş, gurur duyulacak kadar güzel bir ev- yine de filizlenmemişti.

Yıllarca sorunu kendimde arayıp durmuştum. Acaba hayattan memnun olma yeteneğinden mi yoksundum? Kendimden mi? İstedigimi sandığım her şey ilgimi çekiyordu ama hiçbir şeyden memnun değildim. Mutluluk o kadar iyi taktığım bir maskeydi ki altında olup bitenlerin anlamını unutmuştum.

Artık biliyordum.

Nasıl büyüyeceğimi bilmiyordum çünkü kendimi tahammülsüzlük noktasına kadar uyuşturmuştum. Hayatı hissetmeme veya deneyimlememe izin vermemiştim. Beni o kadar çok incitmişti ki artık hayatta kalabileceğime güvenmiyordum. Hayatımı katlanılabilir ama içi boş kılıyordu.

Düşününce, uzun zamandır gerçek mutluluğu bilmediğimi fark ettim. Hayatı parçalara ayırabileceğimi ve onları bir raftaki küçük kutulara paylaştırabileceğimi düşünmekle ne kadar da aptallık etmiştim. Her türlü neşe umudunu katletmiştim, yeni doğanların mutluluğunu daha bacakları çıkamadan ve dik durmadan mahvetmiştim. Uygun bir genç kadının uğruna çalışması gereken her şeyin antitezi olduğunu düşünerek kaosu kınamıştım.

Ne kadar yanılmıştım.

Dante beni anarşik yaşamının karanlık derinliklerine sürüklemiş; bana gölgelerde bulunmanın hazzını, bıçak sırtında yaşamının coşkusu ve ahlak ya da yasalar tarafından dizginlenmemiş gücün baş döndürücülüğünü göstermişti. Çok özenle organize ettiğim o derli toplu duygu ve anı kutuları yıkıldı. Tüm bu düzensiz kaosu ortasında o tohumu yeniden buldum.

Çünkü nihayet, yıllar sonra filizlenmiş ve yaprakları yeşermişti. Yıllarca körü körüne dolaştıktan sonra karşılaştığım bu yeni umut ve yön, göğsümde hâlâ çok küçük, kırılgan bir şeydi. Ama nihayet oradaydı ve o kadar güzeldi ki bende ağlama isteği uyandırmıştı.

Ama aynı zamanda kendimi şiddetli ve güçlü, tamamen korkusuz hissetmemi sağlamıştı.

Ben bir avukattım, merak benim mesleğimin diğer adıydı ve tabii ki Dante'nin davetsiz misafirin bedenini bodruma taşımasına yardım ettikten sonra, onunla ne yapacağını görmek için gizlice aşağıya inecektim.

Bedenime harika şeyler yapan Dante'yi bir elinde kaynak makinesi, diğer elinde kaşıkla görmek; bana o kadar güzel sözler söyleyen dudaklarındaki mesafeli, neredeyse vahşi sırıtışı izlemek içimi ürpertmişti.

Dehşete kapılmamıştım.

Ah, aslında korkmam gerektiğini biliyordum. Sevgilimin bir adama işkence etmesini izlemek, kendim için hiç düşünmediğim bir senaryoydu. Her zaman sessiz, istikrarlı bir işte çalışan ve zengin bir sevgili istemişim.

İşkence tekniklerinde şaşırtıcı derecede yaratıcı olan bir mafya lideri değil.

Seamus'un eve kırık bir halde dönmesinin ve ödenmemiş kumar borçları nedeniyle *Camorra* tarafından parçalanmasının benim için ne kadar kötü olduğunu kendime hatırlatmaya çalıştım. Ne kadar korkmuş ve üzülmüştüm.

Ama artık aynı etkiye sahip değildi.

Seamus'un böyle bir muameleyi bir şekilde hak ettiğini unutamazdım. Şansının az olduğu ve yedek planı olmadığı zamanlarda ekipten sürekli borç para alıyordu. Faaliyetlerine uzun bir süre ara vermesine neden olan tek şey, bedelini canıyla almaktan korkmadıklarını ona hatırlatmak için ara sıra uyguladıkları acımasız dayaklardı.

Eğer Seamus bunu hak ettiyse o zaman Umberto Arno hak etmemiş miydi?

Rocco'nun kuzeni adına yaptığı planlardan hoşlanmadığı için körü körüne Dante'ye suikast düzenlemeye karar vermişti. Bu tamamen içgüdüsel bir aptallıktı. Eğer bir an beynini kullanmış olsaydı, Dante'nin bu plandaki amacını sorgulayabilir, ziyarete gelen *Don*'un, itibarı zedelenmiş yerel bir İtalyan kızla evlenme fikrinden memnun olup olmayacağını merak edebilirdi.

Ama hayır.

Erkekler.

Her zaman tepki verdikleri kadar hızlı davranırlardı.

Bu yüzden bir ay önce vereceğim tepkiyi bile vermedim. Bunun yerine, arzunun sıcaklığının ve haklı öfkenin içimde magma kadar yoğun ve sıcak bir şekilde aktığını hissettim. Pek çok insanın iyi oynanmış bir oyunu izlemekten keyif aldığı gibi ben de Dante'nin onu korkutmasını izlemekten keyif aldım. Kendimi kaptırmıştım; bu adamın, tüm güce, elmas gibi parlak ve keskin bir zihin ile devasa, tehditkâr fiziğe sahip olan adamın, tamamen bana ait olmasından biraz da gurur duymuştum.

Ama sonra izlemek yeterli olmamıştı.

Eğer o benimse ben de onundum.

Peki bu onun yanında olmak anlamına gelmiyor muydu?

Onunla omuz omza mücadele etmek.

Umberto, Mirabella hakkında yorum yaptığında olaya dahil

olmam gerektiğini anladım. Dante'nin bilmediğini biliyordum; onu geçici bir tutku yüzünden değil, aileden söz eden derin, kalıcı bir sevgi ve saygı yüzünden koruyordu.

Bunu anlamıştım çünkü Sebastian'ın aynı duruma düşürülmesi durumunda kız kardeşlerinden herhangi birini Mirabella'nın bulunduğu yerden çıkarmak için hayatını riske atacağını biliyordum.

Olaylara kendimi dahil etmek riskliydi.

Dante beni yanında istediğini söylemişti ama düşünce ve eylem çok farklı iki şeydi. Mafya eşlerinin ve kadınlarının çoğu karanlıkta tutulurdu, bilerek kör kalmaları ve bu şekilde mutlu olmaları gerekiyordu. Ben çoğu kadın değildim, Dante de çoğu erkek değildi ama yine de o toplumda yaşamış ve faaliyet göstermiştik.

Bu yüzden gölgelerin dışına adım attığımda gergindim ama kimse beni durdurmadı. Çocukluğumdan tanıdık bir yüz olan Nico ya da keskin gözleri başından beri kapının dışında olduğumu bildiğini söyleyen Frankie. Zeminde yürürken beni sabit, amansız bir ifadeyle izleyen Tore bile... Dante'nin yanına gittiğimde çıplak ayaklarım soğuyan kan havuzlarına batıyordu.

Peki ya Dante?

Beni en çok o şaşırtmıştı.

Benim bu şekilde burada olmamdan memnun değildi. Sanki bir limon yutmuş gibi görünen geniş ağzındaki bükülmeden belliydi. Ama güçlü bir pozisyona gelip *stronzo*'yu kendim sorgulamaya başladığımda bile beni durdurmadı.

Her gün, hatta her saat bana hayal edebileceğim tüm adamlardan daha iyi olduğunu kanıtladı. O gerçektir, saftı ve lityum kadar güçlüydü.

Umberto, Tore ve Frankie ile planlamayı bitirdiğimizde Dante, kurumuş kanla gerilen elimi tuttu ve beni odadan çıkardı.

Körü körüne takip ettim.

Şiddet yüzünden travma geçirdiğim için değil.

Ama tenimin altı *cızırdıyordu*.

Yatak odamıza vardığımızda onun üzerine çıkmadan kapıyı zar zor kapatmıştı. Bedenini sertçe tahtaya doğru ittim, siyah tişörtünü yırtarken nefesi homurdanarak dışarı çıktı.

“Elena,” dedi sırf adımı söylemiş olmak için, beni durdurmak istediği için değil.

Bu iyi olmuştu çünkü duramıyordum.

İhtiyaç beni ele geçirmişti, eşofmanlarını kalın kalçalarından aşağı çekmek için çömeldiğimde tüm vücudum titriyordu. Tam olarak orada kalması gerektiği ya da takılıp düşme ihtimalinden hoşlandığım için onları ayaklarının dibinde toplu halde bıraktım.

“Elena,” diye inleyerek adımı tekrarlarlarken yüzümü bacağıyla kasıklarının tüylü birleşim noktasına sürtüyordum.

Tiren Denizi’ndeki bir dalışta tuza maruz kalan bir adam gibi zengin ve erkeksi kokuyordu. Derin bir nefes aldıktan sonra başımı kaldırıp Dante’ye bakabilmek için yüzümü eğdim; aleti yüzümün yanında hızla sertleşti.

Gözleri ikiz kara delikler gibiydi ve kafamda merkezi o olmayan her düşünceyi emiyordu.

“Çok seksisin.” Daha önce kendimde hiç duymadığım, neredeyse gırtlaktan gelen bir ses tonuyla mırıldandım. Küçük bir şokla onunla İtalyanca konuştuğumu fark ettim. “Bana ne yaptığını sana göstermek istiyorum.”

“*Non hai idea di quanto sei sexy,*” dedi güçlü parmaklarını saçlarımın arasında gezdirirken. Saçlarımı bir elinde topladı, böylece dudaklarımın sikinin başına sürtündüğünü net bir şekilde görebiliyordu.

Ne kadar seksi olduğun hakkında hiçbir fikrin yok.

Umurumda değildi.

Dante’nin üzerimdeki cinsel gücünün sırrı buydu. Kişiliğinin her bir yönü beni düşünceden ve özeleştirici yapma yeteneğinden mahrum ediyordu. Her zamanki şüphe ve nefret dolu sesim onun kokusunda, derin sesinin duyularıma ve teninin tenime sürtünmesinde kaybolmuştu. Onun içinde kendimi kaybetmişim, her zamankinden daha az ve daha çok kendimdeydim.

Seksi olduğumu düşünmesi hoşuma gidiyordu. Genelde öyle denilemeyecek kadar zarif, fazla çalışılmış ve fazla soğuktum.

Ama bu, daha önce aramızdaki her cinsel deneyimde olduğu gibi benimle ilgili değildi.

Bunun onunla ilgili olmasını istiyordum.

Bu büyük, vahşi ve güzel canavara saygı duruşunda bulunmakla ilgiliydi.

“Avuçlarını kapının üzerine düz bir şekilde koy,” derken parmaklarımı kalın aletin etrafına dolamıştım. Soluk tenimi, esmer uzunluğunun üzerinde görmeyi sevmiştim. Tırnaklarımın canlı kırmızısı gövdesine hafifçe sürtünüyordu. “Hareket ettirme.”

“Emir mi veriyorsun?” diye sordu, zar zor dizginlediği kontrolünü belli eden alçak ve gergin bir sesle.

O teslim olacak türden bir adam değildi.

Ondan bunu istemiyordum, gerçekten hayal bile edemiyordum.

Dürüstçe, “Evet,” derken aletin ucuna kedi gibi bir kez daha sürtündüm. “Ama sırf sana ne kadar kızgın olduğumu görmeni istediğim için. Sırf seninle tanışmadan önce hayal bile etmediğim şeyleri sana yapmak istediğim için ve kontrolü eline alırsan denemeye cesaretim olmayacak.”

Dante tereddüt etmeden avuçlarını arkasındaki kapıya bastırdı ve bacaklarını daha fazla açarak eşofmanını ayak bileklerine doğru gerdi, uyluklarındaki büyük kaslar gerildikçe dramatik bir şekilde belirginleşti.

Gerçekten ağzım sulanıyordu.

“Dizlerinin üzerinde benim için ne kadar güzel göründüğünü sana söylememe izin var mı?” Her kelimeyi egzotik bir şarkıya dönüştüren o dumanlı, karışık aksanla sordu. “Beni o kırmızı dudaklarınla istediğini bilmenin beni ne kadar zorladığını sana söylememe izin var mı?”

“Evet,” diye tısladım daha fazla dayanamayarak.

Ağzımı tamamen açtıktan sonra aletin başını dilimin ucuna yerleştirdim. Gözlerim aşkla yanan bakışlarına kilitlenmişti ve yavaşça dudaklarımı kalın aletine doladım. Boğazıma dokunduğunda öğürme dürtüsüyle mücadele ederken gözlerime yaşlar hücum etti, ardından dar kanalın içine sıkıştı.

Bunu daha önce de yapmıştım, öğürme refleksim uzun zamandır kullanmadığım geçici bir içgüdüydü.

Gözlerimi kapattım ve onu ağzımın derinliklerinde tutarken mırıldandım, aletindeki damarların dilimde zonkladığını hissediyordum.

“*Cazzo, e' incredibile,*” diye mırıldanan Dante'nin yumruklarından biri kapıya çarptı.

Kahretsin, inanılmazsın.

Burnumdan bir nefes aldım, sonra tekrar dilimin üzerine gelinceye kadar aletini küçük küçük çektim. Toplarını yumruklarımın içine alıp aletinin sıcak başını dilimin düz kısmına sürttüğümde ve onu sertçe ağzıma çekerken aklımdan geçen ahlaksız düşüncelere şaşırdım. Aletini yanaklarımla dudaklarıma sürtmek, boğazıma tamamını alarak emmek ve onunla dolu olarak orada oturmak, gırtlığımdan aşağı boşalana kadar etrafını yalamak istiyordum. Aletini göğüslerimin arasına almak, onu bu şekilde sikmek, ucunu meme uçlarıma sürtmek ve ağzıma yaklaştığında aletini yalamak istiyordum.

Bunu ona alçak sesle ve akıcı bir İtalyancayla çelik gibi sertleşen sikini yalarken söyledim.

Dante hırlayarak inledi, nefesi göğsünü sıkıştırıyordu. Kontrolü ele almamak için kendini tutmaya çalışırken elleri duvara vurup duruyordu. Bu beni daha önce hiç olmadığım kadar ıslatmıştı. Tüm bu iç içe geçmiş cinsellik ve hâkimiyet, benim onunla istediğimi yapmama izin vermesi yönündeki basit isteğimle birleşti.

Ama bu Dante'ydi. Hiçbir zaman pasif olmamıştı ve ona kendini ifade etmesi için verdiğim tek yol kelimelerdi.

Bu yüzden onları bana verdi.

“*Si,*” dedi. “Göğüslerini sikeceğim, Lena. Eminim kimse sana bunu yapmamıştır. Ama biliyorsun ki seni aşağılayan ben değilim. Seninle bu kirli, leziz şeyleri yaptığımda... bunun sadece seks ve sikik saf bir güzellik olduğunu biliyorsun.”

Hemen sonra, “*Inarcha la schiena.* Beni ağzınla sikerken tatlı kıcına bakmak istiyorum,” diye mırıldandı.

Sırtını eğ.

“Bir gün çalışırken seni masamın altında tutacağım ve bunu bir oyun haline getireceğiz. Görevimi bitirmeden önce beni boşal-

tırsan kazanırsın ama seni masanın üzerine eğip o muhtaç amını bitirmem için bana yalvarırsan kazanırım.”

“Kazanan ne alacak?” Aletini tekrar boğazıma götürmeden önce nefes nefese kaldım, ardından soluğumu kesen ve Dante’yi titreten bir ritim tutturdum.

“*Cazzo.*” Yüksek sesle homurdanarak başını kapıya yasladı. Ben başımı onun aletine doğru ileri geri iterken kalçalarını kavradığım ellerimin altında titriyordu. “Kazanan tekrar boşalacak.”

“Hımm,” diye mırıldandım.

Bir elimle toplarına uzandım ve onları avucumun üzerinde yuvarladım.

“*Sto per venire,*” diye çıkıştı.

Geliyorum.

Dudaklarımı aletinden çekip, “*Bene,*” derken kenarlarında ıslaklık vardı. Ona bakarak hafifçe gülümsedim ve dilimi etrafında gezdirdim. Yüzü şehvetle harap olmuştu, çene kasları titriyordu, dudakları şişkin bir fermuar gibi tek çizgi halindeydi. “Benim için gelmeni istiyorum. O gün ofisinde gördüğüm o spermin tamamını ağzımda istiyorum. Tatlı ve tuzlu.” Önceki gün söylediği sözlerini tekrarlayıp çarpıtarak devam ettim. “Deniz gibi.”

“*Guardami,*” dedi dişlerinin arasından emrederek.

Bana bak.

Ona baktım.

Ellerinin duvardan ayrılıp saçlarıma dolanmasını izledim, onları geriye doğru çekti, böylece aletinin her santiminin ağzıma girip çıktığını görebilecekti.

“Çok güzelsin. Benimsin. Mükemmelsin. Ağzına ve göğüslerine boşalmak istiyorum. Onları benim için dışarı çıkar,” diye emretti.

Bir elimle ipek geceliğimi göğüslerimin altına kaydırırken diğer elimle aletini dudaklarıma çekerek onu ağzıma almaya devam ettim.

“*Magnifica,*” diye mırıldandı. Karın kasları şiddetle gerilmiş, bacak kasları titriyordu. Kısa bir anlığına düşeceğini sandım. “*Sì, Elena,* aynen bu şekilde. Benim için o büyük aleti em.”

“*Dio mio*,” diye nefes aldım, klitorisim şiddetle zonklarken kıvranıyordum. Islaklık kalçalarımın bacaklarıma doğru sızıyor, ağırlığımı taşıyan ayaklarımın topuklarını ıslatıyordu. “Çok seksisin. Böyle olmanı seviyorum. Sana ne yaptığımı görmeyi seviyorum.”

“Beni mahvettin,” diye hırladı, kalçalarını elime daha sert bir şekilde yerleştirebilmek için ileri doğru bir adım attı. “İçten dışa. Beni mahvettin.”

“*Vieni per mei*,” diye yalvardım.

Benim için gel.

Dante gözlerini sımsıkı kapatarak başını gökyüzüne doğru kaldırdı; ilk meni yanağıma ve bekleyen ağzıma sıçradığında kükredi. Onun tuz ve misk tadı damağımda patladı. Dudaklarımı ve göğüslerimi sırayla onun tohumları boyarken hevesle dilimi dışarı çıkardım.

Ben onu kuruturken adımı tekrarlardı, inlemesi bitene kadar daha yumuşak vuruşlarla hareket etmeye devam etti. Ardından elimi yavaşça durdurdu. O zaman bile, boşalmasıyla gelen son damlasını yakalamak için öne doğru eğildim.

Kapıya yaslandı, bedeni rahatlamayla inip kalkıyor, tüm odayı şeftali rengi bir ışıltıyla aydınlatan solgun şafak ışığında terden parlıyordu.

“*Magnifico*,” diye tekrarlardım, aniden şefkatle boğulmuştum.

Öne eğilip kollarımı kalçalarına doladım, kasıklarında hızla atan nabzını yanağımda hissedebiliyordum. Islaklık ve terle kaplı halde, henüz kendi arzularım karşılanmamış olmasına rağmen orada sonsuza kadar kalmayı düşündüm.

Dante’nin ise başka planları vardı.

Beni kollarımdan tutarak ayağa kaldırdı, sonra hızla çevirip kapıya doğru öyle hızlı itti ki nefesim kesildi.

Memelerimin arasından kendi spermini yalamak için başını eğmeden önce karanlık bir şekilde fısıldadı. “Sıra bende.”

Güçlü diliyle beni yalamasını, nabız gibi atan meme uçlarımdan sıvılarını emmesini izlerken kıvranmaya başladım. Nefesim bedenimden uğultuyla dışarı çıktı. Onun kendi menisini yalama-

* (İt.) Olağanüstü. (e.n.)

sını izlemek benim tutucu aklımın asla kavrayamayacağı kadar seksiydi.

Giderek şiddetlenen saldırganlıkla göğüslerime gömülürken bir elini karnıma bastırıp beni kapıya sabitledi, acı keskin zevki arttıracak kadar büyüene kadar bedenimi emdi ve ısırdı.

Bir gümbürtüyle dizlerinin üzerine çöktü ve hemen kalçamı avuçlamak için uzandı. Kollarıyla kalçalarımı destekledikten sonra beni kaldırdığında onu desteklemek için ellerimi saçlarına götürdüm. Bedenimi kapı ile ağzının arasında sıkıca tutarak amıma yapıştı.

Dudakları klitorisimi sararken, “Hassiktir,” diye bağırdım ama o emmeye devam etti.

Aylardır ilk kez yemek yiyen aç bir hayvan gibi acımasızca beni emdi. Kadınlığımda hafif bir gerilim ya da yumuşak bir irkilme hissi yoktu. Çünkü onu emerken doruğa o kadar yaklaşmıştım ki beni dudaklarına doğru kaldırarak gücünü gösterdiği anda boşalmaya hazırdım.

“Gelmeliyim, Dante, *lütfen*,” diye ağlayarak yalvardım. Saçını öyle sert kavradım ki canını yakmış olmalıydım. Onu bacaklarımin arasında sıkıca tutuyordum... boğulabilirdi.

Cevabı, klitorisimin kökünden kadınlığıma doğru titreşimini hissettiğim bir hırıltı oldu.

Tüm ihtiyacım olan buydu.

Gözlerimin önünde dönen yıldızlar tek bir süpernovaya dönüşerek patladı. Vücudumdaki her kas sertleşti, karnımdaki enerji patlaması etrafında kasıldıktan sonra serbest kaldı. Boşalmamın kalıntılarını yutarken yavaşlamıyor, amımı yumuşakça yalayıp ısıırıyordu. Beni öylesine yükseğe çıkarmıştı ki belli belirsiz çığlık attığımın farkına vardım. Bir an için gerçekten ölebileceğimi düşünmüştüm.

Sadece onun ellerinde tamamen eriyip bittiğim ve gözlerim kapalı halde sanki boğuluyormuşum ya da nefesim kesiliyormuş gibi başımı yukarı kaldırdığımda, hareketlerini yumuşattı. Şişmiş kıvrımlarımı şefkatle yalayarak beni temizlerken ve bozulan sinirlerimi yatıştırırken mırıldandım, kıvrandım ve nefesim kesildi.

İşi bittiğinde kalçalarım hâlâ omuzlarının üzerindeyken ayağa kalkarak beni şaşkına çevirdi.

“Dante.” Körü körüne bizi yatağa doğru yürütürken saçlarına

tutunup küçük bir kahkaha attım. Sadece odaya aşına olması ona rehberlik ediyordu.

Beni kendinden emin bir şekilde yatağın üzerine bıraktı ve yerleşmeden önce bir, sonra iki kez zıplamamı izledi. Bacaklarımı iki yana açtım ve kollarımı ona doğru uzattım, bu yoğun deneyimin ardından beni yere sermesi için üzerimde ağır bir yüke ihtiyaç duyuyordum.

Gözleri tamamen siyahtı, yatağa sürünerek beni vücuduyla çevrelerken kaşlarını çatmıştı. İkimizi de yuvarlayarak yan yana gelmemizi sağladı. Uzuvarlarımız ağacın kökleri gibi doğal olarak birbirine dolanmıştı.

Uzun süre sessizce birbirimize bakarken eli kulağımın üzerindeki nemli saçların arasından geçti. Huzurluydu. Kafamdaki o iğrenç ses hâlâ aramızdaki yakınlık yüzünden teslim olmaya zorlanıyordu ve bundan keyif alıyordum. Nemli cildimizin birbirine nasıl bağlandığına, farklı kokularımızın hayatımın geri kalanında her gün giymek istediğim muhteşem bir kokuya dönüşmesine odaklandım.

Parmaklarım kolyesinin gümüş zincirine dolandı. Aşağıya baktım ve büyük, süslü haçı yavaşça aramızdaki küçük boşluğa doğru çektim. Som gümüşlendi, beklediğimden daha ağırdı. İsa peygamber üzerine çivilenmişti. Çok güzel detaylara sahipti.

“Annemindi,” dedi Dante sakın bir sesle. Saçlarımı okşamaya devam etmesine rağmen gözleri mesafeliydi. “Ondan önce babasıydı, ondan önce de onun babasının. Büyüdüğüm yer olan Pearl Hall’da bir şapel vardı ve orada sunağın üzerinde diz çökerken bu haçı tutarak çok zaman geçirirdi. Bir keresinde ona, Tanrı’ya inanmadığını bildiğim halde bunu neden yaptığını sordum. Ne söyledi biliyor musun?”

Konuşmasına hayran kalarak başımı salladım. Dante’nin Edward Davenport olarak yaşadığı hayatı hakkında pek bir şey bilmediğimi fark ettim. Öğrenebileceğim tüm bilgilere açtım.

“Şapelde otururken dua etmediğini söyledi. Atalarını, yaşadıkları tüm hayatları, yaptıkları hataları, bunun onu o âna nasıl getirdiğini, hayatta kalmasına ve orada oturmasına nasıl yol açtığını düşünüyormuş. Hayatı bu şekilde düşünmenin kendisine huzur verdiği söylemişti. Nereye giderse gitsin, onları yanında ve içinde taşıyordu. Nereye giderse gitsin aldığı kararlar, Alexander’la

benim hayatta olduğumuz ve çocuklarımızın da bir gün hayatta olacağı anlamına geliyordu. Bunun ona sadece kendimiz için yaşamadığımızı hatırlattığını söylemişti. Çoğunlukla ailelerimiz için yaşıyorduk. Sanırım kendi hayatı berbatken bile bunda huzur buluyordu.”

“Bu çok güzel,” diye itiraf ederken göğsüme bir ağrı saplanmıştı.

“Bazen bu düşünceler üzerime bir kâbus gibi çöküyor,” diye devam etti sırtıma benzeyen bir yüz buruşturmayla. “Ama bunu onun için her zaman üzerimde taşıyorum ve onun benimle olduğunu biliyorum.”

“Seninle gurur duyardı.” Bunu o kadar derinden söyledim ki aramızdaki kısa ve mahrem mesafede neredeyse bir çığlık gibi duyuldu.

Onu hiç tanıımıyordum ama sözlerimden emindim. Bir anne nasıl Dante’nin olduğu adamı göremez ve sevinemezdi?

Kıkırdadığında sesi dudaklarımda yankılandı. Tadını almak için dilimi hafifçe dışarı çıkardım ve tatlı buldum. “Bazen bana onu hatırlatıyorsun.”

“Öyle mi?” diye sordum, sözleri şimdiye kadar aldığım en iyi iltifatmış gibi hissettirmişti.

“O da karmaşık bir kadındı. Her şeyi o kadar derinden hissediyordu ki bazen bununla nasıl başa çıkacağını bilemiyordu, bu yüzden tamamen sonlandırmayı seçti. Ne bana ne de Alexander’a taciz ve ihmalden bahsetti. Noel’in durumla nasıl başa çıkacağını bilmediği için metreslerini öldürdüğünü bana söylemedi ve neler döndüğünü fark etmem uzun zaman aldı.”

Karanlık gözlerine puslu bir bakış yerleşti, geceleri boş bir evde yürüyen bir hayalete benzemişti. “Gerçek şuydu ki Noel onu kendi cehennemine sürükledi. Zaten o dünya için fazla yumuşaktı. Bu onu Noel’dan çok önce öldürmüştü.”

“Nereden bilecektin ki? Sen de küçüktün.”

Dudaklarını sıktı. “Alexander ve ben hiçbir zaman küçük olmadık. Kendimizi bildiğimiz andan itibaren babamızın izinde yetiştirildik. Bizi o eğitti. Çocukken eskrim ve satranç öğrendik, *Savaş Sanatı* ve *Marquis de Sade* kitaplarını okuduk. Eton’a, ardından da Oxbridge’e sadece en iyi öğretmenlerden eğitim almaya gittik. Akıllıydık ve daha akıllı olmayı öğrendik. Kendi evimizde neler olup bittiğini bilmeliydik.”

“En sonunda ailen bunu istemese bile öğrendin. Annen muhtemelen seni korumaya çalışıyordu, Dante. Tanrı biliyor ya, Caprice tam da bu tip işler yüzünden pek çok hata yaptı,” diye itiraf ettim.

Gözleri sertleşti ve bakışları tenimi neşter benzeri bir hassasiyetle deldi. “Sana karşı ne gibi hatalar yaptı?”

Kalbim bir anda durdu; panik cildimin endişeden bıçak gibi diken diken olmasına neden oldu. “Çok kötü bir şey yok.”

“Söyle bana.”

“Olmaz.”

“Elena,” diye homurdandı. Bu kelime bir boğa yılanı gibi etrafıma dolandı. “Söyle bana. Neler yaşadığını bilmek istiyorum.”

“Aslında önemli bir şey değil,” dedim ama yalan dilimi yaktı.

Onun Christopher’ı, onunla birlikte olduğum yılları bilmesini istemiyordum. Kendimi aptalca ellerine bıraktığım ve onun tarafından kullanıldığım zamanlar olmuştu. Giselle ondan alındığında bana nasıl da sırt çevirmişti. Bana kendimden ve kendi kız kardeşimden nasıl nefret edeceğimi öğretmişti.

Dante biraz daha ısrar etmek için ağzını açtı ama ben yorulmuştum. Geçen haftadan beri hem yaşanan olaylar hem de seyahatlerden sonra hayatımızın en yorucu günlerini geçiriyorduk. Sadece onun bana sağlayabileceği huzur ile kollarında güvenli ve derin bir uyku çekmek istiyordum.

“Şimdi olmaz, *capo*,” diye mırıldandım, gözlerinin nasıl ısındığını görmemek için bedenine iyice sokuldum. “Yorgunum.”

“*Va bene, cuore mia*,” diye mırıldandı, saçımı öpüp bana sarıldı. “İyi uykular, ben sana göz kulak olurum.”

“Biliyorum,” diye mırıldandım, zaten yarı uykuluydum. “Bana kendimi güvende hissettiren tek kişi sensin.”

Dante’nin burnunu saçlarıma bastırıp bana sarılmış halde saatlerce uyanık yattığını bilmeden uykuya daldım.

DOKUZUNCU BÖLÜM DANTE

Gece geç saatlerde yaptığımız sorgulamanın ardından Elena'yı uyurken bıraktım. Uzun, solgun vücudu, yatağımdan çıktığı anda çapraz olarak uzanıp benim sıcaklığımı aradı. Yüzünü yastığıma gömdüğünü, sanki bedenimmiş gibi ona sarıldığını görünce karnımın ısındığını hissettim.

Tore, villanın arka tarafındaki kırmızı kaldırım taşlı verandada küçük fincanda espresso içiyor ve *Corriere della Sera* okuyordu. Yanına gidip eski, yaralı ahşap masanın ortasındaki kâsedan olgun bir erik aldığımda başını kaldırmadı. Çocukken *Zio Tore*'un evine ilk ziyaretlerimizden birinde masanın üzerinde oyduğum EDD hâlâ orada duruyordu. O zamandan bu yana ne kadar ilerlediğimi merak ederek başparmağımla onu takip ettim.

“Onu elinde tutmak için her şeyi yapacaksın.” Tore sohbete her zamanki gibi sanki zaten yaptığımız bir konuşmayı devam ettiriyormuş gibi ortasından başladı. “En akıllıcası Mirabella Ianni ile evlenmek olsa dahi.”

Meyveden bir ısırık almadan önce, “Akıllıca olan bu mu?” diye sordum. Meyvenin suyu çenemden aşağı sızıyordu. “Artık bakire olmadığı söylenen, önemli bağlantıları olmayan ve onu değerli kılan çok az şeyi olan bir kız.”

“Abruzzi bunu istiyor. Beğensek de beğenmesek de o artık burada *capo dei capi, figlio*. New York'taki *di Carlo* durumuna yardımcı olabilir. Ülkenin desteğinin o kibirli Amerikalılar için bile ne kadar önemli olduğunu biliyorsun.”

“Belki,” diye kabul ettim. ‘Tore’un kadim hizmetçisi Martina bir fincan espresso ve taze, ev yapımı *sfogliatella* ile yanımıza geldiğinde ben hâlâ karşısında oturuyordum. Dikkatimi tekrar ‘Tore’a çevirmeden önce ona teşekkür ettim. “Fakat bu Mira olayında bize söylenenden daha fazlası var. Rocco yeğenini severdi ve şimdi ondan sanki iğrenç bir şeymiş gibi bahsediyor.”

“Burada bekârete değer verdiklerini biliyorsun.”

Mırıldandım ama bunda beni hâlâ rahatsız eden bir şeyler vardı. “Ailemizi güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağımı biliyorsun.”

“Peki ya Elena’yı?”

“Her zaman.” Dün gece Umberto’nun onu tehlikeye attığını düşündüğümde öfke içimde yeniden alevlendi. “O her zaman ilk sırada yer alacak.”

“Güvenliği mi yoksa mutluluğu mu?”

Asıl soru bu değildi

“İkisini de sağlamak için ne gerekiyorsa yapacağım,” dedim. “Bu kendi güvenliğimi ve mutluluğumu feda etmek anlamına gelse bile. Daha önce hiç kimse onu ilk sıraya koymamış. Ben bu hatayı yapmayacağım.”

“Yani Mira ile evlenmeyeceksin.”

Espressomu içtim. Acı sıvı, soğuk, sert bir korku çekirdeğinin oturduğu midemi ısıttı. “Bunu söylemedim. Mira ile evlenmek New York ekibini *di Carlo*’tan korumanın tek yolu olabilir. Dün gece Umberto Arno’yla yaptığımız plana kulak misafiri olmuşsun-
dur.”

“*Non tutte le ciambelle riescono col buco.*”

Donutların hepsi ortası delik olarak çıkmaz.

Her şeyin planlandığı gibi gitmediği anlamına gelen eski bir İtalyanca deyimdi bu.

Omuz silktim. “Doğru ama bunu yürütmenin bir yolunu bulacağım. Sadece zamana ihtiyacım var. Bunu alırken Elena’nın ülkesine yeniden âşık olmasını sağlamaya niyetliyim.”

“Sorunlarımızın hiçbir zaman sona ermeyeceğini anladığında gitmesin diye sana daha çok âşık olmasını mı sağlayacaksın?” ‘Tore içini çekti ve eliyle yorgun ağzını ovuşturdu. “Sonunda bir Lombardi kadınıyla birlikte olmana şaşırmamalıyım. Sonuçta bana çok benziyorsun.”

Yumuşak bir sesle, “Umarım senin aksine sonsuza dek mutlu yaşarsız,” derken sert yüzündeki acıyı izledim. Caprice’in yıllar önce kalbinde bıraktığı acı hâlâ düşündüğüm kadar parlak ve tazeydi.

Tore zorla sahte bir omuz silkmeye, “Onu hâlâ seviyorum,” dedi. “Bu son değil. Belki bir gün birlikte yaşamamanın ne kadar güzel olacağını anlar. Beklenti içinde değilim. Caprice her zaman inatçıydı.”

Güldüm. “Bu huyu kızlarına da geçmiş.”

Tore, “Ona söylemeyeceksin, değil mi?” diye neredeyse utan-
gaç bir tavırla sordu. “Cosima ve Sebastian’ın benden olduğunu. Caprice onun bilmesini istemedi, yoksa Elena’ya kendisi söylerdi.”

“Ondan sır saklamayı sevmiyorum. Açıkça söylemek gerekirse Tore, Elena çok uzun süredir ailesine karşı kendini yabancı gibi hissediyor. Bunun bir taraftan aralarındaki sırlarla da alakası var. Fakat ben bunlara bulaşmak istemiyorum. Sana saygı duyuyorum, bu yüzden benimle alakası olmayan şeyleri söylemeyeceğim. Ama yine de seni uyarıyorum, bunun zaman sınırı var.”

“Anlıyorum,” diye kabul etti. “Caprice’i arayacağım.”

“Telefonunu açar mı?”

İç çekti. “Belki. Cosima, Alexander’la mutlu olduğunu kanıtladığından beri biraz daha anlayışlı davrandı ama ben köpek kulübesinden çıkmaktan çok uzağım. Bunu tüm aileyi kurtarmak için yapmış olsam bile, Cosima’nın satılmasında oynadığım rolden dolayı beni affetmeye istekli olacağını sanmıyorum. Bahsi geçmişken Cosima ve Alexander da yoldalar. Haberi okuyunca aradı.” Tore *The New York Times*’in katlanmış kopyasını masanın üzerinden bana fırlattı. “Açıklama istiyormuş.”

Birinci sayfadaki manşette *Mafya Lordu New York’tan kaçıyor* yazıyordu ve üstünde de benim adliyenin merdivenlerinde çekilmiş bir fotoğrafım vardı. Pürüzlü siyah beyaz fotoğrafın arka planında Elena muhteşem bedeniyle Yara’nın yanında durmuş, başını aşağıya eğmiş halde bize sorular yağdıran muhabirlere solgun bir şekilde bakıyordu. Gazete kâğıdının üzerinden yüzüne dokundum ve onu tüm kariyerinden isteyerek kopardığımı düşününce göğsümde bir sızı hissettim.

“Onun için geri dönüş yok,” diye mırıldandım göğsümdeki ağrının olduğu yeri ovalayarak.

“Pişman mısın?”

“Hayır. Keşke böyle olmasaydı. Ama çok bencilim. Onun benim olması gerekiyordu, Tore. Benimle birlikte olabilmek uğruna çok çalıştığı her şeyden vazgeçmek zorunda kaldığı için üzgünüm. Kazanmaktan çok kaybetmiş gibi görünüyor.”

“O akıllı bir kız, bu yüzden buna katılmayacağına eminim,” diyen Tore, elindeki fincanın üzerinden bana ciddi bir ifadeyle bakıyordu. “Yazıda ondan bahsedilmiyor. Yara, tıbbi iznini uzattığını söyleyerek işyerinde onun yerine bakıyor. Halk noktaları birleştiremez ama di Carlos yapabilir. Artık gittiğini biliyorlar, Dante. Bizim olanı almak için harekete geçecekler ve bunu insanlarımıza zarar vererek yapacaklar.”

“Jaco ve Chen kaleyi koruyacaklar. İyi ekiplerden sorumlu iyi *capo*’larımız var. Onlara inancım tam. Biz onay verdiğimizde Caelian Accardi ve Santo Belcante, di Carlos’a doğru yola çıkmaya hazır olacaklar.”

“*Soldati*’ye olan inanç önemlidir ancak kediler uzaktayken farelerin oynayacağını unutmamalısın,” diye hatırlattı.

“Hâlâ endişelenmemiz gereken bir köstebek var.” Mason Matlock bunu itiraf ettiğinden beri neredeyse her gün grubumuza kimin ihanet ettiğini düşünüyordum. “Ben ayrılmadan önce Jaco tuhaf davranıyordu.”

“Daha önce bahsetmiştin ama Jacopo senin kuzenin. Amerika’da edindiğin ilk arkadaş. Kalbim onu tamamen göz ardı etmek istiyor ama ben onun gerçek bir aptal olduğunu bilecek kadar yaşıyım,” dedi alaycı ve kendini küçümseyen bir sırıtışla.

“Kalbim beni sana getirdi. Cosima’ya. Bu beni kardeşime ve akrabalığımıza, Addie’ye, Chen’e, Frankie’ye, Marco’ya ve Jaco’ya götürdü. *Lottatrice mia*’ya. Kalbimden şüphe etmiyorum, Tore. Sadece içindekileri güvende tutma yeteneğimden şüpheliyim.”

Fazla gerilmiştik. Tore ve ben gittiğimizden beri New York City’deki ekibimin çoğu risk altındaydı. Hidranın* başı kesildikten sonra, düşmanlar başka bir kafa çıkmadan önce canavarın tamamını yok edebileceklerini sanıyorlardı.

Rocco dün pek de sıcak olmayan karşılaşmasıyla artık Napoli’de dostane bölgede olmadığımızı kanıtlamıştı.

Benimki gibi bir hayatta bunalmak içten bile değildi. Barış

* Bir santimetre uzunluğunda, vücudu torba biçiminde, ağız çevresinde yaklaşık on tane dokunacı bulunan bir tatlı su hayvanı. (e.n.)

nadiren kuruluyordu, hızlı şeritte yaşamı bu kadar tehlikeli hale getiren dram ve entrikaların sonu hiç gelmiyordu.

Yine de bu hayatı çok seviyordum.

Ancak bu, her an tetikte olmak, vezir ve şahın güvenliği için piyonlarınızı feda etmek anlamına geliyordu.

İtalyan tahtasında manevralarıma başlamaya hazırdım.

Tatlıların sonuncusunu yerken, “Teker teker başlayalım,” diye mırıldandım. “Atlantik Okyanusu’nun bu yakasında ilgilenmemiz gereken düşmanlarımız var.”

Ayağa kalktığımda Tore kaşlarını çatı. “Nereye gidiyorsun?”

“Rocco’ya,” dedim takım elbisemin ceketini düzeltirken. “Planlanacak bir düğün var.”

İtalya’daki en kârlı sektörlerden biri, sahte markalı ürün sektörüydü. Napoli Körfezi’nden her yıl Avrupa ve Çin’den gelen milyarlarca avroluk mal geçiyordu. *Camorra* bu avantajı nasıl kullanacağını iyi biliyordu. Kırmızı halılarda ya da kraliyet fotoğraf çekimlerinde kullanmak üzere son moda sahte çantalar ve eşarpların üretildiği atölyelerde genellikle engelli veya sabıka kaydı olan, başka türlü iş bulamayan yoksul İtalyanlar çalıştırılıyordu. Operasyondan sorumlu *capo* Leonardo Esposito’ydu ancak Rocco’yu her pazartesi deniz kenarındaki en büyük depolardan birinde malları incelemek üzere işçi sıralarında yürürken, dikiş makinelerinin sesi arasında astlarının duyacağı şekilde bağırırken bulabilirdiniz. Tore, *capo dei capi* iken üretimi denetlemesi için Bello adında yaşlı bir adamı işe almıştı çünkü bir zamanlar İtalya’nın en prestijli moda evindeki en iyi tasarımcılardan biriydi. Ancak Rocco işi devraldığında emekli olup Malta’ya yerleşmişti.

Artık söylentilere göre parçalar o kadar yüksek fiyat etiketlerine sahip olmayacaktı. *Camorra*’nın işlerini ucuza satın alan bazı saygın moda bağlantıları, daha sonra sipariş vermeyi bıraktıklarını iddia etmişti.

Yani Rocco her pazartesi oradaydı ve herkesin ensesinde boza pişiriyordu.

Mülkü çevreleyen tel örgülerin altında ve binanın girişinde daha fazla koruma vardı. Yine de ben içeri girerken engellemeye çalışmadılar.

Görünüşe göre Umberto Arno itibarını konusunda beni yanıltmıştı. Napoli’de gittiğim her yere hâlâ benden önce geliyordu.

Yıllar öncesinden hatırladığım bazı işçilere selam vererek odanın içinde oyalandım. İşçilerin boğumlu elleri hâlâ giysilerin üzerinde dolaşıyordu, gözleri sert ışıktan sürekli kısılmış durumdaydı. Geçen gün masada Rocco’nun yanında rahatsız görünen *capo* Leonardo’yu ne kadar sevdiklerini anlatmaktan mutluydular. Abruzzi’yi gündeme getirdiğimde ise hem dudaklarını hem de gözlerini kapattılar.

Bu, kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını ifade ediyordu.

Kıyafetlerde defolar vardı ve ben bunları keşfetmeye hazırdım.

Etrafı kolaçan ettikten sonra duvarları çevreleyen metal merdivenlerden çıkıp orta bölümü es geçerek ikinci kata çıktım. Rocco, Leonardo ve birkaç adam daha binanın arka tarafındaki camlı odadaydı. Uzaktan bile Rocco’nun sinirlendiğini, ellerinin bomba atan kuşlar gibi çılgınca havada hareket ettiğini görebiliyordum.

“...eğer işleri yoluna koyamıyorsan, *capo* için zavallı bir bahane bu,” diye bağırdığı sırada kapıya yaklaşp küstahça çerçeveye yaslanmak için sessizce ittim.

Bu, doğası gereği küçümseyici olduğu için hoşuma giden bir pozdu.

Elemanlarından biri boğazını temizlediğinde, Rocco bana dönmeyen tabancasını belinden kusursuz bir şekilde çıkarttı, hemen sonra kafama nişan aldığı anda istenen etkiyi yaratmıştı.

“Bana silah doğrultmak gibi kötü bir alışkanlığın var, Don Abruzzi,” diye sataştım.

Dudakları tahriş olmuş bir anüs gibi büzüştü. “Ait olmadığın yerlere girmek gibi kötü bir alışkanlığın var, Salvatore.”

Omuz silktim. “Beyaz bayrak gibi bir şey teklif etmeye geldim ama eğer gitmemi tercih edersen...”

Kaşlarını çattı, elemanlarına hızlı ve ateşli Napoliten diliyle konuşarak odadan çıkmalarını emretti. Leonardo onlarla gitti ama ayrılırken bana saygılı bir şekilde çenesini eğdi, bu da istekli bir müttefik olacağına dair başka bir işaretti.

Onu görmezden geldim çünkü Rocco’nun boncuk siyah gözleri hareketsizce yüzüme odaklanmıştı. Leonardo’nun masasının etrafında döndü ve oturarak ayaklarını masaya dayadı. Ellerini kar-

nının sert şişkinliğinin üzerinde kavuşturmak için geriye yaslandı. “Bu konuda aptallık yapacağını düşünmüştüm, evlat. Mantıklı davrandığını gördüğüme sevindim. Mirabella Ianni’yi ellerimden alacağını söylemek için burada olduğunu varsayıyorum?”

“Belki.” Odada biraz daha ilerledim ama Rocco’nun benden beklediği koltuğa oturmadım. Bunun yerine masanın üzerinden baktım, vücudum yapay sarı ışıklarda onun üzerine gölge düşürüyordu. “Tacındaki elmastan, hemen elden çıkartmak istediğin kömür yığınınına nasıl dönüştüğünü öğrenmek istiyorum.”

Zorunlu bir şekilde yaladığı dudakları gerildi. “Bu seni ilgilendirmez.”

Gözlerinin büyük, yaralı ellerime bakınca kocaman açıldığını görmek için parmaklarımı çıkırdattım. “O halde sen bana destek verdikten sonra New York’ta di Carlos’a ve ekibine tam olarak ne yapmayı planladığın da seni ilgilendirmez.”

Bölge için savaşmaya hazırlanan iki aslan gibi birbirimize baktık. Ben daha gençtim, daha hızlıydım, daha güçlüydüm ama Rocco’nun emrinde yalnızca bu depodaki mafya üyelerinden oluşan koca bir milis gücü vardı. Eğer ölmemi isteseydi bunu kolaylıkla gerçekleştirebilirdi.

Tembel bir şekilde ona göz kırptım ve yüz hatlarından okunan öfkesinin alevlenmesini izledim. Ondan korkmamam onu son derece sinirlendirmişti. Korku, cephaneliğindeki tek araçtı.

“*Va bene*,” dedi sonunda. “Ama bir an önce evlenmeni istiyorum.”

“Seni ne memnun edecekse,” diye karşılık verdim.

Şüphe, gösterişli ve kilolu yüzünü gerdi. “Bu dalga geçilecek bir mesele değil, Dante. Bunu berbat edersen işin biter. *Camorra*’nın ve benim gözümde.”

Örtülü tehdidi çok zayıftı ama yine de başımı salladım. “Bunu ben de arzu etmem. Şimdi rakamları konuşalım.”

ONUNCU BÖLÜM DANTE

Villa Rosa'ya yeni dönmüştüm ki Lambo çeşmenin yanında hafifçe mırıldanırken Frankie gök gürültüsünü andıran bir ifadeyle ön kapıdan fırladı.

Bir anda kalbim ağzıma geldi.

Arabadan inip yolun ortasında Frankie'yle karşılaştığımda, “*Che cos'è?*” diye sordum. Alnından aralık ayı sıcağıyla hiçbir ilgisi olmayacak kadar boncuk boncuk ter akıyordu.

Konuşurken ağzı zar zor hareket etti. “Marco'ya ulaştılar.”

İçimden iliklerime kadar bir ürperti geçti. “Ne kadar kötü?”

Bilmek istemiyordum.

Hem de hiç.

Marco.

O tanıdığım en neşeli orospu çocuğuydu; damarlarında kan yerine sirke dolaşan bir kadınla evli olmasına rağmen enerji ve neşe doluydu.

Onunla şehre taşındıktan iki hafta sonra, Jacopo ve babası, Tore ile beni gezdirirken tanışmıştım. Marco, pizzacı zincirlerinden sorumlu düşük seviyeli bir *soldati*'ydi. Queens'teki restoranın mutfağına gittiğimizde, şefle birlikte devasa kırmızı sos fiçisinin

* (İr.) Nedir bu? (e.n.)

başında kolunu ona dolamış halde durmuş, var gücüyle “*O sole mio*” şarkısını söylüyordu.

Ondan ânında hoşlanmıştım.

Ancak sonraki yıl The Fallen motorcu çetesinin yerel şubesiyle yaptığı toplantıda Marco değerini kanıtlamıştı. Jacopo’nun babasını öldüren Ventura uyuşturucu karteli tarafından pusuya düşürülmüştük. Tore’un ölmemesinin tek nedeni Marco’nun kendini *capo*’sunun üstüne atması ve bu hareketine karşılık sırtına iki kurşun yemesiydi.

Hepsi bu kadar.

Marco ekibimin üyesi olmuştu.

Frankie dişlerinin arasından nefes aldı. “İyi değil. Onu Queens’teki *Santa Lucia Pizzeria*’nın önünde haklamışlar.” İlk tanıştığımız yerdi. “Göğsüne iki, karnına da iki kurşun. Acil serviste ameliyata girmek üzere.”

“*Cazzo*,” diye küfrederken birinin boynunu kırmak istiyordum. Ellerim istemsizce açılıp kapanıyordu. “Yanında kim var?”

Frankie yüzünü buruşturdu. “Daha da kötüleşiyor.”

Nefes almayı bıraktım.

“Bambi yanındaymış. Anladığım kadarıyla karşı kaldırımlarda yürüyorlarmış,” diye açıkladı. Marco evli olduğu ve evlilik bağının ciddiye alınması gerektiğini düşündüğüm için bu hareketinden nefret edeceğimi biliyordu. Aynı zamanda ekibimdeki sırlardan da hoşlanmadığım ortadaydı. “Olay olduğunda oradaymış ama yaralanmamış. Karısı gelip olay çıkarana kadar acil durumda onun yanındaymış.”

“*Merda*.” Ellerimi saçlarımdan geçirdim. “Bizim düşündüğümüzden daha sert çıktılar. Bir gün ortadan kaybolduk ve onlar çoktan üzerimize gelmeye başladılar.”

“*Si*.”

“Jaco’ya Bambi’yi almasını, onu ve Aurora’yı kendi evine götürmesini söyle. Biz Amerika’ya dönene veya kahrolası di Carlos’u alt edene kadar onun yanında kalsınlar.”

* (İt.) Ey benim güneşim. (e.n.)

** (İt.) Lanet olası bok. (e.n.)

“İtalya’daki *capo*’muz da dahil olmak üzere mürettebatın yarısıyla bunu nasıl yapacağız? Sen aranan bir kaçaksın, D. Geri döndüğümüz anda seni kefaletle serbest kalma suçundan tutuklayacaklar ve sonra da hapiste tutmak için davayı yıllarca erteleyecekler.”

“Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?” dedim sıkıştığım dişlerimin arasından. “Bir şeyler düşüneceğim.”

“Her zaman tüm zor durumlardan çıkabileceğini düşünüyorsun,” diye çıkışırken bana Alexander’ı hatırlatıyordu. “Bazen yüzleşmemiz gereken sonuçlar vardır, D.”

“Adamlarımın di Carlos tarafından öldürülmesini izlemek onlardan biri değil. Ben eğitimsiz bir haydut değilim, Frankie. Bir beynim olduğunu ve onu nasıl kullanacağımı bildiğimi unutuyorsun.”

“Sadece şunu söylüyorum, çok akıllı olsan da hâlâ hata yapabilirsin, yine de yakalanabilirsin. *Cazzo*, Dante, Giuseppe di Carlo’yu bile öldürmedin ve bunun için seni alaşağı etmeye çalışıyorlar. Sadece şunu söylüyorum, burada söndürmemiz gereken bir ton yangın var. Bazı şeyler yanabilir.”

“Buna izin vermeyeceğim,” diye tekrarladım taş gibi bir sesle. Kelimeler daha söylemeden boğazımda sert ve acı vericiydi. “Bu saçmalık sadece beni ilgilendirmiyor, Frank. Biz aileyiz.”

Sonunda yüzü yumuşadı, omzumu tutmak için öne doğru uzandığında ben de ona aynısını yaptım. Uzun bir süre orada öylece durduk ve sadece hava aldık. Marco için tüm duaları ettik.

“Kadının verandada Tore’la akşam yemeği hazırlıyor,” diye mırıldandı. “Yaşlı adam da onunla birlikte gülüyor. Şahit olacağımı hiç düşünmediğim bir sahneydi. Henüz Marco’dan haberi yok.”

“İyi gününde o zaman,” derken ayrılıp birlikte eve doğru ilerledik. “Bunu Rocco ile kazandığım galibiyete ekleyeceğim.”

“Şehirle ilgili planlarımızı desteklemeyi kabul etti mi?”

“Eğer Mirabella Ianni ile evlenirsem.”

“Ya.”

“Evet.”

“Yine bir yangın,” diye uyardı nazikçe.

“Yanmaktan korkmuyorum, Frankie,” diye ona sıradan bir şe-

kilde hatırlattım. Villanın arka tarafındaki mutfağa girip devasa cam kapılardan dışarı çıktık.

Onların görüntüsü beni hazırlıksız yakaladı ve tüm düşüncelerimi altüst etti.

Elena yuvarlak ahşap masada, genellikle benim tercih ettiğim narenciye bahçesine bakan koltukta oturuyordu. Kabaklardan yuvarlaklar kesmek için eğilirken saçlarını toplamamıştı, yeşil, beyaz ve kırmızı atkısının altındaki bukleler gevşekçe dalgalanıyordu. Beyaz keten elbisesinin askısı bir omzundan kaymış, teni Napoli güneşinde kahverengiye dönmüştü. Henüz beni fark etmemişti, işine odaklanmıştı ama Tore ona çocukluğumda villada geçirdiğim zamana dair bilindik bir hikâyeyi anlatırken ağzı gerçek bir sırıtışla açık kalmıştı.

Tore bir elinde tuttuğu kırmızı şarap kadehiyle sandalyesinde arkasına yaslanmıştı, diğer elinde ise o tipik İtalyan edasıyla havada hareket eden sesiyle birlikte hikâyesini anlatıyordu. Yüzü gülümsemesinin derinliğiyle kırışmıştı, aurası tamamen rahatlamıştı.

Manzaranın güzelliğinden nefes alamadım. En sevdiğim iki insan, beni, benim için savaşacak kadar seven iki kişi, sırtlarını yemyeşil dağlara çevirmiş Andre Bocelli ezgileri eşliğinde yemek masasında birlikte gülüyordu.

Annem öldüğünden beri istediğim şey buydu.

Kesinlikle bu.

Bir aile.

Bir ev.

Geldiğimi hissettiklerinde neredeyse aynı anda durdular ve bana bakmak için başlarını çevirdiler. Yüzlerindeki gülümseme büyürken boğazım düğümlendi.

“Dante.” Elena mutlu bir şekilde şakıdı, onu şimdiye kadar gördüğümünden daha kaygısızdı. Ânında kollarını bana açtı.

“*Figlio*,” diye o alçak gürlemesiyle selamlayan Tore, çenesini bana doğru eğdi.

“İşte bu ânı korumak için her şeyi yapacağım,” diye kısık bir fısıltıyla yemin ettim. Kırmızı kaldırım taşlarının üzerinden Elena’nın yanına geçmeden önce Frankie yanıma geldi.

* (İt.) Oğlum. (c.n.)

Ona doğru eğildiğimde hiç tereddüt etmeden dudaklarını uzattı; o tutucu kız, sevgim ve onayımdan sadece birkaç gün sonra öyle güzel çiçek açmıştı ki.

Kalbim göğsümde yavaş ve sert bir şekilde atıyordu, her nabız hayret ve korkuyla eşitti. Daha önce kaybedecek bu kadar çok şeyim olmamıştı. Elimdekilerin hiçbirini kaybetmeye bu kadar isteksiz olmamıştım.

“Bu sabah seni özledim.” Öpücüğümü kabul ettikten sonra kulağıma fısıldadı. Bu sözler onu utandırsa da söylemeyi başardı. “Senin için acı çektim.”

Başının üstünü öptüm ve sonra onu sandalyesinden kalkması için ikna ettim, böylece onun yerini alıp kucağıma oturtabilirdim. Ona hamle yapmama izin verdi ve doğal bir şekilde kucağıma yerleşti. Masada bir şey gözüme çarptı, oymalı baş harflerim “EDD”-nin sessiz çukurunun yanında ahşapta yeni kesikler vardı. Masaya bakmak için onu da yanıma alarak öne doğru eğildim ve sonra yeni kesikler karşısında şaşırıp kaldım.

EDDS + ECL

Edward Dante Davenport Salvatore’a Elena Caprice Lombardi katılmıştı.

Duygularımın yoğunluğu beni boğacak gibiydi.

Başımı kaldırdığımda bakışlarım Tore’un altın rengi gözlerine takıldı, ifadesi şefkatli bir mutlulukla doluydu. Benim yerime mutlu olmuştu. Elena için de.

Kalbime bir ağrı saplandı.

“Umarım sakıncası yoktur,” dedi Elena bana elindeki bıçağı göstererek, dudakları küçük bir gülümsemeye yukarı kıvrılmıştı. “Yalnızca görünüşünü beğenmedim.”

“Hayır,” diye kabul ettim. “Böyle daha iyi.”

“Seninle konuşmam lazım,” derken boynunda hâlâ mor renkte olan çürüğe öpücük kondurmak için eğildim. “Benimle koruda yürüyüşe çıkar mısın?”

Hafifçe kaşlarını çattı ve elini saçımın arkasında mırıldanma isteği uyandıracak şekilde gezdirdi. Üşüdüğünü düşündüğü için bunu fark etmemişti ama beni rahatlatma şekli otomatik ve güzeldi.

“Elbette.” Ayağa kalkarken bıçağı düşürdü ve ellerini bulaşık havlusuna sildi. “Tore, geri döndüğümüzde *ziti*’yi doğramayı bitireceğim.”

“*No ti preoccupare,*” dedi. *Endişelenme.*

Ben ayağa kalkıp onu evden uzaklaştırmak için elini tutarken omzunun üzerinden Tore’a baktım. Yüzü pürüzsüzleşti ve taşa dönüştü, gözleri ateşle canlandı.

Marco’ya ne olduğunu biliyordu.

O şimdiye kadar tanıdığım en iyi aktördü ve farkında olmadan bu özelliğini oğlu Sebastian’a aktarmıştı; o da bu yeteneği nereden aldığını bile bilmiyordu.

O kadar çok sır vardı ki.

“Ne oldu?” diye sordu Lena, eğimli çimenlik boyunca limon ağaçlarının sıralarına doğru yürürken gözleri yüzümü inceliyordu.

Kokusu sıcak havada yoğundu, ağzımı sulandıracak kadar tatlı ve keskindi.

“Dante?” diye sorarken ona bakmam için elimi çekiştirdi.

Orada, sarı meyvelerin arasında o kadar güzeldi ki... Klasik güzellikteki yüz hatları; dikkat çekici kıvrık saçları, soluk altın teni ve bakışlarını inanılmaz derecede şehvetli kılan iri gözleriyle dikkat çekici hale geliyordu. Kısa bir an için, onu *Sfusato Amalfitano* limonlarının altına yatırmak ve becermek istedim. Acımı, korkumu onun tatlı bedenine gömmek, omuzlarımdaki onlarca dünyanın yükünü unutmak istiyordum.

Bunun yerine yüzünü ellerimin arasına alıp, “Marco vuruldu,” dedim. “Hastanede ama durumu pek iyi görünmüyor.”

“Olamaz,” diye nefes aldı, bu kelime patlayan bir balondan çıkan havanın ifadesiydi.

Başımı salladım. “Di Carlos onu pizzacılarımızdan birinin önünde yakaladı. Yıllar önce Marco’yla ilk tanıştığım yer. Ekibimizde bir köstebek var ve bu da onun işi gibi duruyor.”

“Bir köstebek mi var?” Gözleri geniş, koyu ve ıslak beton gibi dokuluydu.

* Güney İtalya’daki Campania ve Sicilya’dan gelen bir ekstrüde makarna şeklidir. (c.n.)

“Mason Matlock bana birkaç ay önce söyledi ama kim olduğunu bulamadım,” diye itiraf ettim.

Keskin zekâsını çalıştırarak, “Mason Matlock aylardır kayıp... Öldüğü varsayılıyor,” dedi yavaşça.

Omuz silktilim. “Onu biz öldürmedik. İşimiz bitince ailesine geri verdik.”

“Ama o noktada, değerinden daha fazla bir sorumluluk haline gelecektir,” diye tahminde bulundu. Ben bir şey söylemeyince usulca küfretti. “Sizin bu dünyanız vahşi.”

“Bu bizim dünyamız, *lottatrice mia*. Eğer bu vahşete dayanma gücün olmasaydı seni bu kadar sevemezdin.”

Sözlerimin omurgasını ürpertmesini ve gözlerinin parıldamasını izledim. Söylediklerim gerçektir ama bana hayatında ne kadar az övgü aldığını hatırlattı.

“Marco iyi olacak,” dedi sanki bu konuda söz hakkı varmış gibi.

Kendime rağmen beni gülümsetti. “Eğer biri bunu evrenden saf irade gücüyle çıkarabilecek olsaydı, o sen olurdun.”

“Onların yanında olamadığımız için bu durumdan nefret ediyorum,” diye mırıldandı, kendine ağlama izni vermeyeceğini bil-meme rağmen gözleri yaşlardan parlıyordu.

“Bambi oradaymış. Görünüşe göre Marco’yla bir süredir ilişkisi varmış. Yaralanmamış ama karısıyla arası kötü.”

Yüzü dehşete benzer bir ifadeyle kasıldı.

“Ne?” diye endişeli bir şekilde sordum.

“Ben...” Derin bir nefes aldı. “Bambi New York’ta birkaç kez yanıma geldi. Kendisine sert davranan bir erkek arkadaşıyla sorunlar yaşadığını, kendisinin ve Aurora’nın güvenliği konusunda endişelendiğini söyledi. Bastırdığımda bile bana adamın kim olduğunu söylemedi ama şimdi...”

“Marco.” Sözleri karnıma yumruk yemişim gibi hissettirince nefes verdim. “Hayır, bir kadına zarar vermesine imkân yok. Onu sen de tanıyorsun.”

Kırmızı dudaklarını ısırdı. “Biliyorum. Açıkçası bende bu etkiyi hiç bırakmadı. Peki ya noktaları başka nasıl birleştireceğiz? Eğer Bambi ile olan ilişkisini senden gizli tuttuysa, partnerini dövecek türden bir adam olması pek mümkün olmazdı, değil mi?”

“Ya da köstebek olması,” diye mırıldandım düşünceli bir şekilde. Kalbimin Marco’ya ait parçası küle dönerken dilimin arkasında acı vardı.

Tentenin altında uzun bir süre sessiz kaldık. Yeşil dalların ve şeker gibi limonların altında, ihanetin bıçağı ikimizin de sırtına saplanıyordu.

“Geri dönmemiz lazım,” dedi Elena birdenbire, tırnaklarını derinlere saplayarak kollarımı tuttu. “Marco herkesi tehlikeye atabilir. Ya ondan yeterince bilgi aldıkları için dışarı çıkardılarsa ve şimdi de diğerlerinin peşine düştülerse?”

“*Camorra*’daki herkesi ortadan kaldıramayacaklar.” Kalbim kurşuna dönmüş, zehirlenmiş ve göğüs boşluğumda ölü bir ağırlık oluşmuş olmasına rağmen onu temin ettim. “Önce bizim işlerimize girecekler ve eğer yolumuza çıkan biri varsa o adamları ortadan kaldıracaklar. Addie hâlâ iyileşme sürecinde, dikkatli olacak. Chen ve Jacopo akıllıdır.”

“Ya Bambi? Aurora? Onların yanında olmadığım için kendimi iyi hissetmiyorum,” diye itiraf etti. “Birbirimizi uzun zamandır tanımıyoruz ama Bambi bana güveniyor. Eğer onunla konuşabilseydim belki bana bir şeyler söylerdi. Belki Marco ona neler olduğunu anlatmıştır.”

“Emin değilim. Eğer köstebek o olsaydı işler iyice karıştırdı ve sana bu kadar yakın bir kadına itirafta bulunarak kendini tehlikeye atmazdı. Yanılıyor olabilirim. *Cazzo*, hatta belki de fazlası.” Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim ve büyük bir limonun dalına yumruk attım, darbenin etkisiyle meyve patladı.

Elena ağır yumruklarımı ellerine almadan önce sakince saçından bir parça kabuk çıkarttı. “Seni bırakmak istemiyorum ama sence geri dönmeli miyim? Onlara yardım edebilirim.”

“Bu insanları dört aydır tanıyorsun ama onlar için geri dönmeyi düşünüyorsun.” Başımı inanamaz bir şekilde sallarken başparmaklarımı elmacıkkemiklerinin üzerinde gezdirdim. “Bunu söyleyen de kendisinin kötü karakter olduğuna inanan bir kadın.”

“Ben berbat bir insanım. Bazı korkunç şeyler yaptığımı itiraf etmekten korkmuyorum,” dedi sanki anlamamışım gibi.

Ama anlamıştım.

Ne zaman birisi onu teselli etmeye ya da övmeye çalışsa, ondan kaçındığını fark ediyordum. Kendine duyduğu nefretinin simyasıyla onu zehirlemeye çalışıyordu.

Öfke on altı tekerlekli bir araba gibi göğsüme çarptı. Kendisi hakkında böyle hissetmesine kimin ya da neyin sebep olduğunu bilseydim, o pisliği ateşe vermeden önce yakalar ve çıplak ellerimle parçalara ayırırdım.

“Güzelliğin bakan gözde olduğunu söylüyorlar ama iyilik de öyle,” derken onu kollarımın arasına aldım. İnceliği geniş göğsüme mükemmel bir şekilde oturuyordu, başı çenemin altına sokulmuştu. “Benim tanımıma göre senden daha cesur, sevgiye ve hayranlığa layık kimse yok.”

“Beni ağlatmaya mı çalışıyorsun?” diye sorarken sanki sinirlenmiş gibi benden uzaklaştı.

Ama yanaklarındaki memnun ışıltıyı, gelincik kırmızısı ağzının kıvrımını yakaladım.

“Asla,” diye yemin ettim. “Ayrıca hiçbir zaman senden ayrılmak isteyeceğim bir zaman olmayacak, o yüzden New York’a tek başına gitme fikrini aklından çıkar. Sen yerin benim yanımda.”

Havaya kalkmış kaşlarının altından bana baktı ve ellerini kalçalarına yerleştirdi. “Çünkü ben bir kadınsın ve sen bir erkeksin, öyle mi?”

“Çünkü sen Elena’sın, ben de Dante’yim,” diye düzelttim. “Ben yerim de senin yanındayım.”

“O halde bana planın ne olduğunu anlat,” diye talep etti, hatta daha da ileriye giderek topuklarını yere vurdu ve havaya keskin bir narenciye kokusu yayılmasına sebep oldu. “Ayrıca bana, sevimli küçük kafamı bu konuda endişelendirmemem gerektiğini söyleme.”

“Bunu asla yapmam,” dedim gülümsememe engel olmaya çalışarak çünkü kahretsin ki büyüleyiciydi.

“Bir seçim yap, Dante. Gözlerden uzakta saklanmayacağım ya da senin bir adım arkanda kalmayacağım. Ben senin kadınsın mıyım? Bundan sonra her zaman yanındayım. İstedikinin bu olduğunu düşündüğünü biliyorum ama hükmettiğin dünya bu

değil. Beni her şekilde hayatının bir parçası yapmaya gerçekten hazır mısın?”

“Bunun bir parçası olmaya hazır mısın? Bir kez yapıldıktan sonra geri dönüş yok, Lena.”

“Kadından mafya üyesi olur mu?” Gözleri şaşkınlıkla değil merakla açılmıştı.

Homurdandım. “Yirmi birinci yüzyıldayız, sayıca çok olmasa da kadın *capo*’lar var. Cosa Nostra’nın Chicago’yu demir yumrukla yöneten bir *Donna*’sı bile var.”

“O zaman beni de öyle yap ya da her neyse,” diye talep etti.

“Bu ciddi bir sorumluluk, Elena,” derken sözlerimi hırslayarak söylemişim çünkü o anlamış gibi görünmüyordu. “Benimle ilişkilendirilmek bile seni New York’ta tehlikeye atıyor. ‘Kasap’ olarak bilinen Gideone di Carlo sana çok yaklaştı. Thomas Kelly seni kaçırdı.”

“Lütfen.” Elini havaya kaldırıp İtalyan tarzında salladı ve yeniden İtalyanca konuştuğumuzu fark ettim. Sesi akıcı ve titrekti. Ülkesinde yalnızca iki gün geçirmişti ve buraya olan düşmanlığını çoktan unutmuştu. “Seamus beni kaçırdı. Kendini kandırma ve beni tehlikeye atan ilk adamın sen olduğunu düşünme. Seamus sıfır noktasındaydı. *Camorra*’nın gölgelerde ne yaptığını tam olarak bilerek büyüdüm. Beni bu boktan korumana gerek yok, Edward Dante. Ben büyük bir kıyım. Akıllı bir kız. Kendi kararlarımı verebilirim ve hayatımda verdiğim en önemli karar seninle o lanet uçağa binmektir. Her şeyi senin olmak için bıraktım! Öyleyse yap. Beni senin yap ve asla gitmeme izin verme.”

Sesindeki çaresizliğin keskinliği içimi parçaladı. Ona ürkmüş bir at gibi yavaşça ellerimi kaldırıp açarak yaklaştım. “Lena, seni bırakmayacağım. Hem de hiç. Benim işime karışmasan bile.”

Gri bulutlar gibi öfkeli oluşumlara dönüşen ve dönen o fırtınalı gözleriyle bana baktı. “Kanıtla.”

“Beni, itibarını mahvetmek için kışkırtmana izin vermeyeceğim!” Sonunda soğukkanlılığımı kaybederek bağırdım.

Çok dolmuştum.

Marco, Bambi, di Carlos.

Rocco, Mirabella Ianni, tüm kahrolası *Camorra*.

Kendimi kaybetmişim.

“Benim itibarımın canı cehenneme,” diye çıkıştı, öfkemin alevleri kenarlarını yakalayıp tüm vücudunu tutuşturdu. “Bunun için çok çalıştım ama hiçbir yere varamadım. Mutsuz ve yalnızdım. Artık kimsenin ne düşündüğü umurumda değil. Senden ve sevdiğimiz aileden başka kimse yok.”

“Peki ya kanun? Dünyanın her yerindeki kolluk kuvvetlerinin Amerika’nın en kötü şöhretli mafyalarından birinin ortağı olduğunu bilmesini mi istiyorsun?” diye sorarken ağaçtan bir limon koparıp avucumun içine sıkıştırdım. Meyve patladı, posası parmaklarımdan aşağı aktı. “Hukuk kariyerin elinden gidiyor.”

“Mafyaların avukatları vardır,” diye sert bir şekilde karşılık verirken savaşa hazır bir asker gibi kollarını kavuşturup ayaklarını destekledi.

Benim savaşçım.

Lottatrice mia.

Kızgın olsam da ona hayran olmak zorundaydım. “Eğer benim yanımda olursan, Elena, insanların bana sığıdığı o kurşunlar sana da gelebilir. Benimle birlikte olmak için hayatını riske atmak istiyorsun, öyle mi?”

“Hayatımı değiştirecek bir ödül için, hayatımı değiştirecek riski almaya hazırım,” derken öfkesini buz gibi bir güvene dönüştürmüştü. “Aşkın senin için ne anlama geldiğini bilmiyorum ama benim için bu; ne tür bir yükse gelirse gelsin, onu sevmene izin verdiği sürece ve mümkün olduğu kadar sert bir şekilde birini sevmek anlamına geliyor. Korktuğum tek risk seni kaybetmek. Bir dövüşçüye âşık oldun, Dante. Seninle *kavga* etmeme izin ver.”

Limon ağacı dallarının arasından süzülen benekli altın ışığın, yaprakların arasından ısıklık çalan esintinin, ayak bileklerimizin etrafında sallanan uzun çimlerin altında birbirimize baktık. Her ikimizin de tutkuyla sert ve hızlı nefeslerini duyabiliyordum.

Beni sevmekten canlı kurtulabileceğini düşündüğü için o güzel, uzun boynunu boğazlamak istedim. Tanrı’ya ya da kaderin sorumlusu olan kişiye, annemi aldıkları gibi onu da benden al-

maması için yalvarmak istiyordum. Noel'ın karanlık dünyasına kapıldıktan sonra annemin başına gelenleri çok net hatırlıyordum.

Bunun Elena'nın başına gelmesine dayanamazdım.

Yüzümü okudu, gözleri her bir ifademi en ince ayrıntısına kadar gözlemledi ve sonunda yumuşadı. İç çekerken dudaklarından bir nefes sızdı. Kollarını bedenimin etrafına dolayarak yanıma geldi, gömleğimin altındaki çapraz kolyenin ve düzensiz atan kalbimin üstünden yanağını göğsüme bastırdı.

“Ben senin annen değilim,” diye mırıldandı. “Ben bu dünyada doğdum. Küçük bir kız olarak bundan hoşlanmamış olabilirim ama artık bunun bir nedeni olduğunu biliyorum. Büyüdüğümde ve seninle tanıştığımda, bir mafya babasını sevmenin gerçeğiyle yüzleşmeye hazır olacaktım. Ne bekleyeceğimi *biliyorum*, Dante. Gece yarısı suikast girişimleri, Staten Adası'nda araba kovalamacaları, adam kaçırmalar. Biliyorum ve hazırım. Çünkü tüm kaosun ortasında sen varsın ve bana göre bu dünyada *senden* daha iyi bir şey yok.”

Beni sımsıkı tutarken ona baktım; değişken gri gözleri benimkilerle buluşabilecek şekilde yüzünü yukarı kaldırdı. Yüzünden sözlerindeki dürüstlük belli oluyordu. Kalbi benim için açılmış ve ortaya çıkmıştı.

Bunu istediğini bana ispat edene kadar daha kaç defa diz çökmesi gerekecekti?

Beni istemişti.

Sadece Dük'ün parası ve prestiji olan ikinci oğlu değil.

Sadece sinirli, tehlikeli seks çekiciliği olan mafya *Don*'u değil.

Beni.

Edward Dante Davenport Salvatore.

Bunun bir vaftiz, ruhsal bir yeniden doğuş gibi hissettirdiğini fark etmiştim. Korkusuz gladyatörüne âşık olana kadar kendimi değersiz hissettiğimi ve aşktan korktuğumu bile bilmiyordum. Ancak benim kusurlarıma karşı dayanıklı görüldüğünde, tehlikelerimi umursamadığında, onun en azından korkarak kaçmasını ya da en kötü ihtimalle benden nefret etmesini beklediğimi fark ettim.

O bunların hiçbirini yapmamıştı.

Babasını vuran, bayılttığım adamın bedenini bodruma taşıyan, onu fener ve kaşıkla sorguya çekmemi izleyen Elena bir kez olsun korkmamıştı.

Gözünü bile neredeyse hiç kırpmamıştı.

Benim için doğmuştu ve benim ona verebileceğim hayat konusunda söylediklerinde haklıysa belki ben de onun için doğmuşumdur diye düşündüm. Ailen tarafından sevilmemenin, onlar tarafından dışlanmanın ve sonra da bunu kendine yapmanın nasıl bir his olduğunu anlamaya beni ancak geçmişim hazırlayabilirdi çünkü ailen bile inanmıyorsa nasıl yeterince iyi olabilecektin ki?

Belki başımıza gelen her kötü olayda, belki de kendi hayat hikâyemizin kötü adamları gibi hissettirildiğimizde, bu yolda daha da ileriye gidiyorduk.

Bize.

Aşkla bütünleşen iki kırık ve hırpalanmış insan.

Tatlı değil, şekerli ve sonsuza kadar mutlu.

Hayır.

Bu aşk tamamen dişlerden, pençelerden, kavgadan ve tutkudan ibaretti.

Işığı sevmek kolaydı.

Bu aşk karanlıktı. Benim gözlerim kadar siyah, onunkiler kadar fırtınalı bir geceydi. Birbirimizin ruhundaki gölgeleri görmek, onların uçurumlarına sürüklenmekti. Birbirimizi hiçbir zaman tam olarak anlayamayacağımızı bilmekti ve gizem kadar bu mücadeleyi de sevmekti.

İki kötü birbirine âşık olduğunda böyle oluyordu.

Ve şimdiye kadar bildiğim her şeyden güzeldi.

“Evet de.”

Bana gözlerini kırptırdı, ağzı dudaklarımla koparmak istediğim bir çiçek kadar kırmızıydı.

“*Scusi?*”

“Evet de,” derken onu o kadar sıkı tutuyordum ki teninin altındaki kemikleri hissedebiliyordum. “Bana güvenmeni isteyeceğim çünkü sana bir kâbus anlatacağım ama sonra sana bir rüya vereceğim.”

“Dante...” diye mırıldandı ihtiyatlı bir soruyla.

“*Dimmi sì,*” diye tekrarlardım bu sefer İtalyanca.

“Tamam,” dedi basitçe, kollarımda daha da erimişti. Neredeyse

* (İt.) Affedersin. (e.n.)

onu ben taşıyordum, hem bedeni hem de zihni konusunda bana güveniyordu. “Evet, Dante.”

“Mirabella Ianni ile düğünümüz olacak,” dedim ona yavaş yavaş, kendini çekmesine hazırdım. Geri çekilmeye çalıştı ama yakınımda tuttum ve sonuçsuz bir şekilde mücadele etmesine izin verdim. “Marco hastanede yaşam mücadelesi veriyor. Köstebek olabilir ve öyle olmasa bile dışarıda di Carlos’u ailemize saldırmasına yardım eden biri var, Lena. Bir şeyler yapmalıyız. Bu düğün olmadan İtalyan *Camorra*’dan destek alamayız. Eski Ülke’de işler böyle yürüyor. Bunu sana söylememe gerek yok.”

“Mirabella Ianni ile evleniyorsun,” dedi soğuk bir sesle, buz kraliçesi öyle bir güçle geri döndü ki neredeyse dokunamayacak kadar soğuktu. “Her şeyden sonra.”

“Hayır.” Bu kelime onun kalbine saplanan bir kurşundu. “Hayır, *cuore mia*. Mirabella ile asla evlenmem ama bir düğün olacak ve sana ihanet ediyordum gibi görünse bile bana güvenmene ihtiyacım var.”

“Bana planı anlat,” diye ısrar etti.

“Yapamam. *Mi dispiace*,” diye mırıldandım alnına doğru. “Bunu nasıl başaracağımı henüz tam olarak bilmiyorum ama yapacağım. Sana söz veriyorum.”

Ağır iç çekişi boynuma çarptı. Sonunda konuştuğunda dudaklarını orada hissettim. “Bunu biraz önce düşündüm. Güven olmadan sevgi olabilir mi diye... Ve olabileceğine karar verdim. Daniel’i seviyordum ama ona güvenmedim. Uzun zamandır kimsese güvenmedim... aileme bile.” Başını geriye eğdi, saçları kollarımdan sırtına dökülüyordu, gözleri üzerimizdeki gökyüzü kadar derinliksizdi. “Fakat sana güveniyorum. Yani evet, Dante. Her ne olursa olsun, sana güveniyorum ve bir gün bana bir rüya vereceğini söylediğinde sana inanıyorum. Uzun zamandır bunlardan birini yaşamamıştım ve bunun için biraz daha bekleyebilirim.”

Hiçbir zaman şanslı biri olmamıştım ama etrafımızdaki düşmanlara rağmen gerçekten evim gibi hissettiren tek yerde, kollarımda Elena’yla dururken kendimi bir tanrı gibi hissetmiştim.

* (İt.) Üzgünüm. (e.n.)

ON BİRİNCİ BÖLÜM ELENA

“Seni dışarı çıkarıyorum.”

Güneşin altında, Tore’nin yüzme havuzunun yanında, bulut gibi görünen şezlongda uzanıyordum. Dante’nin uçağına yetişme telaşından dolayı yanıma mayo almamıştım ama bu durumu Dante’ye söylediğimde birkaç saatliğine ortadan kaybolmuş ve kucak dolusu alışveriş poşetleriyle geri dönmüştü.

“Sıkıldım, bu yüzden görevli hanımefendi birazını seçti,” diye itiraf ederken ben, *Valentino*, *Versace*, *Intimissimi*, *Prada* ve *Dolce&Gabbana* markalı çantaları karıştırıyordum. “Ama sana *tüm kalbimle* onayladığım üç mayo aldım.”

Bırakın kasıklarımı ve kalçalarımı, küçük göğüslerimi bile zar zor kapatan, kırmızı renkli bir numara küçük mayoyu giymiştim. Normalde böyle bir şeyi asla kendime alamazdım ama Dante’nin gözlerinin kor gibi ısınması, kendimi bir tanrıça gibi hissetmemi sağlamıştı.

Gözlerimi açtım ve güneş ışığını keserek Dante’yi görebilmek için bir elimle gözlerimi gölgeledim.

“Ah?” diye sordum, ayak parmaklarımı uyluğunun iç kısmında gezdirmek için ayağımı kaldırdım. “Benim için evde kalmamın bir sakıncası yok.”

Ayağımı yakalayıp bileğime bir öpücük kondurmak için yukarıya kaldırırken hafifçe hırladı. “Ne kadar cazip gelse de henüz

doğru dürüst bir randevuya çıkmadığımızı fark ettim. Seni dışarı çıkarmak istiyorum. Sana gerçek anlamda kur yapmak istiyorum.”

“Seni İtalya’ya kadar takip ettim,” dedim kuru bir sesle. “Bana kur yapmak konusunda zaten başarılı olduğumu söyleyebilirim.”

“Hayır, *lottatrice*,” diye mırıldanarak kalçamın yakınındaki sandalyenin kenarına oturup kaslı kollarıyla beni kafeslemek için öne doğru eğildi. Yüzüme vuran nefesi, limon ve nane kokuyordu. “Seni güneydeki en güzel yere götüreceğim, seni en güzel şaraplarla ve şimdiye kadar tattığın en iyi yiyeceklerle donatacağım. Kendini *regina mia* gibi hissedene kadar öveceğim ve sonra geri getireceğim ki eve döndüğümüzde seni bir güzel becereyim, *capisci*?”

Ona göz kırptım, sözlerinin sıcaklığı tenimdeki güneşin ısını aşırıyordu. “Bugün çok yoğun bir programım var ama sanırım sana zaman ayırabilirim.”

“*Sei così bella*,” diye neredeyse kendi kendine konuşurken parmağını ayak bileğimden kasıklarına doğru gezdiriyordu. “Seni daha sonra nasıl sismeyi planladığımı söyleyeyim mi, yoksa gerilim hoşuna mı gidiyor?”

Ürperdim. “Şaşırt beni.”

Gülümsemesi kurnazdı, dişleri ışıktaki parlıyordu. “*Va bene, bella mia*. Altı buçuğa kadar toplantılarım var ama seninle saat yedide girişte buluşuruz.”

“Bu resmen bir randevu,” derken kendimi baloya gitmek üzere olan bir genç gibi hissediyordum.

Napoli’deki okulumuzda balo yoktu ve olsaydı da partilere katılacak türden bir kız olmamıştım ama umurumda değildi.

Bu çok daha iyiydi.

Ben de kendimi tıpkı baloya gider gibi hazırladım. Limon ağaçlarından ilerideki yeşil tepelere bakan derin bir küvette saatlerce uzanıp vücudumun her santimini losyonla yumuşatmadan önce tıraş ettim; ardından saçımı ve makyajımı kusursuz bir şekilde yaptım.

Dante’nin bana aldığı elbiseyi giyiyordum çünkü içimden bir ses, bunu randevuyu düşünerek aldığını söylüyordu. Beyaz kumaş

* (It.) Çok güzelsin. (c.n.)

neredeyse transparandı, meme uçlarım derinleşen yakanın altında karanlık bir vaatti; sade renk, koyulaşan bronzluğumu dengeliyordu. Kızıl saçlı birinin yanmaması nadir görülen bir durumdu ama Seamus'un soluk İrlandalı tenine sahip olsam da bronzlaşma yeteneğini annemden miras almıştım. Açık yakasına rağmen uzun elbisenin sade kesimi zarif ve sofistikeydi.

Omuzlarımın ve göğüslerimin üzerinde gevşek bukleler halinde dağılan, son bir yıldır hiç olmadığı kadar uzun olan saçlarımla kendimi çok güzel hissediyordum.

Kafamın arkasındaki o küçük ses bana kusurlarımı hatırlattı ama Dante'nin beni böyle görünce nasıl tepki vereceğini hayal edip bu sesi bastırdım. Ne söyleyecekti?

Güzel, *magnifica*, benim.

O akşam merdivenlerden indiğimde haklı olduğumu kanıtladı, beni içeri alırken yüzü ifadesizdi.

"Paris de böyle hissetmiş olmalı." Yanına yaklaştığımda gözleri alev alev yanarken mırıldandı. "Bir kadının aşkı uğruna tüm krallığını riske atacağını bilmek."

"Sonunu bile bile buna degeceğine inandığını mı söylüyorsunuz?" diye karşı çıkarken ana salona çıkıp on beş santimlik topuklarımla fayansların üzerinden ona doğru yürüyordum. "Truva yanarken bile mi?"

Elimi tuttu ve dudaklarına götürdü, öpücüğünü avucumun içine bastırmak için çevirdi. "Kuşkusuz."

Titrek bir nefes aldım çünkü üzerimdeki gücü dizlerimi zayıflatmış, içimi titretmişti. "Beni nereye götürüyorsun?"

Sırıtsı o kadar güzeldi ki kelimelerin anlaşılması biraz zaman aldı. "Sorrento."

Sorrento.

Daha önce bir kez oraya gitmiştim.

Çok uzun zaman önce.

On altı yaşındaydım ve sahilin en güzel manzaralı yerlerinden biri olan La Sorrentina yolunda, yakında ilk sevgilim olacak adamın yanında arabayı sürerken kalbim hızla çarpıyordu. Christopher, kiraladığı Fiat'ın içinde çok egzotik görünüyordu; soluk

teni, pencerelerden gelen sıcak güneş yüzünden pembeleşmişti. O zamanlar onun farklılığı bana çok seksi gelmişti. Uzanıp kızarmış tenini dürterek pembeden beyaza ve tekrar beyaza geçişini gördüğümü, o akşam soyunduğumuzda vücudunun geri kalanının nasıl görüneceğini hayal ettiğimi hatırlıyordum.

O hafta sonu Sorrento'da geçirdiğimiz zamanın hatırası, bana kötü davrandığı için kötü değildi. O zamanlar Christopher hâlâ ilişkimize derinden bağlıydı. Kötüydü çünkü ne kadar saf olduğumu, sırf babamdan asla göremeyeceğim erkeklerin ilgisini çekmeyi arzuladığım için onun beni ne kadar önemli hissettirmesine izin verdiğimi bilmek canımı acıtıyordu.

Bunu düşünmek kendimi aptal gibi hissetmeme neden oldu, hayatımın geri kalanında kaçınmaya çalışarak geçirdiğim bir şeydi bu.

Ruhumdaki mutlu kelekleri öldürdü, içim anılarla dolu bir mezarlıktı.

“Lena,” diye seslenen Dante, beni kendine doğru çekti. “Sorrento’yu sevmiyor musun?”

Ne diyeceğimi bilemiyordum.

Anneme anlattığım nedenlerden dolayı Dante’ye Christopher’dan bahsetmek istemiyordum ama aynı zamanda koşullara rağmen burada bir nevi balayı geçiriyorduk ve bunu onlarca yıllık kalp kırıklığıyla mahvetmek istemiyordum.

“Hayır,” diye onu temin ederken tırnaklarımı yeni tıraş edilmiş çenesinin üzerinde gezdirdim. “Seninle oraya gitmek için sabırsızlanıyorum.”

Amalfi Sahili, İtalya’nın doğal güzelliğinin mücevheriydi. Bir pastane vitrini gibi parlak renkli evlerle süslenmiş sarp kayalıklar, deniz kokulu esintiye tatlı, hafif yapışkan bir koku yayan güneşte pişmiş limonların uzun sıraları, uzun ilkbahar ve yaz mevsimlerinde çok sayıda canlı çiçeklerle dolup taşan yeşillikler. Oradaki ışığın çağlar boyunca sanatçıları sürüler halinde bu sarp kıyılara getiren nitelikleri vardı ama insanlar da yemek için burayı ziyaret ediyorlardı. Makarnaları, pizzaları ve patlıcanları boğan tatlı-ekşi domates sosları, çamfistığı pestosunun yeşil kreması ve bir elma

gibi doğrudan ısırılan ekşi limon likörleri... İnsanlar, güneşten yanmış, denizden yıpranmış derilerini gururla taşıyorlardı. Vücutları, o sivri yarımada'nın topoğrafyasını oluşturan sayısız merdiven ve tepeyi inip çıkarken yıllarının ötesinde çevikti.

Güzel, hayat dolu insanlarla dolu güzel bir yerdi.

Ama ben on altı yaşından beri bundan nefret ediyordum.

Beni hiçbir zaman sevmeyen bir adama âşık olduğuma inandığım aptal genç kızın anılarıyla doluydu. Beni bir mendil gibi kullanmıştı; buruşuk, gizli ve kirli bir halde cebinde taşımış, içine para yatırılacak bir şey olduğunda dışarı çıkarmıştı.

İğrenç.

Pis.

Tüm ilişkimiz böyleydi.

Yıllar süren terapiden sonra, kendimden nefret etmemin azaldığını şimdi anlayabiliyordum. Kendimi bu kadar dünyevi ve bilge sanarken ne kadar aptal olduğumu fark ettiğimde uçurumdan atlamak istemiştim. Şimdi o zamanı düşündüğümde üzülüyordum. Sonrası hayatımın en mutlu dönemiymiş. Güldüm, dans ettim, rüyalar gördüm ve sanki biri bedenimi ele geçirmiş gibi piyano çaldım. İçimden akan duygular beni tuşlara vurmaya zorluyordu. Christopher'la birlikte olmadığım günün her saatinde Forcella'daki küçük evimizden müzik yayılıyordu.

Bu yüzden taşındıktan ve onu geride bıraktıktan sonra müzikten uzak durmuştum.

Dante'nin Lamborghini'sinde oturmuş Sorrento'ya giderken, sahildeki uçurum kenarındaki yolların zorlu virajlarını kolaylıkla alırken beni sekse, aşka, Giselle'e ve kendime karşı zehirleyen ilişkiyi hatırlamadan oturmak mümkün değildi.

“Kimse seni sevmiyor,” dedi İngilizce konuşarak. Benim Napoli lehçesinde her cümleyi uzun bir ses şeridi halinde yayma alışkanlığımla karşılaştırıldığında daha *staccato** konuşmuştu. “Beni anlıyor musun?”

Başımı salladım çünkü anlamıyordum. İngilizce, tüm çabala-

* (İt.) Kesintili. (e.n.)

rıma rağmen okulda zorlandığım tek dersti. Dilbilgisinin tuhaf, kalıpsız kurallarını anlayamıyordum ve ağızım ünsüz harfleri doğru düzgün çıkaramıyordu.

Ama sorun değildi çünkü Christopher bana özel ders vermeyi teklif etmişti. Babamın anadili İngilizceydi ama eve pek gelmezdi. Zaten evdeyken bile kitap tutkunu olan en büyük kızıyla nadiren ilgilenirdi.

Christopher yoğun ilgi göstermişti. Seamus'u babasının yerel üniversitede çalıştığı zamandan tanıyordu ve arkadaşlıkları devam etmişti.

Ondan hoşlanmıştım. Yuvarlak, soluk kot mavisi gözleri ve sıcak Napoli güneşinde yanmaya meyilli solgun yüzünden, sert İtalyan kahvemiz yerine çay içme şekline kadar her bakımdan tam anlamıyla yabancıydı. Egzotik biriydi. Kafası kaçış hayalleriyle dolu olan ergenlik çağındaki bir kız için son derece baştan çıkarıcıydı.

Ve o bunu biliyordu.

“Kimse seni sevmiyor,” diye tekrarlardı bu sefer İtalyanca. Sözleri başımın üzerinden saçlarımın arkasına doğru geçirdiği eli kadar yumuşak ve şefkatliydi. “İstisnalar hariç. Benim gibi. Bunu biliyorsun. Öyle değil mi, Elena?”

On üç yaşında bir kız olarak benden ne kadar büyük göründüğünü düşündüm ve ona bakıp gözlerimi kırptırdım. Batan güneş saçlarını yeniden aydınlattı ve neredeyse benimki kadar bakır tonunda olacak şekilde parlattı. Ona dokunmak istedim. Sevgi dolu sözleri bana bunu yapma konusunda alışılmadık bir güven veriyordu. Parmaklarım bir tutam açık kahverengi saç okşarken cesaret verici bir şekilde gülümsedi.

“*Capisci?*” Tekrar sordu. “İşte bu yüzden her zaman bu kadar yalnızsın. Bu yüzden seninle oynamaya geldim.”

Bu doğrudu. Şehrin eteklerindeki küçük evimizde sık sık yalnız kalırdım. Seamus'un, annemin sürekli evde kalamayacağı kadar çok borcu vardı. Bu yüzden kasabadaki bir *trattoria**'da çalışıyordu. Sebastian bile sekiz yaşında olmasına rağmen limanda-

* Genellikle rahat ve samimi bir atmosfere sahip, ev yapımı ve geleneksel İtalyan yemekleri sunan bir mekândır. (e.n.)

kilere yardım ederek çalışıyordu ve Cosima çoktan yerel modellik yapmaya başlamıştı.

Sadece Giselle ve ben çalışmıyorduk ancak annemin yerine, Seamus'un sonunda eve döndüğünde beklediği ev hanımlığı görevini ben yapıyordum. Bunu o zaman da söylüyordum, şimdi de.

Yemek pişiriyor, temizlik yapıyor, bütçeyi ayarlayıp alışverişi yapıyordum. Bazen annemle birlikte, bazen de tek başıma.

Yalnız.

Evet, Christopher'a çoğu zaman yalnız olduğumu itiraf edebirdim.

"Sessizliğin sesinden nefret ediyorum," demiştim o zaman ona ve sözlerimin, daha önce sımsıkı kapalı tuttuğu bir kapının kilidindeki gizemli bir anahtarı çevirdiğine şahit olmuştum.

Beni kollarının arasına alabilmek için sandalyemden kendi kucağına çekerken ifadesi ışıltılı bir hal aldı. Ofisi kütüphane olan bilgili bir adamın parfümü gibi kâğıt gibi kokuyordu. Ben öğrenmeye hevesli olduğum için koku neredeyse baş döndürücüydü.

"Sessizliği dağıtmak için birlikte müzik yapacağız, *sı?*" diye saçlarıma doğru mırıldanırken beni sevgiyle kendine yaklaştırmıştı.

Ben de kollarımı ona dolayıp kendimi ne kadar bütün hissettiğime, kendi babamın bana sarılmasının ya da bana sıcak davranmasının üzerinden ne kadar zaman geçtiğine şaşırarak hatta dehşete kapılarak karşılık olarak mırıldandım.

Annem beni severdi ama onun sevgisi stres ve sorumluluklarla aşınmıştı. Ben onun kızı ve onun eş-ebeveyniydim, tamamen güvendiği yedek parçasıyım. Bana çocukmuşum gibi davranmayalı uzun zaman olmuştu ve kalbimin derinliklerinde gizli bir yanımlı bunu özlemişti.

Kız kardeşim Cosima da beni severdi. Evde olduğunda ben kitap okurken kucağıma oturur ve kitabı kendisine okuturdu. Rengine hayran kalarak saçlarıma dokunur ve onun için ne kadar güzel olduğumu şiirsel bir şekilde anlatırdı. Sebastian'ın yaptığı gibi, en büyük ve dolayısıyla kontrolü en fazla elinde bulunduran kişi olduğum için bana kızmıyordu. Evin işlerine yardım etmesini ya da ödevini bitirmesini istediğimde isyan etmezdi. Beni memnun et-

mekten mutlu olurdu, ben sert ve mutsuz olsam bile beni elinden geldiğince sevdiği için memnundu.

O özeldi, benim Cosima'mdı.

Giselle de beni sevmiş olabilirdi ama bunu söylemek zordu. Ailenin geri kalanının onu zarar görmekten ya da onun hassasiyetlerini bozabilecek herhangi bir şeyden korumak için kendilerini nasıl perişan ettiklerinden tamamen habersiz, hayatı boyunca başı bulutların arasında yürüdü.

Bir keresinde, Seamus tepeden tırnağa silahlı dört mafya adamıyla eve döndüğünde ki silahları güpegündüz havada sallanıyordu ve keskin sarı güneş tehlikeli mücevherler gibi yanlarında parlıyordu, Giselle ondan istediğim gibi saklanmamıştı. Kapımızın önündeki kırık beton yola çizdiği tebeşir sanatına kendini fazlasıyla kaptırmıştı.

Adamlardan biri, -onu hâlâ pis sırtıışındaki eksik ön dişiyle hatırlıyordum- onu fark etmiş ve büyük bir ilgiyle hızla kaldırımdan çıkıp önünde çömelmişti.

Onu koltuk altından yakalamış ve o tek kelime bile söyleyemeden sıcak, karanlık evin gölgelerine sürüklemiştim. Benim kaba davranışım ve kıymetli beyaz tebeşir çubuğunu kırma şeklim yüzünden bağırmıştı ama ben onun itirazlarını görmezden gelmiştim. Adam bizi takip edip onu bulana kadar mutfaktaki lavabonun altındaki dolaba saklamıştım.

Adam, aralarında çılgın bakışlı Seamus'un da bulunduğu diğerleri onu yakından takip ederken köşeyi dönüp küçük mutfağımıza girdiğinde bana onun nereye gittiğini sormuştu.

Omuz silkmiştim.

Mafya adamlarının hayır kelimesini cevap olarak kabul etmediğini biliyordum. Kadınların -özellikle de babamın soyundan olmadığı için İtalyan olarak kabul etmedikleri kadınların- küstahlığına maruz kalmadıklarını bildiğim için omuz silkmiştim.

Yüzüme öyle sert vurmuştu ki takımyıldızlarının gözlerimin önünde döndüğünü görmem şaşırtıcı değildi. Kalçamın üzerine sert bir şekilde yere düşmüştüm, acı kemiklerimin arasından şarkı söylemiş, gözlerim ağrımıştı.

Kalkmaya çalıştığımda *Chip-Tooth* deri ayakkabısının ucuyla beni yere itmiş, kalın dudaklarıyla acımasız bir kahkaha atmıştı.

Tüm ekip ve babam, beni çatlak muşambanın üzerindeki yarık dudağımdan akan kanlar içinde orada bırakmıştı.

Onlar gittikten sonra ikizleri ve Giselle'i geri aldığımda Giselle, anneme tebeşirini kırdığımı söyleyerek ağlamıştı.

Yani evet, İtalyan standartlarına göre küçük de olsa bir ailem vardı ama pek ilgi görmüyordum.

On üç yaşındaki aptal Elena, sevgi ve ilgiyi aynı kefeye koyarak hayatını değiştirecek bir hata yapmıştı.

O yaz gününün öğleden sonrasında Christopher'ın kucagında otururken, saçlarımı tutup başımı kendine doğru çekerek dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. Böylece, bir daha asla yalnız kalmamak ve onu memnun etmek için elimden geleni yapmaya hazırdım.

Dante, "Sessizsin," dedi. Uzanıp elimi tutarak parmaklarımızı birleştirdi ve her ikisini de vites koluna geri koydu. "Cosima ve Alexander'ın ziyarete gelmesinden mutsuz musun?"

"Hayır," diye mırıldanırken birbirine dolanmış parmaklarımıza bakıyordum. Dante'ninkiler çok kalın ve sert uçluydu.

Christopher'ın parmakları uzun ve solgundu, parmak eklemeleri derisinin altında yumruluydu. Küçükken vücuduma zalimce şeyler yapmaya başlayana kadar onların zarif olduğunu düşünürdüm.

"Elena." Dante daha önce benimle bu tonda, sert ve neredeyse paniğe kapılmış bir şekilde konuşmamıştı. Ona baktığımda gözlerinin çukur kadar karanlık olduğunu gördüm. "Bana söylemediğin şey nedir?"

"Hiçbir şey," diye karşılık verdim.

Çok çabuk, çok ucuz.

"Arabayı kenara çekip gözlerindeki o tekinsiz bakışın sebebini bana söylemen için seni zorlamam mı gerekiyor?"

"Hayır," diye yanıtladım neredeyse inatçı bir tavırla. Bu kadar anlayışlı olmasına kızmıştım.

“O zaman şimdi söyle bana. Ve Lena, bana yalan söylemeyi ya da her ne olursa olsun önemsizmiş gibi göstermeyi aklından geçirirsen tepkimden ben sorumlu olmayacağım, *capisci?*”

İç çektim ama bu, gerginliğimi gidermedi. Konuşmaya başladığımda ona bakamadım. Gözlerim bulanık manzaraya, gök mavisi denize inen güneşin pembe altın şekline takılıydı.

“Gençken Christopher adında bir adamla birlikteydim. Sanırım onun erkek arkadaşım olduğunu söyleyebilirsin çünkü on üç yaşında olmama rağmen aramızda bir şeyler olmaya başladığında ona erkek arkadaşım diyordum.” Ondan sonra bir daha kimseyi böyle adlandırmamıştım. Daniel zaten partnerimdi ve artık Dante’yi erkeğim olarak görüyordum. Erkek arkadaş ismi, o adamın ardından pek çok şeyle lekelenmişti. “O, Seamus’un *Università degli Studi di Napoli Federico II*’den arkadaşıydı. Hepimiz evin çevresinde onunla büyüdük ve hepimize karşı nazikti. Yanında İngilizce dersi aldığımda benimle özel olarak ilgilenirdi. Aklımı ve görünüşümü beğendiğini, kızıl saçlarımın ona evini hatırlattığını söylerdi.”

İç çekişim pencereyi buğulandırdı ve ardındaki güzelliği gizledi.

Dante, sanki kara deliğe dönüşmek üzere olan patlamaya hazır bir yıldızmış gibi karanlık, titreşen bir enerji yayıyordu.

“On üç yaşındayken gizlice çıkmaya başladık ama üç yıl sonra aileme açıldık. Artık o kadar genç değildim ve Napoli’de on altı yaşındaki bir kızın kendinden büyük bir adamla ilişkisi olması da duyulmamış bir şey değildi.” Bu doğrudu. Bu, kültürümüzün, özellikle de *la mafia*’nın ve onun görücü usulü evlilik eğiliminin temelini oluşturuyordu. “Seamus ve annem benim adıma mutluydu.”

Dante, “Sana tecavüz etti,” derken sesi öfkeden vahşice çıkıyordu.

Boğazımda yükselen safrayı geri yuttum. “İlk başta değil, uzun bir süre değil. Sonra Giselle’den hoşlanmaya başladı. Onun aslında bir pedofili olduğunu düşünüyorum. On sekiz yaşına geldiğimde onun için yaşlanmış oldum. Hepimizin arkasından gizlice onunla görüşmeye başladı. Sanırım şüphelenmemi istemiyordu, bu yüz-

* İtalya’da bulunan bir üniversite. (e.n.)

den bana onun hakkında kötü şeyler anlatıyor, onun benden daha aşağı olduğunu, beni nasıl her zaman bir Truva atı gibi göstermeye çalıştığını falan söylüyordu. Bir gün onları evin arkasında bir selvi ağacının gölgesinde öpüşürken bulduğumda çok şaşırmıştım.”

İhanetin sıcak bıçağının sırtıma saplandığını hâlâ hatırlayabiliyordum.

“Giselle’in isteyip istemediği aklıma gelmedi. Genç ve masumdu. Ona nasıl hayır diyeceğini bilmiyordu. Cosima bir şekilde bunu öğrendi ve Giselle’i ondan kurtulması için Paris’e okumaya gönderdi.”

“Ama seni göndermedi,” diye tamamladı Dante.

Ona bir bakış attım ve direksiyonun etrafındaki eklemlerinin ne kadar beyaz olduğunu, arabanın her virajı ne kadar hızlı döndüğünü fark ettim.

Ona yavaşlamasını söylemedim. Hava öyle sıcak ve öfkeyle doluydu ki sanki arabayı çoktan parçalayıp dumanla dolduruyormuşuz gibiydi.

“Beni göndermedi,” diye onayladım ellerime bakarak. “Anne-me onun yanına taşınıp taşınamayacağımı sordu ve o da kabul etti. Her ne kadar Giselle’i istese de o hâlâ hayatımın aşkıydı. Sevgisine ve ilgisine o kadar muhtaçtım ki ikinci sırada olmayı umursamadım. Ama o gittikten sonra sinirlendi ve bunun acısını benden çıkarmaya başladı. Bana birkaç ay boyunca öyle kötü davrandı ki vücudumda morluklar oluşmaya başladı. Fakat her zaman sadece onun görebileceği yerlerdeydi.”

“Nasıl kaçtın?” Kelimeleri aralarında kenetlediği için dişleri çatırdadı.

“Bir gün ona bira getirmemi istedi. Her yere yanında getirdiği bazı ithal İngiliz *merda*’lardan. O gün beni zaten bir kez becermişti ve beni sevebilecek tek kişinin kendisi olduğunu, ikimizin de bildiği gibi zavallı bir kaltak olmama rağmen kabul edeceğini söylemişti.”

Omuz silktim ama sözler zihnimin asla unutamayacağı bir yanıktı.

“Sanırım bana bir şey oldu çünkü ne düşündüğümü bile ha-

tırlamıyorum. Bira şişesini masanın kenarında kırıp boynuna tuttum. Ona gideceğimi söyledim, eğer takip ederse beni nasıl incittiğini anneme ve polise anlatacağımı da. Beni tehdit etti ama sanırım beynimi yıkamayı başardığı için bir noktada geri döneceğime inanıyordu.”

“Geri dönmedin.”

“Hayır. İki hafta sonra Cosima bana, annemi ve beni Amerika’ya gönderecek parası olduğunu söyledi. O zamana kadar ondan uzak durdum, sonra da çekip gittik. Dört yıl boyunca onu bir daha görmedim.”

“Nerede o şimdi?” diye sordu, sesi ipek kurdelede bir ilmik gibiydi ama tuzak kadar öldürücüydü.

“Sakin ol, Dante. Neredeyse iki yıl önce Giselle’i aramak için New York’a geldi. Ona saldırdığını gördüm ve onu dövdüm.” Sesimdeki alaycılığa engel olamadım. “Ne olursa olsun en çılgın hayallerim gerçek olur ve onunla tekrar yüzleşirim diye yıllardır savunma dersleri alıyordum. Kendisi şu anda hapiste ve ağırlaştırılmış saldırıyla taciz suçlarından cezasını çekiyor. Yıllarca dışarı çıkamayacak.”

Aramıza sessizlik çöktü.

Daha fazlasını söylemezdim. Belki ondan sakladığım için özür dilemem gerekiyordu ama gururum bu fıkre karşı çıktı. Geçmişimdeki her sırrı, yeniden yaşadığım her izi ve morluğu ona açıklama zorunluluğum yoktu.

Sessizlik o kadar yoğundu ki etrafımızdaki alanı titretiyordu.

Nefesi çok yavaştı, devasa vücudu sayesinde fazla kontrollüydü. Sevdığım etkileyici yüzü, otuz beş yaşını güzel bir şekilde gösteren gözlerinin ve ağzının yanındaki deriye oyulmuş kırışıklıklar, işaret-siz bir taşa dönüşmüştü.

“Dante, bu uzun zaman önceydi,” diye fısıldadım. “Bana bu kadar kızmana gerek yok. Ben iyiyim.”

“İyi,” diye tükürdü, gözleri dizginsiz bir öfkeyle bana bakıyordu. “İyisin. Elena. Yıllardır kahrolası bir münzevi gibi yaşıyorsun çünkü bu *cazzo di merda*, çocukluğunda elde edebildiğin her türlü neşeyi elinden aldı. Kafanın içinde duyduğun, sana asla sevilme-

ye layık olamayacağını söyleyen onun sesi mi? Hiçbir zaman kız kardeşinden daha iyi olamayacağını, bir erkekten gerçek sevgiyi ve gerçek saygıyı garanti edecek kadar iyi olamayacağını o mu söylüyor?”

Titriyordu, öfkesinin gücüyle fiziksel olarak titriyordu. Orada oturup daha önce hiç görmediğim kadar güçlü bir duyguyla dikiş yerlerinin parçalanmasını izlerken ne yapacağımı bilmiyordum.

“Bu *brutto figlio di puttana* için hapis yeterli değil.” O kadar sert bir şekilde hırladı ki boğazı acımış olmalıydı. “Yavaş yavaş öldürülmeyi, binlerce kahrolası kâğıt kesiğiyle gebermeyi hak ediyor. Gözlerini, taşaklarını, tırnaklarını, sonra da parmağının bir kısmını, boğum boğum, parmak parmak keseceğim. Artık çığlık atamaz hale gelene kadar yaralarına asit dökeceğim ve sonra da buna bir daha ihtiyacı olmayacağı için onun sikik boğazını parçalayacağım.”

“Bunu yapmana ihtiyacım yok,” dedim sakince, sesindeki ateşi dengelemek için sesimin soğukluğunu kullanmaya çalışmıştım.

Onu sakinleştirmek istedim ama köşeye sıkıştırılmış bir canavarı rahatlatacak bir şey yoktu ve benim geçmişim tam da bunu yapmış, onu demir öfke parmaklıklarına hapsetmişti.

“Evet, var!” diye bağırdı, bana zarar vermeyeceğini bilmeme rağmen beni ürkütüyordu. “Görmüyor musun, Lena? Bunu senin için yapmama ihtiyacın var, böylece sonunda bu adamın seni ne için kör etmeye çalıştığını anlayacaksın.”

Dante, Sorrentine Yarımadası’ndan okyanusun ayaklarına doğru inen keskin bir virajda durana kadar Sorrento’ya vardığımızı fark etmemiştim. Gaza basarak üçlü *Vespa*’nın yanından geçti ve denize bakan taş korkuluğun önündeki küçük bir alana park etti.

Arabadan indi ve kaportanın önünden geçerek kapıma doğru ilerledi. Kapıyı açarak ben daha aklımı toparlayamadan beni dışarı çıkardı. Bedenimi neredeyse taş duvara sürükledikten sonra beni kaldırdı ve bacaklarımın arasına girerek yüzümü ellerinin arasına aldı.

Yüzünde perişan bir ifade vardı. Savaş üstüne savaş alanına giriyordu. Parçalanmış ve yorgundu. Acı ve öfkeyle doluydu.

Bu ifade kalbime garip bir şarkı söyletmeye başladı.

“Senin sevmeye değer olduğunu kanıtlamam için bu adamı öldürmeme ihtiyacın var. Sen tutkuya layıksın. Sen saygıya layıksın. Zorluklarla dolu hayatım boyunca Elena Lombardi, uğruna savaşmaya geçecek olan en gerçek şey sensin. Kendin dışında herkes gösterdiğin sadakat ve sevgiyi hak ediyorsun. Artık biliyorum ki bu *figlio di baston*, sen kahrolası bir kraliçeyken sana kendini dilenci gibi hissettirdi.”

Gözyaşları boğazımı tıkadı ve yüzünü bulanıklaştırdı. “Onu öldürmenin her şeyi ortadan kaldıracağını sanmıyorum.”

“Bu bir başlangıç,” diye söz verdi. Vücudunun geri kalanı hâlâ bastırılmış bir öfkeyle titriyor olmasına rağmen elleri yanaklarımda nazikçe gezindi. “Hayatın boyunca erkekler sana zarar verdi. Şu âna kadar anlamadım. Seamus, Christopher, Daniel. Hiçbiri sana ne kadar trajik derecede güzel olduğunu göstermedi, Elena. Ama yapacağım. Bunu sana ölene kadar her gün kanıtlayacağım, *mi senti?*”

Beni duyuyor musun?

Duyuyordum.

Sözleri kulaklarımı deldi, boğazımı tırmaladı ve midemi *grappa** gibi yaktı. Dilin anlaşılabilceği her şekilde onları hissettim, gördüm ve duydum.

Elimi tutarak çılgınca atan kalbinin üzerine sertçe bastırdı. “Bu senin için atıyor. Senin için kanıyor. Ben seninim. Kılıcın, şampiyonun, sevgilin ve evin. Bunu henüz anlamıyorsun ama seni asla incitmeyeceğim, Elena. Sadece senin için kalbim parçalanıyor çünkü çok şey yaşadın. Bu yüzden beni düşünmeyi siktir et. Sadece seni sevdiğim için seni incitenleri inciteceğim ve başkalarının da hiçbir sonuç olmadan kalbine acı koymasına izin vermeyeceğim, *mi senti?*”

Beni duyuyor musun?

“Evet,” dedim makyajımı bozan sessiz gözyaşlarının arasından. “Seni duyuyorum, Dante.”

“Seni seviyorum, Elena,” dedi. Kelimeleri göğsüme inen yumruk darbeleri gibiydi. Göğüs kafesimi kırıyor ve hassas, istekli kalbimi doğrudan etkiliyordu. “*Mi senti?*”

* Alkollü bir içecek. (e.n.)

Dudaklarımdaki yaşları yalayarak, “*Ti sento,*” diye ona söz verdim. “*Seni duyuyorum.*”

“Bana inanıyor musun?”

Bir hıçkırık boğazımda düğümlendi ve acı verici bir şekilde ağzıma doğru ilerledi. Dudaklarımdan fırlayarak ıslak ve çirkin bir şekilde aramıza düştü. Bir elimi göğsünün üzerine koyup diğer elimi de yanağımdaki elinin üzerine yerleştirerek, “Evet,” diye hıçkırdım. O an beni bırakmasını aklımın ucundan bile geçiremiyordum. “Sana inanıyorum.”

Bana bir intikam meleği gibi baktı. Güçlüydü ve intikam dolu bir öfkeyle delirmişti. Ancak bir süre sonra yavaşça nefes alarak yumuşadı ve sonunda alınlarımızı birleştirmek için eğildi.

Yanaklarımdan akan yaşları öpmeden önce, “*Cuore mia,* kalbim senin için kırılıyor,” diye fısıldadı. “Seninkinin bir daha kırılmasına izin vermeyeceğim.”

“Peki,” diye fısıldarken boğuluyor gibiydim. “Tamam, Dante.”

“Bana söylediğin için teşekkür ederim. Zor olduğunu biliyorum.”

“Aslında öyle değildi,” diye itiraf ettim. “Yıllardır olduğundan daha iyi hissediyorum. Eğer New York’a dönersek terapistimi kovmak zorunda kalacağım.”

Gülmesini istediğimi bildiği için güldü. Beni öpmeden önce dudaklarımdan arasından dua eder gibi, “*Mia bella lottatrice,*” diye mırıldandı.

Benim güzel dövüşçüm.

Onu içimdeki tüm duygularla öptüm. Bir kurban gibi değil, bir savaşçı gibi. Çünkü ilk kez, olduğum kurbanın gerektiği gibi gömülebileceğini, acı çeksem de oradan ayrılabilceğimi hissediyordum. Ruhumda her zaman Christopher’ın benden aldığı şeyin gömülü olduğu bir mezar taşı olacaktı ama beni tanımlayan şey bu olmayacaktı.

Bu güzel vahşi adam beni sanki onun hazinesiymişim gibi tutarken buna izin vermezdim.

“Eve gidelim mi?” diye sordu.

Çok güzel koktuğu için burnumu boynuna sürerek iç çektim. “Hayır, kendimi iyi hissediyorum.”

Boğazından anlaşılmaz bir ses çıkardı, ben de ona gülümsemek için geri çekildim. “Söz veriyorum, iyi hissediyorum. Christopher’la yaşadığım tüm o eski anıları çok daha iyileriyle değiştirmek istiyorum. Seninle. Geçmiş sikeyim. Geleceğe odaklanalım.”

Ortamı yumuşatmak için, “Küfrettiğini duymayı seviyorum,” dedi.

Onu uzun uzun öptüm. “Şarap içip yemek yiyelim, *capo*, sonra da beni becermeni sabırsızlıkla bekliyorum.”

“*Che coraggio*,” diye mırıldandı dudaklarıma doğru. *Ne cesaret*. “Tamam, *lottatrice*, hadi gidelim.”

ON İKİNCİ BÖLÜM ELENA

Işıltılı deniz mavisi okyanusun yanındaki iskelede yemeğimizi yedik. Dante, turistlerle dolu anayolun karşısındaki devasa uçurumun kenarında duran ve alışlagelmiş yolların dışında bulunan küçük restoranın sahiplerini tanıyordu. *Aperol Spritzes** ile başladık, ardından şarap içerken taze deniz mahsulleri ve makarna yedik. Yemyeşil pestoda yüzen et yemeğini de bitirdikten sonra geceyi sonlandırmak için acı bir espresso sipariş ettik.

Ve durmadan güldük.

Böyle bir itirafın ardından gülebildiğimi ve Dante'nin bu kadar öfkeye kapıldıktan sonra doğal bir şekilde gülümseyebildiğini düşünmek tuhaftı.

Ama aramızdaki şeyin gücü buydu.

İyi ve kötü yönlerde birbirimizi canlandırıyorduk, her şey abartılı ve dokunaklıydı.

Dante bana Pearl Hall'daki çocukluğuyla ilgili mutlu hikâyeler anlattı ve bir gün birlikte malikâneyi ziyaret edeceğimize, böylece bana tüm özel uğrak yerlerini göstereceğine söz verdi. Ona sekiz yaşındayken dört yaşındaki Sebastian'ı başının üstüne düşürdüğümü anlattım. Yıllar boyunca kocaman bir şişkinliği olmuştu, bu yüzden hepimiz ona sevgiyle *patatino*, yani küçük patates adını vermiştik.

* Şarap temelli bir kokteyldir. (e.n.)

Günbatımından sonra küçük bir yerel yaylı çalgılar grubu çalmaya başladığında ve taş kaldırımın üzerindeki yaylı ışıklar açıldığında, Dante beni dansa kaldırmayı teklif etti.

Bana New York'taki Aziz Gennaro partisinde dans etmemi nasıl teklif ettiğini hatırlayarak uzattığı eline baktım ve ne kadar ilerlediğimizi düşündüm. Düşmandan sevgiliye, rakipten saygı ve hayranlıkla bağlanmış tek bir ruha.

Elimi onun büyük avucuna kaydırdım ve bana geçidin yanındaki masalar ile uçurumun kenarındaki restoran arasındaki boş alana kadar eşlik etmesine izin verdim.

Beni göğsüne doğru çevirdi, sonra tekrar kolunun üzerine yatırdı ve yüzüme doğru gülümsedi. "Nasıl oluyor da kapıdaki düşmanlara rağmen seninle huzur içinde olabiliyorum?"

Vücudumuzu sıkı sıkıya kilitlerken kalbim göğsümün içinde heyecanla kasıldı, eli belimin tamamına hâkim olurken bizi birbirimize bastırdı ve beni bir dizi tango adımına yönlendirdi. Yerçekimine kapılıp onu kolayca takip ettim.

"Çünkü sen ve ben aynıyız," dedim ve bunda ciddiydim.

Bütün hayatımız bizi bu âna sürüklemişti. Beyaz düğmelerinin açık boğazından Dante'nin boynundaki Chiara'nın haçının parıltısını yakaladım, onun haklı olduğunu biliyordum. Atalarımızın hayatları bile bizi buraya getirmişti.

Sıcak kış gecesinde, bir zamanlar kâbusa sahne olan yerde, serin mavi okyanusun kıyısında dans etmek... dansımızı adım adım bir rüyaya dönüştürdü.

Dante, "Erkekler seni izliyor," dedi kulağıma doğru hırslayarak. Kolunu uzattı ve caz müziğinin artan temposunda alev gibi dalgalanırken sonunda beni gösterdi.

Beni tekrar vücuduna yaklaştırdı, sırtımı öne doğru kıvrıdığında sözleri boynumu ısıtıyordu. "Seni istiyorlar."

Başımı omzuna yasladıktan sonra kalçalarımı kasıklarına doğru yaklaştırdım, aletin kalınlaşan çıkıntısını kıcımla buluşturup sürtünmeye başladım.

"Onların seni izlemesi hoşuna gidiyor," diye mırıldanmaya devam etti şehvetli bir sesle. Hareketimi hareketleriyle eşleştirdi.

Dansımız hızla eğlenceli ve anlamsız bir şeyden, son derece erotik bir şeye dönüştü. “Güzelliğine hayran kalmalarından hoşlanıyorsun çünkü kendini güvende hissediyorsun. Seni almalarına asla izin vermeyeceğimi biliyorsun.”

“Evet.” Elleri omzuma koyduğunda nefes nefese kaldım. Yavaşça doğrulmadan önce bir anlığına kıvrandım, nazikçe çömelene kadar bana eşlik etti. Yukarı doğru kalkmadan önce bir anlığına onun sikiyle aynı hizadaydım.

“Kokunu alabilecek kadar yaklaşmalarına bile izin vermem.” Burnu saçlarımdaydı, *Chanel Number 5*’in ve limonun keskin kokusunu taşıyordum. “Onlar bunu hak etmiyorlar. Sana bakabildikleri için bile şanslılar.”

“Ya kadınlar?” diye karşılık verirken ona doğru döndüm, parmaklarımı ensesindeki terle ıslanmış saçlara dokundu. Bacaklarımı kalçasına dolayarak bedeniyle bir bütün oldum.

“Non ci sono donne.”

Hiç kadın yok.

İnsanlar bizi izliyordu. Gözlerini iğne uçları gibi cildimde hissedebiliyordum. Ben sevgiyi toplum içinde sergileyen biri değilim ama Dante’den önce pek çok şey yapan biri de değildim.

Bu yüzden içimde oluşan dürtüye teslim oldum ve onu öptüm.

Ellerimi saçlarının arasında gezdirip dudaklarını benimkine yaklaştırdım. Onun bana sık sık yaptığı gibi bedenimi dilim, dişlerim ve dudaklarımla sahiplendim. Göğüslerimiz birbirine o kadar sıkı bir şekilde yapışmıştı ki kalçalarımız hâlâ sallanıyordu, onun kalp atışlarını benimkine karşı hissedebiliyordum.

Onun erkeksi kokusu burnumdaydı: ter, narenciye, tuzlu su ve erkek kokusu. Devasa, güçlü ellerinin kalçalarımı kavradığını, beni uyluğuna daha sert bastırdığını, böylece sürtünmenin klitorisimi bulup merkezimi zonklamaya başlattığını hissettim.

“Benim için ıslandın mı, Lena?” dedi nemli dudaklarıma karşı. “Elimi uyluklarının arasında hareket ettirirsem, parmaklarım ıslanır mı?”

Beni tekrar öpmeden önce verdiğim tek cevap nefes nefese bir inlemeydi. Dudaklarının benimkilere doğru yaptığı ipeksi baskıy-

la o kadar kaybolmuştum ki elinin vücutlarımız arasında ve kar-
nımdan aşağı doğru hafifçe hareket ettiğini, parmaklarının amımı
avuçlayana kadar elbisemin kumaşına doğru kıvrıldığını fark ede-
medim.

“Sıcak ve nemli,” diye bitirdi altdudağımı ısırarak. “Eve gitme
zamanı.”

“Evet” diye kabul ettim. “*Andiamo.*”

Araba yolculuğu bir saatten biraz fazla sürdü ama çok daha
uzun gibi hissettirmişti. Ben yolcu koltuğunda iki büküm otu-
rurken Dante bana tekrar kendime dokunmamı emretti. Fakat bu
sefer iç çamaşırımı çıkarmama izin vermemişti. Sürtünme ağrıyan
amım için yeterli değildi ama yalvardığımda sırtışı acımasızdı.

Beni sınırdan, ona muhtaç ve ahlaksız görmekten hoşlanıyordu.
Sonunda Villa Rosa’ya vardığımızda beni içeri sokmadı. Bunun
yerine, arabadan indiğimde beni tutup bir itfaiyecinin çantası gibi
omzunun üzerinden kaldırdı.

“Dante,” diye itiraz ederek sırtına vurdum. “Gitmeme izin ver!”

Beni duymazdan geldi, evin etrafından arkadaki limon bahçe-
sine doğru yürüdü. Sonunda beni ağaçların, meyvelerin ve asılı ça-
maşırların arasına indirdiğinde yüzü neredeyse arzudan sertleşmişti.

“Dün seni buraya getirmek istedim. Seni yatıracağım ve her şey
silinip gidene kadar kendimi senin içine gömeceğim.” Asılı elbise-
leri inceledikten sonra ipten beyaz bir çarşaf çekip ucundan uzun
bir şerit kopardı.

Yalnızca parlak ay ve evden yayılan ışık, yüz hatlarını gümüş
ve altın rengiyle kaplıyordu. Gözleri gece gökyüzünden bile daha
koyu ikiz siyah gölcükler halindeydi. Kumaşı ellerine doladı ve
bana yaklaşırken gergin bir şekilde kopardı.

“Eller yukarı, *bella mia*,” diye sinsice emretti.

Tereddüt etmedim.

Aramızdaki şehvetli müziğin nabızı, bedenlerimiz arasında
ayarlanmış olan ritim beni hâlâ hipnotize ediyordu. Aslında bana
tekrar dokunması için can atıyordum.

* (İt.) Hadi gidelim. (e.n.)

Bileklerimi çaprazladı ve onları dik dağ yamacından aşağı inerek ağaçları destekleyen ahşap kafese karmaşık bir düğümle bağladı. Gülümsemesi loş ışıkta tehditkâr bir şekilde parlıyordu.

Kısa bir süreliğine iim endişeyle alevlendi. Christopher beni birkaç kez bağlamıştı ve bu anıları unutmak neredeyse imkânsızdı. Ama tıpkı Dante'yle Sorrento'da yaptığımız gibi, onları daha güçlü, daha olumlu olanlarla değiştirmeye karar verdim.

“*Che coraggio,*” diye mırıldanırken o gece beni incelemek için ikinci kez geri çekildi.

Ne cesaret.

vgleriyle zaten ıslak ve nabız gibi atan kadınlığım ısındı. “Dokun bana.”

“Böyle mi?” diye sordu sataşarak. Özel tasarım olan elbisemin dekolteli yakasını takip ederken elini göğsümün ortasında gezdirdi.

“*Di piç,*” diye emir verirken ona dik dik baktım.

Daha sert.

Kumaşın üzerinden göğsü uçlarımı nazikçe okşadı. “*Va bene cosi?*”

Bunun gibi mi?

“Hayır,” diyerek daha da yakınlashmak için sırtımı eğdim. “Daha sert, Dante.”

“Seni sertçe sikkemi mi istiyorsun, Lena'm?” diye sordu karanlık bir tavırla, ben tıslayana kadar meme uçlarımı parmaklarının arasında büktü. “nk bu geceden sonra, beni teninin her santiminde hissedene kadar seni becermem gerekiyor.”

“Evet,” diye kabul ettim. “Yap.”

Gğslerimi bırakarak, “İtalyanca,” diye ikna etti.

“*Scopami, per favore.*”

Sik beni, lütfen.

Gülümsemesi ay ışığında parladı. Bir dakika sonra iki eli de elbisemin yakasını buldu, parmakları kumaşın içine doğru kıvrıldı ve onu tam ortasından yırttı. Kumaş onun gücüne boyun eğerek eteğine kadar temiz bir şekilde yırtılıp iki tarafımdan açılınca nefesim kesildi.

“*Ottimo,*” diye homurdanarak çıplak gğslerimi avuçladı, meme uçlarımı avuçlarına doğru yasladı.

Daha iyi.

Çok daha iyiydi.

Başını eğerek bana doğru yaklaştı ve sert meme uçlarımdan birini ağzına alarak dişleriyle emip ısırdı. Başım omuzlarımdan arasına düştü, zevk ve acının zıtlığı nefesimi kesiyordu.

Bunu yaparken bir göğsümü ağzına götürdü ve eli doğrudan kadınlığıma gitti. Parmakları merkezimdaki ıslaklığa doğru kayarken hırıltısı göğüs ucumda titreşti.

“Benim için sırlıslık oldu,” diye inledi.

Ürpermemin serin kış gecesiyle hiçbir alakası yoktu, tamamen benim zevkimin haritasını çıkarmaya kararlı bir haritacı gibi amımın her kıvrımını takip etmesiyle ilgiliydi.

“Biliyorsun, tatlımız yoktu.”

Ağaçtan ağır bir limon alıp sadece başparmaklarını kullanarak açmasını ağırlaşan gözkapaklarımla izledim. Meyvenin suyu bileğinden aşağı aktı. Tatlı sıvı deresini yalamak için kollarını kaldırdı ve mırıldandı.

“Sen de biraz ister misin?” diye masumca sordu ama aslında tamamen ahlaksız ve son derece kötüydü.

Ben nefes nefese başımı sallayıp bana uzattığı sarı meyveden bir lokmayı ağzıma götürene kadar limonların erotik olabileceği aklımdan bile geçmemişti. Bu İtalyan meyvesi o kadar tatlıydı ki kabuğunu bile yiyebilirdim. Dante meyveyi azar azar bana yedirirken gözlerimi kapattım.

“Şimdi sıra bende.” Limonun diğer yarısını göğüslerimin arasına sıktı.

Soğuk sıvı, titreyen karnımdan kasıklarımın doğru ilerlerken tüylerim diken diken oldu. Sonra da kasıklarımın iç kısımlarından aşağıya doğru aktı.

Dante mırıldanarak işe koyuldu; dili sıcaktı, bir yandan beni yalarken bir yandan da göğüs uçlarımla oynuyordu. Çimlerin üzerinde dizlerinin üstüne çöküp kalçalarımı güçlü omuzlarına koyduğunda bağlı ellerimden ve geniş sırtından destek alarak gevşedim.

Baldırlarımdan her iki tarafını da yaladı, tatlı limondan eser kalmayınca kadar tenimi emdi.

“Bal ve limon en iyi kombinasyon.” Kendi kendine mırıldandıktan sonra amımın derinliklerine burnunu sokarak kokumdan derin bir nefes aldı.

Dio mio, kokumu bu kadar sevmesi çok seksiydi.

Bir dakika sonra şişmiş kıvrımlarımı araladı ve dilini içime daldırdı.

Kadınlığım bir anda yay gibi gerildi.

“Siktir,” diye bağırdım.

Dante de karşılığında inledi, klitorisimdeki tatlı acı titreşimi dudaklarının arasına aldı ve diliyle yalamaya başladı.

Bu seksti.

Bu zevkti.

Bu hayatım boyunca eksikliğini hissettiğim şeydi.

Dante’nin yetenekli diline binerken hiç utanmadan önce bir, sonra iki, en sonunda üç parmağımı amıma soktum ve kıvranıp inleyene kadar onları içime bastırmaya devam ettim.

Daha önce soyunmuştum. Daha önce sevişmişim.

Ama hiçbir zaman başka bir kişinin hem bedenime hem de ruhuma girmesine izin vermemiştim.

Dante’ye kadar.

O benim derimin altındaydı ve damarlarımın içindeydi. Limon bahçesinde bile burnumun koklayabildiği tek şey onun kokusuydu. Üstümde gece karanlığı yoktu, altımda yer yoktu, kalçalarımın arasında benimle ilgilenen adamın uyguladığı çekim dışında yer çekimi bile yoktu.

Ben ondan başka kimseye ait değildim ve o da benden başka kimseye ait değildi.

Vücudumu katıdan gaza dönüştüren, uzuvlarımı dumana çeviren ve esintiyi sürüklemekle tehdit eden işte bu düşünceydi.

Ben uzun uzun boşalırken Dante beni yalamaya devam etti. Nihayetinde nefes almak için ciğerlerime savaş açmak zorunda kaldım.

Ayağa kalktığı anda ağzı ve çenesi parlıyordu. Dudaklarıma vahşi bir öpücük yapıştı, amımı yaladığı gibi beni de yalarken ağzını silmeye tenezzül etmedi.

Artık nazik olmasına gerek kalmamıştı. Bana ihtiyacı varmış gibi ateşle saldırdı. Kalçalarımı kollarının üzerine kaldırıp kalın aletini merkezime sürterken homurdandı. İkimiz de vücutlarımızın birleştiği yere baktığımız sırada terli alnını benimkine bastırdı.

Bir saniye sonra beni iyice kendine çekti.

Çığlık attım ama içimden şükürler ettim.

Sanki kadın değil de bir araçmışım gibi beni sertçe sikiyordu. Sanki bunun için yaratılmıştım, onun beni sikmesi, bedenimi kullanması ve içimi spermiyle doldurması için.

Alçaltıcı ya da yanlışı değildi.

O kadar sıcaktı ki içimi eritti ve beynimi yapışkan bir hale getirdi. “*Dai!*” Onu teşvik ettim. “*Di più.*”

Daha güçlü.

Geniş elleriyle kıcımlı tutarken dişlerim gıcırdadı ve dediğimi yapabilmesi için beni havada sabitledi.

Beni o kadar sert becerdi ki rahim ağzımda hafif bir acı hissettim. Ancak bu kemikleri titreten, zevke dönüşen bir acıydı.

Kendimi rahatlatmak için dişlerimi gıcırdattım ve ellerimi beni ayakta tutan iplere yumruk yaparak ona karşı çıkmaya çalıştım.

Taşaklarının sırlıklam merkezime vurduğu ıslak tokat yüzünden, “*Cazzo, come sei bagnata,*” diye homurdandı.

Kahretsin, çok ıslanmışsın.

Islanmıştım. Özensiz sesleri ve sıcak uzunluğunun içimdeki pürüzsüz, akıcı kayması neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı.

“O kadar sert boşalacağım ki,” diye sızlandım, doruk noktamın ağırlığı üzerime çökerken biraz korktum.

“Benimle gel,” diye emretti. İkimiz de dayanamayacak kadar zor nefes almamıza rağmen bir anlığına ağzımı tuttu. “Tatlı, sıkı amla sikimi sağ.”

Dio mio, diye sessizce çığlık attım, boynumla omzumun birleştiği yeri ısırarak için başını eğdi ve aleti içimde her şeyi harekete geçiren bir açığa çarparak barut fıçısı misali ateşledi.

Kasıklarını ve kalçalarımı sırlıklam eden bir hızla hareket eden aletin üzerine gelerek zevkten parçalara ayrıldım. Hem tatlı ıstırabı arttırmak hem de ölmeden önce bitirmek için kalçalarımı

sonuçsuz bir şekilde büktüm, neredeyse acı verici bir şekilde etrafını sıktığımı hissettiğinde İtalyanca küfretti.

Birkaç dakika sonra yanıma oturdu ve gelmeden önce son bir kez dua gibi adımı fısıldadı. O kadar çok boşaldı ki kalın aletinin etrafından sızdı ve uyluklarımdan aşağı damladı.

Dağınık, gürültülü ve son derece pis bir ortamdı.

“İnanılmazdı.” Beni kaldırdığında nemli boynuna doğru fısıldadım. Gerçi bu güce nasıl sahip olduğunu bilmiyordum.

“*Completamente,*” diye onayladı boğuk bir fısıltıyla.

“Haydi tekrar yapalım,” derken ne kadarının şaka, ne kadarının kudurmuş, pervasız bir dilek olduğundan emin olamamıştım.

O benim uyuşturucumdu. Bana bir kere dokunması bile deliliğe yakın yoğunlukla daha fazlasını arzulamamı sağlıyordu.

Gülüşü terden ıslanmış saçları hareketlendirdi. “Seni herkes için buz kraliçesi ve yalnızca benim için ateşli, baştan çıkarıcı bir kadın olarak görmek bana nasıl hissettiriyor biliyor musun?”

Geri çekildi ve ellerimi çözebilmek için bacaklarımı yere indirdi. Güçlü başparmakları eklemlerimin sertliğini giderdikten sonra her bir avucumu, alışkanlık haline getirdiği gibi ortasına bir öpücük kondurmak için dudaklarına götürdü.

“Bu beni bir kral gibi hissettiriyor,” diye itiraf etti.

“Bir *Don*,” diye düzelttim. Beni eve geri götürmek üzere kucağıma almak için eğilince nefesim kesildi. Bu eski bir numaraydı fakat ben yine de ona minnettardım çünkü kemiklerim erimiş gibiydi. “Bir *Don* ve *Donna*’sı.”

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ELENA

İtalya'da bir hafta bütün bir ömür gibi gelmişti.

On dört yaşından beri ilk kez günümü dolduran bir işim yoktu ama bu tembel olduğum anlamına gelmiyordu.

Tore'un dik teraslı limon bahçesinden ve zeytinliklerinden gelir elde etmesi beni şaşırtmıştı. Kavanozu yüz euro üzerinde fiyata satılan butik zeytinyağı üretiyor, bana likörü sevdiren parlak ve kremesi *limoncello* yapıyordu. Zeytinlerin preslendiği işleme evini gezmeye beni de yanında götürmüştü. Bir gün bir grup işçinin *Meyer* limonlarını toplamasına yardım ettim. Limonları kadınların bebekleri gibi kalçalarına dayadığı, erkeklerin de şapkalı kafalarının üzerine yerleştirdiği eski tarz devasa hasır sepetlere yerleştirdik.

Dante, Mirabella ile düğününü planlamak için hem evin içinde hem de dışında koşturuyordu. Amerika ve İtalya'da Cosa Nostra'ya iki yönlü bir saldırı planlamak için Rocco ile toplantılar yapıyordu. Eğer düğünü Dante'nin onunla evlenmesine gerek kalmadan gerçekleştirecek bir plan yapmazsak ne olacağını düşünmemeye çalışıyordum. Annemin sözleri kulaklarımda yankılanıyordu. Bu sorunu çözebilecek biri varsa o da Dante ya da bendim.

New York'tan gelen haberler içler acısıydı. Marco ameliyattan sonraki ilk haftayı atlatmıştı ama yine de bazı komplikasyonlar ortaya çıkabilirdi ve hâlâ tıbbi nedenli komadaydı. Di Carlos, Basante karteliyle başka bir anlaşmayı pusuya düşürmüştü ve Dante'nin

paravan şirketlerinden birine ait bir inşaat sahasını ateşe vererek onlara milyonlarca dolar zarar vermişti. Bir keresinde Aurora ve Bambi ile FaceTime yapmıştım ama küçük kız bile gergin ve korkmuş görünüyordu. Marco hakkında hiçbir şey söylemediler, Bambi'nin erkek arkadaşının onu hâlâ korkutup kaçırmadığını sordüğümde sustu. Şehre dönmeyi çok istiyordum ama Dante hapse girmeden bunu nasıl yapacağımı henüz çözememiştım.

Her şeye rağmen Dante bana hâlâ vakit ayırıyordu; birilerinin bizi birlikte görüp Rocco'ya bildirmesi ihtimaline karşı beni Frankie'nin eşlik ettiği randevulara götürüyordu. Roma'ya ve Ravello'ya gittik, öğleden sonrayı Positano'da *Aglianico* kırmızı şarabıyla sarhoş olarak geçirdik, ta ki Frankie sonunda bana karısı Lilianna ile olan aşkının tüm iğrenç hikâyesini anlatana kadar.

Sabahları Dante ve Frankie ile dövüş antrenmanlarına devam ettim, hatta Tore dahil erkeklerin çoğu bize katıldı. İlk başta, 1.95 boyundaki kaslı sevgilim Dante'nin iri cüssesinin yanında, hâlâ kaslı ama zayıf ve fit kalan yaşlı adamın, etrafında daireler çizmesini izlemek eğlenceliydi. İlk temas kurdukları anda gülümsemem kayboldu.

Kafese kapatılmış iki canavar gibi birbirlerine saldırdılar. Sallanan yumrukları sertleşmemiştı; havayı delerek kasvetli, ürküten bir sesle vücutlarına çarpıyordu. Tekmelediler, eğildiler, takip edilmesi güç derecede hızlı olan çeşitli kombinasyonlarda yumruk attılar. Dante daha iyiydi ve Tore'un tecrübeli olduğu yerde gençlik ona üstünlük sağlamıştı. Ne zaman eğilip eğilmeyeceğini, ne zaman acımasızca saldıracağını biliyordu.

İşleri bittiğinde matlar terden kayganlaşmıştı, büyük kristal boncuklar her iki adamın da parlak vücutlarından aşağı süzülüyordu.

Spartalılar gibi antrenman yapmışlardı, sanki ertesi gün hayatları için savaşmak üzere savaşa gidiyorlardı.

Birlikte odamızdaki duşun serin akıntısı altına girdikten sonra onları Spartalılara benzettiğimi söyledim. Dante de, "Sık dövüşmüyoruz, Lena ama dövüştüğümüzde de hayatımız için mücadele ediyoruz," diyerek gülmüştü.

Sözlerinin beni soğuk duştan daha fazla soğutması gerekirdi ama farklı bir etkisi vardı; tehlikeye karşı verdiğim doğal tepkiyi anlamaya başlıyordum.

Hayatım boyunca riskten kaçınmış, işlerin ağırlaştığı noktaya kadar dikkatli davranmıştım.

Artık duvarlarım çatlamıştı ve her şey içeriye sızıyordu; şiddet ve kaos, hayatın her yönünü daha da arttıran ölüm tehdidi.

Kendimi tanımaya başlıyordum ve bunda korkutucu olan bir şey vardı.

Yatağınızın altında gizlendiğini her zaman bildiğiniz canavarla tanışmak gibiydi.

Tamamen zarafet ve incelikten oluşmuyordum.

Eğer bir deniz kabuğu olsaydım, içimde o küçücük inciye barındırırdım ama etrafı kum ve toprak yığınlarıyla çevrili olacaktı.

Düşündüğümünden daha aşağılıktım.

Dante'nin yanımda olduğu her an aklım fikrim seksteydi. Başparmağının ağzımda nasıl bir tat bırakacağını hayal etmeden o kaslı ellerine bakamıyordum. Sırf teninin benimkine verdiği yoğun heyecanını yaşamak için ayak parmağımı baldırındaki sert tüylerinin üzerinde gezdirmeden kahvaltı masasında onun karşısına oturamıyordum. Sahip olduğum dövmeleer gibi morluklar ortaya çıkana kadar onu ısırarak istiyordum. Kaslarındaki ve kemiklerindeki tüm güç eriyene kadar, onu gevşetip savunmasız bırakacak arzularla buluşturana kadar onunla sevişmek istiyordum.

Benim içimde de şiddet vardı. Belki de bunu zaten biliyordum. Christopher, Giselle için geldiğinde onu dövmekten büyük bir keyif almıştım. Damiano yanlışlıkla çenemin kenarına vurduğunda ağzımdaki keskin kan kokusundan keyif almıştım. Silahın elimde bıraktığı his doğallaşmaya başlamıştı; bunca yıldır geliştirdiğim zırha uygun bir uzantım gibiydi.

Dante bir keresinde bana bir kişinin yalnızca bir kimliğinin olmasının gerekmediğini söylemişti.

Üstelik bir aziz olmadığımı zor yoldan öğreniyordum.

Kafamda yalnızca Dante'nin birden fazla kimliği olduğu yönündeki sözleri yankılanıyordu.

Sıkıcı olmaktan bıkmıştım, toplumun benim için yapmasına izin verdiğim bu çerçeveye sığmaya çalışmaktan usanmıştım.

Dante'yle birlikte, İtalya'da onca yer varken çocukluğumda nefret ettiğim *capo*'nun evinde bulmuştum kendimi.

Ve ondan hoşlanmaya başlamıştım.

“Daha yüksekte tut.” Arkamda durup duruşumu inceleyen Dante'nin sesi duman gibi, karanlık ve kıvrımlıydı. “Bu sana daha iyi bir denge sağlayacaktır.”

Silahın dipçliğini sağ elimle kavrayarak ayarladım ve sol elimin, zaten sapın etrafına sarılı olan eldeki kanalları bulmasını sağladım, böylece silahın üzerindeki yerlerine kilitlenmiş gibi hissettiler.

“*Molto bene, lottatrice mia,*” diye mırıldandı Dante. “Savaşçı bir tanrıçaya benziyorsun. Belki de kıyafetlerini de çıkarırsan...”

“Dante,” dedim gülerek. “Dikkatimi dağıtma. Bu sefer hepsini vurmak istiyorum.”

“Seninle iddiaya gireceğim,” dedi aynı seksi ses tonuyla, kesinlikle dikkatimi dağıtmayı amaçlıyordu. “Altı şarap şişesinin hepsini vurursan bana istediğini yapabilirsin.” Hafifçe irkildiğimde güldü. “Ve eğer yapamazsan... ben de sana aynısını yapacağım.”

“Anlaştık,” diyerek ânında kabul ettim. Nabzım şimdiden bacaklarımın arasından aşağıya doğru iniyordu.

Frankie, “Siz ikiniz hastasınız,” dedi ama ona bakmadan şaka yaptığını biliyordum, bu yüzden bunu daha önce olduğu gibi kişisel olarak algılamadım.

“Karınla FaceTime yaptığınızı duydum, Frankie,” diye çatık kaşlarımla belirttim. “Tencere kapak gibisiniz.”

Erkeklerin sözlerime gülmesi beni daha da sakinleştirdi. Beni rahatlatan şey onların dostluğuydu. Bu beni Dante'nin Mirabella ile yaklaşan düğününü ya da New York'ta bizsiz devam eden savaşı düşünmekten alıkoyuyordu.

Derin bir nefes aldım, öğlen güneşinin etkisiyle silahın üzerindeki ellerim hafifçe terliyordu. On üç metre ötede Dante ve Frankie, Tore'un dükkânından çaldıkları eski zeytinyağı, *limoncello* ve şarap şişelerinden oluşan bir koleksiyonu geçici hedef yapmışlar,

* (İt.) Çok iyi. (e.n.)

bir zamanlar koyunların barınağı olan yıkık dökük taş duvarın üzerine dizmişlerdi.

Hafif bir esinti vardı ama hedeflere odaklandığım için endişelenecek bir şey yoktu. Dante'nin bana son dört günlük antrenman boyunca verdiği talimatları uygulayıp sakince tetiği çektim.

Mermi ateşlenirken yüksek bir çatırtı sesi duyuldu ve ardından en sağdaki zeytinyağı şişesine çarpınca çınlama sesi yükseldi. Kırılan cam parçaları her yere dağıldı.

Frankie'nin belli belirsiz bir çığlık attığını duydum. Ama gözüm ödüldeydi.

Çırpın, çatla, çınla.

Silahı ateşledim, yeniden doldurmak için kaldırdım ve tekrar ateş ettim.

Tekrar.

Tekrar.

Sadece bir şişem kalmıştı, en soldaki bodur *limoncello* şişesi. Arkamda hava değişti ve Dante'nin bedeninin sıcaklığı aramızdaki havayı ateşledi.

"In boca al lupo," diye fısıldadı.

İyi şanslar.

Ya da daha doğrusu, kurdun ağzında.*

Başarısız olursam beni ağzına almak isteyen kurt Dante'ydi. Bunun olmasını istemiyordum.

Derin bir nefes aldım. Limonun tatlı tadı ve zeytinin keskin kokusunu içime çekerek ateş ettim.

Çırpın, çatla, çınla.

"Ammazza"! diye bağırip ellerimi sevinçle havaya kaldırmadan önce boş şarjörü çıkartıp güvenlik kilidini çevirdim.

Dante'ye dönerken kalçalarım küçük bir zafer dansıyla bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Yerel halkın en ufak bir kışkırtmada söylediği geleneksel bir Napoliten şarkısı olan *"O Sole Mio"*yu söylemeye başladım.

* İtalyancada *iyi şanslar* ve *kurdun ağzıyla* aynı kelimeler ile ifade edilir. Yazar kelime oyunu yapmış. (e.n.)

** (İt.) Ölüm. Bir olay veya bir durumun olağandışı, etkileyici veya beklenmeyen olduğunu ifade etmek için kullanılır. (e.n.)

Ben erkeğimin etrafında küçük bir zafer turu başlatırken Frankie de yanımda gülerek karnını tuttu.

Bu an uzun sürmedi.

Dante'nin uzun kolu belime dolandı ve beni kendine çekti. Bir, "Ah!" sesiyle göğsüne çarptım. Sonra elleriyle kalçamı destekleyerek beni yukarıya, kollarına doğru çekti.

Silah yere düşmüştü, ben de parmaklarımı Dante'nin saçının kısa kenarlarından geçirip ona doğru yaklaştım.

"Sana keskin nişancı olacağımı söylemiştim," diye bağırdım çekinmeden.

"Söylemiştin." Tam olarak gülmüyordu ama gözleri takımyıldızlarla dolu bir gece gökyüzü gibi dans ediyordu. "Yapacağını biliyordum."

"Çünkü ben harikayım, değil mi?" Yaşadığım zafer sarhoşluğuyla kendimi oldukça hafiflemiş hissediyordum. O kadar hafiflemiştim ki eğer Dante beni kocaman kollarının arasına almasaydı uçup gidebilirdim.

"*Si, splendido,*" diye kabul etti ciddiyetle.

Ben de onu öptüm.

Onu sabit tutarak dudaklarını öpmek için uzandım. İlk öpücük başımı zaferden daha da fazla döndürmüştü. Taze yapılmış *taralli** yiyordu, tuz ve maya hâlâ dilindeydi. Elleri kalçalarımı yoğururken inleyerek ellerine sarıldım.

"Vay canına."

Ses tanıdıktı ama kendimi Dante'ye öyle kaptırmıştım ki etrafımda olan biteni takip edemiyordum.

Onu daha kuvvetli öpebilmek için başımı eğdim.

"Hayatım boyunca kız kardeşimin kimseyle öpüştüğünü görmemişim," diye fısıldayan ses şimdi gülüyordu.

Bu ses.

İngilizceyi asla kurtulamadığı hafif bir İtalyan aksanıyla konuşuyordu. Ayrıca sesinde İngilizlerin titrek tınısı da vardı. Hatta birkaç yıl içinde sesi tam olarak Dante'ye benzeyebilirdi.

Nefes nefese geri çekildim ve hemen sese doğru döndüm. İşte orada duruyordu.

* Güney İtalya'ya özgü atıştırmalık krakerlerdir. Tuzlu ve tatlı çeşitleri vardır. (e.n.)

Benim Cosima'm.

Sıcak İtalyan güneşi, soğuk bir İngiliz kışı geçirmesine rağmen hâlâ karamel rengindeki zeytin tonlu cildini parlatıyordu ve uzun, kalın saçları mürekkep rengi dalgalar halinde beline kadar dökülüyordu. Her zaman sevdiği o güzel elbiselerden birini giymişti; kıvrımlı vücudunu saran ve açıkta kalan teninin konuşmasına izin veren çiçek desenli bir elbise.

Çok güzel görünüyordu.

Ama dahası, göz kamaştırıcı derecede mutluydu.

Bunun nedeni, sanki sevgili karısından korumak zorunda olduğu tehditlermiş gibi, onun biraz önünde ve biraz yanında duruyordu. Alexander Davenport, muhteşemliğine rağmen tanıdığım en korkunç adamdı. Her zaman saldırmaya hazır bir yırtıcı hayvanın sakinliğine sahipti. Cosima'yla kanepede sözde rahatlar-ken bile bakışlarında asla değişmeyen bir tetikte olma hali vardı. Sanki her an bir saldırıya hazırmış gibiydi ve onun herhangi bir düşmanının acı çekip hızlı ama korkunç derecede acımasız bir şekilde öleceğinden hiç şüphem yoktu.

Dante'nin de aynı vahşet kapasitesi vardı ama onunkisi cazibe katmanlarının altında kalmıştı.

Alexander bunun silah kadar keskin gümüş gözlerinde parlamasına izin verdi. Her ne kadar bize bakarken yüzünde biraz şaşkın bir ifade olsa bile yine de her santiminde özel *St. Aubyn* takımı içindeki Greythorn Dükü'ne benziyordu.

Ancak ilk başta kardeşler arasında bulunması zor olan benzerliği şimdi görebiliyordum. Dante ve Alexander gece ile gündüzdü, aydınlık ve karanlıktı. Renkleri tamamen zıttı, ayrıca kişilikleriyle de yine ayrılmışlardı. Ama her ikisi de iri yapılı adamlardı, uzun boylu ve geniş omuzlulardı, gerçi Dante'nin kasları daha fazlaydı. Yüz hatları âdeta mermerden oyulmuştu, ince altın derisinin altında güçlü kemikler vardı ve gülümsediklerinde gözlerinin şekli de benziyordu. Fakat Alexander'ın sık sık gülümsediğini hatırlamıyordum.

Dante'yi sevmek o kadar yeni bir gelişmeydi ki hayatım daha önce hiç olmadığı kadar farklıydı. Dürüst olmak gerekirse kardeş-

lerimin ilişkimiz hakkında ne düşünebileceği hiç aklıma gelmemişti.

Gerçek bende soğuk su etkisi yaratmıştı. Düşüncelerim kütuplaştıkça kemiklerimin kasıldığını, Dante'nin kucağında nasıl oturduğumu, sanki beni esir tutuyormuş gibi gördüğümüzü hissedebiliyordum. Değişikliği hisseden Dante, beni ayağa kalkıncaya ve ona yaslanıncaya kadar yavaşça, santim santim vücudunun yanına bıraktı. Bir eli belimin alt kısmına sabitlenmiş halde beni orada tuttu, eli belime kadar uzandı, parmakları kalçamı sardı.

“Burası Napoli. Bir yere izinsiz girersen seni öldürebilirler,” dedi Dante. Sesi garip bir şekilde yapay ve tamamen mekanik bir tondaydı, ayrıca, alt metin olmadan konuşuyordu. “Burada kulakmemelerinizi temizleyebilecek bir keskin nişancımız var.”

Cosima'nın gözleri bize yaklaştıkça heyecanla dans ediyordu, aptalca korumacı davrandığı için onu uyarmadan Alexander'ın yanına geçti. “Kulakmemelerime oldukça bağlıyım. Yine de *Villa Rosa*'da hoş karşılanacağıma dair sağlam kaynaklara sahibim.”

Dante kaşını kaldırdı ve soğukkanlılıkla ona baktı. Bu bakışı Cosima'nın arkasında aynı duruşu sergileyen kardeşine yönlendirdiğini fark etmem biraz zaman aldı. Biraz güldüm, sonra bunu gizlemek için öksürdüm.

“Sana bunu düşündüren ne?” diye sordu Dante.

“Öncelikle, eve annemin adı verilmiş,” dedi hafif bir kahkahayla. Gözlerini Dante'ye diktiği için kaşlarımı çatığımı fark etmemişti. “Bir diğeri, en iyi arkadaşım ve kız kardeşimin burada olması. Açıkçası... burada seninle birlikte.”

Dante kuru bir sesle, “Eğer ima ettiğin buysa senden izin istemiyorum,” diye karşı çıktı.

Nefesimi tuttum. Gerginliğimin sebebi, Cosima'nın bu ilişkiyi onaylamama ve yargılama ihtimaliydi. Daniel ve Giselle'in ilişkisini gerektiği kadar zarif bir şekilde ele almadığım zamanlarda onun eleştirilerinin anısı hâlâ beni rahatsız ediyordu.

“Sanırım senden Xan'la çıkmak için izin istemedim,” diye kabul etti kolaylıkla. “Fakat ilişkiyi telefon görüşmesiyle bize de bildirmen hoş olabilirdi. Özellikle de ülkeden kaçtığını gazeteden okumak zorunda kaldığım için, D.”

İkimiz de biraz irkildik. Dante o zaman bana döndü ve sadece bana özel olan küçük gülümsemesini takındı. Bu gerçek bir ifadenin ziyade kıvrılmış dudaklarının arasına gizlenmiş bir sır gibiydi.

“Meşguldük.” Samimi bir ses tonuyla konuşurken bana bakıp bir tutam kızıl saç kulağımın arkasına itti.

O kömür karası gözlere odaklandım, siyah kâğıdın üzerine siyah mürekkeple yazdığı kelimelerde boğuldum. Böylece ona bu kadar yakinken yalnızca ben okuyabilecektim.

Cosima’ya bizi yargılama şansı vermeyecekti. Ona kendi üslubuyla birlikte olduğumuzu söylüyordu. Onu sevdiğini ama artık aralarında daha önce olmayan ve artık üzerinde benim adımın yazılı olduğu kuma çizilmiş bir çizgi olduğunu ima ediyordu.

Dante sahiplenici, zorba ve cesurdu. Bunlar beni şaşırtmıyordu çünkü hiçbir karakterine aykırı değildi.

Ama beni şaşırtan şey bunun benim için ne kadar önemli olduğuydu.

En yakın arkadaşının ne düşündüğünü umursamıyordu çünkü beni artık fikrini değiştiremeyecek kadar çok seviyordu.

Yıllar önce başlayan ve o kadar çok şey yaşanmış bir ilişkide benim üçüncü tekerlek olmam yerine, o bir şekilde aramızdaki özel bir âna izinsiz giriyordu.

Meşgul olduğumuzu ima etmişti, yani o ne yapıyorsa ben de onunla yapıyordum. Biz bir ekiptik ve bunu Alexander’la Cosima’ya o kadar yüksek sesle haykırıyordu ki sanki bir hoparlörden duyuluyormuş gibiydi.

“*Io sono con te,*” diye yumuşak bir sesle söylerken dudaklarını zar zor hareket ettirmişti. Bir an için bunu hayal ettiğimi düşündüm.

Ama hayır.

Yanımdayım, demişti.

Bu bir hatırlatıcıydı. Kardeşi ve en yakın arkadaşına rağmen hâlâ benim birinci sırada olmamı istediğinin göstergesiydi.

Dante’nin Umberto Arno üzerinde kullandığı kaynak makinesi kadar sıcak gözyaşları gözlerimin arkasını yaktı. Yanaklarımdan aşağıya düşmelerine izin vermedim ama buharlaştıramadım da. Bu

yüzden Dante'ye donuk gözlerle baktım ve hıçkırıklarımı bastırdım.

“*Ion sono con te,*” diye sessizce tekrarladım.

Kalçamdaki parmaklar beni sıktı.

Tekrar Cosima'ya baktığımda aramızdaki bağdan dolayı biraz şaşkın görünüyordu ama kızgın değildi. Bakışlarımı yakaladığında o sarı gözleri sıcak tavadaki yağ gibi eridi.

“Lena, aşkım,” dedi elini uzatarak. “Seni çok özledim.”

Uzak tutmak için kahramanca mücadele ettiğim o gözyaşları, gözkapaklarımın altından taşıtı ve yanaklarımdan iki sıcak iz halinde düştü.

“Cosima,” diyerek derin bir nefes alırken Dante'den ayrılıp öne doğru ilerledim.

Cosima da öne çıkıp beni yarı yolda karşıladı ve beni uzun, ince kollarıyla yakalayarak sımsıkı sarmaladı. Aynı boydaydık ama ben inceydim, neredeyse kemik torbasıydım, daha küçük göğüslerim ve kalçalarım vardı. Cosima ise abartılı kıvrımlarıyla birlikte enden daha genişti. Onun yumuşaklığını hissetmek iyi gelmişti. Bana annemi ve onu ne kadar özlediğimi hatırlatıyordu.

Cosima, “Merhaba,” diye fısıldadı kulağıma, burnu saçlarımdaki kokuyu içine çekti. “Seni çok özledim, *sorella mia*.”

Normalde fiziksel olarak bu kadar şefkatli olmasam da karşılık olarak ona daha sıkı sarıldım. Gözyaşlarım kalın saçlarına düştü ama o bunu umursamadı. Birkaç dakika sessizce bana sarıldı, beni ne kadar sevdiğini, beni gördüğüne ne kadar mutlu olduğunu, benimle ne kadar gurur duyduğunu fısıldadı saçlarımdan arasına.

Davayı aldığımdan beri hayatım hakkında pek bilgi sahibi değildi. En azından kısırlık ameliyatım dışında hiçbir şey bilmiyordu ama bir şekilde, zor zamanlar geçirdiğimi ve beni sakinleştirmek için onun sonsuz sevgisine ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Gözyaşlarımdan arasından, “Seamus öldü,” diye hırladım. İpeksi saçlarının bir kısmında elimi gezdiriyordum. Bu bana küçük birer kızken saçlarını örmeyi, onu yatağına yatırıp hikâyelerini okumayı hatırlattı çünkü annemiz çalışıyordu. Seamus ise ortalarda hiç

* (İt.) Kız kardeşim. (e.n.)

görünmüyordu. Bir ablanın yapması gerektiği gibi onu teselli ettiğim zamanları hatırladım ama şimdi ona ihtiyaç duyduğum için utanmama gerek yoktu.

O benim kız kardeşimdi ve yardıma ihtiyacım olduğunda beni destekleyecek kadar hayatımda olmasına asla izin vermemiştim.

“Özür dilerim,” dedim alçak sesle, kaosun içinden histeri fışkırdı. “Seamus’un yaptıklarını, senin bizleri kurtarmak için yapmak zorunda kaldığın şeyi bilmiyordum. Bunları yaşadığın için üzgünüm.”

“Ah, Lena...” Omzunun üzerinden Dante’ye bakarak içini çekti. “Xan’ı soğuk bira içmek için içeri davet eder misin, D?”

Başını sallayarak onayladı sanırım çünkü bir dakika sonra başımın arkasında yumuşak bir okşama hissettim. Ardından Dante, kardeşi ve Frankie’yle eve uzanan çimenlerin arasında ilerlerken yumuşak ayak sesleri duydum.

Cosima beni limon bahçesinin kenarındaki bir sıraya götürdü ve yere oturduk. Ardından beni kolunun altına, göğsüne doğru eğdi.

“Öğrenmek zorunda kaldığın için üzgünüm,” diye mırıldandı.

Ona bakmak için geri çekildim. “Ben değilim. Sadece bilmediğim için üzgünüm.”

“Ne faydası olurdu?” dedi yumuşakça karşılık vererek. “On sekizinci yaş gününden birkaç gün önce bana azınlığın mutluluğunun bir kişinin mutluluğundan daha değerli olduğunu söyleyen kişi sendin. Sana katılıyorum. Ailem için fedakârlık yapmak benim için bir zevkti. Benim yerimde olsaydın sen de aynısını yapardın.”

“O kadar güzel olmadığımı biliyorum ama o kişi ben olmalıydım.”

“Neden? Çünkü sen en büyüğümüzsün diye mi?” diyerek meydan okudu. “Bu çok keyfi. Üstelik tüm gençliğini hepimiz için feda ettin. Arkadaşların olmadı, üniversiteye gitmedin ya da büyüyen bir kızın yapması gereken hiçbir şeyi yapmadın çünkü ailelerimiz kendi sorumluluklarını yerine getirmezken sen bizi yetiştirmekle oldukça meşguldün. Gereğinden fazlasını yaptın.”

Güzel yüzünü ellerimin arasına aldım. Küçüklüğünden beri

böyle bir şey yapmadığımı ve yanaklarının hâlâ bebeksi bir dolgunlukta olduğunu fark ettim. Yüreğim daha masum günler için sızlıyordu ancak geride kaldıkları için de üzgün değildim.

“O zamanlar beni ne mutlu ediyordu biliyor musun?” Erimiş altın gözlere bakarken sordum. “Seb, Giselle ve senin sağlıklı olduğunuzu, sizi elimden geldiği kadar mutlu edebildiğimi bilmek. Okula zamanında varacağını, ödevlerinde sana yardım edebileceğimi, ders çalışabilmen veya arkadaşlarıyla takılabilmem için akşam yemeği hazırlayabileceğimi bilmek beni mutlu ediyordu. Kendi mutluluğuma ihtiyacım yoktu çünkü seninkini ödünç alabilirdim. Bu yüzden, seni hayal kırıklığına uğratmış olmak ve yaşadıkların beni öldürüyor. Ağza bile alınmayacak şeyler olduğunu ancak hayal edebiliyorum.”

“Biliyor musun, ilk başta Dante’yle ilişki yaşamanıza şaşırdım,” diye itiraf ederken ellerimi yanaklarına götürdü. “Ama şimdi düşününce bana o kadar anlamlı geliyor ki. İkiniz de tanıdığım herkes arasında en büyük kalplere ve sevdiklerinizi korumak için her şeyi yapma cesaretine sahipsiniz.”

“Bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en güzel şeylerden biri.”

“İşte bu *beni* üzer,” diye karşı çıktı. “Ben ağza alınmayacak şeyler yaşamış tek kişi değilim, Lena. Bana acıma. Tıpkı senin gibi ben de hayatta kaldığım şeyler sayesinde diğer taraftan çok daha güçlü çıktım.”

“Seni satın alan kişi Alexander’dı,” diye onayladım. Kız kardeşimi seks oyuncağı olarak kullanmak üzere satın alması fikri kanımı fena halde kaynatmasına rağmen sesimi nötr tutmaya çalışıyordum.

“Evet.” Samimi bir şekilde onaylarken gözleri irice açılmıştı. “Kendince nedenleri vardı. Bütün bu korkunç olayları açıklamama ihtiyacın varsa anlatabilirim ama gerçeklerin karanlıkta kalmasını tercih ederim. Benim için bu evrende o zalim ve güzel adamdan başka kimse yok, onun için de benden başka kimse yok.”

“Ben de Dante için aynı şeyleri hissediyorum,” diye utanarak itiraf ettim.

Kişisel detayları ifşa etmek ya da duygularımı ifade etmek benim doğama uygun değildi.

Dante bana nasıl yeniden sevileceğini öğretiyordu ve öğrendiğim en önemli derslerden biri, sözlü onaylamanın birini sevmenin önemli bir parçası olduğuydu.

Cosima gülümseyerek, “Bu beni anlatamayacağım kadar mutlu etti,” dedi. “Kimse seni onun kadar sevemez ve sen bunu hak ediyorsun. Elti olacağımızı kim tahmin edebilirdi! Çocuklarımız genetik olarak kuzenden çok kardeş gibi olacaklar.”

Kalbim acıyla sıkıştı, Cosi’nin görmesi için acı gözlerime yansdı.

Utanarak ellerimi tuttu. “İşlemin işe yaradığını söylediğini sanıyordum? Dr. Taylor sana bir gün doğal yollarla çocuk sahibi olabileceğinizi söylemişti.”

“Bu hâlâ uzak bir ihtimal. Çalışan bir yumurtalığım var ve rahimimde ektopik gebelikten kaynaklanan yara dokusu var.”

“Ama bu mümkün,” diye ısrar etti.

“Evet, öyle.”

Gülümsemesi çocuksuydu ve biraz da edepsizdi. Amerikan dergisinden müstehcen bir şeyler okuyan küçük bir kız kardeş gibiydi. “Herhangi bir sorun yaşayacağınızı düşünmüyorum. Davenport’un adamları çok... erkeksi.”

“Cosima!” Onu kahkahalarımın azarladım ama sonra sustum ve gözlerim büyüdü.

Cevap olarak eli karnının var olmayan şişliğine gitti. “Henüz bunu duyurmak için çok erken. Bu yüzden Alexander sen ameliyat olduğunda yanına gelmeme izin vermedi. Normalde fazlasıyla korumacıydı ama şimdi...” Gülümsemesinin gücü konuşmasına izin vermediği için sustu.

“Senin adına çok mutlu oldum.” Kız kardeşimin bebek sahibi olmasına hayret ederek ona sarılmak için öne doğru eğildim ve saçlarını okşadım.

“Umarım bu seni kötü yönde tetiklemez.” Bu kadar sevimli olmasının bir başka nedeni de her zaman başkalarını düşünmesi ve her zaman onların duygu durumlarıyla uyum içinde olmasıydı.

“Sadece mutluyum,” diye onu temin ettim. “Annem birlikte oynayacak iki torunu olduğu için çok mutlu olacak.”

Gülmedi. “Bir gün seninkiyle de oynayacak, Lena.”

Omuz silktim ama yüreğim özlemle yanıyordu. “Umarım.”

“Öyle olduğunu biliyorum.”

“İkinizin işi bitti mi?” Her iki elinde birer şişe şarap olan Dante, villanın arkasındaki verandadan bize seslendi. “Haberlerim var.”

Cosima bana hevesle baktı ama ben sadece gülümsedim. “Hayır, nişanlı falan değiliz. Birbirimizi yeni yeni tanıyoruz.”

Kara kaşını kaldırdı. “Dante artık kendine Salvatore diyebilir ama o hâlâ bir Davenport. İstedikleri bir şey gördüklerinde, onu yalnızca almakla kalmıyorlar, aynı zamanda onu geri dönülemez bir biçimde, bildikleri her şekilde kendilerine ait hale getiriyorlar.”

Bu sözler Dante’yi tasvir etmişti.

Ben tereddüt edince kız kardeşim ayağa kalkıp beni bekledi.

Ama aklıma bir şey takıldı, İtalya’daki geçirdiğim zaman boyunca topladığım parçalardan oluşan koleksiyon serbest kalıyordu.

“Neden *Villa Rosa*’ya annemin adının verildiğini söyledin?” diye sordum ama aslında bir cevaba ihtiyacım yoktu.

Her şey devrilen bir domino taşı gibi yerine oturuyordu. Cosima ellerini ovuşturdu ve ben ona bakarken duraksadı.

“Bunu söylemek bana düşmez.” Gözlerimi onunkilere diktiğimde içini çekti. “Bunu Salvatore’a sormalısın.”

“Sanırım kız kardeşime sormalıyım.” Yavaşça her kelimeyi düşünerek söyledim. “Biliyorsun Sebastian ameliyatımdan sonra beni ziyarete geldi. Güzelce konuştuk ve sır saklamanın bu aileyi yıprattığına karar verdik. Sanırım bu artık sona erecek, Cosima.”

Yüzünü buruşturdu. “Bu sesi kullandığında sana itaatsizlik edemeyeceğimi biliyorsun.”

Bana yalvarırcasına baktığında gözümü bile kırpmadım.

“Tamam, hadi hem yürü hem konuş.”

Ayağa kalktım ama bana uzattığı eli tutmadım. Eski yaralar, ihanet izleri alevlendi, tenimin her tarafı sıcak ve soğuktu.

O alçak, hızlı ama anlaşılır ses tonuyla konuşmaya başlayıncaya kadar nefesimi tuttuğumu fark etmemiştim. “Amadeo Salvatore ile

annemin onlarca yıl önce, tam olarak yirmi üç yıl önce bir ilişkisi olmuş. Sebastian ve ben bunun meyveleriyiz.”

Eğer benim çıldıracağımı ve öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi tepki vereceğimi bekliyorsa fena halde yanıliyordu. Buzlu maskemin arkasından ona sadece göz kırptım ve devam etmesini bekledim.

“Kısa ve tutkulu bir ilişkiydi. Görünüşe göre birlikte kaçmak istemişler ama bir gün Tore’un düşmanları, Seb ve bana hamile olan annemi ele geçirmiş. Onunla birlikte olmaktan korkmuş. Seamus’un yanına dönmüş ve Tore’a hamilelikten hiç bahsetmemiş. Tore şehri terk etmiş ve yıllar sonra Napoli’ye dönüp *capo dei capi* oluncaya kadar bizden haber alamamış.”

“Bu yüzden Seamus meselesine müdahale etti,” dedim düz bir sesle, her şey olması gerektiği yere varmıştı. “Sende onun gözleri var, o kaplan sarısı, daha önce hiç kimsede görmediğim gözler. Parçaları daha erken birleştirmeliydim.”

“Bu kimsenin aklına gelmezdi ki.”

Çimenliği geçmiştik ama taş terasın kenarında durduk. Frankie, Tore, Dante ve Xan şarküteri tabakları, taze ekmek sepetleri ve kana benzeyen kırmızı *gazpacho** kâseleriyle öğle yemeği için masayı hazırlarken kısık sesle konuşmaya devam ettik.

“Yani sen benim kız kardeşim değilsin,” dedim haberi sindirirken, midem kasıldı ve gerçeğin ağırlığı kramp gibi karnıma saplandı.

“Ben... Tabii ki öyleyim,” diye çıkıştı, güzel yüzünü öfkeyle gererek öne doğru bir adım attı. “Bir daha bana bunu söyleme.”

“Bunu babalarımız farklı olduğu için söylemiyorum,” dedim dikkatlice. “Bunu söylüyorum çünkü benden o kadar çok sır saklıyorsun ki... Şu anda seni tanımıyorum bile.”

“Peki ya sen?” diye karşılık verirken ellerini kalçalarında yumruk yapmıştı. “Napoli’ye gelmemin sebebi gazetede en iyi arkadaşımın ülkeden kaçtığını okumamdı. Ancak Tore’u aradığımda senin burada onunla birlikte olduğunu söyledi. Daha uzun süredir sır saklıyor olabilirim, Lena ama ikiyüzlülük yapma. Burada da sen suçlusun.”

* İspanyol mutfağına ait soğuk bir çorba veya meze türüdür. (e.n.)

Uzun bir süre birbirimize baktık. Frankie'nin Lombardi kadınının bakışları hakkında bir şeyler mırıldandığını ve komik bir şekilde titrediğini belli belirsiz fark ettim.

"Haklısın," diye mırıldandım sonunda, huysuz hissettim ama yanıldığımı biliyordum. İç çekişim uzun bir üzüntü şeridiydi. "Bazı şeyleri anlatmak çok zor."

"Evet," diye onaylarken yüzü şaşkınlıkla yumuşamıştı.

Bunun için onu suçlamadım. Altı ay önce bile herhangi bir suçlamaya bu kadar zarif bir şekilde boyun eğmezdim. Savunma yeteneğim neredeyse efsaneydi.

"Daha fazla yok." Elimi ona uzattığım ve parmaklarımızı birleştirdiğimde bu bir sözdü. "*Insieme sempre*."

Gençliğimizde kardeşlik bağımızı simgelemek için kullandığımız kelimeye gülümsedi. "*Insieme, Elena mia*. Seni korumak istediğim için senden sır saklamama rağmen özür dilerim. Bana Dante'yi anlatamayacağını düşünmen beni daha da üzdü. New York'ta yanında olamasam bile her zaman senin yanında olmak istiyorum. Sen benim için önemlisin ve bundan asla şüphe etmeni istemiyorum."

El ele tutuşarak masaya doğru ilerledik. Erkekler çoktan oturmuştu ama Alexander ve Dante, Cosima ve benim için sandalyeleri çekmek üzere ayağa kalktılar.

Neyi unuttuğumu ancak onun kokusu burnuma geldiğinde fark ettim.

Donup kaldım, sonra yavaşça kafamı çevirerek yüzü dikkatli ve alışılmadık derecede boş olan Dante'ye baktım.

"Bunu biliyordun."

Yavaşça göz kırpması en anlamlı ifadeydi.

"Hayır," diye homurdandım, beni tutmaya çalışmasına rağmen kendimi masadan geri ittim. Kolunun altından sıyrıldım ve titreyen suçlayıcı parmağını kaldırırken ondan uzaklaştım. "Bunu *biliyor* muydun? Bana nasıl söylemezsin?"

"Bu tam olarak benim sırrım değildi," diye sakince açıklamaya çalışırken avuçlarını dua eder gibi gökyüzüne açtı.

* (It.) Her zaman birlikte. (e.n.)

Ama bu yeni Elena hâlâ çok yeniydi, aramızdaki şey o kadar tazeydi ki plastiği zar zor çıkarmıştık.

“Bana yalan söyledin.” Kelimelerin bir haykırış, bir suçlama olmasını istedim ama istediğim etkiyi yaratamamıştı.

O bir *capo*’ydu. Elbette yalan söylemek ona kolay geliyordu. Onun hayatta kalması için bu çok önemliydi. Ancak... Bana tanıştığım en dürüst adam olduğunu söylediğinde ona inanmıştım çünkü şimdiye kadar ki neredeyse her eylem bunu tam olarak kanıtlamıştı.

Ancak aklım karışmıştı bir kere.

Cosima’nın Tore’un kızı olduğu bilgisini benden saklamak çok açık bir ihanet gibi gelmişti.

Bakışlarım masanın etrafında gezinerek Alexander ve Frankie’nin ifadelerini takip etti.

Dante bana doğru adım attığında elimi kaldırarak, “Hepiniz biliyordunuz,” diye tamamladım boş bir sesle. “Bu evdeki herkes biliyordu, değil mi? Ben de habersiz bir *stronzo* gibi ortalıkta dolaşıyordum.”

“Hayır, öyle söyleme,” diye çıkıştı Dante.

Enerjisi yerine gelmişti, üzerime atılmaya, beni kendi mantığını dinlemeye zorlamaya hazırды.

Bense bunu istemiyorum.

O eski, yakıcı kendinden nefret, kırık bir barajdan akan su gibi damarlarımı doldurdu.

“Benden başka ne saklıyorsun?” diye fısıldadım, kelimeler soğuk ağzımda çok sıcaktı. “Gerçekten Mirabella ile evlenmeyi düşünüyor musun? Seni burada kalacak kadar sevdiğimi bildiğin için beni kenarda metresin olarak mı tutacaksın? Yanılıyorsun, Dante. Bunu asla yapamam. Başka bir kadını öpmeni ya da benim dışımda kimseden çocuk sahibi olmanı izlemeyeceğim.”

Sesim histerik değildi ama her kelime giderek daha soğuk, kuru buz gibi dumanlı çıkmıştı.

“Elena, hemen uç sonuçlar çıkartma,” diye özetledi. Elimini yakalamak için hafifçe ileri atıldı, tutuşu hassas ama sağlamdı. “Sana

hiçbir konuda yalan söylemedim. Bu sırrı senden sakladım çünkü Cosima ve Tore benden böyle istediler.”

“Ve onları ilk sıraya koydun. Anladım.”

İşte bu kadar.

Bir kez olsun en beni çok sevecek birini bulduğumu düşünmüştüm ama aşk bir kez daha aptal ve saf olduğumu kanıtlamıştı.

Gözyaşları gözlerimin arkasını yaktı ama akmadı. Elimi sakince elinden kurtardım ve geri çekildim.

“Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Beni takip etme, Dante.”

Topuğumun üzerinde dönüp eve doğru fırladığım sırada tam ağzını açıyordu. Mülkten ayrıldığımı fark ettiğinde, ben çoktan Lambo'daydım, otopark yolundan aşağı iniyordum ve *capo*'m dikiz aynasında solmakta olan bir heykel gibiydi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ELENA

Kiliseye gittim.

Napoli Katedrali, çocukluğumuzda gittiğimiz küçük kiliseden çok daha büyüktü ama *Villa Rosa*'dan ayrıldıktan sonra körü körüne Napoli şehir merkezine doğru yol almıştım ve bir şey beni, inanmadığım bir Tanrı'ya adanmış büyük gösterişli yapı karşısında durdurmuştu. Adının *Duomo di Aziz Gennaro* olması, Dante ile aynı azize ithaf edilmiş olmasıyla bir ilgisi olabilirdi. Benim New York'ta, üzerinden sanki bir ömür geçmiş gibi hissettiğim bir süre önce, evindeki ilk hapis gecesinde bu azizin gününü kutlamıştık.

Üzerimde Dante'nin bana aldığı dekolteli elbiselerden biri yerine ipek bir bluz ve siyah düz paça pantolon olduğu için minnettardım çünkü İtalyanlar Tanrı'nın evinde tevazuyu hâlâ inanılmaz derecede ciddiye alıyordu. Bu halimle kimse beni *Duomo*'ya girmekten alıkoymadı.

İçeride bir avuçtan az insan olduğu için ortalık sessizdi. Öğle yemeğinin aile ya da arkadaşlarla bir meydanda veya aile evinde şarap içerken geçirilmesi gerekiyordu ancak ibadet eden birkaç kişi, ellerinde tespihlerle sıraları doldurmuştu.

Topuklarımın sesi mermer zeminde yankılandı ve ana şapeli çevreleyen çalıntı kemerlerin arasından yaldızlı barok tavana doğru sekti. Ana sunağa doğru ilerleyip ilk sıradaki tahta sıraya girerken kimse bana dikkat etmedi.

Kiliseye gitmeyeli yıllar olmuştu ama bedenim; sağlanan yasıkların üstünde dizlerinin üzerine çökmeyi, ellerimi kavuşturmayı ve başını eğmeyi biliyordu. Keşke parmaklarımın arasında hareket eden boncuklarım olsaydı. Hem günahlarımı hem de kutsamalarımı bir din hesap makinesi gibi sayardım. Daha da iyisi, Dante'nin ağır gümüşten kederli haçının elimde olmasını isterdim.

Kendi karmaşamdan başka kavrayacak hiçbir şeyim yoktu. Seamus onu vurduğum için ölmüştü. Bir adamı öldürmüştüm.

Kendi babamı öldürmüştüm.

Cosima benim üvey kız kardeşimdi çünkü annem bir *camorra capo*'ya âşık olmuştu ve bunu yaparak hayatlarımızı geri dönülmez bir şekilde değiştirmişti.

Bu ilişki olmasaydı mafyadan bu kadar korunabilir miydik? Peki o olmasaydı Cosima seks kölesi olarak satılır mıydı?

Geçmiş, ellerime dolanmış bir kördüğümdü. Başkalarının kararlarının neden ailemizi, beni bu özel duruma düşürdüğünü anlamaya başlayabilmek için konuyu dikkatlice çözmek istedim.

Eğer anlayabilseydim belki geçmiş yüzünden bu kadar incinmezdim.

Dizlerim ağrıyana, cildim klimadan soğuyana ve yapış yapış olana kadar orada otururken bile bunu kanunları veya anayasayı çözebildiğim şekilde çözemeyeceğimi biliyordum.

İnsanoğlu içgüdüye ve temel günah dürtüsüne dayalı olarak karmaşık seçimler yapmıştı.

Geceleri hatta sabahları bile eve dönmeyen bir kocanın yardımı olmadan annemin için iki genç kızı büyütmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum. Bu kadar güçlü ve çekici Amadeo Salvatore'un onunla ilgilenmesinin, belki de birkaç geceliğine de olsa bir erkeğin bir kadına nasıl davranması gerektiğini ona göstermesinin nasıl bir his olabileceğini bilmiyordum.

Ama sonra öğrenmiştim.

Dante hakkında benim de hissettiğim tam olarak buydu. Beni kendimden uzaklaştırıp daha iyi bir şeye dönüştürmüştü.

Ancak annemde olmadığı halde, ben *capo*'mu karanlığa kadar takip etme cesaretine sahiptim.

İç çekerek ellerimi yüzüme gömdüm.

Aşırı tepki vermiş olmam mümkündü.

Ama kafasını kuma gömen tek aptalmışım gibi hissetmek sarı-sıcı ve cesaret kırıcıydı. Herkesin arkamdan konuştuğunu düşünmek.

Yine de bu Dante'nin suçu değildi.

Elbette Cosima bana kendisi söylemek isteyecekti ve ben Dante'nin davasını almadan önce itiraf etmek için bolca zamanı olmasına rağmen şimdiye kadar söyleyememişti. Hoşuma gitmese de anlıyordum, o zamana kadar bilmek için gerçek bir nedenim yoktu çünkü Dante ve Tore benim için bir hiçti.

Cosima'nın kız kardeşi olmamın dışında bir neden yoktu.

Bunun yeterli olmasını istiyordum ama ne zaman yeterli olmuştu ki?

Giselle benim kız kardeşimdi ve beni eski sevgilimle aldatmıştı.

Sebastian benim kardeşimdi ve sadece evli bir kadına değil, aynı zamanda bir erkeğe olan uzun süreli aşkını daha yeni itiraf etmişti.

Caprice benim annemdi ama bana Salvatore'dan hiç bahsetmemişti.

Kazanın ardından ön cam gibi kırılmıştık ve yalnızca İtalyan ailesinin ideali olan saf bir mühendislik harikası sayesinde bir arada tutulabiliyorduk.

Her ne pahasına olursa olsun birlikte kalın. Evinizdeki hayatınız kâbus gibi olsa bile, komşularınız nasıl olduğunuzu sorduğunda mutluymuş gibi davranın.

Çok acıklıydı.

Ayağa kalkarken dizlerim yüksek sesle çatırdadı, bir *nonna*' sanki onu kasıtlı olarak rahatsız ediyormuşum gibi bana dik dik baktı. Eski Apollon tapınağının kalıntılarına barındıran ayrı odaya doğru ilerlerken bakışlarını görmezden geldim. Kutsal alana adım attığımda cildim cızırdadı, ruhum Hristiyan tanrısıyla olmadığı yerde pagan tanrısıyla bağlantı kurdu.

Apollo, şifa ve müzik tanrısıydı.

* (İt.) Büyükanne. (e.n.)

Eğer varsa benim için uygun bir tanrıydı.

Bu şapelde sıralar yoktu, yalnızca sunak ve önündeki yankılanan boş alan vardı. Boyalı fresklerin önüne dikildim ve kendime neredeyse duaya benzer bir söz verdim.

Tekrar müzik çalardım. Christopher bu zevkin sahibi değildi ve onun bu zevki daha fazla lekelemesine izin vermeyecektim.

Kendimi aileme açar, ne kadar canımı acıtsa da ruhumu ve katolik içeriğini onlara gösterirdim.

Dante'yi ruhumun sonuna kadar severdim çünkü o, saf nezaketi ve sadakatiyle kalbimi iyileştirerek bana sevmeyi yeniden öğretmişti. Daha azını hak etmiyordu.

Bu sözleri içimden söylerken Tanrı'yı düşünmedim. Onları, beni oraya yönlendiren atalarıma ve kendimi geliştirdiğim Elena'ya, yani bir kurban değil, bir savaşçıya seslendim.

Kraliçe.

Kiliseden kendimi arınmış ve bitkin hissederek ayrıldım, bakışlarım dışardan çok içeriye dönüktü, bu yüzden ilk başta Duo'mo'nun arkasındaki dar, gölgeli sokakta birbirine sarılmış âşıkları fark etmedim.

Eğer iki kafa uzun siyah saç, paçaları birbirine dolanmış iki elbiseyi görmeseydim onlara hiç dikkat bile etmezdim.

Onlar kadındı.

Eşcinsellik İtalya'da duyulmamış bir şey değildi elbette ama bağnazlığın hâlâ gündelik toplumda yaygın olduğu köhne bir toplumdur. Gölgelere bakarak yanlarından geçerken duraksayıp herkesin önünde sevişme cesaretine yeterince şaşırmıştım.

Nefes alışım onları varlığım konusunda uyardı ve şüphelerim doğrulandı.

Mirabella Ianni sevgilisinin omzunun üzerinden bana baktı, pembe ağzı hâlâ öpücüklerinden ıslaktı.

Birbirimize sessizce baktık, buluşmamızın uygunsuz tesadüfü karşısında ikimiz de bir an için dilsiz kaldık.

“*Sinyora Lombardi,*” diye fısıldadı sonunda, tüm yüzünü kaplayan panik, başka koşullar altında sakın güzelliğini daha vahşi hale getiren bir telaş katmıştı. “Lütfen bundan kimseye bahsetmeyin.”

Kız arkadaşı bana doğru yaklaştı ve sanki İsa karşıtıymışım gibi bana baktı. Birbirlerini hareketsiz tutuyorlardı, kolları bellerine dolanmış, omuzları birbirine bastırılmıştı.

Gruplardı.

Takımlardı.

Tıpkı Dante'nin benden istediği gibi. Keşke güvensizliklerimle işleri berbat etmeyi bıraksaydım.

Mirabella'yı yeni bir gözle inceledim. Sevgilisinin elbisesinin koluyla uğraşırken soluk kahverengi gözlerinde çaresizlik, parmaklarında bir titreme vardı. Çok âşıktı ve bu yüzden alay edilmeye alışkındı.

Kalbim sıkıştı.

"Kimseye söylemeyeceğim," diye temin ettim ona yaklaşarak, beynimin arkasında bir şeyler kıpırdadı. "Ama Mira, ne yapacaksın?"

"Dante'ye onunla evlenmeyeceğimi söyledim," dedi ve sert olmak istediğini anlayabiliyordum ama o kadar yumuşaktı ki dayanamadı.

Kız arkadaşı ise öne çıkıp, "Ona hiçbir şey yaptıramazsın," diye çıkıştı.

"Hayır... ama Rocco Abruzzi onun amcası ve Napoli *Camorra*'nın *capo dei capi*'si. Kesinlikle ona istediğini yaptırabilir. Tabii ki..."

Mirabella'nın neredeyse beline kadar uzanan uzun siyah saçları vardı. İnce değildi ama güney İtalyanların zeytin-altın rengi tenine sahipti ve topuklu ayakkabılarla işe yarayabilecek kadar boyu vardı...

Kanımda artan heyecana rağmen, "Bir fikrim var," dedim yavaşça. "Ama bu oldukça çılgınca ve bana güvenmen gerekir."

Mira uzun bir süre o masum gözleriyle bana baktı. "O seni seviyor."

"Öyle yapıyor," diye gururla onayladım, bunun gerçekliğinin beni bir kez daha kapladığını hissettim. "Hiçbirimiz bu düğünün olmasını istemiyoruz. En azından şimdi benimle *Villa Rosa*'ya gel ve birlikte bazı şeyleri tartışabiliriz. Bu işi başarabileceğimizi düşünüyorum."

Mira, kız arkadaşının elini o kadar sıkı sıkı ki, “Birkaç yıl önce kaçmaya çalıştık,” diye itiraf ederken parmakları bembeyaz olmuştu. “*Zio Rocco* bizi yakaladı.”

Bu da onun *Sapphic** yeğeni hakkında başkaları bir şeyler öğrenip itibarını “zedelemeyen” önce onu Dante’nin eline bırakma konusundaki çaresizliğini açıklıyordu.

Bu dünyanın korkunç gerçekleri karşısında iç çektim, sonra mafyadan çok uzakta, New York’ta bir avukat olarak ne kadar çok vahşete tanık olduğumu hatırladım.

Her yerde kötü adamlar vardı ama en azından gölgelerde onları şaşırtma şansım daha yüksekti.

Kızlar, Mira ve Rosetta, küçük Alfa Romeo’larıyla beni eve kadar takip ettiler.

Ailem hâlâ arka verandadaydı, ben arkamda Mira ve Rosetta ile köşeyi dönerken kendi aralarında konuşuyorlardı.

Konuşma ânında kesildi. Dante, sandalyesini acı verici bir şekilde seramik zemine sürterek ayağa kalkıp bana doğru yaklaştı.

Bir santim bile hareket etmedim.

Beni kollarının arasına alıp göğsüne yasladı ve burnunu saçlarıma gömdü. Ellerim saçlarının arkasına uzandı ve orada dolaşp kendime doğru çektim.

“Bir daha korumasız çıkarsan, *lottatrice*, poponu öyle bir kızartacağım ki bir hafta oturamayacaksın,” diye uzaklaşmadan önce kulağıma homurdandı.

Biraz gülümsedim ve tırnaklarımı kirli sakalının üzerinde gezdirmek için elimi yanağına götürdüm. “Bunun adil olduğunu düşünüyorum. Bu kadar aptal olduğum için üzgünüm. İhanete uğramaya o kadar hazır olduğumu düşünüyorum ki bazen bunu açıkça belli ediyorum.”

“Bu anlaşılabilir,” diye mırıldanırken burnunu benimkinin üzerinde gezdiriyordu. “Ama sana ihanet etmek kendime ihanet etmek olur. Bunu ikimize de yapmayacağım.”

* Bu tabir genellikle Antik Yunan şairleri Sappho’ya atılır ve onun şiirsel tarzına, duygusal ifadelerine veya cinsel tercihlerine göre mevcut olur. Bir bakıma eşcinsel anlamı taşır. (e.n.)

“Biliyorum,” diyerek göz kırptım. “Sanırım kalın kafamı delmeden önce bunu kendime son bir kez hatırlatmam gerekiyordu.”

Sonra beni yumuşak bir şekilde öptü; dudakları şafak vaktindeki gül yaprakları gibi ıslak ve ipeksiydi. Ona bir yudum verdim, onu yaladım, boğazımı avucuyla tuttuğunda mırıldandım. Kalbimin onun için attığını hissetmek için başparmağını nabzımın üzerinde kaydırды.

Çünkü onun için atıyordu.

Her zaman öyle atıyordu.

Bu yüzden onu ne pahasına olursa olsun kendime saklamak için çılgın bir plan yapmıştım.

Uzaklaştığımda gülümsedim.

“Nişanlımı neden buraya getirdiğini bana söylemek ister misin? Öğle yemeği için mi?” diye sorarken gözleri neşeyle kırıışmıştı.

Bana kızgın olmadığı ve haklı bir kırgınlık beslemediği için rahatladım. Bir an konuşamadığım için ona olan şaşkınlığımı ve öfkemi çıkardığım için bana kızdı.

“Bu Mirabella’nın sevgilisi Rosetta,” diye onlara daha yakın olmalarını işaret etmek için uzaklaşırken açıkladım. “Bu yüzden Mira da kesinlikle seninle evlenmek istemiyor.”

“*Assolutamente*,” diye tekrarladı kararlı bir sesle.

Dante hiçbir ritmi kaçırmadı. İlerledi ve selamlamak için Rosetta’yı iki yanağından öptü. “*Ciao, amica mia.*”

Merhaba, arkadaşım.

Kalbim neredeyse göğüs kafesimden çıkacaktı.

Hepimiz masaya oturmak için hareketlendik ve ben Cosima’nın elini sıktım. Üzgün olduğumu belli ederek yanındaki sandalyeye otururken omuz silktim. O da karşılık olarak uzanıp bileğimi sıktı, bakışları anlayışla yumuşamıştı.

“Tamam, bu konuya yeni dahil olmuş olabilirim ama çok iyi bir avukattım, o yüzden beni dinleyin,” diye başladım, bunun işe yaraması için çaresizce etrafımdaki ailenin yüzüne baktım. “Düğün önümüzdeki pazartesi; eğer Cosima ve Alexander istekliyse bu şekilde yürüyecek...”

* (It.) Kesinlikle. (e.n.)

ON BEŞİNCİ BÖLÜM DANTE

Elena'nın planı iyiydi ama yeterli değildi.

Tüm bu mantıksız ihtimallere rağmen her şey yolunda gitse bile, İtalya'daki operasyonumuz aksarken Amerika'daki savaşımız da komutansız kalacaktı.

Daha fazlasına ihtiyacımız vardı.

Böylece düğünden önceki haftada kendi planımı uygulamaya koydum.

Leonardo Esposito'yla buluştum.

Tek gözünün kısmi görme kaybının ardından hâlâ iyileşme aşamasında olan Umberto Arno'yla da.

Ve altı yıl önce kendisine iş için verdiğim parayı alan ve zengin turistlerden yararlanmak için lüks bir tekne kiralama şirketi kuran yarı emekli bir balıkçı olan Mattia Filoso ile.

Düğünden önceki gece, Elena ve Frankie'nin birkaç gün önce yerleştirdiği parıldayan tel ışıkların altında arka verandada oturarak Tore, Alexander ve Frankie ile bir sürahiden fazla *Sambuca** içtim.

"Her şey yerli yerinde mi?" Tore dişlerinin arasındaki Küba purosundan bir nefes çekerek onayladı.

"Olabildiğince," dedim.

"Emin misin?" diye soran Alexander'ın sesi o kadar canlı ve

* İtalyan anason aromalı bir likördür. (e.n.)

İngiliz çıkıyordu ki... Her ikisi de sonsuza dek Noel tarafından lekelenmiş olsa da eski hayatıma ve İngiltere'deki ilk evime karşı nostaljik bir his uyandırıyor.

“Emin olduğum tek şey Lena. Ne olursa olsun onu bırakmayacağım. Aramıza girmeye çalışan herkesi öldüreceğim.”

Kardeşimin altın kaşları alnındaki kırışıklıkları belirginleştiriyordu. Özel lacivert takımıyla orada oturken Noel'a o kadar benziyordu ki... Ortamın sıradanlığına verdiği tek taviz, boğazındaki kravat eksikliğiydi. Ama o, Noel'ın şimdiye kadar olduğundan çok daha fazlasıydı.

Uğrunda mutlu bir şekilde öldürüp ölebileceği türden bir aşka sahipti.

Aramızda geçen yıllardan sonra onunla bir içkiyi paylaşmak tarif edilemeyecek kadar iyi hissettirmişti. Ruhumu onunla paylaşmak da.

Viski bardağını bana uzattı. “Lombardi kadınları bu dünyadaki tüm hazinelere değer.”

“Evet, evet,” diye onaylayan Tore, kendi kadehini kaldırdı.

Frankie gözlerinde kara bir mizah parıltısıyla, “Emin olmadığım tek şey, planın sizin tarafınıza gelen kısmına Elena'nın tepkisi,” diye itiraf etti. “Aldatılmanın romantik olduğunu düşünen bir kadın değil.”

“New York'a dönmemiz lazım, *fratello**. Ailemiz saldırı altında ve işleri düzeltmek için kahrolası *capo*'larına ihtiyaçları var. Eve dönüp onu güvende tutabilmemin tek yolu bu.”

Frankie, “Evet, yarın için planladığından bile daha azını teslim etmen hoşuna gidecek,” diye belirtti.

Ve haklıydı.

Savaşım, benden hiçbir şey uğruna vazgeçmezdi. Bu yüzden seçimi onun elinden alıyordum.

Onu üst katta misafir odasında kız kardeşinin yanında uyurken düşündüm.

Cosima kızlar gecesini önerdiğinde hiçbir şey düşünmemişti, gerçi o gece ortadan kaybolmadan önce beni limon bahçesinde

* (İt.) Erkek kardeş. (e.n.)

becermeyi garantilemişti. İtalyan geleneğine bağlı kalalım diye bu fikri Cosima'ya önerdiğimden haberi yoktu.

Damat, düğünden önceki gece gelini asla görmemeliydi.

Frankie'ye, "Elena'yı tanıdığını sandığın anda seni daha fazlasıyla şaşırtıyor," dedim. "Onunla ilk tanıştığımızdan bu yana ne kadar değiştiğini bir düşün. Değiştiğini söylememeliyim aslında çünkü her şey zaten buzun ve yara dokusunun altındaydı. Bana ne kadar kızgın olursa olsun eve döndüğümüzde yapılması gerekeni yapacaktır."

Alexander, sanki anılar oradaki bir ekranda canlanıyormuşçasına bardağının kâsesine bakarken, "Cosima da bana aynı şeyi yaptı," diye itiraf etti. "Onu tanıyana kadar aşkın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu."

"Ve ben olmadan bunu bir daha asla bilemeyecek," diye ileri sürdüm. "Bunu bu yüzden yapıyorum. Yarın, bu yıl, hatta gelecek yıl olmayabilir ama gerçek şu ki bunların hiçbirinin önemi yok. Elena uçağa bindiği gün benim oldu ve onu asla geri vermeyeceğim."

Bunu kendime tekrar tekrar söyledim çünkü dürüst olmak gerekirse savaşçımın uygulamaya koyduğum planın ikinci yarısını nasıl karşılayacağından emin değildim. Bağımsız ve iradeli bir kadındı. Aynı zamanda küçüklüğünden beri tüm hayatındaki olayları planlayan türden biriydi.

Bu kesinlikle tahmin edebileceği bir şey değildi.

Ama başka seçenek yoktu.

Hayatta kalmak ve onu hapisten uzak tutmak isteseydim Elena Lombardi'nin karım olması gerekebilirdi.

ON ALTINCI BÖLÜM ELENA

Noel'den önceki pazar günü şafak vaktinde hava parlak ve soğuktu; körfezden gelen rüzgâr limon ağaçlarını tıngırdatıyor ve Napoli sokaklarındaki çöpleri küre içindeki kar gibi döndürüyordu. Dante'yle birlikte kaldığımız odada tek başıma düğüne hazırlandım, sevgilim ben uyanmadan çok önce güne hazırlanmaya gitmişti.

Bu işin üstesinden gelmek istiyorsak yapmamız gereken çok şey vardı.

Gerekirse silah kullanmam gerektiğini bildiğimden emin olarak, giydiğim kırmızı anvelop elbisenin altına, uyluk kılıfımı bacağıma bağladım. Hazırlanmak için ekstra zaman harcadım, dudaklarımı elbisem gibi kırmızıya boyadım, saçlarımı göğüslerimin etrafında şarap renginde dalgalar halinde düşene kadar kıvırdım. Bir düğünde giymek için cesur bir renkti ama Rocco'nun beni kalabalığın içinde görmesini istiyordum.

Güvende olduğunu düşünmesini diliyordum.

Lavabo önceki gecedan kalan boyayla lekelenmişti. Tore ile buluşmak için aşağıya inmeden önce etrafı dikkatlice temizledim.

El sıkışmak için kolunu bana doğru uzatırken her santimiyle mafya patronunu andıran çok güzel dikilmiş bir takım elbise giydiğini fark ettim. Elini sıkıtiğimde diğer eli kolumu buldu ve sıkıti.

“Caprice ve benim aramda olanları bu şekilde öğrenmek zorunda kaldığın için üzgünüm.” Gözleri, *Duomo di Napoli*’deki Apollon tapınağının üzerindeki yaldızlı kayan yazı gibi altın rengindeydi. Kızıninki gibi altın renginde. “Gerçekten bilmeni istediğim bir şey var. Anneni hayatımın çoğunda sevdim ve bunun değişeceğini düşünmüyorum.”

“Bunu ona söyledin mi?” Cevabı merak ediyordum.

Dudakları inceldi. “O biliyor. Ama köprünün altından çok sular aktığını söylüyor.”

“Boşluğu aşmak için köprüler vardır,” diye karşı çıktım. “Belki de yeni bir tane inşa etmen gerekiyordur.”

Kısa sakalının üzerinde hayalet bir gülümseme belirdi. “O halde onayını aldım.”

“İhtiyacın varsa,” diye onayladım omuz silkerek. “Gerçi Dante konusunda senden onay istemeyeceğim.”

“Buna ihtiyacın yok,” diye güvence verdi.

Onun için de aynı şeyleri hissettiğimi ima ederek kaşlarımı kaldırdım. “Belki birkaç ay önce seni ve annemi daha sert bir şekilde yargılayabilirdim ama şu anda bunu yapacak durumda değilim. Eğer Dante beni cehennemin derinliklerine sürüklemek isteseydi memnuniyetle onunla giderdim. Aşk hepimizi; mantık yeteneği olmayan, içgüdüleri ve yürekleri olan birer hayvana dönüştürür. Seni onu sevdiğin için ya da bu aşk uğruna yaptığın şeyler için yargılamayacağım, tıpkı bir kurdu koyunu katlettiği için ya da bir ayıyı yavrularını koruduğu için yargılamayacağım gibi. Bu bizim doğamızda var.”

“Çok güzel söyledin.” Elimini okşadı ve beni kapının dışına, kendisini bekleyen Maserati’ye götürdü.

Çocukluğumdan hatırladığım alçak sarı arabaya yerleştik, motor kükreyerek uyandığında, “Bugün için hazır mısın?” diye sordu.

“Günü Dante’nin metresi olarak bitireceğim ya da hepimiz özgür olacağız. Her iki durumda da savaşarak gideceğim.”

Arabayı çalıştırırken sırtıttı, savaş çağrımızı duyuran bir trompet gibi motorun gürültüsüyle garaj yolundan aşağı doğru hızla ilerledi.

*“Bocca al lupo a tutti noi,” diye kakofoniye bastırarak seslendi.
Hepimize iyi şanslar.*

Kilise, şık giyimli Napolililerle tıklım tıklım doluydu. Herkes sanki bir kutlama değil de bir cenaze töreniymiş gibi siyah giymişti ama kadınların mafyadaki varlıklı bağlantılarını göstermek için mücevherlerle donatılmıştı; erkekler serin, kapalı bir sabah olmasına ve kilisenin içindeki ışığın loş olmasına rağmen güneş gözlüğü takıyordu.

Tore ve ben gelinin babasını, yani amcasını selamlamak için karşılama sırasında bekledik.

“Elena,” dedi Rocco, bunu yapmak son derece kaba ve dolayısıyla tehlikeli olmasına rağmen Tore’u görmezden geldi. “Bugün harika görünüyorsun.”

“Teşekkür ederim,” diye karşılık verdim ve sanki ondan ayrılmaya dayanamıyormuşum gibi Frankie’nin kolunu tuttum.

Gerçek şuydu ki bizimle kilisede buluşmuştu ve üzerime titreyen koca rolünü pek iyi oynamıyordu.

“Sonra benim villamdaki partiye geleceksin,” dedi Rocco, öpmek için kaldırdığı elimi hâlâ tutuyordu.

“Bunu kaçırmayacağım.” Terli tutuşundan sertçe uzaklaşmadan önce avucunu sıktım. “Frankie ve ben buradayken ikinci bir balayına gidiyoruz, bu yüzden uzun süre kalamayabiliriz.”

Rocco’nun boncuk gözleri kısıldı.

Ona sakın bir şekilde gülümsedim.

Dante’nin öyle bir adam olmadığını bilecek kadar akıllıydı.

Köşelere sıkıştırılmaktan hoşlanıyordu ama ona nasıl karşılık vereceğini tahmin edecek kadar akıllı değildi.

“Tören boyunca arkamda oturacaksın,” diye duyurdu. “Böylece hepinize göz kulak olabilirim.”

“*Va bene,*” diye kabul ettim. “Ön sırada oturmak güzel olacak.”

Rocco istemeyerek de olsa sıradaki diğer katılımcıları selamlamak için ilerlememizi işaret etti. Soğuk kiliseye geçtiğimizde rahat bir nefes verdim. Frankie’nin takım elbiseli kolundaki elim terliydi.

Frankie, “*Tranquilo*, Elena,” diye beni alçak bir mırıltıyla sakinleştirmeye çalıştı. Çiçeklerle dolu koridordan geçerek önden ikinci sıraya doğru yürüyorduk. “Her şey yolunda gidecek.”

Başımı salladım ama midem o kadar çok düğümlenmişti ki sınırlarımı kontrol edebileceğimden şüpheliydim.

Tore kucağıma uzanıp titreyen ellerimi yakaladı ve bir tanesini kendi eline aldı. Sebastian’ınki gibi büyük elleri vardı.

Bu beni düşündüğümden daha fazla rahatlattı.

Herkesin yerlerine yerleşmesini bekledik ve sonunda içeriye sessizlik çöktü.

Sunağın solundaki ön odadan mermer zeminde ayakkabılar tıkrırdıyordu.

Bir dakika sonra damadın yanında sağdııcı Damiano Vitale ve rahip belirdi. Tamamen siyah kıyafetiyle gülünç derecede yakışıklı görünüyordu ama bu katılık teninin şaşırtıcı derecede solgun olmasına neden olmuştu.

Birinin bunu fark edeceğinden şüpheliydim çünkü bir dakika sonra kilisenin kapılarının dışında bir yaygara koptu ve kapılar açıldı; Rocco’nun eşlik ettiği gelini ortaya çıkardılar.

Kat kat dantellerin, bir metre kadar arkasında uzanan kuyruğun, yüzünü ve gövdesini kısmen gizlemek için başının üzerine örtülmüş geleneksel el yapımı bir duvağın görüntüsüydü. Arka planda güçlü bir org müziği çalarken ve adımları yürüyüşe mükemmel bir şekilde uyum sağlarken konuklardan onun güzelliğini onaylayan bir mırıltı yükseldi.

Sunağa ulaşması uzun yıllar sürmüş gibiydi ama belki de bana öyle gelmişti; kalbimin göğsümde çok hızlı ve sert bir şekilde atması, düğün şarkısının ritmiyle alay etmesiyle lekelenmişti.

Küçük bir kızken düğünüm için buna benzer bir şey hayal ederdim. Bu, Seamus ve mafyanın bana kendi ülkemden nefret etmeyi öğretmesinden çok önceydi. Christopher, Sinclair’le yaşadığım gibi küçük, resmi bir töreni ya da sadece nikâhsız bir ilişkiyi hak ettiğimi düşünecek kadar kendimden nefret etmeme neden olmadan önce.

Annemin gençliğinden beri dergilerdeki gelinler gibi kadınsı,

neredeyse eski moda dantel ve ipek hayal ediyordum. *Millefoglie*’nin düğün pastasından müstakbel kocamın bana buketimi almasına kadar geleneksel olan her şeyin olmasını istiyordum ki bu, çoğu modern gelinin kaçındığı bir gelenektir.

O kadar uzun zamandır bu rüyaları kurmadığım için şimdi onları düşündüğümde tozlu ve modası geçmiş görünüyordu.

Belki de eğer Dante ile evlenseydim bu bizim yapacağımız türden bir düğün olmayacaktı. Bu tür şeyler hakkında konuşacak kadar uzun süredir birlikte değildik ama kalbimin derinliklerinde, sadece ikimizin güzel, yabancı bir ülkeye kaçtığımızı hayal ediyordum.

Ailemi sevmediğim için değil, ilişkimiz yeni evrenimin merkezi, hayatımın üzerinde döndüğü şey olduğu için.

Dante’yi sevmek, ne kadar benmerkezci olduğumu fark etmemi sağlamıştı. Çoğu zaman etrafımda olmanın ne kadar sıkıcı olduğunu bile anlayamayacak kadar kendi acıma ve mutsuzluğuma saplanmışım. Bana hayatın yaşamaya ve sevginin vermeye değer olduğunu hatırlatmıştı.

Sadece ikimiz ve romantik bir yer yeterli olurdu ama bu bile benim için bir zamanlar olduğu kadar önemli değildi.

Yasal olarak ona ait olmak anlamına gelecekse Dante’yle arka sokakta ya da otoparkta bile evlenirdim.

Evrak işlerinin de önemi yoktu, Daniel’la birlikteyken öyle olduğunu sanıyordum.

Bu sembolizmle ilgiliydi.

Onun *lottatrice*’si, *regina*’sı ve *moglie*’si olmak isterdim.

Savaşçısı, kraliçesi ve karısı.

Bir planımız olmasına rağmen bu töreni izlemek yine de endişe vericiydi. Bu bana, Dante’nin bir daha hapse atılması halinde ne kadar az hakka sahip olacağımın farkına varmamı sağladı. Sadece sevgilisi olsaydım ve karısı olmasaydım onun avukatı olamazdım.

Tore sanki içimdeki çalkantıyı hissetmiş gibi elimi sıktı ve beni şimdiki zamana geri çekti.

* Kuzey Amerika’da Napolyon, Birleşik Krallık’ta vanilya dilimi ve muhallebi dilimi olarak da bilinen *mille-feuille*, pastacı kreması ile kaplanmış puf böreğinden yapılan bir Fransız tatlısıdır. (e.n.)

Mira nihayet öne ulaştığında, Rocco onu törensel sözlerle Dante'ye teslim etti; Dante de onun elini alıp koluna soktu ve rahibe doğru döndüler.

Her şey çok medeniydi.

Dante bir an bile hayatının aşkıyla evlenmek üzere olan, yeterince heyecanlı bir damattan başka bir şey gibi görünmüyordu.

Rocco ön sıradaki yerine oturmak için döndü ve gözlerimi yakaladı. Sırtışı umutlarımın ve hayallerimin karşısında uçan bir zafer flamasıydı.

Ben kazandım, diye ilan ediyordu parlak gözleri.

Beni hafife al, dercesine sıkı bir şekilde kıvrılmış bir gülümsemeyle karşılık verdim. *Sana meydan okuyorum*.

İtalyan törenleri sonsuza dek sürerdi ancak kırk dakikalık uzun bir duanın ardından rahip, Dante Edward Salvatore ve Mirabella lanni'nin artık Salvatore olduğunu, karı-koca birleşmesiyle gerçekleştiğini ilan etti.

Çift kalabalığa dönüp koridorda yürüyüşe başlarken ünlü bir yerel soprano kürsüde "Ava Maria" şarkısını söylemek üzere belirdi.

Onların geçişini kalbimi midemde kurşun gibi olmadan izlemek imkânsızdı. Her şey bu düğünün aksamadan yürümesine bağlıydı.

Diğerleri gibi kutlama amacıyla başlarının üzerine pirinç atmaya hazır olan mutlu ikiliyi takip etmek için sırayı terk etmeden önce, Rocco koluma dokunarak beni durdurdu.

"Burada işler böyle yürüyor," dedi bana küçümseyici bir tavırla.

Bunun mafyayla ilk etkileşimim olmadığını anlamamıştı.

Geçmişe dönüp baksam yüzden fazla olay sayabilirdim.

Bana baktığında sadece güzel bir kız görüyordu. Tüm hayatım boyunca korunmaya muhtaç olduğumu, kafamda beynimin olmadığını ve gerçek anlamda taşaklarla doğmadığım için omurgamın olmadığını düşünüyordu.

"Görücü usulü evlilik mi?" Uysal bir tavırla sordum.

"Öyle," diye onayladı ama parmakları kolumun üzerinde daha da sıkılaştı. "Ayrıca ben ne dersem o olur. Yıllardır bu durum böyle. Altı yıl önce kız kardeşini Alexander Davenport'a sattığım zaman da böyleydi."

Bir saniyeliğine kalbim durdu.

Rocco'nun ikiyüzlülüğümü keşfettiğini ve bunun bedelini ödeyeceğimi bana bildirdiğini sanıyordum.

Ama hayır.

Aptal ahmak, kötü bir aksiyon filmindeki kötü adam gibi sadece kötü işleriyle övünüyordu. Beni kızdırmaya çalışıyordu, kadınlığımı saldıırıyordu çünkü benim zayıf halka olduğumu varsayıyordu. Küçük bir provokasyon Dante'nin onun için bir intikam planı olup olmadığını ortaya çıkaracaktı.

Ona hafifçe göz kırptım, ruhumdaki ateş tamamen buzlu kabuğum tarafından saklandı. Sanki onun sadece işini yaptığını anlamış gibi soğukkanlılıkla, "*A mali estremi, estremi rimedi,*" dedim.

Kelimenin tam anlamıyla çevrildiğinde, "*aşırı kötülüklere, aşırı çarelere,*" anlamına gelmekteydi. Ya da İngilizcede, "*umutsuz zamanlar umutsuz önlemleri gerektirir,*" anlamına gelen bir deyimdi.

Ama ben daha çok kelimenin tam anlamıyla adamın kötülüğünden ve onun zulmüne son vermek için uygulamaya koyacağımız çarelerden bahsediyordum.

Rocco elimi sıkıp bir köpek yavrusunun kafası gibi okşadığında kendini beğenmiş bir gülümsemesi vardı. "Sen iyi bir kızsın."

Dudaklarımdan kaçan kahkahaya engel olamadım. "Ah, Don Abruzzi, seni temin ederim ki değilim."

Kaşlarını çattı ama Tore, Frankie ve benim de diğer konuklarla birlikte kiliseden çıkabilmem için elimi bıraktı. Herkes toplanıp mutlu çifte iyi dileklerde bulundu. Konuk kuyruğundan ayrılıp hızla kendilerini bekleyen arabaya doğru ilerlerken onlara seslenmeye devam ettiler.

Dante, Mira için yolcu tarafındaki kapıyı açtı ama kendileriyle sessizce konuşmak isteyen Tore tarafından yönlendirildiler. Rocco kaşlarını çattı ve alçak sesle mırıldandı.

"Eğer yanlış bir iş planlıyorsanız, sizi ve karınızı tam kafanızdan vururum." Frankie ve beni tehdit ettikten sonra adamlarından birine dönüp Dante ve Mira'yı önlerinde bekleyen arabaya bindirmesini emretti.

Haydudun kalabalığın arasından geçip Mira'nın kolunu yakalamasını yüreğim ağzımda izledim.

Cazzo.

Bir dakika sonra Dante onun boğazına yumruk atıyordu, adamın acıyla yükselen çığlığı partiye gidenlerin gürültüsünden bile fark edilebiliyordu. Adam Dante'ye saldırmaya çalıştı ancak ıskalandığında biri çığlık attı.

Geline saldırmakla hata yapmıştı.

Dante, sanki bir patates çuvalıymış gibi adamı boynundan tutup arabanın açık yolcu tarafına fırlattı. Mira'ya uzandı ve hâlâ arabada sıkışıp kalmış İtalyan'la yüz yüze gelirken onu arkasına çekti.

Bugün bile biraz sonra yaşanacakların ne olduğunu tam olarak anlamış değildim.

Ayağa kalkmak için kazara gaz pedalına basmış ya da kapı açıldıktan sonra belli bir noktada patlayacak şekilde ayarlanmış bir zamanlayıcı olabilirdi.

Rocco çatışmayı görmüş ve tetiği kendisi çekerek işi bitirmeye karar vermiş olabilirdi.

Ancak bir saniye sonra, sanki Tanrı gökleri parçalıyormuş gibi güçlü bir patlama oldu.

Bundan birkaç saniye sonra da araba patladı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM ELENA

Patlamanın sıcaklığı mantar bulutu gibi yayıldı, kaşlarımı ve cildimi yaktı. Bunu hızla takip eden duman, görüş alanını tamamen kapattı.

Araba harap olmuştu ve yaralanmayanlar güvenliğe ulaşmaya çalışırken çevredeki herkes şiddetle öksürmeye başladı. Yangın araçta kontrol altına alındı ancak hava sıcaktan yoğunlaşmıştı.

Frankie ve Tore kollarını etrafıma dolamış, kalbimi acıtacak şekilde vücutlarıyla beni koruyorlardı.

“*Andiamo*,” diye emretti Tore, o keskin dumanı içine çekerken sert bir hırıltıyla konuşuyordu. “Hemen çabuk.”

“Fakat...”

“İyi olacaklar,” diye beni temin etti Frankie, korkudan felç olmuş halde ona sarılmıştım. “Patlamadan bir saniye önce onu yere itti. Yaralı olabilir ama hayatta kalacaktır.”

Yine de Frankie beni meydanda ve bir ara sokakta peşinden sürüklerken onun siyah saçlarına ya da uzun, yanık duvağa dair bir iz bulmak için etrafı taradım.

Kırmızı *vintage* bir *Vespa*’nın önünde aniden durduğumuzda, “Arabanın patlayacağını biliyor muydun?” diye sordum.

Tore görünürde değildi ama endişelenmedim. *Don* kendi başının çaresine bakabilirdi. Kazadan sonra da zarar görmeden yanı-mızdaydı.

“Hayır, *stronzo*’nun bunu bir acil durum planı olarak yaptığı belliydi. Dante, Tore ve ben bir şeyin peşindeydik.” Bana küçük kırmızı bir kask verdi ve *Vespa*’nın üstüne bindi.

Ona göz kırptım, belki de patlamadan dolayı biraz kafam karışmıştı. “Gülünç görünüyorsun.”

Bu doğrudu.

Frankie, Dante kadar uzun ya da iri değildi ama turistlerin ve üniversite öğrencilerinin şehirde dolaştıkları küçük bir *scooter* üzerinde *Prada* takım elbise giyen iri bir adamdı.

“*Dai*,” diye emretti. “Devam et, Elena. Fazla vaktimiz yok.”

Hemen kaskı taktım, Frankie’nin arkasında yerimi aldım ve kollarımı ona doladım.

“Bundan çok fazla keyif almamaya çalış,” diye dalga geçti.

Sadece bir mafya, arabaya bomba konulan kahrolası bir olaydan sonra şaka yapardı.

Zavallı kornasının bip sesiyle ara sokağa doğru yola çıktık. Katedralden nehre doğru ilerlerken dar sokaklara saptı.

“Havaalanına gitmiyor muyuz?” diye sordum çünkü orijinal planımız buydu.

Yüzyılın sahte düğününü yap ve Napoli’den defolup git. *Camorra*’nın kara paralarının çoğunu akıttığı Kosta Rika’ya gitmeyi konuşmuştuk. İspanyolca bilmiyordum ve diller konusunda da becerim yoktu ama Dante’nin ve diğer dört kişinin İspanyolcayı akıcı bir şekilde konuştuğunu öğrenmiştim. Bu yeni bir başlangıçtı, bana tamamen yabancıydı ama umurumda değildi.

Capo’mla her yere giderdim.

“Planlar değişti!” diye bağırdı Frankie şiddetli rüzgâr nedeniyle, sonra da başka bir şey söylemedi.

On dakika içinde *porti di Napoli* rıhtımına vardık. Limana yerleştirilmiş iki yolcu gemisi ve sayısız küçük tekne, turistler için lüks sürat tekneleri ve parasını denizden kazanan birçok Napolili için birçok yıpranmış balıkçı teknesi vardı.

Frankie doğrudan beton iskeleye doğru ilerleyerek boş bir iskenin sonuna kadar gitti ve motoru kapattı.

“Ne yapıyoruz biz?” diye sordum inerken ve kaskımı çıkardım. “Arayıp iyi olup olmadıklarını öğrenmemiz lazım.”

“Olacaklar.”

“Bundan emin olamazsın,” diye tısladım, kollarını sarsmak için öne doğru bir adım attım. “Bunu Dante ile benim için yaptılar! Bunu anlamıyor musun? Onların zarar görmeleri amaçlanmamıştı.”

Frankie bana soğukkanlı bir bakış attı ve cebinden telefonunu çıkarıp bir düğmeye bastıktan sonra bana uzattı.

Heyecanla aldım, neredeyse acelem yüzünden düşürüyordum.

Telefon çalarken Frankie’nin bakışlarını; okyanustan gelen, pruvası köpüklü, dümeninde tek kaptanlı küçük ahşap sürat teknesine doğru takip ettim.

Çaldı ve çaldı.

Kalbim boğazıma doğru ilerledi.

Tekne yaklaştı.

Dümenin başında esmer, geniş omuzlu bir adam duruyordu. Nefes almayı bıraktım.

Telefon çaldı ve sonra kapandı.

Tekne doğrudan demirlemeye yönelmişti, motor o kadar gürültülüydü ki gevşek elimdeki telefonun çaldığını neredeyse duymuyordum.

Kulağıma götürdüm.

“Merhaba?”

Teknedeki adam, rıhtımda aniden durdururken eğildi. Sadece siyah kafası görünüyordu.

“*Lena mia*,” dedi kız kardeşim nefes nefese. “Cevap veremediğim için üzgünüm. Daha yeni kaçtık.”

“İyi misin?” diye sordum.

Güldü.

Uyuşturucu bağımlısı gibi tiz, titrek bir kahkaha attı.

Nihai şeytani planı gerçekleştiren kötü adam gibiydi.

“*Si, sorella mia*,” diye bağırınca gülümsedim. “Xan saç derisinin boyadan dolayı kaşındığını söylüyor ama onun dışında ve yanğındaki şarapnel parçasının neden olduğu kötü bir kesik dışında ikimiz de iyiyiz. İyi ve mutlu çünkü *işe yaradı*.”

Telefonu iki elimle tutarak sııttım, cevap vermek üzereyken önümüzdeki küçük teknenin kaptanı doğrulup yüzünü bize çevirdi.

Umduğum gibi Dante değildi, Salvatore’du; yüzü şimdiye kadar gördüğüm en geniş gülümsemeyle kırışmıştı.

“Gelin.” İşareti yaparak Frankie’ye halat fırlattı, o da halatı yakalayıp çekti. “Acele et, Elena.”

“Kapatmam lazım, Così,” dedim kardeşime, tekneye doğru hareket edip binmek için Tore’un yardımını kabul ettim. “*Grazie mille*. Benim adıma böyle bir riske girdiğin için teşekkür ederim. Söyleyebileceğimden çok daha fazlasını hissediyorum.”

“O halde hiçbir şey söyleme,” diye önerirken sanki bize yardım etmek için kendisinin ve kocasının hayatını tehlikeye atmamış gibi rahattı. “Hem sen hem de Dante hayatınızı Xan’ı ve beni korumaya çalışarak geçirdiniz. İyiliklerinizin karşılığını verme sırası bizdeydi. *Buona Fortuna*’ ve sonra görüşürüz.”

“İyi şanslar,” diye tekrarlardım. “Dikkatli ol.”

Frankie bana ellerini çırpı, ben de ona telefonu fırlattım.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum ikisine de ancak beni duymazdan geldiler. *Vespa*’dan bir çanta alıp tekneye taşırken Tore iskeleyi itmeye başladı.

“Tore,” diye seslendim. O motoru ileri doğru çalıştırınca neredeyse suya düşüyordum.

Frankie ipi teknenin arka kısmına atarken sanki bir öğleden sonra eğlencesine gidiyormuşuz ve suç mahallinden kaçmıyormuşuz gibi neşeli bir şekilde el salladı.

Tore koltuğa oturmama yardım etti ve dümenin başındaki yerini aldı.

“*Tranquilo*,” diye bağırdı mavi dalgaları yarıp köpük fırlatan teknenin gürültüsünün arasından. “Sabırlı ol.”

Yüzümü buruşturdum ama bu konuda aslında başka seçeneğim yoktu.

Rüzgâr, Dante ile Mirabella’nın sahte düğününün bitişi kadar şiddetli bir şekilde bedenimin çevresinde ve saçlarımın arasında esiyordu.

O gün ara sokakta Mira’ya baktığımda bu çok açık görünüyordu. Cosima’ya, doğru elbise ve duvakla kolayca vurgulanabilecek geçici bir benzerliği vardı. Farklı renkleri ve çılgınca karşıt kişilikleri ortadan kaldırdığınızda Dante ve Alexander neredeyse aynıydı.

Dün gece geç saatlerde biraz saç boyasıyla *Capo* Leonardo Esposito’nun sinemada çalışan eşinden bir çift lens aldık ve artık

* (İt.) İyi şanslar. (e.n.)

hazırdık. Benim endişem Rocco'nun hilemizi anlamasıydı ama o, bu şekilde kandırılabilceğine inanmayacak kadar basit bir adamdı. Cosima, Mira rolünde çoğunlukla sessiz kalıyordu; bu da kızın kişiliğine uyuyordu ve Rocco'yu herhangi bir duruma karşı uyar-mıyordu.

Alexander ve Cosima mükemmel dublörlerdi, Dante ve Mira-bella ise Dodge'dan defolup gitmişlerdi.

Arabadaki bomba patladığında Mira ve Rosetta, Tore ve Dan-te'den kendilerine bir hayat kurmaya yetecek kadar para ve yeni kimlikli iki pasaportla donatılmış olarak Fransa yolunu yarılamış olacaktı.

Dante'nin benimle havaalanında buluşması gerekiyordu.

Fakat bunun yerine, Tiren Denizi'nin ortasında Tore ile bir teknedeydim.

Tore tekneyi kıyı şeridine doğru çevirdiğinde yirmi ya da otuz dakikadır yoldaydık ve Sorrento'nun parlak turuncu çatıları, ufuk-ta beliren yeşil dağların üzerinde görüş alanına girdi.

Kalp atışlarım hızlandı.

Tekne yavaşlayıp motor sustuğunda yavaşça, "Neden burada-yız?" diye sordum.

Tore bana döndü, bronzlaşmış yüzünün etrafındaki saçları rüz-gârda dağılmıştı ve bana bir sırrı olduğunu söylercesine gülümsedi.

Bana söylemek için can attığı ama söylemediği bir sırrı vardı.

"Bildiğin gibi iki çocuğum var ve hayatlarının çoğunda ebevey-nlik görevlerimi yerine getiremedim. Cosima ilişkimiz hakkındaki gerçeği ancak son birkaç yılda öğrendi ve Caprice benden bunu Sebastian'a söylemememi istedi." Yüzü acıdan kasıldı, sonra eski yumuşak güzelliğine kavuştu. "Ama kendi isteğimle bir oğlum ola-cak kadar şanslıydım. Olduğum ve yaptığım her şeyi, kötüyü ve çirkini gören ama yine de benim tarafımı tutmayı seçen bir oğul. O benim ailem olmayı, oğlum ve müttefikim olmayı seçti. Chia-ra için yas tutmayı asla bırakmayacağım ama öldüğünde bana en büyük hazineyi bıraktı. Dante tanıdığım en iyi adam. Ondan her gün yeni bir şeyler öğrendiğimi itiraf etmek beni utandırmıyor. Onun kalbinin babası olmaktan gurur duyuyorum, o kadar gurur duyuyorum ki patlayabilirim."

Açık avucuyla göğsüne vurdu ve parmaklarını açtı. Bu dramatik İtalyan hareketi, göğsüm sözlerinin güzelliği ve acısıyla sızlar-ken bile beni gülümsetiyordu.

“*Anima gemella*’sını bulduğu için oldukça minnettarım.”

Ruh eşini.

Tore tekneyi daha da yavaşlatıp halatı yakalamak için rıhtımda bekleyen bir adama seslendiğinde kalınca yutkundum. Tam fırlatmadan önce elimi sıkmak için uzandı.

“Yalnızca güçlü, korkusuz bir kadın *figlio mia*’ya sahip olabilir ve senin kadar mükemmel birini hayal edemezdim.”

“Korkusuz olduğum söylenemez,” diye itiraf ettim kalın bir sesle, ipi metal bir uca bağlarken boş gözlerle onu izliyordum. “Mükemmel olmaktan çok uzağım.”

“Ah... ama bu bakanın gözünde,” diye tartışarak tekneyi kapattı ve elini uzatarak bana döndü. “O adam onun hazinesi olduğuna inanıyor, şimdi seni bekliyor.”

Elini tuttum, o kadar etkilenmişim ki başım dönüyordu. Ruhumun tektonik tabakaları onun sözlerinin etrafında değişiyor ve yeniden düzenleniyordu.

Çünkü ona ihtiyacım olmadığını söylediğim duyguları gün yüzüne çıkartıyorlardı.

Ve onu bulduğumda, bunu söyleyebileceğimden daha fazlasını istediğimi fark ettim.

Tore’u kalabalık iskeleye ve Sorrento sokaklarına kadar takip ederken soru sormadım. Bir amaç için yürüyorduk ve bu ödünç alınmış bir zamanda yaşadığımızın tek işaretiydi.

Rocco’nun bizi aradığından ve onun bölgesinin yakınında uzun süre kalırsak bizi yakalayacağından hiç şüphem yoktu.

Şehrin tepelerine çıkan dar, dik sokaklardan geçerken güneş gökyüzünde tepedeydi, ince bulutların arkasında solgun ve bulanıktı.

On dakika sonra Tore sokağın sonunda küçük bir meydanın karşısında durdu.

Karşımızda küçük beyaz bir şapel duruyordu.

Sadeydi, süssüzdü ama sade ahşap kapının üzerinde haç vardı.

Tore bizi girişe götürdü.

“Tore...” diye fısıldadım çünkü nefes almak zorlaşmaya başlamıştı.

Serin iç mekânın kapısını itip beni içeri çekerken hiçbir şey söylemedi. İçerisi eski kâğıt ve mür* kokuyordu. Bir İtalyan kilisesi için basit bir yapıydı; yaldızlı boya ya da dikkatle oluşturulmuş duvar resimleri yoktu. Parlak maun sıralar yoktu, sadece eski, yaralı ahşap sıralar ve gerekli yaylara oyulmuş sade beyaz duvarlar vardı. Çok güzeldi, bir bakıma saf ve zarifti.

Üstelik boştu.

Boş alana kaşlarımı çatarak baktım ama Tore beni çoktan yan odaya sürüklemeye başlamıştı.

“Giyin ve şapele geri dön,” diye emrettikten sonra iki elimi de ellerinin arasına alıp yanaklarımdan öptü. Yüzü o kadar sıcaktı ki aşkının sıcaklığının dalgalar halinde teninden yayıldığını hissedebiliyordum. “*Che la vostra vita insieme sia Come il buon vino.*”

Birlikte hayatınız kaliteli İtalyan şarabı gibi olsun.

Bu, ülkemizdeki düğünlerde babaların sıklıkla söylediği eski, sevimsiz bir kutsamaydı.

O uzaklaşıp kapıyı arkasından kapattığında gözlerimi kırptırdım.

Adak mumlarının yanındaki küçük ahşap masanın üzerinde bir kutu duruyordu.

Valentino yazısının üst kısmı altınla kabartılmıştı.

Kalbim durdu, sonra kaburgalarımda ağrıyan ani bir patlamayla yeniden atmaya başladı.

Titreyen parmaklarımla tırnaklarımı kapağın altına soktum ve kaldırdım.

İçinde kâğıtlar arasına dikkatlice katlanmış kar beyazı ipek ve düz bir kart üzerine yazılmış bir not vardı.

Bu gece bunu giy.

Sevgiler,

Capo'n

* Özellikle Yakın Doğu'da ilaç yapımında ve parfümeride yararlanılan, kokulu, yapışkan bir reçine türü. (e.n.)

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM ELENA

Elbette elbise üzerime tam oturdu.

Vintage Valentino'ydu, lüks ve sade ipek kesimi tam benim ölçülerime göre kesilmişti. Dolayısıyla düz etek belimi ve kalçalarımı sarıyor, korsaj minimal kıvrımlarımı kucaklıyordu. Kolları uzundu ama kumaşı kesilmişti, omuzlarımı ve göğsümün üst kısmını açığa çıkarıyordu. Zarif bir mükemmellikti ve bunu onaylamadan da biliyordum. Dante bunu benim için almıştı.

Yanan arabadan dolayı saçımda kül vardı ve ayakkabılarım yürüyüşlerden sonra aşınmıştı. Küçük rahip evinde ayna yoktu, bu yüzden makyajımı kontrol edemedim. Çantamda sadece katlanmış küçük bir fırça, küçük bir şişe *Chanel Number 5* parfümü ve bitmek üzere olan bir tüp kırmızı ruj vardı.

Küçük bir şapelde, bir zamanlar hatırlattığı anılar nedeniyle kınadığım şehirdeydim; arkadaşlarım, ailem ya da Altıncı Sayfa için o ânı yakalayacak sosyete fotoğrafları yoktu.

Dante ve ben sevgili olarak yalnızca bir aydır birlikteydik.

Bir ay süren araba kovalamacaları ve insan kaçırmalar.

Seks ve keşif.

Romantizm ve gerilim.

Bütün bir ömür gibi geçen bir ay.

Hiç bitmesini istemediğim bir ömür.

Yani umursamadım.

Edward Dante Salvatore ile evlenmemem için tek bir sebep bile yoktu.

Bana yeniden sevmeyi ve yaşamayı öğreten adamdı.

Beni kendime getiren adamdı.

Bu duyguyu nasıl tanımlayacağımı bile bilmeden onu seviyordum ve belki de bu yüzden böyleydik. Çünkü bunu durdurmayı düşünemedim olan olmuştu.

Onu sevmek, yıllardır yalnız ruhuma yığdığım, birinin gelip onu tutuşturmasını beklediğim yığınla çıraydı ve fitili ateşlemişti. Kalbimde başlamıştı ve damarlarımda kontrol edilemeyen bir ateş gibi yayılmış, çok uzun zamandır kendimden oluşturduğum buzları eritmişti. Şimdi içimde sonsuz ve söndürülemez bir öfke vardı.

Aramıza girmeye çalışan her şeyin yalnızca alevleri körüklediği ortaya çıkmıştı.

Bunun asla değişmeyeceğini iliklerime kadar biliyordum.

İki kötü insan birbirlerine âşık olunca ne olurdu?

Bizim gibi insanlar için sonsuza kadar mutluluk var mıydı?

Emin değildim ve alışılmadık bir şekilde umurumda değildi.

Kesin olarak bildiğim tek şey, Dante kendimi öyle canlı hissettiriyordu ki alev alev yanıyordum ve hayatımın geri kalan her kaotik, güzel gününü onun yanında yanarak geçirmek istiyordum.

Ellerimi serin ipeğin üzerinde gezdirdim, bayat havayı canlandırıcı bir nefesle içime çektim ve kapıyı açtım.

Kız kardeşim elinde bir buket saf kırmızı gülle dışarıda duruyordu.

Gözlerimi kırptırdım.

Cosima, Mirabella Ianni'nin yanık gelinliği ve duvağı yerine gelincik desenli sade bir elbise giymişti ama yüzünde hâlâ burukluk ve kolunda ince bir kesik vardı. Bana zarar görmediğini söylemesine rağmen onu görünce içim rahatlamıştı.

Bakışlarını hafif ipek duvağın ucundan başımın tepesine kadar üzerimde gezdirdi; yüzüne o kadar güzel bir gülümseme yayıldı ki nefesimi kesti.

Çiçekleri bana uzatırken, "Mükemmel olmuşsun," dedi yavaşça. "Bunlar damattan."

Damat.

Ürperdim.

“Bu çok gerçeküstü,” dedim ona dürüstçe. “Sanki rüyadaymı-
şım gibi hissediyorum.”

“İyi. Bunlardan bazılarının sizin için gerçekleşmesinin zamanı
gelmişti.”

“Ağlamayacağım,” diyerek boğazım düğümlenmiş olmasına ve
yaklaşan gözyaşları yüzünden burnum kaşınmasına rağmen onu sert
bir şekilde uyardım. “Son zamanlarda bunu çok fazla yapıyorum.”

Güldü ve ince eliyle yanağımı avuçlamak için öne doğru uzan-
dı. “Ağlamak, vücudun kelimelerle anlatılamayacak kadar büyük
olan duyguları ifade etme yoludur. Bu seni zayıf yapmaz, Lena.
Yeniden *hissettiğini* duyduğuma sevindim.”

“Öyle olmadığını biliyorum. Hayatımda ilk kez kendimi ye-
nilmez hissediyorum ve etrafımızdaki düşmanlar aktif olarak bizi
devirmeye çalışıyor.”

“Dante’nin düşmanları,” diye düzeltti gözlerinde tuhaf bir pa-
nıltıyla.

Omuz silktim. “Yani onlar benim de düşmanlarım.”

Tekrar sırtıttı ve sert bir dalga gibi ileri atılarak beni sıkıca ku-
cakladı. “*Ti amo. Sono orgogliosa di essere tua sorella.*”

Seni seviyorum. Senin kız kardeşin olmaktan gurur duyuyorum.

Yanan kalbim çatırdıyor ve parlıyordu.

“*Anch’io,*” dedim ona sımsıkı sarılırken.

Ben de.

“Umarım seni, Alexander’dan başka hiçbir erkeğin başka bir
kadını sevdiğini görmediğim kadar çok sevdiğini biliyorsundur,”
dedi. Belli ki bir zamanlar onu sevdiğini iddia ettiği için hisset-
tiğim güvensizliği yatıştırmaya çalışıyordu. “Davenport erkekleri
yalnızca bir kez severler ve bunu sonsuza kadar yaparlar.”

“Biliyorum.” Pürüzsüz yanağını öptüm ve emin olduğumu gö-
rebilmesi için geri çekildim. “Hiç şüphem yok.”

Biriken gözyaşını toplamak için parmağını gözünün köşesine
bastırdı, sonra gözyaşlarını silerken hafifçe güldü. “Tamam, bu ka-
dar yeter. Seni bekliyor.”

Omuzlarımda hafif bir ürperti, dilimde tatlı bir beklenti vardı.

Cosima bana kolunu uzattı ve onun bana koridordan Dante'ye kadar eşlik edeceğini fark ettim. Benim için bu kadar çok fedakârlıkta bulunup destek olmuşken bunu yapması çok uygundu. Bir an için annemin de orada olmasını diledim ama sonra onun *capo*'nun düşüncesizliğini herkesten daha iyi anlayacağına karar verdim.

Küçük odadan çıktık ve koridorda yürümek için sola dönmekten önce kemerli geçitlerden ana odaya geçtik.

İşte oradaydı.

Benim *capo*'m.

Muhteşem siyah takım elbisesi ve kravatıyla göz kamaştırıyor, bronz teninin canlılığını ortaya çıkarıyordu.

Ama gerçekten fark ettiğim tek şey, ben içeri girerken yüzündeki ifadeydi.

Hayret ve merak.

Sanki yıldırım çarpmış gibiydi, ona doğru ilerlerken bakışları üzerimde alevleniyordu, sanki bana dokunmadan bir saniye daha dayanamayacakmış gibi parmakları yanlarında seğiriyordu. Gerçek olduğumdan ve gökten indirilen bir serap olmadığımdan emin olamıyor gibiydi.

Ruhumun çatladığını, yanaklarımı acıtan gülümsemenin arasından ışığın yayıldığını hissettim.

Sanki güneşe bakıyormuş gibi gözlerini kırptırdı.

Sunağa ulaştığımızda, sonunda küçük ama kahverengi kıyafetli rahibin Dante'nin arkasında ve onun yanında Alexander ile Torre'un durduğunu fark ettim. İkisi de bana gülümsedi. Alexander'ın yüzü bile mutluluktan yumuşamıştı.

Sabırsızlanan Dante, elimi tutup beni Cosima'dan çekmek için öne çıktı.

Cosima güldü. "Sanırım onu teslim almak için benim onayına ihtiyacın yok."

"Onun dışında kimsenin onayına ihtiyacım yok," dedi rahatlıkla, onunla konuşurken bile gözleri benimkilere sabitlenmişti.

Aramızdaki manyetik güce teslim olarak yaklaştım. Söylemek

istediğim bir şey vardı ama o gece karası gözlerdeki sevginin ve merakın derinliği beni büyülemişti.

“*Dimmi si,*” diye mırıldanırken alnını benimkine bastırıp kalçalarımı büyük ellerinin arasına aldı. “*Evet de.*”

Kalbim göğsümde çok hızlı ve çok yavaş atıyordu; göğüs kafesinde ağır, acı veren hareketlilik oluştu. Bunu bir süredir planladığını fark ettim. Fakat ilk kez benden ona güvenmemi, ona evet dememi istiyordu.

“*Si. Evet. Sempre.*”

Sonsuza dek evet.

Sevinci yüzünden okunuyordu. Kırmızı dudakları keskin dişleri parıldayana kadar genişledi ve gözleri parıldayan yıldızlarla dolu berrak bir gece gökyüzü gibi ışıldadı.

“*Farei qualsiasi cosa per te,*” dedi bana o güzel İngiliz, İtalyan aksanıyla. Elleri yüzümü buldu ve sıkıca kavradı, ışığı yakalamak için bir elmas gibi yukarı kaldırdı. “Senin için her şeyi yaparım, Elena. Başka erkekler bunu daha önce başka kadınlara da söylemişti ama aslında ne anlama geldiğini bilmiyorlardı. Senin için öldüreceğim ve öleceğim ama aynı zamanda senin için alışveriş yapacağım çünkü aldığım kıyafetleri giymeni seviyorum. Senin için yemek yapacağım çünkü senin hoşgörünün neşesini yeniden keşfetmeni izlemeyi seviyorum. Kalbin acıdığında ve yalnız olduğunda, geçmişle yankılandığında seninle sevişeceğim ve benden bir saniye daha uzak kalmaya dayanamadığın zaman seni becereceğim. Ben New York *Camora*’nın *capo dei capi*’siyim ama artık sahip olduğum en önemli unvan bu değil. Aslında bana vermek üzere olduğun hediyeyle kıyaslandığında bunun hiçbir anlamı yok. Kocan olmak; bir ömür boyu seni şiddetle sevmek, seni anlamsızca becermek ve zekânla, güzelliğinle, azminle beni kendine hayran bırakmanı izlemek en büyük hediye.”

Nefesi dudaklarımın üzerinde dolaşarak benimkileri önce sert, sonra yumuşak bir öpücük için takip etti. Titrek bir alev gibi dalgalanarak birbirimize sarıldık. Parlak ve karanlık, şefkatli ve acımasız, sanki bana olan sevgisinin iki yanını, birliğimizin bütünlüğünü göstermek istermiş gibiydi.

Ayrıldığıımızda sessizce şöyle dedi: “*Resta con me per sempre. Donna*’m ve karım ol. Sonsuza dek, aşkım.”

Sonsuza kadar benimle kal.

“Evet,” diye hırladım kalbim avucumda atarken. Bu adama, bu âna duyduğum sevgi ve karşı konulmaz minnettarlıkla boğulacak gibiydim. Boynunu kavramak için uzandım, başparmağım onun benimkine sık sık yaptığı gibi nabzını buldu. “Senden önce boş ve soğuktum, en derin zindanda kilitli bir odadaydım. Artık yeniden nefes alabiliyorum, yeniden hissedebiliyorum, yeniden yanabiliyorum. Bana sevmeye değer olduğumu kanıtladın ve hayatımın geri kalanını senin tanıdığım en iyi adam olduğunu sana kanıtlayarak geçirmek istiyorum. Sen bana sonsuz kalbinle güvenerek doğru kararı verdin.”

“*Ti amo*,” dediğinde bu sözler çok yüksek ve güçlüydü, kutsal bir yerde ateşlenen iki kurşun gibiydi.

Arkamızdaki rahip irkildi ama ben yalnızca gülümsedim çünkü bu sözlerin gücünün benim de sıcak kalbimde zonkladığını hissediyordum.

“*Ti amo*,” dedim aynı ses tonuyla.

Alınlarımızı birbirine bastırarak güldük, müzik mükemmel bir uyum içinde ikimizin de içinden geçiyordu. Âna direnemeyen Dante eğildi ve beni öptü. Ona dudaklarımı bir kurban gibi sundum, ihtiyacı olan her şeyi benden almasına izin verdim.

“Bütün gün sevişmek için vaktimiz yok,” diye belirtti Alexander kuru bir tavırla. “Eğer uçağa yetişmek istiyorsan, rahibin nikâhınızı kıyması gerekiyor.”

Dante beni öpmeye devam etti, sert vücuduna yaslanmam için iyice yakınına çekti. Sert aleti karnıma baskı yapıyordu.

“Dante.” Bir dakika sonra Tore uyardı.

Beni tekrar öpmeye çalıştığında iki elimi göğsüne koyup onu geri iterek uzaklaştım ve ardından kahkaha attım. “Haydi evlenelim, Dante. Kocam olmanı istiyorum.”

Gözleri karanlık gökyüzünde şimşek gibi parladı. “Şimdi, bu senin ağzından çıkan herhangi bir lanet ya da ricadan daha iyi geliyor kulağa. Tekrar söyle.”

“Kocam,” diye sataştım. “Kocam. Kocam.”

Boğazından bir hırıltı yükseldi, elleri yüzümü sıkıyordu. Ardından birini boynumu avuçlamak için aşağı kaydırıldı.

Dante, “*Andiamo*, peder,” derken bakışlarını benden ayırmadan rahibe emretti. “Bu kadını karım yapmak istiyorum.”

Küçük rahip öne çıktı, İncil’ini açtı ve yirmi dakikalık özlü İtalyanca yeminlerden sonra, soğuk kalpli, yalnız Avukat Elena Lombardi’den Elena Salvatore’ye, *Donna*’ya ve Don Edward Dante Salvatore’un karısına geçtim.

Bu bir vaftiz, yeniden doğuş gibiydi ve Dante *fede*’yi yani nikâh yüzüğünü parmağıma taktığında, hayatımdaki her kötü şeyin bu muazzam mutluluğun bedeli olarak gerçekleştiğini kemiklerime kadar hissettim. Artık acı çekmiyordum, yara bile almamıştım.

On altı yaşından beri ilk kez bütündüm.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM DANTE

Bu bir kumardı.

Bir risk.

Sahte düğünün perde arkasında gerçek düğün düzenlemek.

Ülkeden kaçmamız gerekirken Elena'yla evlenmek.

Sonsuza dek tehlikeli olan hayatımı, geri kalan günlerinde yalnızca mutluluğu hak eden bir kadının hayatıyla birleştireyordum. Ona mükemmellik, çekişme ve kargaşanın olmadığı sonsuza kadar mutlu bir hayat sunamazdım. Ama ona ruhunun karanlık tarafının gizli zevklerini sunabilirdim: kaos ve merak, şiddet ve tutku, aksiyon ve sonsuz macera. Birbirimize düşüp iki ruhun tek vücut haline gelinceye kadar varlığından bile haberdar olmadığımız türden bir sevgiyi ona gösterebilirdim.

Bencilce ve pervasızcaydı ama o inanılmaz kadını karım yaptığım için pişman olmayacaktım ve onun da asla pişman olmayacağından emin olmak için her gün çalışmaya hazırdım.

Kısa tören biter bitmez rıhtıma dönmek üzere kiliseden ayrıldık. Ben Tore'la konuşurken Frankie başka bir tekneyle bekliyordu, Elena'yı öpüyor ve onu tebrik ediyordu.

“Her şey yolunda mı?”

Onayladı. “Parti tüm hızıyla devam ediyor. Leonardo orada. Rocco'nun seni aramak için adamlarını gönderdiğini söylemek için mesaj attı.”

“Bırakın bizi bulsunlar.” Elena'yla evlenmek içimdeki canavarı

harekete geçirmişti. Zincirleri çaktı ama onu zincirledim, göğsümün içinde öyle sert bir şekilde hırladı ki titredim. Her zaman Cosima'yı köle olarak sattığı için Rocco Abruzzi'yi öldürmek istemişim ama şimdi Elena'yı tehdit etmeye cüret ettiği için onu parçalara ayırmak istiyordum. "Burada evi temizlemek için bir gecemiz var, ardından gidiyoruz. Damiano görevi devralmaya hazır mı?"

"Olabilirdiğinize hazır." Cosima ve Alexander vedalaşırken gülen Elena'ya baktı. "Karına, yeni kocası olmadan balayına çıkıp uzun süre orada kalacağını söyledin mi?"

"Lanet balayını umursamaz." Gülümsemem vahşiceydi. "Eğer bir şey olursa, Rocco Abruzzi'yi bizzat kendisi gömmek isteyebilir."

"Ah, genç âşık," diye şaka yapan Tore, beni arkamdan tokatlayarak kucakladı. "Güvende ol, *figlio*."

"Sen de," diye emir verdim.

Eşimi kız kardeşinden ve erkek kardeşimden almak için ondan uzaklaştım. Bir yapboz parçası gibi yanıma kaydı, gülümsemesi denize düşen İtalyan güneşinden daha parlaktı.

Cosima ve Alexander'a, "Teşekkür ederim," diyerek kardeşime elimi uzattım. Onu kendi eline aldı, tutuşu güçlü ve kendinden emindi. "Bugün aldığınız risk pek çok hayat kurtardı."

"Bu durumda seninkinden başka kimsenin hayatı umurumda değil. Yine de onu kurtardığım için mutluyum," dedi Alexander açık sözlü, soğuk tavrıyla. "Ben onu kurtaramazken sen Cosima'yı kurtardın. Bunun için sana borçlu olmaktan asla vazgeçmeyeceğim."

"Ben de yatırım yaptıysam bu bir borç değildir," diye savundum.

Altın kaşları kalktı. "O zaman bunu da aynı şekilde düşün. Senden nefret ettiğimi düşündüğümde bile seni sevmekten asla vazgeçmedim. Seni sevecek en iyi kadını bulduğunu gördüğüme sevindim."

Cosima alaycı bir şekilde Elena'ya, "Vay canına," diye fısıldadı. "Bu şimdiye kadar birbirlerine karşı hissettikleri en güzel şey."

Elena'yla aynı anda güldük.

Cosi, "Yakında görüşürüz," diye söz verdi ve ikimize sarılmak için öne çıktı.

Baharat, tatlı sonbahar yaprakları ve Hint yaz geceleri kokuyor-

du. Onu sıkıca tuttum ve ona olan sevgimin sakin ve pürüzsüz bir şekilde içimde dolaştığını hissettim.

Ona âşık olduğumu sandığım zamanları düşünmek beni eğlendiriyordu. Elena'ya olan hislerim, kız kardeşine duyduğum şefkati kolayca gölgede bırakmıştı.

Aşkımız şiddetliydi.

Ruhumu yoğun bir özlem ve öfkeli tutku kasırgasına sürüklemesinde yumuşak ya da incelikli hiçbir şey yoktu. Tutkulu ve takıntılıydım. O kadar âşıktım ki kalbimin sahibi olan kadına her baktığımda bu duygular yüzüme çarpılıyormuş gibi hissediyordum.

Belki bu beni mazoşist yapıyordu ama buna bayılıyordum.

Vedalaşmamızı bitirdik, Elena'nın Napoli'ye dönerken kaptanlığını yapacağım siyah sürat teknesine binmesine yardım ettim.

"Tekne kullanmayı biliyor musun?" diye sordu ben tekneyi çalıştırırken, ardından halatları Tore'dan alıp iskeleden atladım. "Yapamadığın bir şey var mı?"

Göz kırptım. "Yok."

"Alçakgönüllü olamıyorsun," dedi gülümserken.

Motoru çalıştırdım ve dalgalar bizi aşip memleketine doğru götürürken onun koltukta arkasına yaslanmasını, saçlarının rüzgârda uçuşmasını izledim. Her zamanki gibi durgun ve zarifti ama üstünde memnuniyet duygusunun verdiği bir ağırlık vardı. Limanın etrafını saran başıboş balıkçı teknelerinin arasından tekneyi kolayca yönlendirmemi izlerken beni izleyen sıcak gri gözlerinin üzerinde gözkapakları kısıktı.

"*Sei bellissima.*"

Çok güzel görünüyorsun.

"Sen de benim gibi görünüyorsun," dedi yavaş ve şeytani bir gülümsemeyle. "Evliliğimizi resmileştirmek için zamanımız olduğunu sanmıyorum?"

"Henüz değil. Daha sonra dişlerin ağrıyana kadar seni sikeceğim. Şimdi uçağa binmiyoruz. Rocco Abruzzi'nin Napoli üzerindeki saltanatına son vereceğiz."

Bana doğru bakarak gözlerini kırptırdı, yüzünde küçük bir şok ifadesi vardı.

Bir an bu kadarının çok fazla olduğunu düşündüm. Eğer buz kraliçesi avukatım geri dönseydi, onun iyi olma arzusu planımı desteklemesine engel olacaktı.

Ben daha sözümü tamamlayamadan bir tazı karşısındaki tilki gibi gülümsedi. Zeki, kurnaz ve kötü niyetliydi. “Yardım edebilir miyim?”

Rüzgâr kahkahamı etrafımızda uçurdu. “*Si, Donna*, istersen yardım edebilirsin.”

Ben de ona planımızı anlattım.

Bazıları Rocco’nun kendi topluluğundan seçilmiş, ona duydukları korkudan ve öfkesinden bıkmış adamlarımız, ayrıca Damiano’nun sadık mürettebatı vardı. Leonardo Esposito ve kendi araştırmalarımız sayesinde, Rocco’nun sadık *capo*’larından bazılarının pazar gecesi nerede takılmayı sevdiğini öğrenmiştik ve adamlarımız onları orada bekliyordu.

Pietro Cavalli, Ravello’da uzun süredir birlikte olduğu metresini ziyaret etmişti.

Paulie Gotti, rengini tamamlamak için yerel bir solaryum salonunu ziyaret etmişti.

Tony Martinelli, akşam yemeğinden sonra karısından ve yedi çocuğundan uzaklaşmak için arka verandasında bir sigara içmişti.

Geri kalanı Mirabella’yla olan sahte düğünüm için resepsiyonda olacaktı.

Rocco’nun yanlış yönlendirildiğimiz gerçeğini misafirlere açıklamayacağını biliyorduk çünkü insanların aldatıldığını bilmesini istemezdi. Bunu nasıl başaracağından emin değildim ama Leonardo mesaj atarak herkese bombanın etkisiyle sarsıldığımızı ve aşk tazelediğimizi bildirmişti.

İtalyanlar bir şeye inanıyorsa o da tutkuydu.

Kimse gözünü kırpmayacaktı.

“Rocco’nun peşinden kendin mi gideceksin?” diye soran Elena, dümende bana katılmak üzere ayağa kalkmıştı.

Dengesini kaybettiğinde onu tuttum ve vücudumla dümenin arasına geçmesini sağladım, onu sabitlemek için kollarımla destekledim. Burnum o tatlı kokudan bir nefes almak için saçlarına daldı.

“Evet, benim ellerimle yok edilmeyi hak ediyor.”

Bundan sonra uzun süre sessiz kaldı. Onu sorguya çekme, bu kadar çok erkeğin öldürülmesini planlayan bir canavar olduğumu düşünüp düşünmediğini sorma dürtüsüne karşı savaştım.

Sonunda yüzünü kalbimin üzerindeki takım elbisemin ceketine çevirdi ve oraya bir öpücük kondurdu. “Memnun oldum.”

“Sen?”

İç çekişi rüzgârda kayboldu ama omuzlarının da rüzgârla birlikte hareket ettiğini hissettim. “Evet. Mafya İtalya’yı yozlaştırdı. Yargıçları ve polisi satın alabilecekken yaptığı herhangi bir şeyden dolayı hapse girmesini nasıl bekleyebiliriz? Amerika’nın farklı olduğunu sanıyordum ama sonra Dennis’in yozlaşmış olduğu ortaya çıktı. Buranın çok daha kötü olduğunu biliyorum. Rocco gibi biri için ölüm tek seçenektir. Sırf senin gücünü alt etmek ve başka bir kadına olan sevgisi, gücünü tehdit ettiği için mi bugün arabaya bomba koyarak seni ve tamamen masum bir kızı öldürmeye çalıştı? Kız kardeşimi Alexander’a sattı. Onun ölmesini istemek yanlış olabilir ama sevdiklerime karşı yaptığı eylemler kadar yanlış değil.”

“Seni Aziz Gennaro partisinde o kırmızı elbiseyle ilk gördüğümde, kâfir bir seks ve savaş tanrıçasına benzediğini düşünmüştüm,” dedim. Güldü, ses bir elektrik akımı gibi içinden geçip bana doğru geliyordu. “Senin hâlâ böyle olduğunu düşünüyorum.”

Ellerini direksiyondaki ellerimin üzerine koyarak, “O zamanlar buz kraliçesi olduğumu düşündüğünü sanıyordum,” diye itiraf etti.

Sade altın alyansı ışığı yakaladı ve bana göz kırptı.

“Hayır, yalnızca gelecekteki *Donna*.”

Sözlerim garip bir sesle noktalandı.

Puff gibi bir ses duyuldu, havada bir kırbaç şakladı.

Elena dondu.

“*Scendi!*” Rüzgârı ve yaklaşan motorun homurtusunu bastırarak bağırdım.

Elena ânında ayaklarımın dibine çöktü.

Bir an sonra, vücudumun yanından denize doğru zıplayan bir kurşun daha duyuldu.

Cazzo.

Omzumun üzerinden baktığımda, küçük bir sürat teknesindeki üç takım elbiseli adamın bize doğru geldiğini gördüm. İçlerinden biri Rocco’nun en iyi infazcısı, kısa boylu ama çok acımasız olduğu için Koca Tom adını verdikleri bir adamdı.

“Bizi buldular mı?” diye soran Elena, gözlerinde ürkütücü bir sakinlikle bana bakıyordu.

* (İt.) Eğil. (e.n.)

Elimi gaza koymadan önce güven verircesine başını okşamak için uzandım. “Bizi buldular. Bana tutun.”

Kolları bacaklarımın arasından geçti.

Motoru çalıştırdım.

Tekne tehlikeli bir açıyla yana yattı, sadece kış kısmı suyun derinliklerindeydi ve biz onların üzerinden süzülürken pruva dalgaları temizliyordu. Bu, piyasadaki en güçlülerden biri olan *Wally* sürat teknesiydi. On iki yaşından beri tekneyle geziyordum ama tekne kovalamacaları araba kovalamacalarına benzemiyordu. Suyun kendi engelleri vardı; yüzeye çok yakın gizlenmiş kayalar, başboş dalgalar ve hızlı hareket eden bir tekneyi bir böcek kadar kolay bir şekilde parlak sırtına çevirebilecek diğer teknelerden gelen dalgalar.

Çok dik bir şekilde yön değiştirdim, iskele tarafının kenarından su fışkırdı ve Elena ile beni tuzlu suya batırdı.

Elena’ya, “Belimde ve ayak bileğimde bir silah var,” diye bağırdım.

Gözlerimi kısarak tekneye bakarken rüzgârdan yanıyor ve acıyorlardı.

Artık iyice yaklaşmaya başlamışlardı.

“Siktir,” diye küfrettim, adamlardan biri silahını kaldırıp bir el daha ateş ederken eğildim.

Bir kurşun metal korkuluğa çarptığında bir çınlama sesi duyuldu.

“Hem ateş edip hem de tekneyi kullanamazsın!” diye bağırان Elena, elinde silahlarımdan biriyle çömelmeye pozisyonuna geçmişti. “Ben de onlara ateş edeceğim.”

“Kesinlikle olmaz!” diye emrettim. “Orada, güvende olduğun yerde kal.”

Beni görmezden geldi, elleri ve dizleri üzerinde bacaklarımın arasından kayarak kayığın arkasına doğru sürünerek çıktı. Koltuk ve arka korkuluk, yerde kalması durumunda görüşünü engelliyordu ama ateş etmek için güvenlik hattının üzerinden bakması gerekiyordu.

“Elena!” Kükredim, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki dışarı çıkacağını sandım. “Buraya geri dön!”

Sözümü dinlemedi.

Sadece arkamdan bir silah sesi geldi ve saniyeler sonra da karşılık veren bir yaylım ateşi açıldı.

“Tutun!” diye Elena’ya seslendim.

Motoru tam gaz ileri sürdüm, tekne ayaklarımın altında uyanan bir ejderha gibi gürleyerek yeniden yön değiştirdi; önümüzde suyun altında köpüren bir kaya oluşumunun kenarından geçtim. Onların bu kayayı görmemelerini ve gövdeyi taşın üzerine sürtmelerini umuyordum.

Birkaç dakika sonra İtalyanca hafif bir çığlık duyuldu ve bunun sonucunda da su sıçratıldı.

Elena, “Adamlarından birini kaybettiler!” diye bağırdı. “Ve biraz geri çekiliyorlar.”

Bir elimi sabit tutmak için dümenin tam ortasına yerleştirdim ve belimdeki silahı çekip onlara birkaç el ateş edebilmek için bedenimi büktüm. Ama menzilin çok dışındalardı, Napoli limanına varmadan onları kaybedebildiğimiz sürece bu iyi bir şeydi.

Silah sesleri yetkilileri uyarmaktı ki ikimiz de bunu istemiyorduk ama onlar bizi kurnazca daha sessiz bir yere hapsetmek için yanaşınca kadar bekleyeceklerdi.

Rocco’nun onlara bizi doğrudan öldürme emrini verdiğinden hiç şüphem yoktu.

Sahilin beyaz kayaları ve yemyeşil çalılıkları sağımızda çok uzaklarda görünüyordu. Kayalıkların yakınında duran yüzeyin altındaki tehlikelerden kaçınmak için uzak durmuştum ama artık onlardan kaçmanın tek yolunun yaklaşmak olduğunu düşünüyordum. Teknelerinin daha derin bir gövdesi vardı, artık kayalar nedeniyle muhtemelen hasar görmüştü.

Tekneyi kıyıya doğru çevirdim, o kadar yaklaştım ki Elena bana rüzgârda kaybolan bir şeyler söyledi. Derinlik ölçer ekranı bana altımızda ne olduğunu gösterdi ama o bunu bilmiyordu.

“Daha uzakta duruyorlar!”

Bene.

Bizim kadar sığ alana yaklaşamayacaklardı. Ben de bunu avantaj olarak kullanacaktım.

Öyle hızlı ilerledik ki uçurumlar görüş alanımda sadece beyaz bir lekeydi. Hızla yirmi, sonra kırk, sonra altmış metre arkamıza düşen düşmanlarımızın görüş alanına girip çıkan kayaların düzensiz çizgisini takip ettim.

Chiara yaz aylarında Tore ile birlikte tekneye binmeyi severdi; biz de Napoli ve Capri yakınlarında kayalara oyulmuş mağaraları

keşfederek sık sık uzun günler geçirirdik. Bulunduğumuz yere yakın bir yer bulmak için solmuş anıların arasında dolaştım ve bir mağaranın karanlık girişi önümüzdeki kayaların arasından dışarı baktığında deliler gibi neşeyle güldüm.

“Dur, *lottatrice mia*,” diye bağırdım, düşman teknesiyle aramızda mümkün olduğunca fazla mesafe bırakmak için motoru daha da hızlandırdım.

Mağaranın hemen önündeki uçurumun kenarında bir viraj vardı. Arkamızdaki köşeyi dönmeden önce belki altı ila on saniyelik görünmezliğimiz olurdu.

Kaya çatlağına kaymak için yeterli bir zamandı.

“Dante,” diye seslendi Elena, biz kayaya doğru yöneldiğimizde sonunda paniği de ses tonuna yansımıştı.

Mağara bu açıdan görülebiliyordu. Bu yalnızca bir gölgeydi, iki şişkin taşın arasına sıkışmış bir sır.

“Dante!”

Cevap vermedim çünkü bu çok sıkı bir manevraydı. Bir an koya doğru hızla ilerliyorduk, sonra motoru tamamen kestim, dümeni doğrudan ince boşluğa girecek kadar çevirdim.

Elena çığlık attı.

İki saniye sonra dağların arasındaydık, her iki taraftaki kayaları yalnızca birkaç santimetre aşmıştık.

Aniden sessizliğe büründü, dış dünya beyaz taş duvarlar ve derin, safir sularla boğulmuştu.

Alçak bir sarkıtın altına daldığımda Elena arkamdan, “*Dio mio*,” diye nefes aldı.

Döndüğümde, silahını bir elinde gevşek bir şekilde tutarak arka koltuk sırasında oturuyordu ve mağara nihayet geniş, alçak bir mağaraya açılırken tavana bakmak için başını kaldırdı.

“Burada mağara olduğunu nasıl bildin?” diye hayretle sordu.

Çapayı bırakmak için pruvaya doğru ilerledim, ağır metal derinlere düşerek kayalık zemine takılıp tutunurken zincirler ellerimin arasında takırdıyordu.

“Kıyı boyunca mağaralar var,” diye açıklarken tekrar arka tarafa dönüp ona baktım. “Çocukken Chiara ve Tore ile birlikte onları keşfederdik.”

Gözleri iri iri açılmış, gözbebekleri adrenaline büyümüştü. Daha önce tam emin olamasam da kadının tehlikeden tahrik olduğu artık açıktı.

Uzun bir süre birbirimize baktık, aramızdaki gerilim alev alev yanan bir çıra gibi çatırdıyor ve patlıyordu.

Aynı anda hareket ettik.

Ben eğilirken ayağa kalktı ve onu kollarıma alıp göğsüme doğru çektim. Gelinliği denizden ıslanmış ve vücuduna yapışmıştı; göğüs uçları soğuk ipeğin altında çakıldaşları kadar sertti. Dudakları da soğuktu ama dili benimkine karşı sıcaktı, ben onu acımasızca yağmaladığımda ağzı ipek gibiydi. Boğazımı ısırarak ve beni bunaltmakla tehdit eden öfkeyi dindirmek için onun tadına ihtiyacım vardı. Onu hissetmek, öfkemin üzerinde tuhaf bir simya etkisi yarattı ve onu, bildiğim tek şeyin o olduğunu anlayana kadar beni yerle bir eden bir arzuya dönüştürdü.

Elleri gömleğimi pantolonumdan çıkarırken tırnakları karın kaslarımın üzerinden geçti. Sert uzunluğumu avucunun içine çekip kasıklarımdan aşağı inerken hırladım. Ancak belimle karnım arasındaki noktaya kadar eğilebildiği için aletimi kavramakla yetindi ve zonklayan kalp atışlarımla aynı anda tutuşunu sıkılaştırdı.

Bu beni çılgına çevirdi.

Dudaklarını yaladım, öpücüklerimle şişip morarana kadar onları emip ısırdım. Dudaklarını işaretlemeyi bitirdiğimde boynuna, oradan da o sade ama seksi elbiseyle açıkta kalan göğsüne doğru ilerledim. Düz kesimli yakanın kumaşına ulaştığımda onu kollarından aşağı doğru çekiştirdim ve onları yanlarından yakalayarak sıkı göğüslerini inceleme altına aldım.

Onu gelinliğin içine hapsetmeme izin vermişti; ben dişlerim ve dilimle meme uçlarını okşarken o gözlerini açık tutup bana bakmak için kirpiklerini yukarı aşağı oynatıyordu.

Onu nasıl becereceğimi, bana nasıl tepki verdiğini anlatmayı sevmeme rağmen konuşmadık. Mağara karanlıktı, derinliksiz mavi sulara yüzen ve tüm mağarayı neon bir ışıltıya dönüştüren ürkütücü bir ışıkla aydınlatılıyordu. Sessizliğe, yalnızca sert nefeslerimiz ve suyun sallanan tekneye karşı hafif kucaklaşması eşlik ediyordu. Birbirimizin bedenlerini sessiz, acil bir şekilde fethetmeye elverişli bir yerdi.

Göğüsleri benim bakışlarımla ısınıyordu, dişlerim ve saat beş

yönündeki gölgemin hışırtısı sayesinde teni mavi ışıpta bile kırmızıydı. Her iki şişliği de ellerimde dolgunlaştırdım ve ikisi arasında geçiş yaparak her birine şatafatlı bir ziyafet gibi davrandım.

“*Dio mio, Dante,*” diye sonunda yavaşça nefes aldı. “Sadece böyle bile boşalabilirim.”

“*Bene,*” diye hırladım titreyen tenine doğru. “Bir erkek kadınıni bedeniyle böyle sever, Lena. Kollarının arasında tamamen çözülene kadar zaman harcar.”

Sonunda elbisesinin eteğini bulmak için eğildiğimde ve ucunu göğüslerinin altında toplanan kumaşın içine sokmak için yukarı, yukarı ve daha yukarı sürüklediğimde ürperdi.

Elim doğrudan amına gitti ve avucumdaki ıslak, şişmiş kısmı avuçladı. Başparmağımı klitorisinin üzerine bastırıp yuvarladım, iç çamaşırının ıslak kumaşı sıcak bir sürtünme sağlıyordu. Saten kumaşın arasından ve parmaklarımın üzerinden sızdı, uylukları titriyordu. Diğer elim boğazına gitti, başparmağımla nabzının benim için nasıl attığını hissetmek için nabzını kontrol ettim.

“*Moglie mia,*” diye morarmış dudaklarına doğru fısıldadım. “Karım.”

“Evet,” diye tısladı, ben parmaklarımı külotun elastik kısmına geçirip iki tanesini içine daldırırken titredi. “Lütfen, Dante, benimle dalga geçme. Beni doldurmana ihtiyacım var. Kocamın beni dişlerim ağrıyana kadar sikmesine ihtiyacım var.”

Zincirler kırıldığında ve hayvani yanım ortaya çıktığında ürpererek inledim. Hiç düşünmeden kemerimi ve pantolonumu yırtıp ağrıyan aletimi ortaya çıkardım. Elena uzanmaya çalıştı ama ben elini tokatlayıp onu kollarıma aldım. Sıraya oturmak için harekete geçtim ve üstüme oturmasını sağladım, aletimin başını sırlıslıkla girişine sıkıştırmak için durdum.

“Üzerime otur,” diyerek şişmiş kırmızı göğüs uçlarını almak için geriye yaslandım. “Kocanın kucağına otur ve ona, aletini ne kadar sevdiğini göster. O dar, açgözlü amcığı doldurayım.”

Sözlerim karşısında nefesi kesildi, sonra dudağını dişlerinin arasına aldı, kolları hâlâ iki yanında sıkışıp kaldığı için dengesiz duruyordu. Tamamen üzerime oturana kadar yavaşça, dayanılmaz bir şekilde amını aletimden santim santim aşağı indirdi. Aletim onun sıkı kıvrımlarının içine sertçe girdi, toplarım zaten sıkı bir şekilde çekilmişti.

Kalçalarını sabitleyip onu sikmek, amının duvarlarını morartmak ve günlerce benim yüzümden acı çekmelerini istedim çünkü İtalyan kötü adamlarımızı yenmiş olmamıza rağmen New York'un hâlâ ufukta beklediğini biliyordum.

Ve New York ayrı kalacağımız anlamına geliyordu.

Benim hevesimi hissetmiş gibiydi, belli ki kendisi de oldukça hevesliydi. Kalçaları acımasızca hareketlendi, üzerime doğru yükselip alçalırken kalçaları titriyordu, teknemiz mağaranın dışındaki dalgaların arasından geçerken hızlı ve sertti. Sevişmemizin ıslak sesi küçük alanda yankılanıyordu; ikimizin de arzuyla küfretmesine neden olacak kadar yüksek ve pisti.

Bir meme ucunu ağzıma almak için öne doğru eğildim; onu dilim ve dişlerimle acımasızca ısırdım. İnledi ve titredi, sonra aniden her tarafıma patladı, ardından zevk suyu aletimden aşağı damladı ve taşaklarımı ıslattı.

Elimden gelen her şekilde onun içinde olmayı isteyerek parmaklarımı açık, nefes nefese ağzına koymak için uzandım. Doruk noktasından inerken onları emdi, gözleri donuktu ve ağır ağır kapanıyordu ama bana sabitlenmişti. Karım parçalanmış gelinliğiyle sanki onu daha sert, daha derinden becermezsem ölecekmiş gibi üzerimde zıplıyordu.

“Lütfen.” Daha hızlı hareket etmeye çalışırken bu kelime ağzından çıktı ama ıslak elbisenin ağırlığı ve kendi yorgunluğu beni istediği gibi becermesine engel oldu. “*Per favore*”.

Aniden hareket edip bağlantımızı kaybetmeden onu bankın üzerine sırtüstü yatırdığımda nefesi kesildi. Boğazını avuçladım, ağzını kendi ellerimle tuttum ve onu becerdim.

Sert ve neredeyse acımasız bir şekilde. Taşaklarımın ıslanmış kalçalara vuruşu, zorlanan ciğerlerimdeki nefes hırıltısı ve onun içinde tekrar tekrar dibe vurduğumda verdiği hazzın tatlı nefesi.

“*Vieni per me, moglie mia*,” diye dişlerimin arasından konuştum ve klitorisini sıkmak için uzandım. “Benim için gel, karım.”

Titreşen yumruyu serbest bırakmamla çığlık attı.

Sesi, mağaranın duvarlarına çarparak etrafımızda yankılanıyordu. Etrafımda o kadar sıkı kasıldı ki sırtımdaki karıncalanmaya ve beni onun içine akmaya zorlayan taşaklarımın kasılmasına karşı

* (İt.) Lütfen. (e.n.)

koyamadım. Ben de yaptım. Taşaklarımdan her meni çıkışıyla sert bir şekilde ittim, sızıncaya kadar amını doldurdum ve hâlâ sert olan aletimi hareket ettirdim. Kemiklerim sırlıklam olduğundan ve kesinlikle onu koltuğa yapıştıracığımdan dolayı geri çekilmek istediğimde Elena bacaklarını sırtıma dolayarak beni kendisine doğru yaklaştırdı.

“Seni seviyorum,” dedi bir sır gibi doğrudan kulağıma. “Seni o kadar çok seviyorum ki bu beni korkutuyor ama kızgın bile değilim çünkü bu beni canlı hissettiriyor. Annenin bizim tüm seçimlerimiz ve bizden önceki atalarımızın seçimleri hakkında söyledikleri hakkında çok düşündüm ve bu beni şu âna getirerek kadere inanmamı sağladı.”

“Daha önce yaşamış olabileceğim herhangi bir hayatta, sen benimdin,” diye onaylayarak burnumu yanağından aşağı doğru gezdirdim. “Ve ben senindim. Yine de benimle olabilmek için bu kadar çok şeyden vazgeçmek zorunda kaldığın için üzgünüm. Söz veriyorum, eve gidebilmemiz için bunu düzelteceğim.”

“New York sen olmadan ev değil. Bu umurumda değil.”

“Ama avukatlık yapmayı özlemiyor musun?” Baskı yapıyordum çünkü doğru şeyi yapmak üzere olduğumu bilmek istiyordum.

Tereddüt etti, zihni Atlantik boyunca seyahat ederken gözleri uzaklara daldı. “Evet. İyi bir davanın bulmacasını, yasaların benim için nasıl esnetilip çarpıtılacağım seviyorum. Ama Kosta Rika’da yapacak başka bir şey bulacağıma eminim.”

Bulamazdı.

Kosta Rika bir seraptı. Oraya ait değildi.

Aslında *buraya*, İtalya’ya bile ait değildi.

Elena, *Chanel* takım elbiseli ve cesur rujlu bir şehir kızıydı. Bunu ona geri vermek istiyordum ve ben olmasam bile, tüm yanlışları düzeltmeye çalışırken ömrümü harcayacağımı biliyordum.

“Şimdi ne olacak?” diye sorarken kendinden öyle emindi ki. Bundan dört ay önce kimse ona savaşımadan ulaşamazdı.

O gri gözlere bakacak kadar geri çekilerek, “Şimdi kahrolası balayımıza başlıyoruz,” dedim.

YİRMİNCİ BÖLÜM DANTE

Sabahın erken saatlerinde, güneş ufukta belirmeden, yanık tuncu bir leke ufukta görünmeden önce yola koyulduk. Bir saat daha mağarada kalmıştık çünkü onu tekrar becermek zorundaydım ve bu kez o da bana dokunabilsin diye kolları serbestti. Porti di Napoli yerine Damiano'ya ait özel bir iskeleye yanaştık ve bekleyen Fiat arabayla Villa Rosa'ya geçtik. Rocco, ne kadar güçlendirilmiş olursa olsun, eve karşı tam kapsamlı bir saldırı düzenlemeye cesaret edemezdi, bu yüzden yeniden bir araya gelip kendimizi savaş için silahlandırma konusunda güvende hissettik.

Frankie, Pietro Cavalli'yi pencereyi açmaya gittiği sırada ve komşu dairenin balkonunu gözüne kestirmişken metresinin Ravello'daki evinde başından vurarak öldürdü.

Nico, Paulie Gotti'yi hakladı. Resepsiyondaki kadına parasını ödedi, bronzlaşma makinesinin tabut benzeri kapağını açıp Paulie'yi karnından üç kez vurdu.

Damiano, Martinelli'yi arka verandada eski usul boğma yöntemiyle öldürdü.

Dahası da vardı.

Rocco'nun organizasyonundaki dokuz sadık destekçi ve üst düzey yetkilinin tümü; Salvatores'in dönüşüne yer açmak için Napoliten *Camorra*'daki tiranlık saltanatını ve zayıf ekonomik başarısını sona erdirmek için öldürüldü.

Elena ve ben Rocco'nun peşine düşmüştük.

Benimle gelmek için benden izin istedi ve onu tehlikeye atma

fikri beni hâlâ hasta etse de düğün gecesinde gelinimi reddetmek istemedim. Gerçek şuydu ki ona kadınların da erkekler gibi yaratıldığını anlattığımdan beri, gözlerinde bunu istediğini ima eden çılgın parıltıyı fark etmiştim.

Doğası gereği şiddete başvurduğu için değil, başka herhangi bir şeyden çok benimle ve benim yanımda olmayı istediği için. Biz onunla bir aile olmuştuk ama o da ailenin bir parçası olmak istiyordu.

Eğer elimde olsaydı onun bir can daha almasına asla izin vermezdim.

Öldürücü darbeyi hangimizin indirdiğinden emin olmasa da babasının hayatı fazlasıyla yeterliydi.

Çok günahkâr olursa onu artık istemeyeceğim berbat bir Madonna-fahişe kompleksine* sahip değildim. Bundan hem daha basit hem de daha derindi.

Onu tamamen yozlaştırmak istemiyordum. Onun hakkında sevdiğim ve onu *Elena* yapan şeyleri yok etmek istemiyordum. Adalet sevgisi ve ahlak konusundaki düşünceliliğini de. Bu niteliklere onun kadar benim de ihtiyacım vardı ve bunların şiddetli hayatımın altında toza dönüştüğünü görmeyecektim.

Böylece birlikte Lambo'ya bindik, vites kolunun yanındaki konsolumda bir silah vardı ve onun elinde de benim diğer tarafımda gevşek bir şekilde duruyordu. İkimiz de siyah giyinmiştik, renklerin yokluğunda bu kadar seksi görünmesi beni şok etti.

Ayrıca bir planımız vardı.

Rocco'nun şehir merkezindeki villasına girilmesi gülünç derecede kolaydı. Duvarlar her iki taraftaki komşu arazilere bitişik olduğundan, sahip olduğu güvenlik her ne ise üç noktadan erişilebilir durumdaydı. Arabayı *Spaccanapoli* Caddesi'ndeki bir ara sokağa park ettik ve Rocco'nun solundaki komşunun evine yürüdük. Sokaklar boştu ama sokağın aşağısındaki bir apartmanın verandasına yayılmış uyuyan sarhoş bir adam vardı. Maymuncuk kullanarak sessizce ön kapıya girdiğimizi kimse fark etmedi, merdivenlerden dördüncü kata çıkarken evde uyuyan kimse kıpırdamadı.

Nico evi iyi tanıyordu çünkü evin sahibi olan tüccarın kızıy-

* Daha çok Ortadoğu gibi, cinselliğin bir tabu olarak yaşandığı halklarda görülür. bireyin cinsel birleşmeye ergenlikten itibaren kötü ve ayıplanacak bir durum olarak bakmasından ortaya çıkan hastalıktır. (e.n.)

la yatıyordu. Merdivenlerin tepesinde, Rocco'nun kendi terasının yanındaki çatı bahçesine açılan pencereden bahsetmişti.

Bir gardiyan bu hassasiyeti izliyordu ve biraz tetikteydi, bu da Rocco'nun gergin olduğu anlamına geliyordu.

Duvarın üzerinden atlayıp hafif bir sesle silahlı adamın yanına inmeden önce Elena'ya yerde kalmasını işaret ederken bunu bilmek beni gülümsetti. Yere yuvarlandık ve o yönünü bulamadan şakağına attığım temiz bir yumrukla onu yere serdim. Başı yere çarptı, sonra hareketsiz kaldı.

“*Vieni,*” diye fısıldadım ona.

Gel.

Duvarın üzerinden kolayca atladı, gizlice girerken bile zarıftı.

Onu bahçeden geçirdim, gözümü evin kapısının yanındaki, ekili bir palmye ağacının arkasına yarı saklanmış bir muhafızdan ayırmadım.

Elena seramiğin üzerinde yuvarlanan bir çakıltısına vurdu ve ardından bir saksıya çarptı.

Cazzo.

Muhafız duvardan doğruldu, silahını kaldırdı, gözleri bitki ormanını taradı. Bir elimle Elena'yı aşağı ittim, sonra da onun yanında karnıma doğru eğildim ve silahımı doğru açıda kaldırmak için hafifçe yan tarafıma doğru yuvarlandım.

Tık Tık.

Ayakkabıları seramiğin üzerinde ses çıkarttı.

Yeterince yaklaşıp kadar bir çalının yapraklarının sallandığını, birkaç metre sağımızda bir şeyin yerini değiştirdiğini hissettim. Nefesim sakindi, açık ağzımdan nefeslerim sessiz bir şekilde çıkıyordu.

Muhafız devasa bir yasemin saksısını yuvarladığı sırada onun göğsüne tek bir kurşun sıktım. Direğe düştü, sonra gövdesini tutarak yavaşça yere yığıldı.

Elena ne hareket etti ne de nefesini tuttu. Yavaşça kalkıp ölmekte olan adamın yanına gitmemi izledi.

“Böyle ölmek zorunda değilsin,” diye alçak, yakıcı bir İtalyancayla teklif ettim. “Bana şu anda Rocco Abruzzi'nin nerede olduğunu söyleyebilirsin, ben de senin hayatını kurtarabilirim.”

Bana tükürdü, kalın bir küre çenemin üzerine düştü. Sildim ve tüm çabalarına rağmen ıslak elimi yüzüne sürdüm.

“Olmaz mı?” Yorgun bir şekilde iç çektim. “Peki.”

Geri çekilip silahımı ona doğrulttum.

“Mutfakta,” diye homurdanırken yarasına bastırıldığı parmakların arasından kan sızıyordu. “*Testa di cazzo*.”

“Yanımda kadın olduğunu görmüyor musun?” diye sordum, sonra silahımın dipçliğini yüzüne doğru çevirdim.

Cansız bir şekilde yere yığıldı.

Elena’ya baktığımda gözleri geniş, koyu ve üzerimizdeki gece gökyüzündeki ay gibi gümüşiydi. Beni istiyordu. Bu, kesik kesik nefes almasından, genişlemiş gözlerinden, sanki bacaklarını benim için tam orada açmak istiyormuş gibi kıvranmasından belliydi.

“Sonra, *bella*,” diye söz vererek elini tutup onu kapıya doğru yönlendirdim.

Sessizce eve girdik, bir dizi merdivenden inerek köşeyi dönüp Rocco’nun ofisiyle aynı hizaya geldiğimizde sadece bir muhafızı geçtik. Onu boğarak yere düşürdüm. Elena onun yanından geçtiğinde, üzerine basmamak için elini dikkatlice göğsüne koydu.

Böyle bir anda beni nasıl güldürebildiğini anlayamıyordum.

Ofisteki sesler Rocco’nun misafiri olduğu konusunda bizi uyarıyordu. Elena’ya dikkatlice yaklaşmasını ve kapının yanında beklemesini işaret ettim.

“Dinle, seni pislik,” diye hızlı hızlı İtalyanca konuşuyordu. “Sizin Sicilyalı kıçınızla çalışıyorum çünkü ikimizin de ortak bir düşmanı var. Bunun ötesinde sana tek bir iyilik yapmamın imkânı yok. Eğer bir iş arkadaşınıza böyle davranıyorsanız, şunu söylemeliyim ki hâlâ iş dünyasında olmanıza şaşırdım.”

Rocco telefonda kiminle konuşuyorsa onu dinlerken sessizlik hâkimdi. Kiminle konuştuğunu merak ederken içim şişti. Rocco yumruğunu vurarak, “Onu yakalayacağım, seni pislik,” diye bağırdı. “Lanet memleketinden bir *Don*’la konuşuyorsun. Bana saygılı davran, tamam mı?” Kısa bir süreliğine durdu, nefesi öfkeden ağırlaşmıştı. “Peki, siktir git! Numaramı unutabilirsin. Dante Salvatore yirmi dört saat içinde ölecek ve öldüğünde senden anlaşılanın üzerine düşeni yapmanı bekliyorum. *Campania*’dan çık ve o lanet adaya geri dön, anlaştık mı?”

Telefon kapandı ve Rocco alçak sesle İtalyanca küfretti.

* (İt.) Sik kafalı. (e.n.)

Parmağımı ağzıma götürüp Elena'ya olduğu yerde kalmasını işaret ettim. Rocco'nun kapısını iterek açtım ve silahımı kaldırarak içeri girdim.

"Rocky," dedim en Amerikan İngilizcemle. "Sen kiminle konuşuyorsun?"

Rocco, başı ellerinin arasında, görkemli masasının arkasında oturuyordu. Sesimi duyduğu anda yorgun yüzünü ovuştururken donup kaldı ve avuçlarını masaya indirdi. Ellerinden birini muhtemelen masanın altına sabitlenmiş bir silaha ulaşmak için daha da uzaklaştırdı.

"Ah, ah," diye azarladım. "Ellerini kaldır, Rocco."

"Bu bir hata, Salvatore," diye uyardı. "Bunu yapmak istemezsin."

"Ya?" Silahı kaldırdım ve doğrudan gözlerinin arasına doğrulttum. "Sanırım yapıyorum."

"*Camorra*'yı sakat bırakmak istiyorsun, öyle mi? Bunu yaparsanız Amerika'da kendi işinize zarar verirsiniz."

"Her diktatör, kendi kuralları olmadan dünyanın parçalanacağını düşünür." Gülümsedim. "Bir gün kendilerine artık ihtiyaç duyulmayacağını anlamak tüm güçlü adamların başına beladır. Bugün senin için o gün."

"Çılgılık attığım anda gelecek adamlarım var," diye denedi.

"Çılgılık at," diye önerdim tatlı bir tavırla. "O kalın gırtlığından tek bir nota bile alamadan seni ağzından vururum."

"İyi bir adammış gibi mi davranmak istiyorsun, Dante?" diye çıkıştı, yüzündeki kızarıklıktan ve sesindeki sert nefretten gaddarlığı ortaya çıkıyordu. "Benden daha iyi değilsin. Biz kahrolası *camorristi*'yiz. Zirveye çıkmak için birbirimizle savaşıyoruz ve düşman saydıklarımızı öldürüyoruz. Sen de benim gibi bir katil ve bir kötü adamsın."

"Asla öyle olmadığımı söylemedim."

Beni kızdıramadığı için kaşlarını çatarak tereddüt etti. "Yatağında Frankie'nin o sürtük karısı var, değil mi? Seni buraya gelip bunu yapmaya o mu zorladı? Ellerini toplarının etrafında o kadar sıkı tuttu ki..."

Tetiği çektim.

* (İt.) *Camorra* üyeleri anlamına gelir. (e.n.)

Kurşun avucunun masanın üzerinde durduğu yerin tam ortasından geçmişti. Elena'nın eline öpücük kondurmayı sevdiğim yerin aynısı.

Çılgılığı yaşadığı şok nedeniyle gecikti; bir notadan fazlasını alamadan ben masanın üzerinden atlayıp elimi açık ağzına ve silahımı ağızına dayadım.

Ateş gibi sıcak nefesim yüzüne çarptı. "Onun hakkında konuşamazsın. Aslında ben sana kahrolası bir soru sormadıkça çeneni kapat, yoksa seni hemen öldürürüm."

Avucuma karşı anlaşılmaz sesler çıkardı, yüzü acıdan buruşmuştu.

Masanın üzerinde kalemler ve diğer aletlerle dolu bir kavanoz vardı. Dikkatlice elimi Rocco'nun yüzünden çektim ve kavanozdan bir mektup açacağı çıkardım.

"Şimdi bana telefonda kiminle komplo kurduğunu söyle?" Küçük, siyah gözü seğirerek bana baktı.

İç çektim.

Mektup açacağı, elindeki kurşun yarasının içinden geçerek altındaki tahtaya gömüldü.

Uludu ama silahımı ağzına sokarak gürültüyü kestim. "Kiminle. Konuşuyordun?" diye homurdandım.

Silahın etrafında bir şeyler mırıldandı ama çıkarmadım.

"Seni duyamıyorum," dedim sakince.

Tekrar denedi, bu sefer daha yüksek sesle.

Gerçekten acıklıydı. Bir *camorrista* güçlü, dayanıklı ve korkusuz olmalıydı. Ölüm bizim için önemli sayılmazdı çünkü zaten bıçak sırtında yaşıyorduk. Yanlış zamanda yanlış yerde olduğumuz, yanlış adama hakaret ettiğimiz veya patronumuz başka bir *capo* veya rakip ailenin yanlış tarafına geçtiği için bizi ansızın bulabilirdi. Rocco'nun kararlılık gösterememesi midemi bulandırıyordu.

Silahı ağzından hafifçe çıkardığımda, "*La Cosa Nostra* ile konuşuyordum," diye mırıldandı. "Agostino di Carlo."

Öfke bir sel gibi içimi kapladı.

"New York Cosa Nostra'nın özentisi *capo*'suyla çalışıyordun," diye sessizce tekrarlardım, bu sözler o kadar ağırdı ki aramıza taş gibi düştü.

"O artık *capo*. İki gün önce *danişmanı* öldürdü ve unvanı kazandı."

“Neden halkına karşı çıkıyorsun?” Bir mafya üyesinin bırakın mafya bağlarını, klan değiştirmesi bile neredeyse duyulmamış bir şeydi. Genellikle bu tür dönecekler her iki taraf için de vazgeçilmez olurlardı.

“Sicilya’daki piçler *Campania*’ya saldırıyordu,” diye homurdandı, *Camorra* bölgesine atıfta bulunarak. “Agostino onları tekrar dizginleyeceğine söz verdi.”

“*Sei debole*,” dedim ona düz bir sesle.

Zayıfsın.

“Ah, işte burada,” diye neredeyse mırıldanan Rocco’nun gözleri benden kapıya doğru kaydı. “*Ciao puttana*.”

Yüzüne tabancayla vurdum ama o sadece güldü.

Elena silahını bir muhafızın şakağına dayamış halde kapı eşiginde belirdi. “Sana pusu kurmak üzereydi.”

“Ve ona ilk sen ulaştın.” Bu durumdan etkilendim ve biraz da heyecanlandım. “*Lottatrice mia*.”

Adamı ondan almak için öne çıktığımda bana sıırıttı. “Benim için o silahı Rocco’ya doğrult.”

Söylediğimi yaptı.

Bedenimi büktüm ve diğer adamın yüzüne devasa, yanak çatırdatan bir yumruk indirdim, sonra da onun bir kütük gibi yere düşmesini amansızca izledim.

“Şimdi...” Elimi biraz salladım ve elimdeki kanı yere sıçrattım. “Rocco, Agostino örgütümdeki bir *traditore*”dan bahsetti mi?”

Gözleri büyüdü, şişmiş yüzüne huzursuz bir gülümseme yayıldı. “Sandığın kadar zeki değilsin, Salvatore.”

“En azından senden daha zekiyim.” Masanın etrafından dolaşım ve bir elimle boğazını sıkarak onu parmak uçlarına kaldırdım. “Şimdi öleceksin, Rocco ve nedenini bilmeni istiyorum. Senden daha iyi olduğum için değil çünkü haklısın, değilim. Sen ve ben ikimiz de kötü adamlarız, yozlaşmış ruhları ve açgözlü zihinleri olan adamlarız. Karanlığımı inkâr etmiyorum. Ama aynı zamanda ışığı da inkâr etmiyorum. Bir kızı, onun için seçtiğin adam yerine, sırf bir kadını sevdiği için evlenmeye zorlayabileceğini mi sanıyorsun? Bir adamı kışkırttığın için öldürmen gerektiğini mi düşünüyorsun? Birini seninle aynı fikirde olmadığı için mi dövdün?”

* (İt.) Merhaba orospu. (e.n.)

** (İt.) Hain. (e.n.)

“Senden daha iyi değilim çünkü kar gibi safım, Rocco. Senden daha iyi değilim çünkü kötü adam olabilirim ama canavar değilim. Benim bir kalbim var ve onu nasıl kullanacağımı biliyorum. Ama yine söylüyorum, burada galip gelmemin nedeni bu değil. Seni o kalın kafatasından vurmamın nedeni bu değil.”

Yaklaştım, ağzım onunkine o kadar yakındı ki yaşlı, bağınaz aptal ırkıldı ve beni kıkırdattı. “Seni öldüreceğim çünkü senden daha çok yaşamak istiyorum. Çünkü hayatta kalmak ve kadınımı yanımda tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Rocco Abruzzi’nin hükümdarlığının sona erdiğini ve Salvatoreların Napoli’yi yeniden ele geçirdiğini söylediğimde ne kadar ciddi olduğumu göstermek için derini canlı canlı yüzer ve parçalarını tüm ekibinize yediririm.”

Rocco, “Seni açgözlü *pislik!*” diye bağırdı.

Ona tokat attım. Arkasından tüm öfkemle avucumu açtım. Kafası sağ tarafa doğru çevrildi, cildi ânında jöle gibi kırmızıya döndü.

“Kız gibi vuruyorsun,” dedi tükürerek. Kana bulanmış tükürüğü masaya damlıyordu.

Ona gerçekçi bir tavırla, “*Sana* orospu gibi vurdum çünkü öylesin,” dedim. “Mira’yı evliliğe, Cosima Lombardi’yi cinsel köleliğe zorlayıp Elena’yı tehdit edebileceğini mi sanıyorsun?”

“Yapamazsın,” diye araya girdi Elena, sesinde doğruluk vardı ve odanın her yerinde kilise çanları gibi çınılıyordu.

Bakışlarımı üzerine çekti.

Hemen yanımda ve arkamda duruyordu, silahı doğrudan Rocco’yu nişan almıştı. Gözleri ellerindeki metal kadar soğuk ve griydi.

“Lena, yapma,” diye emrettim.

Ama bu sözleri söylerken dinlemeyeceğini biliyordum. Benimle gelmeyi talep etmesinin ardında yatan gerçek buydu.

İntikamını kendisi almak istiyordu.

Silah ateş aldı ve geri tepmesiyle tekrar ellerine çarptı. İrkilmedi.

Ona şaşkın bir dehşetle bakan, sağlam eliyle göğsünü tutan Rocco’ya baktım. İlk başta ıskaladığını düşünmüştüm ama sonra Rocco’nun çenesi göğsüne düştü ve eli gövdesinden uzaklaşınca sağ tarafında fokurdayan bir delik ortaya çıktı.

Doğrudan akciğerinden.

Nefesi hırıltılı bir şekilde girip çıkıyor, konuşmaya yetecek kadar hava toplamaya çalışıyordu.

Böyle bir yarayla hemen ölmeyeceğini biliyordum ve buna sevindim.

Elena'nın soğukkanlı bir katil olmasını beklemiyordum.

Hem ruhen hem de manen benden daha iyiydi. Ahlaksızlığımın yapışkanlığının tamamen ona geçmesini istemiyordum.

Bu yüzden Elena'nın Rocco'ya bakmasına engel olmadım, tekrar onun can çekişen yüzüne yaklaştım ve fısıldadım. "Omertà'ya ve Ailesi'ne ihanet edersen ruhun sonsuza kadar cehennemde yansın."

Rocco'nun nefesi kesildi. "*Figlio di puttana.*"

Orospu çocuğu.

Berreta'mı şakağına götürdüm ve tetiği çektim.

Beyni kafatasının arkasından duvara doğru patlayarak değerli *Titian* tablosunu gri maddeyle kapladı, Elena ilk kez arkamda sıkıntılı bir ses çıkardı.

Elena'ya döndüğümde yüzünde hafif bir endişe vardı.

Beni Brooklyn'deki o evin bodrumunda cinayet işlerken görmüştü. Babasının kafasına üç el ateş etmemi izlemişti. Bir adamın gözünü kaynak makinesi ve kaşıkla yaktığımı görmüştü.

Ama bu farklıydı.

Bu mafya vahşetiydi. Nefsi müdafaa değil infazdı.

Loş ışıkta gümüş dolarlar kadar solgun görünen iri gözlerle bana baktı, kaşları pürüzsüz alnına doğru yukarı kalkmıştı.

"*Stai bene, lottatrice?*" diye sordum yavaşça, sanki endişeli bir ata ilerliyormuş gibi yanına gittim.

Titredi, sonra omuzlarını geriye attı ve beni daha da yakınına çekmek için elimi sıkı bir şekilde tuttu. Ona doğru adım attığımda ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve ağzını benimkine o kadar sert bastırdı ki dudaklarının altında dişlerini hissedebiliyordum.

Geri çekildiğinde gözleri yine karanlıktı, yaz fırtınasındaki gökyüzü gibi sıcaktı. "Bir keresinde bana bazen kazanılacak tek onurun intikam almak olduğunu söylemiştin." Gözleri hızla omzumun üzerinden ölü *capo*'ya kaydı ve sonra daha da büyük bir inançla benimkine döndü. "Aileme uzun süre acı çektiren adamı öldürdüğün için teşekkür ederim."

Beni tekrar öptü, bu sefer yumuşak ve şehvetliydi; dudaklarımı emdi, dilini benimkinin üzerinde yavaşça gezdirerek kanımı ısıttı.

* Silah markası. (e.n.)

Geri çekildiğinde başparmakları her iki nabız noktasında olacak şekilde boynumu avuçlamıştı.

“Umarım seninle tanıştığımдан beri, ihtiyacım olduğunu hiç düşünmediğim bir kahraman olduğunu biliyorsundur.”

Sözleri beni sarstı, ruhumun derinliklerine gömdüğüm beyaz atlı şövalye kompleksini tatmin etti.

Ben iyi niyetli kötü bir adamdım ama insanlar sadece görmek istediklerini görüyorlardı ve *capo* da kötü adamdı.

Benim tek istediğim onun kahramanı olmaktı ve şimdi Cosima bile beni öyle görüyordu.

Hayatım boyunca tıpkı Elena gibi ben de bunun için çabalamıştım; iyi ve güçlü olmak, ahlaki değerlerim geleneksel bir eğilime sahip olmasa bile ne pahasına olursa olsun sevdiklerimi korumak.

Kimseyin istemediği bir kahramandım.

Şimdiye kadar.

Olan her şey kendimi iyi hissettirmişti.

Böylece karımı bir kez daha öptüm, ona olan sevgimi sürahi-deki su gibi dudaklarından içeri boşalttım. Tamamını onunla doldurmayı umuyordum.

Her şeye rağmen, âşık iki kötü karakter için uygun bir düğün gecesi olmuştu.

The background is a dark, atmospheric landscape painting. It depicts a hillside with a white building, possibly a villa or church, partially obscured by the silhouettes of tall, slender cypress trees. The sky is dark and moody, with some lighter patches suggesting distant hills or clouds. The overall tone is somber and mysterious.

KISIM-II

NEW YORK

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM ELENA

Bu duyguyu hissetmeye başladığımda zaten Atlantik'in üzerinde bir yerde uçaktaydık.

Göğsünüzün tamamını kasıp asitle dolduran duyguyu.

Son yirmi dört saat tek aksama olmadan geçmişti. Rocco ve en iyi *capo*'ları öldürülmüş, Damiano ve en iyi adamları sorunsuz bir şekilde onların yerini almak için saldırmışlar, çeşitli operasyonlarda sanki her zaman orada çalışıyorlar gibi görünmüşlerdi. Damiano'nun adamlarından biri vurulmuştu ama hayatta kalacaktı; Damiano, Napoli'yi yöneteceği için vahşi ve neşeli bir heyecan içindeydi.

Zihni fikirlerle doluydu ve kendine yeni gelmiş genç bir alfanın saldırganlığı içinde vahşiydi.

Dante ve ben onun nasıl ilerlediğini görmenin ilginç olacağı konusunda aynı fikirdeydik.

Bizi Kosta Rika'ya götürecek özel jete bindiğimizde bitkin düşmüştüm. Bir buçuk gün içinde sahte düğünün düzenlenmesine yardım etmiş, kendim evlenmiş, tekne kovalamacasında bulunmuş ve bir adamı göğsünden vurmuştum.

Bu herkesin kaldırabileceği bir hayat değildi. İşte bu yüzden uçağa giden merdivenleri çıkmayı beklerken ayakta uyuyakalmıştım. Dante benim sallandığımı görmüş, el bagajını yere bırakmış ve ben düşmeden beni yakalamıştı. İtirazlarımı duymazdan gelecek beni kollarına almış ve kolayca merdivenlerden yukarı taşımıştı. Beni uçağın arka tarafındaki yatak odasına götürüp güvenli bir

şekilde yatağa yatırdı; sanki beni uyumaya zorlamak için yatağa pranga takmayı düşünmesi gerekirmiş gibi yüzü gerilmişti.

Dante'nin otoriter tavrı çok tatlıydı.

Saçımı yüzümden çekerken onunla tartışmak için ağzımı açmışım ama ne diyeceğimi bulamadan uykuya daldım.

Altı saat sonra uyandığımda içimde kötü bir his vardı. Henüz bunun için bir neden yoktu.

Kosta Rika'da yeni bir hayata başlama yolundaydık. Dante bana Napoli'deki bir turist standından İspanyolca konuşma kitabı bile almıştı. Ama bir şeyler ters gidiyordu.

Banyoda yüzüme soğuk su çarptım, aynaya baktığımda İtalya'da geçirdiğim üç hafta boyunca ne kadar değiştiğimi görünce şaşırdım. Saçlarım güneşten dolayı altın rengindeydi, tenim bronzlaşarak kararmıştı. Ama en farklı görünen şey gözlerimdi.

Koyu gri kürelere göz kırptım, köşelerine yayılmış gülümseme çizgilerini ve ifademdeki uyanıklığı fark ettim. New York'ta o kadar mutsuzdum ki işten ve manevi melankoliden dolayı bitkin düşmüştüm; o zamanlar farkına bile varmadığım bir şekilde bu durum yüzüme yansımıştı. Gözlerimdeki koyu halkalar ve torbalar yoktu; solgun, yalnızca kapalı mekânlarda cildim renk açısından zengin ve sağlıklı bir kızarıklığa sahipti. Yanaklarım o kadar sıska değildi ve saçlarım doğal dalgalı haliyle şaşırtıcı derecede güzel görünüyordu.

Hatta her zamanki nötr takım elbiselerimden ve ipek bluzlarımdan farklı bir şeyler giyiyordum. *Dolce&Gabbana* elbisem sadeydi, kolları A kesim etekliydı ama parlak çiçeklerden oluşan cesur bir deseni vardı, bana İtalya'yı hatırlattığı için seçmişim. Ayılırken oradan bir parçayı da yanıma almak istemişim.

Ruhumda hissettiğim şekilde yeni bir kadın gibi görünüyordum.

Gülümsemem tüm yüzüme hâkim olana kadar önce bir yanığı, sonra diğerini kapladı.

Bir an için göğsümdeki sıkışma hissini unutarak banyodan çıkıp uçağın ana oturma alanına giden koridora geçtim.

"Ona söylemelisin."

Duraksadım.

"*Stai zitto*," diye emretti Dante yumuşak bir sesle.

Kapa çeneni.

“Hayır,” diye ısrar etti Frankie. “*Stronzo* gibi davranıyorsun, o yüzden susmayacağım. O, az önce karın olan kadın, D. *Fede*’yi değiştirdin. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?”

“İtalya’da doğmamış olabilirim ama dili senden daha iyi konuşuyorum,” diye karşı çıktı, hâlâ sakindi ama ses tonunda bir tedirginlik vardı.

Frankie sakın bir tavırla, “‘İnanç’ anlamına geliyor,” diye devam etti. “Bu yüzükler birbirinize ve ilişkinize olan inancınızın sembolü. Yeni başladığınızda onu şüpheyeye düşürmeyin. İnatçıdır. Seni affetmeyebilir.”

Sanki birisi hareket ediyormuş gibi bir ses duyuldu, ardından Dante’nin sesi yükseldi, bütün pasifliği kaybolmuştu. “Onu benden daha iyi tanıdığını mı sanıyorsun?”

“Bazen *seni* senden daha iyi tanıdığımı düşünüyorum. Lanet bir kurban gibi kendini başarısızlığa hazırlıyorsun.”

“*Basta!*” Dante tersledi.

Yeter.

Kendimi duvara yaslayıp nefes almaya çalışırken kalbim içimde kurşun gibi ağırlaşmıştı.

Benden ne saklıyorlardı?

Cosima’nın, Salvatore’un babası olduğunu açıklamasının ardından Dante’nin bana bir daha istemeden bile olsa yalan söyleyeceğini gerçekten düşünmemiştim.

Katı kalpli, şüpheci Elena neredeydi?

Aşk yüzünden diri diri mi gömülmüştü?

Yapay uçak havasını ciğerlerime çektim ve ortak alana girdim.

İkisi de işlerinden başını kaldırmadı.

Uçağın arkasına bakan büyük sandalyede oturan ve bilgisayarıyla çalışan Dante’nin yanına gittim. Sormadan dizüstü bilgisayarı kaydurdum, ekranı kapattım ve yanındaki masanın üzerine koydum. Kucağına oturup burnumu boğazına bastırdığımda meraklı gözlerle beni izledi.

Narenciye ve misk kokusu artık bana sonsuza dek İtalya’yı hatırlatacaktı ve bu kötü bir şey değildi.

“İyi uyudun mu?”

“Hayır, kötü rüyalar gördüm.”

Elini iki elimin arasına aldım, geniş, altın rengi yüzüğüyle oynadım. Benim için orada olduğuna inanmak zordu. Çünkü o be-

nim *kocamdı*. Bu onun sır saklama fikrini daha da acı verici hale getiriyordu.

“Sen ve Frankie az önce ne hakkında konuşuyordunuz?”

Dante biraz gerildi. Eğer kucağında oturmasaydım bunu fark etmeyecektim.

İşte bu yüzden oradaydım.

En iyi yalan makinesi, benim vücudumun onunkine karşı olmasıydı. Bana sözlü olarak yalan söyleyebilirdi ama fiziksel olarak vücutlarımız aynı dili konuşuyordu ve bunu saklamak neredeyse imkânsızdı.

“Önemli bir şey değil.”

“Hmm.” Alyansıyla oynamaya devam ettim. “Kosta Rika’da Zacero bölgesine yerleşmenin iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum. Çok turistik değil dağlarla çevrili olduğu için ve daha serin. Bunun bize *Villa Rosa*’yı da hatırlatabileceğimi düşündüm.”

“*Se vuoi.*”

Sen nasıl istersen.

“Dante.” Numara yapmayı bırakıp daha dik bir şekilde kucağına oturdum. “Ne haltlar çeviriyorsun?”

“Eh, şu anda Atlantik üzerinde uçuyoruz.”

“*Sputasentenze* olma,” diye talep ettim. *Akıllı bir eşek*. “Frankie bana bir şey söylemeni sağlamaya çalışıyordu. Neler oluyor?”

Gözlerinde sıradışı bir bakış vardı. Gece karanlığı kadar derin ve ışıltılı değillerdi; siyah mermerler gibi düz ve neredeyse cansızlardı.

“Frankie abartıyor.”

“Robot gibi davranıyorsun. Ne oluyor? Dante, ben senin karıyım. Bu senin için hiçbir anlam ifade etmiyor mu?”

O soğuk bakışın yüzeyi çatladı, yarıktan ateşler parladı. “*Aptal* olma. Tabii ki bu benim için her şey demek. Aldığım her kararın ardındaki motivasyon sensin, Elena.”

“O zaman neler olduğunu bana açıkla.”

Oval pencereden soluk gökyüzüne baktı. Napoli’den ayrıldığımızda sabahın erken saatleriydi ama zamanda geriye gidiyorduk, bu yüzden zaman olduğu yerde donmuş gibiydi.

“*Capo*,” diye seslendim ve ellerimi iki yanağından tutarak kafasını tekrar bana doğru çevirdim. “Sen ve ben bir takımız. Lütfen bana söyle çünkü bir sorun varsa yardımcı olabilirim.”

Kırmızı dudaklarının sert yapısı yumuşadı, gözleri yüzümü şefkatli bir şekilde okşuyordu. “*Lottatrice mia*, benim için savaşmaya her zaman hazır.”

“*Sempre*,” diye kabul ettim.

Her zaman.

Gözleri parladı ve suskunluğunun sonuncusu da bir iç çekişle elinden kaçtı.

Tüm vücudu benimkinin etrafında döndüğünde onu tekrarladım ve sonunda beni istediğim gibi, her zaman yaptığı gibi tuttu.

“Bir karar verdim.”

Bu önsezi hissi ciğerlerimde diken gibi büyüdü.

“New York’a geri dönüyoruz.”

Sözleri karşısında şaşkına dönerek gözlerimi kırıştırdım.

Geri dönmek istemediğimden değildi. Marco ya köstebekti ya da desteğimize ihtiyacı olan komadaki bir arkadaşı. Chen ve Jacopo di Carlo saldırılarıyla tek başlarına uğraşıyorlardı çünkü Adriano hâlâ iyileşme aşamasındaydı. Bambi ve Aurora artık aramalarıma veya FaceTime girişimlerime cevap vermiyordu.

Annem New York’taydı ve Beau da.

Benim işim.

Görünüşe göre bu, eğer geri dönersem beni bekliyordu.

Ama New York’a geri dönemememizin tek ve değişmez bir nedeni vardı.

Dante’nin ülkeye döndüğü öğrenildiği gibi hapse girecekti.

Gözlerimin arkasında düşüncelerimin işleyişini taş gibi soğuk bakışlarla izledi.

Alexander’a benzemişti. Korkunç derecede soğuk.

“Peki planın nedir? Tekrar ev hapsindeymişsin gibi bir yerde kilit altında mı kalacaksın çünkü birisi ülkeye geri döndüğünü söylediği anda seni yakalayıp doğrudan hapse atacaktı, değil mi?”

Planın bu olmadığını biliyordum.

Dante vahşi bir canavardı. Kendi isteğiyle kafese geri dönmek onun doğasına aykırıydı.

“Pek değil.” Yanaklarımı avuçladığında iç çekişi yüzüme acı bir şekilde çarptı. “Teslim olacağım.”

Vücudumun her bir hücresi dondu.

Beni nükleer bir patlama gibi vurdu. Ezici şok ve öfkenin tetiklediği şokla sarsıldım.

Sonunda öfke inançsızlığı yendi.

“Benimle *dalga* mı geçiyorsun?” Sessizce sordum çünkü öfke her santimimi kaplarken konuşmak zordu.

“Göründüğü kadar kötü değil,” diye mantık yürütmeye çalıştı. Sanki bu aptal planın mantıklı bir yanı varmış gibi.

Onunla temas edersem sanki ondan nefret edecekmiş gibi hissettiğim için ayağa kalktım. Öfke içimi yiyip bitirirken bedenim sarsıldı.

“Kendini teslim etmiyorsun.”

“Lena, eğer biraz dinlersen...”

“Olmaz.”

“Sadece...”

“Kesinlikle *olmaz*.”

Sonunda kendisi de ayağa kalkarak, “Elena,” diye bağırdı. Neredeyse göğüs göğse geldik. “Ailemiz saldırı altında. Onları kendi başlarının çaresine bakmaları için yalnız bırakmayacağım.”

“Rocco’nun Napoli’yi geri kazanması için neden uğraştık o zaman? Bunu New York’a yardım etmek adına takviye almak için yapmadık mı?”

“*Capo*’larına ihtiyaçları var,” dedi, bir dükün ikinci oğlu olarak doğmaktan ve İtalyan mafyası olmaktan kaynaklanan mutlak kibir ve totaliter diktatörlükle.

“Evet, benim de öyle!” diye bağırdım.

Bana ulaşmaya çalışırken öfkeyle irkildi ve sonra söndü. Bu haline dayanamadığım için bir adım uzaklaştım.

“*Sono con te, lottatrice mia*,” diye hatırlattı bana. “*Anche quando non lo sono*.”

Ben senin yanındayım, savaşçım, orada olmasam bile.

“Bana iki günlük kocalık yaptığın gerçeğini kabul etmemi bekliyorsun. Bundan kaçınmanın binbir yolu varken kefaletle serbest bırakılmak için polise teslim olmak mı istiyorsun?”

Gözlerim karardı, kalbim hızla attı ve nefesim yavaşladı. Panik olduğunu anlamam biraz zaman aldı.

Korku.

Dante’nin bana onu sevmeyi ve hayatımı onunla yaşamayı öğrettikten sonra, biraz huzur bulduğumuz anda her şeyi benden alıp götürmesini anlayamıyordum.

“Hayat bu,” dedi bana. “Bunu defalarca kez açıkladım. Sana kaostan başka bir şey sunamam ama seni her gün seveceğim.”

“Senin yanımdayken her şeye katlanabilirim ama bunu benden isteme. İddia makamının ve hâkimin, ellerinde somut bir delil olmamasına rağmen zaten kaybedeceğine karar verdikleri bir duruşmayı bekleyerek aylarca, hatta *yıllarca* hapiste kalmana razı olmamı mı istiyorsun? Burada benden sadece küçük bir şey istemiyorsun, Dante. Benden hayatımı sensiz yaşamamı istiyorsun.”

Gözleri koyu ve dumanlıydı; yeryüzündeki çatlaklar dosdoğru dünyanın merkezine doğru iniyordu. “İş bu noktaya gelmeyecek.”

“Bunu bilemezsin!” diye bağırdım, ellerim daha büyük bir yırtıcının saldırısı altındaki kuşlar gibi hareket halindeydi. “Nasıl orada durup *bunu bana söylersin?*”

Tüm vücudum sanki dikiş yerlerinden parçalanacakmış gibi hissediyordum. Haftalardır duymadığım o acı ses çılgınca bana kalbimi bu yüzden kapattığımı hatırlattı. Hiçbir şey hissetmemeye karar vermemin nedeni buydu çünkü iyi duyguların aşınıp kötüye gitmesi çok acı veriyordu.

“Çünkü *seni* tanıyorum, dövüşçüm,” diyerek yaklaştı, ben ona karşı koymaya çabalamama rağmen kollarımı yakaladı. “Ben yokken *donna*’nın kaleyi benim için koruyacağını biliyorum. Beni oradan çıkarmak için her an mücadele edeceğini biliyorum. New York’taki en güçlü adamlardan biri olduğumu biliyorum ve belki de ABD Başsavcısı Dennis *stronzo* O’Malley ve Yargıç *merda* Hartford benim için bunu düşünüyorlar ama benim yüksek mevkilerde kendi arkadaşlarım var ve ben öyle değilim. Onlardan yardım istemeye korkmuyorum.”

“Eve gitmenin tek nedeni Aile’ye yardım etmekse bunu haptiden nasıl yapacaksın?” diye karşı çıktım.

Ben *ateşler* içindeyken o çok sakin ve kendine hâkim bir tavırla, “Orada uzun süre kalmayacağım,” diye güvence verdi.

Rol değiştirmeyi sevmemiştim.

“Seni bu durumdan kurtarabilecek arkadaşların varsa neden ilk etapta gidelim?” diye meydan okudum. “Kefaletin ertelenmesi için para cezası ödemek mümkün. Yüklü bir meblağ çıkacağı kesin ama bunu karşılayamayacağın söylenemez. Eğer seni haptiden çıkarabilirlerse ilk etapta gitmeni de engelleyebilmeliler.”

Ağzı düz, inatçı bir çizgi halinde sertleşti. “İçeri girmem lazım ama çıkacağım.”

“Bana yalan söyleme, Edward Dante!”

“Sus, *cuore mia*, yalan söylemiyorum. Senden bir an bile ayrı kalmak istemediğimi bilmiyor musun? Ben yokken güvende olsun diye sana vermek üzere kalbimi çoktan oyup çıkardığım için göğsümün ağrımadığını mı düşünüyorsun?”

“Benden uzaklaşıyorsun, sanki tatile gidiyormuşsun gibi,” diye mırıldandım, o kadar korku ve öfkeye kapılmıştım ki artık bedenimi hissedemiyordum. Bu sadece ısının ve anlamsız öfkenin dev süpernovasıydı. “Hapse gireceksin. Yara ve ben seni dışarıda tutmak için çok çalıştık çünkü içeride seni öldürmek isteyen insanlar var!”

“Kendi başımın çaresine bakabilirim.” Dişlerine çarpan o soğuk sözleri söylerken gözleri insanların kâbuslarındaki karanlık yerler gibiydi.

Kendime rağmen ürperdim.

Dante’nin şimdiye kadar tanıdığım kadar korkunç bir adam olduğuna hiç şüphe yoktu. Elbette kendi başının çaresine bakabileceğini biliyordum ama bu onun her saat ya da her gün arkasını kollayacak bir konumda olmasını istediğim anlamına gelmiyordu.

Bunu ona söyleyince acımasızca güldü.

“Bunu zaten yapıyorum. Ben bir *camorrista*’yım, Elena. Barış zamanlarında bile kafamın arkasında bıçaklara dikkat edecek gözlerim var. Kötülere rahat yok çünkü kötüler hiçbir zaman statükodan uzun süre memnun kalmaz.”

“Gittiğin için seni affetmeyeceğim,” dedim pervasızca, sözlerimle saldırdım çünkü hâlâ kollarımı tutuyordu ve onu gerçekten yumruklarımla dövmek istiyordum. “Beni böyle bıraktığın için seni affetmeyeceğim. Bütün hayatımı senin için harcadım ve şimdi onu geri almamı mı istiyorsun?”

“*Mai*,” diye çıkıştı ve sanki aklımı kaybediyormuşum gibi beni biraz sarstı. Belki de kaybediyordum. “Asla, Elena. Sen benimsin, ben de senin. Ne zaman ne de mekân bunu değiştiremez.”

“Ölüm dışında.”

“Hapishanede ölmeyeceğim. Eğer büyük di Carlo kardeşler ve Rocco Abruzzi beni öldüremediyse hapishanedeki bazı adi suçluların öldüreceğinden şüpheliyim.”

“Bu konuyu hafife alma, lütfen.” Genellikle onun her durumda sergilediği rahatlığı severdim ama bu çok fazlaydı.

Korkuyordum.

Korkuyordum çünkü sonunda kalbimi bulmuştu... zırh kat-

manlarının altına gömülmüş gerçek beni bulmuştu. Yıllardır gün ışığını görmeyen gerçek ben. Ya da belki hiç.

Beni buldu ve *parladığını* gördüğüm ışığa dönüştürdü.

Ve şimdi de son birkaç aydır âşık olduğum iki kişiyi elimden almakla tehdit ediyordu.

Onu.

Ve beni.

Gözyaşları gözlerime hücum edince şaşırdım çünkü kızgınlığım henüz bitmemişti. “Beni terk ediyormuşsun gibi geliyor.”

“Terk etmiyorum,” dedi kesin bir ifadeyle, ardından beni şefkatle vücuduna yasladığı göğsüne yaklaştırdı. “Ben oradayken beni terk etmeyeceğini bildiğim gibi. Cezamı çekip sana dönmenin bir yolunu bulacağım. O zaman bu RICO olayını ikimizin de tamamen arkasında bırakmanın bir yolunu bulursun.”

Beni tutarken siyah gömleğine gözlerimi diktim, kalbinin yanağına doğru attığı sabit vuruşu dinledim. Bu beni sözlerinden daha çok rahatlatmıştı ve ikimiz ölmedikçe aramızdaki şeyin ölemeyeceğini hatırlattı. Kanımızda, kemiklerimizde, kalbimizin her atışında vardı.

Hapiste olsa bile hâlâ birbirimize ait olurduk.

“Her zaman her şeyde çok çalışmak zorunda kaldım. Sevilmek için bu kadar mücadele etmene gerek yok,” diye fısıldadım. Birden kendimi yorgun ve mağlup hissettim.

“Benimle dalga mı geçiyorsun, Elena? Aşk için savaşmak sonsuz bir savaştır ve aynı zamanda şimdiye kadar yapacağımız en destansı savaştır. Sana söz veriyorum, doğru kişiyi bulursan o savaş alanında yaralı ve muzaffer bir şekilde ölmeye hazır olacaksın. Neden bunu yapmaya istekli olduğumu düşünüyorsun?” Çenemi kaldırdı, ben de yaşla parıldayan gözlerimle onun kömür karası gözlerine bakmak zorunda kaldım. “Seçeneklerinin olması için eylemlerimin sorumluluğunu almak istiyorum. Böylece hayatının geri kalanını, parçası olmak ve başarılı olmak için çok mücadele ettiğin ülkeden kaçarak geçirmek zorunda kalmazsın. Bunu senden almayacağım çünkü seni seviyorum.”

“Senden benim için kendini kurban etmeni istemiyorum,” diye karşı çıktım. “Dürüstçe buna ihtiyacım olmadığını söylerken senin buna ihtiyacım olduğunu düşünmen beni öldürüyor. Eski Elena’nın sosyete sayfalarındaki beyaz düğüne, güzel kumtaşına ve

en üst kattaki ofise ihtiyacı vardı. Bu Elena'nın, senin Elena'nın, sadece sana, ailemize ve macera duygusuna ihtiyacı var.”

“Bu bizim bir sonraki maceramız,” dedi kararını verdiğini ve bundan vazgeçmeyeceğini bildiğim bir şekilde. “New York'ta kanayan bir yara bırakıp daha yeşil çayırlara kaçmayacağım. Daha fazlasını hak ediyorsun. Addie, Chen, Jacopo, Frankie ve belki Marco daha fazlasını hak ediyor, ekipteki diğer erkeklerden bahsetmiyorum bile. Ölebilirler çünkü ben onların patronuyum. Onlarla savaşmak için orada olmadığım halde ölmelerine nasıl izin verebilirim?”

Dudaklarımdan çıkan iç çekiş, çözölmüş bir iplik yumağı kadar uzundu. “Dante... neden dünyadaki en onurlu kötü adam olmak zorundasın?”

Güldü, sesi rahatlamış gibiydi. Bana daha sıkı sarılmasına izin verdim ve kollarımı yavaşça beline doladım, böylece ben de ona sarılabilirdim.

“Kesinlikle sakıncalı,” diye onayladı. “Ama bunu yapabiliriz, *lottatrice mia*. Eğer Napoli'nin *capo dei capi*'sini alaşağı edebilirsek bu sahte suçlamalardan kurtulmanın bir yolunu bulabiliriz. Hatırlıyor musun? *Chi vuole male a questo amore prima soffre ve dopo muore*. Kim bu aşka karşı çıkarsa, acı çeker ve sonra ölür.”

Sözleri, kastettiği şekilde beni harekete geçirerek rahatsız etti ancak içindeki gerçeği görmezden gelmeye yetmedi.

Ülkeden kaçmadan önce Dennis O'Malley'i alt etmeyi planlıyordum. Zaten harekete geçmiş fikirlerim ve planlarım vardı. Belki bu ipleri alıp onlarla yeni bir gelecek örmeye devam edebilirdim.

Bir avukat olarak kendi yeteneklerimden şüphe etmedim. Dante'nin karısı olarak kararlılığımdan bile şüphe duymadım. En kötüsü olsa ve ömür boyu hapis cezasına çarptırılrsa bile onu bırakmazdım. Kalbim onundu ve her zaman da öyleydi; göğsümde duruyor, onun gelip harekete geçirmesini bekliyordu.

Aşkı pasif bir şey olarak düşünmek komikti, sanki yanlış yere yerleştirilmiş bir ayakkabıya takılıp düşülebilirmiş gibi. Aşk *emek* isterdi, öylece olmazdı. Tıpkı bir çiçek gibi, onu güzelleştirmek ve tatmin etmek için bir dizi eyleme ihtiyaç duyuyordu. Her zaman aşkın aniden gerçekleştiğini ve sonra öylece kaldığını düşünmüştüm.

Ne kadar yanılmışım.

Dante haklıydı, aşk uğruna savaşmaya değerdı ve ben hayatım boyunca farkında olmadan onun için savaşmışım. Napoli’de kardeşlerim için, ne kadar kötü sonuçlanmış olursa olsun Daniel için savaşmışım ve şimdi, kazanması ne kadar uzun sürerse sürsün, Dante için de savaşabilirdim.

“Eğer bunu yapman gerektiğini hissediyorsan,” dedim yavaşça, sevdiğim tek adamın gözlerine bakmak için başımı kaldırdım. “O zaman yapacağız. Sadece korktum.”

“Sorun değil,” diye mırıldandı, başparmağını altdudağımın üzerine getirerek oraya nazikçe bir öpücük kondurdu. “Benim için korkacak kadar önemsedğin için mutluyum.”

“Kendim için de korkuyorum,” diye bu gerçeği ruhumdan söküp almak acı verse de itiraf ettim. “Sensiz başıma geleceklerden korkuyorum. Daha önce olduğum kişiye geri dönecek miyim? Çünkü o, ne mutlu ne de sağlıklıydı.”

“Belki öyle değildin ama o versiyonun ölmedi, Lena. Kendini ikiye bölüp bir tarafının kuruyup ölmesine izin vermeyi bıraktın. Artık bir bütünsün ve bunda benden çok senin payın var.”

Alay ettim. “Sen olmasaydın bunlar olmazdı.”

Avuç içleri kıcımı kavrayarak kaldırdı ve beni kollarının arasına aldı, böylece oturup tekrar rahatça kucağına alabilirdi. Ancak ben onun beğenisine göre mükemmel bir şekilde yerleştiğimde, sol ellerimiz alyanslarımız yukarı bakacak şekilde birleşti ve bana yanıt verdi. “Çiçekler üzerlerinde parladığı için güneşe, ıslandığı için yağmura teşekkür etmezler. Beni tanıdığın için başına ne geldiyse vermek her zaman senin elindeydi. Ne kadar muhteşem olduğunu anlamak için biraz sevgiye ihtiyacın olduğunu düşünüyorum. Ben yokken bile muhteşem olmaya devam edeceksin.”

“Bak,” derken boğazım düğümlenip yaşlar gözlerimden akmıştı. Dante ile kalan zamanımın ağlayarak lekelenmesini istemiyordum. “Her zaman doğru olanı söylüyorsun. Bunu nasıl beceriyorsun?”

Gülümsemesi dolgun dudaklarının etrafında sadece bir öneri, bir ima ve aynı anda bir sırdı. Samimi ve küçüktü bu, diğer herkesle paylaştığı her zamanki dolgun gülümsemesi değildi. Bu sadece benim içindi.

“Bazı insanların hobileri var; sanat, müzik, spor yapmak. Benimki de seni öğrenmek.”

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM ELENA

Daha önce sorsalardı, zorla uzaklaştırılacak olursam eski hayatımı özleyeceğimi söylerdim. Rutinimi ve günümü geçirmemi sağlayan düzenli aktiviteleri seviyordum. İkizlerden ve annemden şehirde kim varsa onunla pazar akşam yemeği, hava karardıktan sonra sesin yankılandığı evimde tek başıma üzerinde saatlerce çalıştığım vakalar, Beau'yla sık sık geçirdiğim televizyon ve film izleme geceleri. Her şeyi özleyeceğimi söylerdim. Dilimin arkasında uzun süre taşıdığım kahve nefesi gibi sürekli ağızda kalan acı tadı bile...

Ama New York'a doğru giden arabada, bir daha asla dönmeyeceğime şiddetle yemin ettiğim ülkemden geri dönüp, tüm çocukluğum boyunca hayalini kurduğum bu şehre tekrar geldiğimde... hiç özlemediğimi fark ettim.

Hem de hiç.

Annemin ırmık kokulu kollarını ve beni rahatlatırken göğsünün yanağıma yumuşak dokunuşunu özlemiştim. Aramızdaki bağ hâlâ kırılgan olsa da pek ortalıkta olmayan Cosima'yı, hatta Sebastian'ı bile özlemiştim.

Giselle için her zaman özlediğim şeyi özlemiştim. "Ya her şey farklı olsaydı," ve "Şu, bu, şu olmasaydı." Beau'yu özlüyordum çünkü o benimdi ve kimsenin anlayamayacağı bir şekilde yalnızca benimdi.

Ama uğruna çok çalıştığım evimi, ofisimi ya da gökdelenin cam parçasını içeren mozolemi özlememiştim. En azından düşündüğüm gibi adalet uğruna çalışmayı gerçekten özlemiştim. Her zaman bir kahraman, adaletin doğru tarafında yer alan biri olmak istemişim ve Dante'yle birlikte olmak bir bakıma bunu yapmama izin veriyordu. Ancak şimdi kanunların sınırlamalarına bağlı, sıradan bir kahraman olmak yerine kanunsuz bir kişiydim.

Frankie'nin kullandığı GMC cipin arkasında elini tuttum. Dante telefonunda çılgınlar gibi ekrana bir şeyler yazıyordu; e-posta gönderildikten sonra gelen ısıklık sesi beni e-posta konusunda uyarıyordu. Artık işlerinin çoğunu yüz yüze yapmak yerine internet üzerinden yürüttüklerini söylediğinde şüpheyi yaklaştırmıştım. E-postalar takip edilemiyor ve telefonların içindeki bilgiler ele geçirilemiyor muydu?

Ama o gülmüştü ve bana Frankie'nin uçakta kurulu olan üç monitörünü göstermişti. O kadar çok güvenlik duvarları, acil durum planları, yönlendirmeleri ve paravan şirketleri vardı ki en yetenekli *hacker*'ın bile kodlarından veya planlarından birini kırması yıllar sürerdi.

Güneşte parıldayan ince altın alyansıma baktım ve elini biraz daha sıkı tuttum.

Dante polisi arayıp yetkililere teslim olmadan önce Marco'yu New York Hastanesi'nde ziyaret etmeye karar vermiştik. Chen'e göre küçük İtalyan adam iki gün önce uyanmıştı ve Dante dışında kimseyle konuşmayacaktı.

"Sessizsin," diye belirtti Dante. "Seni yordum mu?"

Hafifçe gülümsedim, yanaklarıma bir kızarıklık yayıldı.

Tartışmamızın ardından oturup yatak odasına gitmeden önce Tore ve Frankie ile bir saldırı planını hazırladık.

Eğer bir günümüz daha varsa bunu değerlendirmemiz gerekiyordu.

Beni kaç kez boşalttığının sayısını unutmuştum. Parmaklarıyla, diliyle, sikiyle, hatta bir keresinde meme uçlarımla oynarken onun üstünde gidip geldiğimde...

Taşaklarında hiç sperm kalmayana kadar, ikimiz de yatağın derinliklerine gömülmüş kemiksiz kütleler haline gelip doymuş olana kadar beni becermişti.

Harikaydı.

“Söz veriyorum, dışarı çıktığımda düzgün bir balayı geçireceğiz,” diye devam etti. “Nereye gitmek istersin?”

“Umurumda değil,” dedim dürüstçe. “Sadece bir an önce sana kavuşmak istiyorum.”

Yüzü yumuşadı. O güçlü, karanlık yüz hatları sıcaklıkla doldu. “Bazen ne diyeceğini çok iyi biliyorsun, Elena.”

“En iyisinden öğreniyorum,” diye espri yaptım.

“Her zaman,” dedi kaşlarını yukarı kaldırarak.

Güldükten sonra başımı salladım çünkü kalbim ağrırken bile beni güldürebilmesi olağanüstüydü.

“İyi olacaksın,” dedi bana. “Frankie, Chen, Addie ve Jaco dairede seninle kalacaklar. Sen nereye gidersen onlardan biri de seninle gelecek, *capisci*? Onlarsız ayrılmaya kalkışma, yoksa hapisanede deliririm ve bunu istemezsin.”

“Hayır,” diye kabul ettim. “Yapmayacağım. Zaten hayatım pek heyecanlı olmayacak. Tüm zamanımı bu saçmalığa nasıl son vereceğimi bulmaya adayacağım.”

Durduğumuzda, “Bunu yapabilecek biri varsa o da *lottatrice mia*’dır,” dedi. Pencereden dışarı bakarak kaşlarımı çattım. “Burası hastane değil.”

“Hayır.” Dante aylar önce bana rağmen onu sevmemi sağlayan geniş ve çocuksu sırtıtlığını sergiledi. “Değil.”

Başka bir şey söylemeden arabadan indi ve bana yardım etmek için kapımı açtı. Sıradan bir mağazanın vitriniydi, soluk kırmızı bir tabelanın üzerine *Gatti* yazılmıştı ve kuyruğunu “I” harfinin etrafına kıvrıran bir kedi resmi vardı.

Hiç sorgulamadan onu içeri kadar takip ettim.

Dante, “*Ciao, Gatto*,” diye kapının üzerinde ziller çalarken seslendi.

Gıdısı sarkmış iri yapılı bir adam, bir sıra cam tezgâhın arkasından odaya girdi ve yüksek sesle ellerini çırpı. “Dante! Seni bir daha ne zaman göreceğimi merak ediyordum ve işte buradasın.”

Dante, “Özel bir kadını, benim için değerli olan bir şeyi satın almak için gideceğim tek yere getirdim,” diye açıklarken beni yanına alıp bizi arka tarafa doğru yönlendirdi.

Dükkân ufacık bir dikdörtgendi; içinde ışıltılı mücevherler ve mücevherlerin bulunduğu U şeklinde cam kasalar vardı. Fıstık büyüklüğündeki safire bakıp gözlerimi kırıştırdım.

“Elbette güzel bir hanım için güzel bir mücevher.” Dante’nin “Kedi” dediği adam neşeyle ellerini ovuşturdu ve tezgâhın üzerindeki kutudan bir gözlük aldı. “Peki, hanımefendi nelerden hoşlanıyor, ha? Yakutları, incileri, elmasları sever misin?”

Başımı kaldırıp Dante’ye baktım. “Neler oluyor?”

Sırıttı ve sade altın alyansıma bir öpücük vermek için sol elimi kaldırdı. “Bu işi burada bırakacağımı düşünmedin, değil mi? Eşim Elena’yla gurur duyuyorum. Sana bakan herkesin kesinlikle benim olduğunu görmesini istiyorum. Bunun için büyük bir mücevhere ihtiyacımız var, işte buradayız Gatto’nun dükkânında.”

“En iyiler benim dükkânımda,” dedi dükkân sahibi utanmazca omuz silkerek.

Ona gülümsedim ama Dante’ye gülümsemedim. “Başka hiçbir şeye ihtiyacım yok. Bu harika.”

Bir zamanlar bir bebeğin yumruğu büyüklüğünde bir nişan yüzüğü istiyordum. Ne kadar büyük olursa o kadar iyiydi. Bazen işe giderken *Tiffany*’nin önünden geçiyordum ve pencereden içeri bakıp Daniel’in bana hangi muhteşem pırlantayı alabileceğini hayal ediyordum.

Şimdi odaklanabildiğim tek şey, Dante’yi RICO davası ya da kefaletin engellenmesinden kurtulmuş, özgür bir adam olarak görme arzumdur. Karşılaştırıldığında her şey önemsiz görünüyordu.

“Beni hoşgörün,” dedi Gatto’ya dönmeden önce çapkın bir gülümsemeyle. “Bize biraz yakut ve inci, belki de varsa birkaç gri elmas getirin.”

Gatto coşkuyla başını salladı ve arkaya doğru koştu.

“Peki ya sen? Herkesin bana bakmasını ve parlak yüzüğümde etkilendiğimi bilmesini istiyorsun. Senin de bir tane olması gerekmez mi?” diye sorarken onu damgalama fikriyle dolup taşıyordum.

Gözleri parladı. “Beni sahipleniyorsun, öyle mi?”

“Her zaman.”

“Tamam. Sen seç, ben takayım.”

“Dikkat et, Dante,” diyerek sol taraftaki erkek mücevherlerinin durduğu vitrine doğru ilerledim. “Pembe ya da mor bir mücevher seçersem ne olacak?”

Onunla dalga geçmem için beni cesaretlendiren bir bakışla göz-

lerini bana doğru çevirdi. “O zaman onu takarım ve hayatımızın geri kalanını, birisi yüzüğüm hakkında kaba bir yorum yaptığında seni cezalandırarak geçiririm, *va bene?*”

Güçlkle yutkundum, cinsel açıdan bitkin olmama rağmen bacaklarım karıncalanıyordu. Yine de... bunu yapmaya biraz istekliydim.

“Elena...” diye uyardı.

Güldüm, ellerimi masum bir tavırla havaya kaldırdım. “Söz veriyorum, yapmayacağım.”

Gatto’yu beklerken Dante sessiz bir telefon görüşmesi yaptı ve ben de kutudaki yüzüklere odaklandım. Bakışlarım tek, kusursuz bir obsidiyen taşıyla süslenmiş büyük bir altın bilekliğe takıldı.

Gatto, “Ah, evet, bu çok hoş,” diye üstü kapalı bir mücevher tepsisiyle yanımdan geçerken onayladı. “Gel ve bir şey seçmeden önce seninkini seç. Onları eşleştirmek isteyebilirsiniz.”

O güzel değerli taşları görünce kalbimden vurularak onu takip ettim.

Tepsiyi benim için bırakırken elim ağzıma gitti.

Pembeden mora, koyu kan kırmızısına kadar değişen tonlarda altı yakut ve kırmızı elmas vardı ama her biri çok büyüktü. Gatto’nun ana seçimi çerçeveleyecek şekilde düzenlenebileceğini önerdiği küçük tohum incilerin yanı sıra siyah, krem, pembe ve beyaz dört büyük inci vardı.

Üstelik siyah ve gri elmaslar da vardı.

“İstedğin şekilde kesilebilirler,” dedi Dante yanıma geldiğinde.

Kocam -ona bu şekilde seslendiğime hâlâ inanamıyordum- benimle birlikte masaya eğildi ve ıslık çaldı. “Mükemmel seçim, *amico.*”

“Sadece senin için en iyisi.”

Dante, “Hangisini beğendin, *cuore mia?*” diye sorarken nefesi beni ürpertecek şekilde boynumu gıdıklıyordu.

“Hepsini,” dedim dürüstçe.

Her iki adam da kıkırdadı.

Gatto, “İyi bir zevkin var,” diye iltifat etti.

Ona gülümsedim. “İltifat sana gelsin diye onları sen seçeceksin.”

Söylediğim şeye şımarıdı.

“*Sen* ne düşünüyorsun?” Dante’ye sorarken kendimi onun ya-

nına daha da sıkıştırdım ve sırf atışını hissetmek için elimi kalbin üzerine koydum.

“Hımm.” İyice yaklaştı ve küçük bir elmas büyütecini kullanarak kan kırmızısı elmasa, gri elmasa ve siyah elmasa sanki kendisi de bir mücevher satıcısıymış gibi baktı.

“Griyi seviyorum çünkü gözlerinin rengi bu,” dedi bana, gözlerime bakmak için çenemi hafifçe kaldırdı. “Siyahı seviyorum çünkü ruhumuz karanlıkta daha çok parlıyor.”

Şiirine tamamen katılıyordum, sözlerinden ve sanki masadaki milyonlarca elmastan daha paha biçilemezmişim gibi bana bakışından büyülenmişim.

“Ama kırmızı olmalı,” diyerek büyük şarap kırmızısı elması yastıklı tepside alıp avucuma yerleştirdi. Parmaklarım onun öpücüklerinden biri gibi etrafında kıvrıldı. “Tutkunun ve ateşin rengidir. Senin rengin. Ama aynı zamanda...” Beni öpmek için durdu; ani, vahşi bir öpücük beni parmak uçlarıma kaldırdı. “Sanırım artık dünyayı siyah, beyaz ve kırmızı olarak görüyorsun, *donna mia*.”

“Evet,” diye onayladım, bu adamın güzelliğinden nefesim kesilmişti.

Benim erkeğim.

Yeni toprakların haritasını çıkaran bir haritacı olarak sizi tanımaya çalışan, kusur olduğunu düşündüğünüz bir şeyi keşfettiğinde bile her zaman merak duygusuyla dolu bir adam kadar romantik bir şey olmadığını öğrenmişim.

“Dante’ye siyah elmas, lütfen,” dedim hemen. “Ben kırmızıyı alacağım.”

Dante saçıma bir öpücük kondurunca seçimimden memnun olduğunu anlamıştım.

Gatto iki taşı da toplamak için harekete geçtiğinde ona, “Teşekkür ederim,” dedim. “Sen yokken... ona sahip olmak güzel olacak. Ama en azından yüzüğünün parasını ödeyeyim.”

Yüzü aniden değişti, dudakları düzleşerek gözleri kısıldı. “Güzel şeylere paranın yetebileceğini biliyorum, Lena. Bu yetenek için çok çalıştığını biliyorum ve buna hayranım. Ama seninle her zaman ilgileneceğim. Her zaman. Lütfen beni eski kafalı olarak ya da belki de İtalyan doğamla kabul et ve bu konuda benimle tartışma.”

Aslında ufak bir tartışma çıkartabilirdim ama Dante birkaç saat

içinde hapse girecekti. Bu saatleri önemsiz bir şey üzerinde tartışarak geçirmek istemiyordum.

“Tamam.”

Bana gözlerini kısarak baktı, ardından elini alnıma koydu. “Kendini iyi hissediyor musun?”

Elini çekerken güldüm. “O kadar da zor biri değilim!”

Gülümsemesi yumuşadı. “Hayır, hayır değilsin.”

Marco yalnız değildi.

“Ne yapmamı istiyorsun, kadın?” Sesi kullanılmadığı için ince ve pürüzlüydü, koma ve aldığı yaralar yüzünden zayıflamıştı.

“Bunu düzeltmeni istiyorum.” Bu Bambi’ydi, ses tonu umutsuzdu. “Her şeyin söylediğimiz gibi olmasını istiyorum.”

“Bana milyonlarca kez Angie’yi terk etmememi söyledin. Şimdi de beynimi yiyorsun ama ben zaten beyin sarsıntısı geçirdim.”

Sessizlik oldu.

Dante ve ben koridorun aşağısında durup duyuru panosunu okuyormuş gibi yaparak konuşmalarına utanmadan kulak misafiri olduk.

“Bambi, bebeğim,” Marco’nun sözleri yumuşak ve pürüzsüzdü. “Bana neler olduğunu anlatmalısın. Son zamanlarda çok stresliydin. Patron’un gitmesiyle işlerin zor olduğunu biliyorum ama yakında geri dönecek ve di Carlos’la ilgili bu sorunu çözecek.”

“Öyle mi diyorsun?” diye fısıldayarak burnunu çekti. “Hiç bitmeyecekmiş gibi geliyor.”

“Bu kadar korktuğunu bilmiyordum,” diye itiraf etti. “Rora yüzünden mi? Di Carlo kardeşler pislikler ama ailemizdeki herhangi bir çocuğa zarar vermezler.”

Bunun doğru bir iddia olup olmadığını düşünürken bir sessizlik oldu.

Ben de düşünüyordum.

Sanki ismiyle çağrılmış gibi keskin, küçük bir ciyıklama duyuldu ve ardından küçük bir vücut doğrudan bacaklarımıza doğru koştu.

Arkamıza bakmak için bedenimi çevirdim. Jaco koridorda bize doğru yürüyordu.

Ve Aurora bize arkadan sarıldı; koyu renk kafasını Dante ile benim aramda tuttu ve bir kolunu bacaklarımızın etrafında doladı.

Ona baktığımda, nefesimi kesen güzel bir gülümsemeyle yüzünü yukarı kaldırdı.

Onun ne kadar muhteşem bir kız olduğunu unutmuştum.

“Zio Dante,” diye bağırdı, yan yana ve hastane koridorunda olmamıza rağmen hâlâ bağıırıyordu. “Elena!”

“Rora,” diye sıcak bir şekilde selamlarken Dante dönüp onu kollarına aldı. Kocam yüzünü öpücüklerle boğduğunda keyifle güldü. Onu hareketsiz tutmak için ellerini yüzünün her iki yanına vururken ve ardından doğrudan ağzına büyük, buruşuk bir öpücük kondururken kendimden geçmiş bir şekilde izledim.

“Seni özledim,” diye ilan etti.

“Ben seni daha çok özledim,” diye güvence verdi ona. “Her gün seni düşündüm. Değil mi, Lena?”

“Öyle yaptı,” diye onaylarken onun karışık buklelerini düzeltmek için uzandım. “Ben de öyle.”

Rora bana gülümsedi ve elimi yakalayıp kucaklamak için yanağına götürdü. Kalbim şıştı, dikiş yerlerinden patlayacak gibi olmuştu.

O mükemmeldi.

Acı çekerken elim işe yaramayan rahmime gitti. Nankör olmaya çalıştım –bunu başarmak için çok zaman harcamıştım– ama yine de anne olmayı o kadar çok istiyordum ki bunun için can atıyordum.

Bir gün tatlı, erken gelişmiş Aurora gibi bir kızımın olmasını hayal ediyordum.

Dante, “Anneni görmeye gidelim mi?” diye sorarken onu kucağına aldı.

Küçük yüzünde bir şeyler değişti, bir titreme vardı. Dante’nin gözleri ânında benimkilere kaydı ve bunu fark edip etmediğini merak etti.

Başımı salladım.

Ağzı düzleşti ama bizden önce gelen Jaco’ya çenesini kaldırdı.

“*Cugino* mio, nasılsın?”

Jacopo bitkin görünüyordu, gözlerinin altında koyu halkalar ve çıkık çenesini kaplayan belli belirsiz bir sakal vardı. Genelde çekici bir adamdı ama o kadar bitkin görünüyordu ki henüz kırk yaşında bile olmadığına inanmak zordu.

* (İt.) Kuzen. (e.n.)

Dante'ye temkinli bir şekilde gülümseyerek beni şaşırttı, sonra bana dönerek her zamanki gibi iki öpücükle selam verdi. Elleri sıcak bir şekilde omuzlarımdayken onları sessiz bir şekilde dostça sıktı. Dante'nin iç ekibindeki tüm erkekler arasında ona en az yakın olan bendim ve biz yokken beni özlemiş olabileceğini bilmek şaşırtıcı ama güzeldi.

Geri çekilirken, "*Che piacere vederti,*" diye mırıldandı.

Seni görmek güzel.

Ona gülümsedim. "Seni özledik."

Gülümsemesi ince ama samimiydi. "Sizi, Tore ve Frankie'yi özlediğimiz kadar değildir. En hafif tabirle boktan bir gösteriydi."

Dante, "Daireye döndüğümüzde bana bilgi vereceksin," diye emretti ve Rora'nın önünde küfrettiği veya bu tür şeyler hakkında konuştuğu için Jaco'yu bakışlarıyla azarladı. "Haydi Marco'yu görmeye gidelim."

Marco ve Bambi, Aurora'nın koridorda çıkardığı gürültü sayesinde geldiğimizi açıkça biliyor ve sanki az önce bir sevgili kavgası yaşamıyormuş gibi sakın bir şekilde bizi bekliyorlardı.

Marco, "*Miei amici,*" diye selamlarken her zamanki güçlü tavrını sergilemeye çalışıyordu. "Seni görmenin ne kadar güzel olduğunu anlatamam."

"Bizim için de seni," diyen Dante, kucağında Aurora'yla yatağın kenarında oturdu. "Biz yokken güzel görünümünü kaybettin."

Marco güldü.

Dante'nin ikimizin de köstebek olabileceğini düşündüğümüz adamlarla hafif bir sohbet başlatmasını izlemek muhteşemdi. Hâlâ karizmatikti; kişiliğinde hiçbir ihtiyat ya da öfke belirtisi yoktu. Gerçek niyetini gizlemek için benim gibi buzlu bir maskeye ihtiyacı yoktu. İhtiyacı olan tek şey onun muhteşem cazibesiydi.

"Merhaba," dedi Bambi yanıma gelerek. Utangaç görünüyordu, kalın altın rengi saçları yüzünü perdeliyordu. "Ülkenden sağ çıkmaya sevindim."

Marco ile olan ilişkisi hakkındaki şüphelerime rağmen güldüm. "Bir iki sefer ölüme yaklaştık, yalan söylemeyeceğim."

"Şimdi çok daha mutlu görünüyorsun," dedi gözleri üzerimde gezinirken. "Bir şekilde hafiflemişsin."

* (İt.) Arkadaşlarım. (e.n.)

“Peki ya sen nasılsın?”

Kirpikleri sönmüş bir ampul gibi titreşiyordu. “B-ben iyiyim.”

“Peki, Marco senin erkek arkadaşın mı?” Marco, Dante ve Jaco birlikte konuşurken sessizce sordum.

Pembe dudağını ısırdı ve gözlerini ona çevirdi. “Onu seviyorum.”

“Tamam,” dedim rahatlıkla ama bir şeyler yolunda değildi. “Bana anlattığın adam o mu? Seni üzen bir adamla ilişki içinde olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum, Bambi. Eğer onu seviyorsan bu şekilde davranılmayı hak etmediğini anlamak zor olabilir.”

“Bunu burada konuşmak istemiyorum,” diye sertçe fısıldarken iri gözleri kısılmıştı. “Lütfen. Sana geldiğimde sağduyulu davranacağımı söylemiştin.”

“Öyle yaptım ama sen ve Rora için endişeleniyorum. Dante için de endişeleniyorum. Bırak senin gibi sevdiği ve saygı duyduğu bir kadına el kaldırmayı, ekibinde kadınları istismar eden bir erkeğin bile olmasını istemiyor.”

Boğazından sıkıntıyla küçük bir ses çıkardı. “Lütfen, şimdilik sus.”

Boğazımdan yukarıya tırmanan kelimelerin ve endişelerin gelgit dalgasına karşı dudaklarımı kapatmak zorunda kaldım. İstismar edildiği ilişkisi olan bir kadının kafasını kuma gömmeye devam etmesine izin vermek içimdeki her şeye aykırıydı ama aynı zamanda onu yabancılaştırmak da istemiyordum. Daha önce yanıma gelmişti. Yine yapacağını ummak zorundaydım.

Bunun yerine onu içten gelen bir kucaklamanın içine çektim. “Ne zaman bana ihtiyacın olursa buradayım. Rora için de.”

Bambi burnunu çekti. Uzaklaştığında gözlerinin çevresinin kırmızı olduğunu fark ettim. “*Grazie*, Elena. Seni özledi, biliyor musun?”

Onu hayranlıkla gülümseyerek izleyen üç mafyayla, ellerini sallayarak hararetli bir şekilde sohbet eden küçük kıza baktığımda endişelerimin bir kısmı yatıştı. Neredeyse komik bir manzaraydı ve doğrudan ruhuma dokunuyordu.

“Bambi,” diye seslenen Dante, Rora’nın yanında durup bize doğru ilerledi. Öpücük alışverişinde bulundular. “Rora’yı kafeteryadan bir şey almaya götürebilir misin?”

Coşkusunu dizginlemek için küçük kız etrafta olmadan Marco’yla konuşmak istiyordu.

Bambi altdudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı, bakışları Dante'den Marco'ya ve oradan tekrar Marco'ya kaydı. Sonunda omuzları biraz düştü ve isteksiz Rora'yı amcasının elinden alarak başını salladı.

Onlar ayrılır ayrılmaz, Dante'nin sıradan ve büyüleyici görünümü sirkeye bulanmış inciler gibi eriyip gitti. Marco'ya döndüğünde daha da uzun görünüyordu, o kadar geniş ve karanlıktı ki tavandaki ışıkları kapatarak Marco'nun hastane yatağının üzerinde beliren bir gölge bıraktı.

“Ne oldu?” diye soğukkanlılıkla sordu.

Marco yastıklarına yaslanarak daha dik oturmaya çalışırken irkildi. Bir süre tereddüt ettikten sonra ona yardım etmek için ilerledim. Yardım teklif ettiğimde elimi sıktı ve bana ince bir gülümsemeyle baktı.

“Dürüst olmak gerekirse, Patron... gerçekten bilmiyorum. Bambi ve ben *Santa Lucia Pizzeria*'da akşam yemeğine çıkmıştık. Restorandan çıktık ve Bambi çantasını unuttu, ben de onu dışarıda bekliyordum ama yüzüm kapıya dönüktü. Göğsümden vurulana kadar beni izleyenlerin olduğunu bilmiyordum. Başımı kaldırdığımda kaldırım kenarında *scooter* kullanan bir adamın üzerime devasa bir *SeW Magnum* tuttuğunu gördüm. Sonraki üç atışını ben gözümü bile kırpamadan yaptı, sonra da çekip gitti.”

Marco yavaşça gözlerini kırpıştırdı, belli ki yaşadığı sıkıntıyı hatırlıyordu.

“Bambi dışarı çıktı, çılgık atmaya başladı ve 911'i aradı. Ben o anda bayılmıştım.”

Dante, “Adamı göremedin mi?” diye directti.

“Deri bir kask takıyordu. Teninin bir santimetresi bile görünmüyordu, tanınabilir bir iz ya da dövme yoktu.” Marco içini çekti ve aniden bitkin düşmüş gibi yastıklara gömüldü. “Bunun di Carlos olduğunu varsaymalıyım ama bana böyle sebepsiz yere saldırımlarına şaşırdım.”

Dante, “Roberto'yu *McDonald's*'in arabalı servisinin önünde yakaladılar,” diye bilgilendirdi. “Kazanmış olsak da olmasak da ailemiz için geliyorlar. Senin orada olacağını nasıl bildiklerini merak ediyor musun?”

Marco hafifçe kızardı, gözleri bana ve tekrar Dante'ye kaydı.

Odanın en uzak köşesine gidip oturdum ve telefonuma bakıyormuş gibi yaptım.

Sonunda, “Bambi, *Santa Lucia*’daki pizzayı seviyor,” diye mırıldandı.

“Ve karın oradan nefret ediyor,” diye ekledi Dante kuru bir sesle. “*Che cavolo**, Marco, ne düşünüyordun? Bambi’yle bir ilişkin mi var?”

“Bunun olmasını istemedim, Patron. Sadece... oldu. Bir sabah Angie beni şu ya da bu şekilde azarlıyordu ve senin evine geldiğimde Bambi kötü görüldüğümü fark etti. Bana bir espresso yaptıktan sonra konuştuk. Birkaç kez daha oldu ve sonra...” Omuz silkti ama gözleri ondan bahsederken şefkatle parlıyordu. “O iyi bir kadın.”

“Öyle,” diye onayladı Dante. “Evli olmayan bir erkeği hak ediyor.”

Marco içini çekti ve bu onu ürkütse de eliyle yüzünü ovuşturdu. “Aylarca bana Angie’den ayrılmamı istemediğini söyledi. Çok ısrar etti. Angie’nin bu dünyada başka kimsesi yok, D. O benim için doğru kişi değil ve bazen tam bir *volpe*** yapıyor ama gidersem onu mahvederim. O anda doğru olanı yapıyormuşum gibi görünüyordu.”

Dante, karanlık bakışının ağırlığıyla onu yatağa sabitledi; bakışları o kadar ağırdı ki Marco, inceleme altında yatağın daha da derinlerine batmış gibiydi.

“Ona iyi davranıyor musun, *fratello*?” Dante sessizce sordu. Tehlikeli.

Marco gözlerini kırptırdı, şaşkınlıktan kaşının ortası çatılmıştı. “Bir kadına bundan başka bir şekilde davrandığımı hiç gördün mü?”

“Hayır ama işler değişir.”

“Öyle değil. Bambi... Sana söylemediğim için kızgın olduğumu biliyorum ama onu seviyorum, Dante. Kendimi iyi bir adam, hatta belki de en iyisi gibi hissetmemi sağlıyor.”

Kucağıma baktığımda hafifçe gülümsedim. Görünüşe göre aşk, en sert kötü adamları bile değer verdikleri kişiler için kahramanlara dönüştürme kapasitesine sahipti.

* (İt.) Bu da ne demek oluyor? (e.n.)

** (İt.) Tilki. Bu deyim İtalyancada *hile yapmak* ya da *kurnazlık yapmak* anlamında kullanılır.

Dante bir süre sonra, sözleri bir yargıcın tokmak darbesi kadar kesin bir ifadeyle, “Bu ailede ya da bu *borgata*’da, benden hiçbir şey saklanmayacak, *capisci*?” dedi. “Yine benden bir şey saklarsan sonuçlarından hoşlanmazsın.”

Marco’nun kalın bir şekilde yutkunmasını, ardından başını sallamasını izledim. “*Capisco, Capo.*”

Jacopo boğazını temizleyerek kapının yanındaki duvardan uzaklaşıp Dante’nin omzuna vurdu. “Konuyu değiştirmek istemem ama tebrikleri kabul ettiğinizi duydum, *cugino.*”

Bir fırtınanın ardından güneşin bulutların arasından çıkması gibi, Dante’nin biraz önceki huysuz ifadesinin yerini parlak bir gülümseme aldı. Bana kolunu açmak için kıpırdandı. Ona doğru gittim, mıknatısla çekiliyormuş gibi yan tarafına kaydım.

“*Si, miei Fratelli, vi present mia moglie,*” diye gururla ilan etti.

Evet kardeşlerim, sizi eşimle tanıştırayım.

Marco o kadar sert nefes aldı ki acıdan yüzünü buruşturdu, sonra usulca güldü ve ardından, “*Auguri!*” diye bağırdı.

En içten dileklerimle.

“Teşekkürler, Marco,” dediğimde Jaco, Dante’nin elini sıkmak için öne çıkıp yanaklarımı yeniden öptü. “Teşekkür ederim, Jaco.”

Jaco, “Hızlı oldu,” diye belirtti.

Dante ona bir bakış attı ama ben gücenmedim. “O yaptı.”

“Doğru kişiyle karşılaştığın zaman bilirsin,” dedi Marco dramatik bir bilgelikle.

Bizi bekleyen bilinmezliklere rağmen mutlulukla gülümsedim çünkü kendini aileden biri gibi hissettiren erkeklerle tekrar bir araya gelmek güzel bir duyguydu.

* (İt.) Kasaba veya küçük bir yerleşim birimi anlamına gelir. (e.n.)

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ELENA

Smith Jameson Binası'na, Dante'nin dairesinden üç blok ötede-
deki bir metro istasyonunun kilitli kapısından girdik. Görünüşe
göre şehrin altında terk edilmiş metro durakları ve kullanılmayan
demiryolları tarafından yapılmış bir dizi tünel vardı. Dante bir şe-
kilde sistemin içini ve dışını biliyordu. Dante ekibiyle konuşma
fırsatı bulamadan polislerin ya da binayı izleyen herhangi birinin
bizi görmesini istemiyorduk.

Daire bıraktığımız gibiydi; temiz ve düzenliydi çünkü Bambi
biz uzaktayken bile dairenin tozlanmasına veya kirlenmesine izin
vermezdi.

Yara, Chen, Addie, Tore ve Frankie oturma odasında bekliyor-
du. Orta sehpanın etrafına oturmadan önce birbirimizi uzun sü-
redir kayıp olan bir aile gibi selamladık, öpüşüp sarıldık. Dante ve
ben, uzun kanepede, kırık kaburga kemikleri hâlâ iyileşmekte olan
Addie'nin yanında oturduk. Yamuk burnu, beni kaçırdıklarında
İrlandalı mafyadan aldığı dayaktan sonra daha da çarpıktı.

Yara beni selamlarken, "Beni şaşırttın," dedi. "Gurur duymalı-
sın. Bunu yapmak için çok şey gerekiyor."

"Bana nasıl yaptığımı söylersen övgüyü alırım," diye espri yaptım.

"Onun gibi bir adamı sevecek cesaretin olduğunu düşünme-
miştim." Omzumu tutmak için uzandığında kasvetli, neredeyse
melankolik görünüyordu. "Yanıldığıma sevindim."

"Ben de," dedim çünkü sözleri istediğimi bilmediğim bir lütuf
gibiydi.

Saatlerce konuştuk.

Ele alınacak çok şey vardı: di Carlo olayına nasıl saldırılacağı, köstebeğin nasıl ortadan kaldırılacağı, RICO davasıyla ilgili ne yapılacağı ve Dante'nin yeni karısı olarak işleri nasıl sürdürmem gerektiği. Dante, gölgelerde kalıp işleri adamlarına bırakmam gerektiğini savundu.

Ama ben bir savaşçıydım, başkaları onu ve ailemizi korumak için savaşırken hiçbir şekilde oturamazdım.

Bundan sonra oldukça hızlı bir şekilde teslim oldu.

Bitirdiğimizde hava karanlıktı, yalnızca şehir manzarasının tanıdık ışıkları tavandan tabana pencerelerin dışındaki manzarayı aydınlatıyordu. Bir ara Çin yemeği sipariş ettik ve Addie, Noel müziği konusunda ısrar etti çünkü tarih yirmi üç aralıktı, Dante bayram tatili boyunca hapiste olacaktı.

Nat King Cole'un "Buon Natalie," şarkısıyla dans ettik, Dante başım dönene kadar beni döndürdü, onun kolları etrafında yerimde duramaz hale gelmişim. O kadar çok şişe *Chianti* içtik ki dilim kırmızıya boyandı.

Kutlama yaptık.

Hepimizin sevdiği adama veda etmenin tek uygun yolu bu gibi görünüyordu.

Gece yarısından hemen önce Dante beni biraz soğuk hava almam için verandaya çıkarttı. Taş verandada durup şehrin ışıklarına bakarken terli alnımı yelpazeledim.

Kollarını kalçalarıma dolayıp beni göğsüne yaslayıp, "Burada bu şehre bakarken kendimi her zaman bir kral gibi hissediyorum," dedi. "Uçaktan indiğim ilk andan itibaren buranın *benim* şehrim olmasını istemişim."

"Öylesin," dedim ona. "Yine öyle olacak."

"Öyle olmasa bile seni sevmek her şeyi kaybetmeye değerdi."

Ona yaklaşıırken, "Böyle şeyler söyleme," diye yalvardım, sıcaklığı New York'un acı soğuk kışıyla tam bir tezat oluşturunuyordu. "Gitmene izin vermemi imkânsız hale getiriyor."

Burnunu kulağıma sürttü. "Sadece kısa bir süreliğine. İnan bana, *lottatrice*, teslim olmak en doğru hareket."

Hiçbir şey söylemedim çünkü duygular boğazımı tıkamıştı.

Onu kendime sıkıştırmak, tırnaklarımı derisine batırmak ve bırakın beni terk etmeyi, hareket edemeyecek duruma gelene kadar uzuvlarımı sarmaşıklar gibi ona sarmak istedim.

“Sana bir keresinde bana annemi hatırlattığını söylemiştim,” dedi yavaşça. Neredeyse dikkati dağılmış bir şekilde, omzumun üzerinden şehrin gece manzarasının yapay yıldızlarına bakıyordu. “Gerçek şu ki sen ondan çok daha güçlüsün. Annem, Noel’in karanlık dünyasının ağırlığı altında ezilmişti ama sen benim karanlık gökyüzümde bir yıldız gibi yükselip parlıyorsun. Yalnızlığa ve endişeye dayanacak kadar güçlü olduğunu, yeterince *coraggio*’ya sahip olduğunu bilerek teslim olabilirim. Sadece bu da değil, bunun üstesinden gelmek, bu RICO davasından ve Dennis O’Malley’den bağımsız olarak tekrar bir arada olmamızın bir yolunu bulmak için. Bana kahramanın olduğumu söyledin ama umarım biliyordur, Lena, sen de benim kahramanımsın.”

Gözyaşlarımın akması için titresem de hıçkırıklara boğuldum.

Bir an arkamda hareketlendi, hareket ettikçe bir şeyler tıngırdadı ve bir an sonra Chiara’nın gümüş haçını önümüze sallamaya başladı. Gümüşün üzerine yerleştirilmiş adama bakıp Dante’nin bana daha iyi bir hayat verebilmek için kendini nasıl feda ettiğini fark etmemek imkânsızdı. Bir yandan ailem, arkadaşlarım ve kariyerim varken diğer yanda New York’ta, hayatımın geri kalanında kaçak olmak zorunda kalmayacağım gerçeği vardı.

“Benim için bunu saklamayı istiyorum,” diye mırıldanarak büyük zinciri açmadan başımın üzerinden geçirdi. Kolyenin tok ağırlığı göğüslerimin hemen altına yerleşince teninden gelen sıcaklığı hissettim. “Ben yokken annemin ve onun atalarının seni koruduğunu bilmek beni daha iyi hissettirecek.”

Kollarının arasında döndüm ve kendi ağzımla körü körüne onun ağzını aradım. Yüreğimdeki aşkın acısını, tatlı hüznünü anlatacak kelime yoktu, bu yüzden duyguları ona dilimle yedirdim. Beni şefkatle tuttu ve sözcükleri sanki anlıyormuş gibi dudaklarımdan yaladı.

Nemli ağzına karşı, “Seni çok özleyeceğim,” diye itiraf ettim. “Seni şimdiden özledim.”

“Biliyorum, *cuore mia*. Ama çok uzun sürmeyecek.”

“Çok eminsin.”

“Senden asla şüphe etmem. Benim çok akıllı avukatım, her şeyi yapabilir,” dedi sanki gerçekmiş gibi.

Daha önce hiç kimsenin bana bu kadar sarsılmaz bir inancı olmamıştı. Bana her şeyi yapabileceğimi hissettirdi ve yapardım.

Onu bana geri getirmek için her gün, her saat, her dakika çalışırdım.

“*Ti amo, Capo,*” diye fısıldadım dudaklarına doğru. “*Ti amo, martio mio.*”

Seni seviyorum, kocacığım.

Bana karşı gülümsedi, eli boğazımı avuçlamak için uzandı. “*Sono con te, lottatrice mia, anche quando non lo sono.*”

Ben senin yanındayım, savaşçım, orada olmasam bile.

Terk edilme sorunlarıma ve dilimin arkasında demir gibi biriken korkuya rağmen ona güvenmiştim. Kendime güvenmiştim.

On dakika sonra kapıda son vedamızı ettiğimizde, yüreğim yansa da ağlamadım. *Capo*’ma son bir öpücük verdim; bu, önmüzdeki günler ve haftalar boyunca hissedeceğini umduğum bir sahiplenme damgasıydı, sonra onu bıraktım.

Çünkü ne olursa olsun bana geri döneceğini biliyordum.

Ertesi sabah *The New York Times*’ın manşetinde *Mafya Efendisi Geri Dönüyor* yazıyordu, ardından Dante’nin 23. Bölge’de polis memurları tarafından kelepçelendiği siyah beyaz bir fotoğraf yer alıyordu.

Mutfak adasında oturup kahvemi içerken uzun süre ona baktım. Başparmağım gazete kâğıdıyla mürekkeplenene kadar fotoğrafın üzerinde hareket etti.

Aramak için çok erkendi ama yine de aradım.

“Haber var mı?”

Yara içini çekti. “Duruşma iki saat sonra. Kefaletin ertelenmesi A sınıfı bir kabahattir, Elena. Ayrıca Yargıç Hartford yine davayla ilgileniyor. Onu örnek almak isteyecekler. RICO davası duruşmasına kadar Dante’nin hapse gireceğine şüphe yok.”

“Biliyorum.”

“O halde neden aradın?” Yara soğukkanlılıkla sordu ve muhtemelen telefonun diğer ucunda kaşlarını kaldırdığını biliyordum.

Dün oyun planı hakkında konuşmuştuk ama bu kadar uzun süre Yara’nın ortağı olduktan sonra, özellikle de artık ona âşık ol-

duğum için Dante'nin hukuk ekibine doğrudan dahil olmamak zordu. Yapılması gereken yasal işler olduğunu bilerek orada oturmak beni aciz hissettiriyordu.

Avukatların, ailelerini New York yasalarına göre temsil etmeleri yasaldı ancak bu tam olarak tavsiye edilen bir durum değildi. Yine de artık kendimi RICO davasından kurtarmamın hiçbir yolu yoktu. Duruşmaya katılamadım çünkü teknik olarak hâlâ işten izinliydim.

“Ricardo Stavos'tan yardım istemek istiyorum.”

Şaşırtıcı bir duraksama oldu, ardından, “Frankie'nin yapamadığı ne yapabilir?”

“Şehirdeki en iyi özel dedektiftir. Frankie bilgisayar aracılığıyla harika işler yapabilir ancak sahada birisinin olmasını istiyorsak kimse Ric'ten daha iyi olamaz.” Geçtiğimiz iki gün boyunca bu konuyu çok düşünmüştüm ve Yara bunu onaylamasa bile ona ulaşmaya karar vermiştim. “Di Carlos'un izini sürmede faydalı olabilir.”

“Teker teker ilerleyelim. Dante'nin masumiyetini kanıtlamaya odaklanalım.”

Bir şeytantırnağını kanayana kadar kopardım, sonra usulca küfrettim. “Dante, hızlı bir duruşma için kiminle konuşman gerektiğini bildiğini söyledi.”

“Evet.”

Peçetenin kenarıyla kan akışını durdurmaya çalışırken bir duraksama daha yaşadım.

“Elena,” diye seslendi Yara sert sesiyle. “Bunun korkutucu olduğunu biliyorum. Arkana yaslanıp hiçbir şey yapmamanın doğana aykırı olduğunu da biliyorum. Ama durum kontrolüm altında, söz veriyorum. Biz duruşma için bir tarih belirlerken Dante parmaklıklar ardında çok az zaman geçirecek, sonra işin içinden çıkacağız. Giuseppe di Carlo'yu bile öldürmedi.”

“Hayır ama ABD Dennis O'Malley bunu biliyor ve umursamıyor. Davayı siyasi kariyerini geliştirmek için kullanmak istiyor. Artık Dante kaçıp geri döndüğüne göre, daha fazla kaybetmek istemeyecektir.”

“Onun için çok yazık.”

Chen mutfağa egzersiz kıyafetleriyle geldi, fayansların her tarafına ter damlıyordu. “*Donna*, polisler aşağıda. Görünüşe göre seninle konuşmaları gerektiğini düşünüyorlar.”

“Yara?” diye seslendim telefona. “Suç duyurusunda bulunmak için benimle karakolda buluşacak vaktin var mı?”

Polis sorgu odasında, masanın diğer tarafında olmak çok tuhaftı. Dante’nin dün gece geç saatlerde teslim olduğu 23. Bölge’deydik. Beni almaya gelen iki üniformalı polis uzun zaman önce beni bir çift dedektife teslim etmişti.

Adamlardan biri, onu neredeyse vahşi gösteren hafif altçenesi olan yaşlı bir adamdı; diğeri ise kısa kesilmiş siyah saçları ve kutup buzları gibi soluk mavi gözleri olan muhteşem bir genç adamdı.

Korkutucu bir şekilde metal masaya yaslanan ikincisiydi.

“Bayan Lombardi... yoksa şimdi size Bayan Salvatore mu demeliyiz?” diye sanki zeki ve şok edici bir şey söylüyormuş gibi sordu.

Ona göz kırptım. “Bana dilediğiniz gibi hitap edebilirsiniz ama Bayan Ghorbani gelene kadar cevap vermeyeceğim.”

Bana kaşlarını çattı. “Avukat olduğunuz için kanunların üstünde olduğunuzu mu düşünüyorsunuz? Dante Salvatore ülkeden kaçtığında onunla birlikte İtalya’ya gittiğinizi biliyoruz. Sizin de aynı havaalanına gittiğinizi gösteren güvenlik kamera kayıtlarımız var.”

Ona tekrar göz kırptım.

“Bize seni kaçırdığını ve mahkemede onun aleyhinde ifade verememen için seni kendisiyle evlenmeye zorladığını söyledi,” diyerek şansını denedi, sanki sözleri beni incitebilecekmiş gibi bana kötü, kurnaz bir bakış attı.

Neredeyse o aptala Dante’nin davası sayesinde bu kadar çabuk evlendiğimizi söyleyecektim. Onun aleyhine ifade vermek zorunda olmadığım gibi, artık onu görme ve onun adına konuşma haklarım da vardı.

Esnedim.

Dedektif Falcone olan polis elini masaya vurdu. “Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun? Dante Salvatore New York’un en tehlikeli adamlarından biridir. Muhtemelen tüm kanlı parasıyla sana şarap içirip yemek yedirdi ve gerçeği senden sakladı. Ama o çok kötü bir adam Bayan Lombardi ve size söylüyorum, sizin

gibi yasalara saygılı bir *avukat* onun yirmi metre yakınında olmak istemez.”

Aslına bakılırsa bir an önce tekrar onun yirmi metre yakınında olabilmek için neredeyse her şeyimi verirdim.

Kapı çalındı, ardından kusursuz bir kruvaze takım elbise giymiş Yara içeri girdi.

Dedektif Falcone, o odaya girer girmez içini çekerek yerine oturdu, şöhretinin açıkça farkındaydı.

Yanıma otururken, “Falcone, Whitmore,” diye içtenlikle selamladı. “Benim gelmemi beklerken müvekkilime iyi davrandığınıza inanıyorum.”

Sessizlikleri biraz huysuzdu.

Falcone tekrar denedi: “Seni korumaya çalışıyoruz. Di Carlos ailesinin senin peşinde olduğuna dair istihbarat aldık. *Kocanı* lanet bir kediye benzetiyorlar. Siz bize Salvatore’u parmaklıklar ardında tutmak için ihtiyacımız olanı vererseniz, biz de WITSEC’i sunabiliriz.”

Güldüm.

Yardım edemezdim.

Dante’den vazgeçerek tüm hayatımdan mı vazgeçecektim? O kadar komikti ki karnımı ağrıttı.

“Sanırım bunu ‘hayır’ olarak kabul etmelisiniz beyler,” diye önerdi Yara soğukkanlı bir tavırla. “Bayan Lombardi’ye karşı yönelteceğiniz gerçek bir suçlama yoksa sanırım burada işimiz bitti.”

Whitmore, “Tehlikedesin,” diye içtenlikle ekledi. “Kimin üzerine geldiğini anlıyor musun? Cosa Nostra’nın güçlü kalmasının bir nedeni var. Yollarına çıkan herkesi yok ediyorlar.”

Deneyebilirler, diye düşünerek yüzüme buz gibi bir gülümseme yerleştirdim. “Bana göz kulak olduğunuz için teşekkür ederim, dedektifler ama sanırım burada işimiz bitti.”

Ben avucuma bir şey bırakabilsin diye geri yürürken Falcone derin bir iç çekti ve kollarımı tuttu. “Bu benim kartım. Bir şey olursa ararsın.”

Ona merakla gözlerimi kırptırdım çünkü benim için gerçekten endişeleniyordu ve deneyimlerime göre çoğu polis rastgele

* Türkçe karşılığı “Tanık Koruma Programı”dır. (e.n.)

şüphelileri umursamazdı. “Bu davaya kendinizi adanmış görünüyorsunuz, Dedektif Falcone.”

Dudakları büzüldü. “İnan bana, mafyanın göz kamaştırıcı göründüğünü biliyorum ama bu bir kâbus. Ölüm onlar için hiçbir şeydir. Senin gibi kadınları kahvaltı niyetine yiyorlar. İyi bir şöhrete sahip hoş bir kadının her şeyini, hatta hayatını bile kaybetmesini görmek istemiyorum.”

Kolunu okşadım. “Bu tamamen bir bakış açısı meselesi çünkü bunun gerçekleşmesinin tek yolu, senin tavsiyene uymam olur.”

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ELENA

Polis sorgusundan sonra yaptığım ilk şey Ricardo Stavos'la buluşmak oldu.

“Elena.” Beni geniş bir gülümsemeye ve açık kollarla karşıladı, karşıma oturmadan önce iki yanağımdan sıcak bir şekilde öptü. “Sesini duyduğuma çok sevindim. Fields, Harding & Griffith'teki herkes seni özlüyor.”

Kaşımı kaldırdım. “Ya? Ethan Topp'un aklının başında olduğundan eminim.”

Ric güldü. “Eski günlerdeki havandan bir şey kaybetmemişsin. Belki seni özleyen tek kişi benim ama bu da önemli, değil mi?”

“Bu benim için her şeyden önemli,” diye temin ettim. “Seni bu yüzden aradım.”

Bana değerlendirci bir bakış attı, sonra bakışlarını Yara'nın bir zamanlar beni götürdüğü, bir binanın yan tarafına oyulmuş bir pencereden biraz daha fazlası olan küçük kafeye çevirdi. “Normal tarzın bu değil. Önce ortadan kayboluyorsun, sonra da benden *Camorra*'lı tanıdığın birinin kafesinde buluşmamı istiyorsun.” Kaşı alnına doğru kalktı ama ses tonu yargılayıcı değildi. “Dante Salvatore ile aranızda bazı şeylerin değiştiğini düşünmekte haklı mıyım?”

Sol elimi masanın altından çıkarıp ona uzattım. Kırmızı pırlanta yüzük o sabah bizzat Gatto'nun eşliğinde gelmişti ve nasıl görüldüğüne bakmam için onu tam kapının eşliğinde takmamı sağlamıştı.

Çarpıcıydı.

Dört buçuk karatlık şarap kırmızısı pırlanta, muhteşem oval bir şekilde kesilmişti ve altındaki ince altın bant üzerinde başka hiçbir süs yoktu. Basit, benzersiz ve yüzde yüz Dante.

Onu sevmiştim.

Ric yüzüğe biraz şaşkın bir şekilde baktı. “*Don*’la mı evlendin?”

Omuz silktilim. “Ona direnmek zordu.”

Arkadaşım bana gözlerini kırıştırdı, sonra gülmek için başını geriye attı; bir sırtlanınki gibi keskin ama garip bir şekilde çekici ısıklık sesleri çıkardı. “Ah, Elena, sen çok gizemlisin.”

“Bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim,” dedim ama daha önce bunu bir hakaret olarak söylediğini düşünebilirdim.

“Kesinlikle öyle kabul et. Şimdi iyice merak ettim. Neden beni aradın?”

“Dennis O’Malley yozlaşmış. Birkaç hafta önce onu İrlandalı mafyayla buluşurken yakaladım ve onu geri çekmeye çalıştığımızda yüzümüze güldü. Cebinde Yargıç Hartford var ve Dante’nin davasını eyalet senatörlüğüne ulaşmak için bir sıçrama tahtası olarak kullanmaya kararlı.”

Önümdeki yoğun, acı espressodan bir yudum aldım ve sormam gereken şeyi sormak için kendime olan güvenimi topladım. Tekrar Ric’e baktığımda gözlerim yoğun bir şekilde açılmıştı. “Senden yardım istediğim için aradım. Onun hakkında bulabildiğin her şeyi araştırmanı istiyorum.”

Kaşlarını çattı. “Firma zaten bir geçmiş araştırması yaptı.”

Ona keskin bir bakış attım. “Senin aracılığınla ve yeterince derin değil. Senden biraz daha açık konuşmanı istiyorum, Ric. Bir arkadaş olarak.”

Ağzı hafifçe açıldı. Ondan etik olmayan bir şey yapmasını isteyeceğim için şok olacağını biliyordum. Eski Elena’nın ahlakı en az onlar kadar sağlamdı ama ben onu Staten Island ile Napoli arasında bir yerde kaybetmiştim.

Uzun bir süre sessiz kaldı, beni inceledi, kanımda yazılanları okumak için derimi ve kemiklerimi soydu. Hayır diyeceğini düşündüm. Aslında, ona bunu unutmamasını söylemek için ağzımı açtığımda sandalyesine yaslandı; bacak bacak üstüne atıp parmaklarını birleştirerek rahat bir pozisyon aldı.

“Tamam.”

Göz kırıştırdım. “Pardon, ne?”

Dudakları seğirdi. “Tamam, bu büyütülecek bir şey değil. Elbette senin için onu araştıracağım.”

“Önemli bir şey yok mu?” diye biraz aptalca tekrarladım.

“Geçen yıl uyuşturucu bulundurmaktan tutuklandığında kuzenimi temsil ettiğini hatırlıyor musun?” diye bana hatırlattı.

Başımı salladım ama bunun bir anlamı olduğunu sanmıyordum. Sadece işimi yapıyordum ve bir arkadaşına yardım ediyordum. Benden şu an istediğim gibi yasadışı veya etik olmayan bir şey yapmamı istememişti.

“Peki kız kardeşimin kocasıyla yatan kadına saldırdığı zamanı hatırlıyor musun?”

Başka bir baş sallama. Bunu unutmak zordu, Carmen Stavos tam bir havai fişekti.

“Biliyor musun, yıllardır birlikte çalışıyoruz ve beni hiçbir zaman hizmetçisi gibi hissettirmeyen tek iş arkadaşım sensin.”

Ah, buna inanabiliyordum. Çoğu yalnızca kendi yükselme hareketlerine odaklanmış pisliklerdi.

“Yani,” diye tamamladı Ric. “Bu büyük bir şey değil. Biz arkadaşız, Elena. Sen benim için bu kadar çok şey yapmamış olsan bile ben bunu senin için yapardım. Hartford’a bakıp neler bulduğumu sana bildireceğim.”

Baykuş gibi göz kırptım çünkü Ric ile arkadaş olup olmadığımızı gerçekten bilmediğim aklıma geldi. İyi anlaşıyorduk ve onunla çalışmaktan keyif alıyordum ama her zaman onun beni belli belirsiz hoş bir arkadaş olarak gördüğünü varsaymıştım.

Benim gibi biriyle arkadaş olmak istemediklerini otomatik olarak varsaydığım için arkadaşlığı önemsemediğim, Dante’den önceki zihinsel durumum hakkında çok şey söylüyordu.

Bu, olduğum kadın için üzülmemi ve son birkaç ayda kaydettiğim ilerleme için sevinmemi sağlamıştı.

“Teşekkürler, Ric,” derken ses tonuma o şefkatin bir kısmının sızmasına izin verdim. “Bu çok şey ifade ediyor.”

“Hey, unutma, artık güçlü bir kadınsın. Belki bir gün bana büyük bir iyilik yapabilirsin,” diye alay etti.

“Eh, madem iyilik konusu açılmışken başka bir şey daha var,” diye itiraf ettim. “Cosa Nostra’daki di Carlo kardeşleri duydun mu?”

Homurdandı. “Hukuk, polis veya medyadaki herkes di Carlo kardeşleri tanır.”

“*Camorra*’ya karşı savaş açtılar.”

“Ah.” Durumu düşünürken çenesini ovuşturdu. “Çünkü Dante’nin Giuseppe di Carlo’yu öldürdüğünü düşünüyorlar?”

Kahve dükkânı sakın bir sokaktaydı ve dışarıda oturmak için çok soğuktu, bu yüzden dükkânın önündeki sandalyelerde sarı olarak oturan tek kişi Ric ve bendik ama yine de sesimi alçalttım. “Bunu yapmadığını biliyorlar. Görünüşe göre, kendi amcalarını öldürmek ve gücü kendilerine geçirmek için arabaya binme emrini verenler kardeşlermiş.”

Ric uzun, alçak bir ıslık çaldı. “Eminim ki yeni evlendiğin dünyanın cehennem kadar şiddetli olduğunu sana söylememe gerek yoktur.”

“Maalesef.” Rocco Abruzzi’nin beyninin ofisinin arka duvarına dağıldığını hâlâ iki dakika önceymiş gibi hatırlayabiliyordum. Hayatımın geri kalanında bu anıyla yaşayacaktım.

“Peki *Camorra* onlara ne yaptı?”

“Anlatabileceğim bir şey yok,” dedim dürüstçe. “Merak ediyorum, buna da bakabilir misin? Neden önce bu Aile’yi hedef aldıklarını araştır. Sanırım eninde sonunda hepsini almayı planlıyorlar ama burada kişisel bir şeyler olmalı.”

“Evet, bu fikre katılıyorum.” Yüzünde, kucağına iyi bir kutu düştüğünde oluşan o ifade vardı; koku almış bir tazi gibi titrek, hayvani bir heyecan. “Gideceğim, çok geç olmadan ulaşmak istediğim bazı ipuçları var.”

Gitmek için ayağa kalktı, ben de öyle yaptım, arkadaşlığımızda ilk kez yanak öpücüğünü başlattım. Bitirdiğimde omuzlarından tuttum ve sıktım.

“Teşekkür ederim, Ric. Bu benim için çok şey ifade ediyor.”

Bana sırtıttı ve yumruğuyla çeneme hafifçe vurdu. “Lafını bile etme. Fields, Harding & Griffith’teki kadın gladyatöre yardım etmekten büyük mutluluk duyuyorum.”

Güldüm. “Dante ile evlendiğim için ruhsatımı kaybedebilirim.”

Avukat olmanın benim için ne kadar önemli olduğunu bildiğinden kaşlarını çattı. “Buna değer mi?”

Elim kalın örgü kazağımın altındaki Dante’nin haçına gitti.

“Buna değer.”

Bir sonraki durağım eski idolüm ve şimdiki düşmanımdı. Winthrop Silah Kulübü, Flatiron Bölgesi’ndeki üyelere özel tuğladan bir binaydı. Burası, donanımlı polislerin, zengin silah tutkunlarının ve sağcı politikacıların zamanlarını gevezelik ederek ve doğru kitleyle dirsek ovuşturarak geçirdikleri yerdi.

Neyse ki eşimin doktoru Monica Taylor ve kocası da üeydi, eğer biz de katılmak istersek eşimle bana tesisleri gezmek için bir ziyaretçi kartı ayarlayabildik.

İtalya’daki sahte kocam Frankie, resepsiyona girdiğimizde bir kez daha sahte erkek arkadaş rolünü üstlendi ve tüm olanaklarıyla birlikte geniş binayı gezmeye götürüldük.

Tabanca bölmelerine bakan gözetleme pencerelerinin yanından geçerken rehber, “Başvuruyu tamamlamak istiyorsanız bir gizlilik anlaşması imzalamanız gerekirdi,” diye açıkladı. “Gizliliklerine değer veren birçok önemli üyemiz var.”

“Elbette,” diye karşılık verdim. “Biz de aynı şekilde hissediyoruz.”

Ric toplantımızdan yarım saat sonra arayıp Dennis’in her salı ve perşembe akşamı WSK’de birkaç antrenman yapıp devamında caddenin karşısındaki barda arkadaşlarıyla bira içmek için takılabileceğini söylemişti.

Yine de Dante’yi kendi amacı için bir araç olarak kullanacağını bilerek bu kadar uzun süre sonra onu görmek beni lanet bir Noel ağacı gibi öfkeyle aydınlatmıştı.

“Biz buradayken sahalardan birini denememiz mümkün mü?” diye Frankie’nin elini tutarak tatlı bir şekilde sordum. “Kocam çok iyi bir atıcıdır ama bazen boşluklar o kadar dar olur ki kolunu zor hareket ettirebilir.”

Kadın bilgece başını salladı. “Sizi anladım. Eğer burada beklerseniz anahtarı alacağım. Silah ruhsatının kopyası bende, teslim ettiğin silahı mı almalıyım yoksa ödünç alman mı gerekecek?”

“Teslim ettiğimizi alalım.”

Arkasını dönüp gitti.

Hemen salonun karşısındaki bölmeye doğru yürüdüm ve arkasında Dennis’i gördüm; kalın kahverengi saçları, koruyucu kullaklığı ve gözlüklerine rağmen geleneksel mavi takım elbisesiyle tanınıyordu.

Kapı zilini çaldım ve bekledim.

Kaşlarını çatarak döndü, ağzı onu rahatsız eden kişiyi azarlamak için zaten açıktı ama kapıdaki küçük, kare pencereden beni görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

Bir süre düşündükten sonra kulaklığını çıkardı ve bize kapıyı açtı.

Frankie beni takip edip kapalı kapının yanında oyalanırken, “Merhaba, Dennis,” dedim soğukkanlılıkla.

“Bayan Lombardi,” diyerek sanki her zaman burada buluşuyormuşuz gibi sorunsuz bir şekilde geri döndü. “Müvekkilinizin parmaklıklar ardında olduğu göz önüne alındığında oldukça iyi görünüyorsunuz.”

Masanın üzerine koyduğu dört silahı incelerken hafifçe güldüm. Üç otomatik silah ve bir tabanca. En küçüğü olan 9 mm’lik *Glock*’u aldım ve ağırlığını ellerimde hissettim.

“O artık benim müvekkilim değil.”

Dennis’in kaşları kalın saç çizgisine doğru kalktı. “Öyle mi? Sonunda gittiğin yolun doğru olmadığını fark ettin demek? Sakın bana af dilemeye geldiğini söyleme.”

Silahımı kaldırıp uzaktaki hedefe nişan alırken, “Dante Salvatore artık benim müvekkilim değil çünkü o artık benim kocam,” diye açıkladım sakince. “Ve ben ikiyüzlü bir *stronzo*’dan af dilemeye gelmedim. Seni uyarmaya geldim.”

Sessiz bir nefes alıp tetiği çektim.

Pat!

“Eğer kocama yüklenmeye devam edersen...”

Pat!

“Senin peşine düşeceğim...”

Pat! Pat!

“Ve eğer babamın zalim olduğunu düşündüysen, kızını nasıl bir canavara dönüştürdüğünü görmelisin.”

Pat!

İnsan çizimi olan hedef kâğıdı delici yaralarla doluydu; bunların çoğu kafanın etrafında yoğunlaşmıştı çünkü şaşırtıcı derecede iyi bir nişancı olmuştum. Hazneyi boşaltıp emniyeti tıklattığımda silah ellerimde hafifçe tüttü.

Dennis’e döndüğümde garip bir şekilde şaşkına dönmüştü; ifadesi inançsızlık, öfke ve biraz da uyarılmış arasında gidip geliyordu.

“Buraya gelip beni tehdit edebileceğini mi sanıyorsun?” diye inanılmaz bir kahkaha atarak sordu. “Tatlım, buraların sahibi benim. Beni hiçbir şey korkutamaz. Küçük Kırmızı Başlıklı kızın Büyük Kötü Kurt rolünü oynamasından korktuğumu mu sanıyorsun?”

“Sanırım beni küçümsüyorsun çünkü ben bir kadınam ve sen de sırf erkek olduğun için kazanmayı hak ettiğini düşünen açgözlü, tembel bir günahkârsın.” Yaklaştım, silah hâlâ elimdeydi.

Dennis’in gözlerinde benden uzaklaşmak istediğini görebiliyordum —vahşi gözlerimdeki bir şey onu korkutmuştu— ama direndi. Topuklarım ondan biraz daha uzun olmamı sağlamıştı, bu yüzden kırmızı dudaklarım neredeyse ağzının köşesine bastırılana kadar eğildim.

“Medeni olabilirdim, O’Malley. Adil davranabilirdim ama kirli dövüşmek istiyorsan buna uymaktan fazlasıyla mutlu olurum. Seni kendi oyununda yeneceğim. Umarım kaybını yutmak o kadar zor olur ki boğulursun ve seni öldürme zahmetinden beni kurtarırsın.”

Kapıya doğru ilerlerken omzumdaki büyük çantamı çevirip ayarlayarak yavaşça uzaklaştım. Frankie, insandan çok gölge olarak beni takip etmişti.

Frankie kapıyı açtığında Dennis’in sesini duydum. “Bu, şapka çıkarmaktan başka bir işe yaramadı, Bayan Lombardi. Baban gibi ölmek istemiyorsan kendine dikkat etmelisin. Onu Brooklyn’de bir evde, bir suçlu gibi vurularak öldürülmüş halde bulduklarını biliyor muydun?”

Hafifçe güldüm ve bir an durup, “Sen sahip olduğu tek arkadaşydın, Dennis. Sonunun tıpkı çocukluktaki en iyi arkadaşın gibi olmaması için dikkatli olmalısın.”

Frankie kapıyı hızla arkamdan kapattı ve rehberin geri gelip Dennis tarafından sorgulanma ihtimaline fırsat vermeden kordorda hızla ilerledi. Onu resepsiyonda yakaladık ve eşyalarımızı toplayıp ayrılmadan önce kibarca antrenman alanına gitmekten vazgeçtiğimizi söyledik.

Ancak Dante’nin Ferrari’sine güvenli bir şekilde yerleştiğimizde zafer dolu, öfkeli bir kahkaha attım.

Frankie’ye bakmak için başımı koltuğa doğru çevirdiğimde gülümsüyordu.

“Aldın mı?” Nefes nefese sordum.

Onayladı.

“Ben de öyle.” Çantamı kucağıma çektim ve Dennis’in tabancasını derinliklerinden çıkardım. “Bunun işe yaradığına inanamıyorum.”

“Patronun her zaman söylediği gibi yüksek risk, yüksek ödül. Seninle gurur duyardı.”

İç çektim. “Umarım bunu bana en kısa sürede bizzat söyler.”

“Ben de seninle gurur duyuyorum,” diyerek bana yandan bir bakış attı. “Hepimiz öyleyiz. Son birkaç ayda kendine gelmeni izlemek çok ilginçti. Bilmelisin ki erkekler seni D’nin karısı olduğun için değil, sen olduğun için seviyorlar. Sen ondan nefret ettiğinde senden hoşlanmaya başladılar.” Güldü. “Addie ve Marco’yu düşünüyorum da... Onlar için de sen daireye taşınmayı reddettiğin an başladı. Daha önce Tore ya da benden başka kimsenin ona karşı çıktığını görmemişlerdi.”

Görünüşe göre herkes göğsümün boş olduğunu biliyordu çünkü Dante teslim olduğunda kalbimi de yanına almıştı; onlar bilinçli ve tutarlı bir şekilde bu boşluğu kendi sevgileriyle dolduruyorlardı.

Bu, ne kadar şanslı olduğumu, hatta her zaman ne kadar şanslı olduğumu fark etmemi sağladı.

Acının seni diğer her şeye karşı nasıl kör edebildiği şaşırtıcıydı.

Noel arifesini Dante olmadan geçirmek üzere daireye giderken, Frankie ile orada otururken her gün için ne kadar minnettar olmam gerektiğini unutmamaya karar verdim. Yıllarca bana geri dönmeyecek olsa bile mutlu olacağım çok şey vardı ve bunu bana öğreten kişi Dante’ydi.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM ELENA

Dante olmadan Smith Jameson'ın dairesinde olmak tuhaftı. Aniden, odaları canlandıran canlı ruhu olmadan, sade siyah ve beyaz renk şeması hem sıradan hem de cansız görünüyordu. Adamlar benim melankolik olduğumu ve biraz zamana ihtiyacım olduğunu anlamış gibiydiler, bu yüzden her biri bir yerlere gittiler ve beni oturma odasında, kapalı veranda kapılarından boş boş bakarken bıraktılar.

Daire, Dante ve benim için pek çok önemli anıyı barındırıyordu; ilk öpüşmemizi yaptığımız balkon, beni ilk kez becerdiği garaj, hayatımın ilk doruğuna çıktığım yer, ben tuşlara basarken beni becerdiği piyano.

Steinway'in önüne oturdum ve parlak kapağını kaldırdım. Ellerim tüy kadar hafif bir şekilde fildişi tuşlara düştü; bu, ruhumu titreten doğal bir hareketti.

Müzik davetsizce geldi, sanki onun ruhu beni ele geçirmiş gibi içime akıyordu. Napoli Katedrali'nde Apollon'a yaptığım duayı, Christopher'ın bunu benim için mahvedecek güce sahip olmaması gerektiğinden yeniden müzik çalacağıma dair verdiğim sözleri düşündüm.

Çalarken Dante'yi düşündüm; müziğin onun gitmiş olmasından duyduğum üzüntüyü ve var olduğu için duyduğum minnettarlığı ifade etmesine izin verdim.

Güneş gökyüzünde yön değiştirdi, yüksek binaların kabuğunun altına düştü ve ardında pembeyle turunculardan oluşan lekeli

bir desen bıraktı. Yavaş yavaş silindiler, gölgeler uzadı, karanlık şehrin üzerine bir kefen gibi çöktü.

Yine de çaldım.

Parmaklarıma kramp girene ve bileklerim ağrıyana kadar, karnım bastığım notalardan daha yüksek sesle duyulana kadar çaldım.

Ve sadece adımı duyduğum için durdum.

“Elena.”

Bu ses benim için o kadar değerliydi ki etrafımdaki tüm sisi dağıttı. Başımı kaldırdım, gözlerim kocaman açıldı ve annemin üzerine düştüler.

Ama o yalnız değildi.

Sebastian bir omzunun üstünde spor çantasıyla onun yanında duruyordu. Beau diğer yanındaydı, elleri alışveriş torbaları ile doluydu. Nefesim boğazımda bir şeye takıldı.

Güzel olmasına rağmen ağlama isteği uyandıran bir şey. Sevdiklerim oradaydı.

“Dante aradı,” diye açıkladı Sebastian, ben orada sessizce oturmaya devam ettiğimde. “İlk uçağa bindim. Beau, annem ve ben size Noel yemeği getirmeye karar verdik.” Tereddüt etti. “Sinclair, Giselle ve Genevieve tatil için Paris’te, Cosima ve Alexander ise Pearl Hall’da, yani sadece biz varız.”

“Annen paket servis getirmeme izin vermedi,” diye açıkladı Beau, sanki hâlâ aralarındaki tartışmanın etkisinden kurtulmaya çalışıyormuş gibiydi.

“*Yuh!*” Annem yan gözle bakarak hayal kırıklığıyla Beau’ya bağırdı. “Elbette ‘paket yemek’ yemiyoruz,” diye sözleri sanki kirliymiş gibi tükürdü. “*Lottatrice*’ime yemek pişirmek için buradayım, peki neden paket servise ihtiyacın var? Yemeklerim yeterince iyi değil mi, Beau?”

Gözleri komik bir şekilde büyüdü. “Hayır, hayır Caprice, sana söyledim, yemeğini seviyorum.”

“Bana anne diyorsun,” diye çıkıştı çünkü tüm arkadaşlarımıza her zaman bunu yapmaları emredilmişti. “Bir dahaki sefere benimle paket servisi hakkında konuşma.”

“Evet, efendim,” diye yanıtlarken gözlerini bana dikti.

“Anne,” diye düzeltti.

Yüzünü buruşturdu.

Güldüm.

Dante hapisten çıkıp kollarıma dönene kadar bir daha güleceğimi düşünmediğim halde güldüm.

Ailenin gücünü unuttuğumu söyledim ama gerçek şuydu ki ondan hiçbir zaman tam anlamıyla yararlanmamıştım. Görünüşte benim için orada olduklarını biliyordum ama ihtiyaç ânında onlara asla ulaşmazdım. Napoli’de bile yanıma gelen tek kişi Cosima olmuştu.

Müzik hâlâ kanımda çınlarken Apollon’a ettiğim duayı bir kez daha düşündüm ve bu gecenin, benim için önemli olan insanlara açılmak için en iyi gece olduğuna karar verdim.

Piyanodan kalktım ve hemen sevdiklerimin yanına koştum. Her birine sarıldığımda güldüler, şaşırdılar ve belki biraz da mutlu oldular. Normalde yaptığım bir şey değildi ama bu kadar uzun süre sonra onlara sarılmak iyi hissettirmişti. Dante olmadan kendimi başıboş hissettiğimde bana destek oldular.

“İçeri gelin, içeri gelin,” diye ikna ettim ve Sebastian’ı elinden tutarak onları oturma odasından devasa mutfığa götürdüm.

Annem onaylayan bir ses çıkardı. “İyi bir mutfığa sahip olmak, iyi bir insan olmanın işaretidir.”

“O aynı zamanda harika bir aşçıdır.”

Annemin ağzının kenarları aşağıya doğru kıvrıldı, kaşları kalktı, şaşkınlık ve hayranlıkla başını salladı. “Gördün mü? Sana onun iyi bir adam olduğunu söylemiştim. Anneni dinlemelisin.”

Güldüm. “Dinledim. Sana söylediğim gibi artık birlikteyiz.”

“Birlikte ve evli mi?” Sebastian, alyanslarıma bakmak için tuttuğu elini kaldırarak sordu.

Utangaç bir tavırla omuz silktim ama Seb sadece güldü. “Sana hakkını vermeliyim, Lena. Bir şeye karar verdiğinde onu elde etmekten hiçbir şey seni alıkoyamaz.”

Ben kaşlarımı çatarak bunu olumlu bir şey olarak görmeye çalıştığımda, bana yaklaştı ve başımı ellerinin arasına aldı. Herhangi bir insaninkine benzemeyen parlak ve kalın kirpikli altın gözleri tamamen samimiydi. “İnanılmazsın, *sorella mia*. Beni her zaman korkuttun. Aranan bir adamla, bir mafya *Don*’uyla evlenmek... yalnızca sen bu cesarete sahip olabilirsin.”

Dante’yi düşünerek gülümsedim çünkü bu kelimeyi duyduğumda hep öyle yapardım.

“Onunla birlikteyken olabileceğimi düşündüğümde çok daha

cesur olduğumu fark ettim,” diye itiraf ettiğim sırada annem mutfakta yüksek sesle çalışmaya başlamıştı, Beau’ya sanki aşçı yardımcısıymış gibi emirler veriyordu.

Seb beni yanağımdan öptü. “Bence kendine daha fazla değer vermelisin. Sen her zaman tanıdığım en cesur kişiydin.”

Onun övgüsü içimi iyi bir *brendi* gibi ısıtmıştı. Bana bu sözleri söylemenin hiçbir önemi yokmuş gibi anneme seslendi. Adanın diğer ucundaki Beau’yu gördüm, biraz tedirgin görünüyordu ama gözleri anlayışla yumuşacıktı.

“Bu gürültü de ne?” Frankie, mafyaların çalışma saatlerinde yaptıkları şeyleri yaptıktan sonra ofisten salona doğru ilerlerken Addie, Chen ve Jaco’ya seslendi.

Bir yanda onlara, diğer yanda kan bağımlı olan aileme baktım ve iki dünya birleşirken tuhaf bir kopukluk ânı yaşadım.

“Anne, Sebastian, Beau. Bunlar Dante’nin adamları, Adriano, Chen, Jacopo ve Frankie,” diye takdim ettim, birdenbire utangaç ve biraz endişeli hissetmiştim.

Yeni ve eski dünya Elenaları buluşuyordu; bunun kesintisiz ya da Büyük Patlama kadar felaket olabileceğine dair bir his vardı içimde.

Özlem göğsüme çarptı, nefesimi kesti.

Eğer Dante orada olsaydı, cazibesi ve sıcaklığıyla tanışmaları mükemmel bir şekilde halledebilirdi.

Annem de Sebastian gibi yorgun bir şekilde adamlara bakıyordu. Napoli’nin mafyalarına, sırf bir kuruş çalmak için sizi döven acımasız, bencil mafya üyelerine alışıklardı.

Bu adamlar öyle değildi.

Erkeklerden oluşan grubun yanına gittim ve Frankie ile Adriano’nun arasında durdum; kolumu ikisinin de etrafına doladım. Frankie, sahte ortağımla defalarca oynadıktan sonra benden fiziksel şefkat görmeye alışmıştı ama Addie şok olmuş görünüyordu, sonrasında biraz da memnun olmuştu.

Bu cesurca bir hareketti belki de, yüzlerindeki şaşkın ifadeden anlaşıldığı üzere annem ve Beau’yu açıkça şaşırtmıştı ama Chen ve Jaco arkama gelir gelmez bunu yaptığım için memnun oldum. Koridorda küçük bir birlik oluşturmuştuk ve Dante onları beni korumaya zorlamak, benimle ilgilenmeye teşvik etmek için orada olsa da bunu isteyerek yaptıklarını biliyordum.

“Merhaba,” diyen Sebastian, Chen’e elini uzatarak ilk adımı atmıştı. “Ben Elena’nın erkek kardeşiyim, Seb.”

“Biliyorum,” diye itiraf etti Chen. “Aslında büyük bir hayranım.”

“Ne?” Gülüşlerimi bastırdım. “Gerçekten mi?”

Belki bir kitap yazacak kadar popüler kültürden anlayan Marco’dan bunu beklerdim ama rakamlardan anlayan, oldukça becerikli olan sert ve ciddi Chen’in kardeşimin dramatik filmlerinden hoşlanması beni şaşırtmıştı.

Chen bana havalı bir bakış attı. “Ne var? İyi bir zevke sahip olamaz mıyım?”

Sebastian güldü ve dostça diğer adamın sırtına vurdu. “Kesinlikle olabilir. Şimdi bana en sevdiğin filmi söyle.”

Konuşmanın ağırlığı altında buzlar kırıldı, Diğer mafya üyeleri, işi hakkında konuşmaktan başka hiçbir şeyi sevmeyen kardeşimle Chen’in kolayca sohbete başlamasıyla kıkırdadılar.

“Gel de herkesle tanış, anne.” Tereddüt ettiğinde elini tuttum ve onu arkadaşlarımin yanına götürdüm. “Bu benim annem, Caprice.”

Frankie onun elini tutmak için öne çıktı ve dudaklarına götürdü. “*Sei troppo giovane per essere una madre.*”

Anne olmak için çok gençsin.

Onun yağcılığı karşısında gözlerimi devirdim ama annem güldü ve ona, Caprice yerine anne demesi konusunda ısrar etti.

Beau yanımda belirdi, Addie ve Jaco ile Yankees hakkında birkaç saniye içinde sezonlarının nasıl gittiğine dair tutkulu bir tartışmaya dönüşen bir sohbet başlattı.

Yirmi dakika içinde herkes birbirini yıllardır tanıyormuş gibi konuşmaya başlamıştı. Adada bir tabureye oturup annemin her yıl yaptığı geleneksel Noel *timballo**’su için makarna hamurunu açmasını izledim. Beau domatesleri doğrarken yanıdaydı, Addie de onun diğer yanında patlıcan dilimliyordu.

“Görünüşe göre bir parti veriyorsun.”

Salvatore, Aurora’nın elini tutarak asansörden içeri girdiğinde herkes başını kaldırıp baktı; Bambi de kendi alışveriş torbalarıyla arkadan geliyordu.

Annem, Tore’la göz göze geldiği anda odadaki hava elektriklendi.

* Makarna, pirinç veya patatesten oluşan ve bir veya daha fazla başka malzeme içeren pişmiş bir İtalyan yemeğidir. (e.n.)

“Davetli miyiz?” diye etkileyici ama nazik bir sesle sordu.

Yüzündeki hevesli umudu odanın her yerinden okuyabiliyordum.

Annem ile Tore arasındaki geçmiş bilmeyen insanlar bile havada açıkça yayılan gerilim çizgilerini takip ederek onlara bakıyordu.

İlk başta annem Noel arifesinde onu geri çevirecekmiş gibi görünüyordu ama sonra bana baktı ve bakışları korkuyla doldu.

Elli yaşındaki annemin hâlâ duygularından korkabileceğini düşünmek beni biraz şaşırtmıştı. Ona açıkça hayran olan bir adamdan.

Bu çok belliydi.

“*Coraggio, anne,*” dedim alçak sesle, ırmık unuyla kaplı olmasına rağmen elini sıkmak için uzanmıştım. “*Coraggio.*”

Derin bir nefes aldıktan sonra, “*Va bene,*” diye seslendi. “İçeri gel, Salvatore ve beni kolundaki *bella principessa*’yla tanıştır.”

“O benim!” Aurora elini havaya kaldırarak bağırdı. “Ben Rora’yım.”

“Güçlü bir kız için güçlü bir isim,” dedi annem ne diyeceğini bilerek. Rora, onu tamamen unutmuş olan Tore’un elini bıraktı ve mutfığa doğru ilerledi. Yanımda durup kendini kucağıma çektiğinde beni şok etti. Onun oraya yerleşmesine yardım ettim, bu rahat yakınlıktan biraz sersemlemiştim ama bundan fazlasıyla etkilenmiştim.

“Altı yaşındayım,” dedi anneme, öne doğru eğilerek dirseklerini tezgâha dayayıp yüzünü ellerinin arasına aldı.

“Bu iyi bir yaş,” diye onayladı annem.

“Öyle mi? Ben sekiz olmak istiyorum. Sokağın karşısında yaşayan bir çocuk bana sekiz yaşına geldiğimde beni öpeceğini söyledi.”

“Rora!” diye bağırdı Bambi.

Herkes güldü.

Onu kucağımda tutarken yanağımı Rora’nın çilek kokulu saçlarına yasladım ve neredeyse sevdiğim herkesin birbiriyle güzel bir şekilde etkileşime girmesini izledim. Dante’nin burada olup ailemizin birleşmesini, birlikte ne kadar muhteşem olduklarını ve bizim ne kadar şanslı olduğumuzu görmesini çok istiyordum.

Ama kalbim derinden acımasına rağmen onun bunu zaten an-

* (İr.) Güzel prenses. (e.n.)

ladığını biliyordum. Dante hayatında hiçbir şeyi olduğu gibi kabul etmemişti, en azından ailesini.

“İyi misin?” Beau, elimi sıkmak için adanın öbür ucuna uzanarak sordu. “Onu özölüyorsundur.”

“Evet,” diye kabul ettim. “Üç günlük evliydik ve onu alıp götürdüler. Ama inancım var. Buluşacağız.”

Bana göz kırptı. “Biliyor musun, kucağında oturup seni hiç durmayacakmış gibi seven o güzel çocukla Dante’den bahsederken hiç bu kadar güzel görünmemiştin. İstedğin kadar inkâr edebilirsin ama tek istediğinin bu olduğunu biliyorum. Çok güçlü bir iş ya da *Chanel*’le dolu bir dolap değil; gerçi itiraf etmek gerekirse bu da harika olurdu. Ancak Dante sana Daniel’in asla vermediğini verdi.”

“Neymiş o?” Bildiğim halde sordum.

Cevabın; Addie, Seb ve Chen’le huysuz bir şekilde gülerken, Tore *timballo* yapan annemle sessizce konuşurken, Rora dalgın bir şekilde saçımdan bir tutamı alıp parmaklarının arasında döndürürken, Jaco kız kardeşi Bambi ile oturma odasında dans ederken etrafımda bir nabız attığını hissedebiliyordum.

“Bir aile,” dedi.

“Evet,” diye onayladım, nefes nefese gülüyordum çünkü mutluluktan ciğerlerim sıkışırken gözyaşlarım üzüntüden yanıyordu. “Hapishaneden Noel hediyesi göndermesi ne güzel.”

Birlikte gülüyorduk fakat Noel arifesinde birlikte yemek pişirip İtalyan tarzında sofraya oturduğumuzda kederi üzerimizden atamamıştık.

Frankie’nin, Dante’nin masada oturan herkese, hatta Beau’ya bile hediyeler gönderdiğini duyurması şok edici olmak yerine ona gayet uyan bir hareketti. Annemin Tore’un *limoncello* ve zeytinyağı şişelerini çıkarışını, Seb’in Dante’nin bir servet ödemiş olması gereken *The Godfather* DVD’sinin imzalı bir kopyasını açmasını izledim. Beau’ya bir *Prada* atkı ve Adriano’nun sevgili köpeği Toro için yeni altın kabartmalı köpek tabakları göndermişti. Herkesin bir hediyesi vardı ama herkes kendi hediyesini açtığında Tore önüne dört tane hediye koydu.

İlkinin kapağını kaldırdığımda zorlukla yutkundum ve düğün günümüzden kalan tek fotoğrafımızın çerçeveli halini buldum. Cosima bunu telefonumla çekmişti; Dante’nin bir elinin boğa-

zımda, diğerinin kalçalarımdaydı, iki elimin de kısa saçlarının arkasında onu bana doğru çektiği ve birbirimize gülümsediğimiz gerçekten güzel bir anı yakalamıştı.

Ağlıyordum ama kimse benimle bu konuda dalga geçmedi, Seb ya da Frankie bile.

Sırada, hemen tekrar kapatmak üzere açtığım uzun, ince bir kutu vardı.

“Aman Tanrım!” diye bağırdım ama gülüyordum.

Yanımda olan Beau ve bir anlığına görünen hediyeye bakıp, “Gördüğüm şey gerçek mi?” diye sordu.

Gerçekti.

Hâlâ paketinde siyah bir *dildo*. Yanında şöyle bir not vardı:

Ben yokken benim için tua bella figa ile oyna. Seni geniş ve ıslak bir şekilde, adımı inleyerek kendini tatmin ederken hayal edebilmek istiyorum.*

Sevgiler,

Capo'n

Okuduktan sonra başımı kaldırdığımda yüzüm yanıyordu ama herkes güldü, hatta annem bile hediyenin çok komik olduğunu düşünmüştü.

Ardından, nihayet eve geldiğinde giymem için talimat verilen muhteşem bir *La Perla* iç çamaşırı vardı.

Dördüncüsü ise siyah kabartmalı, üzerinde *Gatto'nun* yazan bir kutuydu.

İçinde, parmaklarımın arasında dağılacakmış gibi görünen ince kâğıttan bir yatağın içine yerleştirilmiş siyah beyaz bir elmas kolye vardı. Üç büyük elmas, yıldızların etrafındaki gece gökyüzü gibi parıldayan daha küçük siyah mücevherlerden oluşan bir haleyle çevrelenmişti.

Dante'nin kartını okuduğumda güzelliği karşısında nefesim kesilmişti.

Siyah beyaz ve kırmızı, lottatrice mia. Hayatımızın ve aşkımızın renkleri.

* (İt.) Güzel amcığın. (e.n.)

Başımı kaldırıp Dante ve benim, neredeyse bütün sevdiklerimizle dolu olan yemek masasına yaşlı gözlerle baktım; masanın bir başında Tore, diğer ucunda ise Dante'nin yerinde ben oturuyordum. Herkesin güçlü bir şekilde yankıladığı bir kadeh kaldırarak *Montepulciano* şarabımı kaldırırken parmaklarım titredi.

“Dante'ye.”

“*Dante'ye!*”

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM DANTE

Hapse girmemin tek bir nedeni vardı.

Elena, yüksek mevkilerdeki arkadaşlarımla beni kefaletle serbest bırakmak yerine ağır bir para cezasıyla kurtarabileceklerini varsayarken haklıydı.

Ama bu boşa harcanmayacak kadar iyi bir fırsattı.

Ah, bunu başka bir şekilde de yapabilirdim.

Birini işe aldınız veya bir iyilik istediniz.

Ancak bu kişisel bir dokunuş gerektiriyordu. Benim dokunuşumu.

Sonuçta istismar ettiği ve kendine düşman ettiği kişi benim karımdı.

Bu intikamı kendim almayı üçümüze de borçluydum.

İstedğimden daha uzun sürdü.

Noel’le yılbaşı gecesini eşim ve ailemin yanında geçirmek istedim. 1.95 boyunda bir adam olarak iki buçuk metre karelik standart bir hücrede, metal bir ranzada ince bir şilte üzerinde yatmak son derece rahatsız ediciydi. Yemekler berbattı, insanlar daha betardı. Hücre arkadaşım ispiyonculuk yaptığı için başka bir mahkûm tarafından dili kesilen bir adamdı ve Aryan neo-Nazi grubu bana göz attıkları anda benim gözü karalığımın hoşlanmamıştı.

İçeride mafya üyeleri vardı, onlardan oluşan küçük bir çete ve diğer çetelere katılanlar da vardı. Dikkatleri üzerime çekmek istemediğim için benimle uğraşmamalarını söyledim. Gerçi o gün

üçünü bir kenara çekip onlara yakında ihtiyacım olacağını haber vermiştim.

Ama bunların hiçbirinin önemi yoktu.

İçime kapanmıştım ve kimse beni rahatsız etmemişti çünkü ben iri bir adamdım, sorun yaratmıyordum.

Sadece bekledim.

Sabırım bitmek üzere olsa da.

Çünkü sonunda her şeye degeceğini biliyordum.

Nihayet, hapsedilmemden iki hafta sonra, nakliye minibüsü geldi ve dört yeni mahkûm B bloğuna girdi.

Bunlardan biri yüzünün her tarafında dövmeler olan Çinli bir adamdı. Sadece burnunun uç kısmı ve çenesinin bir kısmı mürekkepsizdi. Yenilerden biri oldukça yakışıklı bir siyahiydi ve uyuşturucu çetelerinden birinde tanıdığı gibi görünen insanlar tarafından ânında memnuniyetle karşılandı.

Sonuncusu, burada giymemiz gereken tulum kadar yeşil görünen, ince, soluk tenli, esmer bir adamdı.

Onu, Elena'nın genç bir kızken baktığı gibi bakarak yakışıklı olup olmadığını veya herhangi bir şekilde ona layık olup olmadığını görmeye çalıştım.

Değildi.

İçten dışa *brutto figio di puttana*.

“Çirkin küçük adam,” diye homurdanan yanımdaki mahkûm, yeni gelenleri değerlendiriyordu. “Bir hafta içinde birisinin orospusu olacak.”

O kadar uzun yaşamayacağını bilmeme rağmen tartışmadım.

Benim işim marangozhanede sandalye bacaklarını çevirmekti. Sıkıcı, sıradan bir işti. Normalde bağlantısı olmayan ve hapishaneye yeni gelen mahkûmlara ayrılmıştı. Başka bir işe sahip olabilirdim ama bu benim amaçlarıma mükemmel bir şekilde uyuyordu.

Christopher içerideki dördüncü gününde çalışmaya başlamıştı.

Kamyonun yüklenmesinden sorumluydu.

Bunu biliyordum çünkü görevleri atamaktan sorumlu olan adamı kafalamıştım. Bunu gerçekleştirmek için bir tomar para vermem gerekmişti.

* (İt.) Seni çirkin pislik. (e.n.)

Altıncı günde istediğim ânı yakaladım.

Neredeyse mesai sonu gelmişti ve erkeklerin çoğu takılmak için etrafa dağılıyor, vardiya sonunda ortalıkta dolaşp çene çalıyorlardı.

Yalnızca Christopher ve birkaç uysal adam, üst düzey yöneticileri kızdırmaktan korktukları için görevlerine devam ediyordu.

Birisi Christopher'a bir soru sorduğunda hemen işe giriştim.

Kamyonu yükledim ve bir yığın cilasız yemek masası sandalyesinin arkasına çömeldim. Kapıyı açarken metal bir tık sesi duyuldu, kapı arkasından kapanmadan önce bir an için içeriği ışık doldurdu. İnce kollarındaki dört sandalye kulesi yüzünden yarı kör bir halde ileri doğru ilerledi.

Onu öldürmek çok kolay olurdu.

Keşke zamanım olsaydı.

Diri diri derisini yüzer ya da döver, iyileşmesine izin verirdim. Sonra bedeniyle birlikte zihni de parçalanana kadar sona ermeyecek bir kısır döngü içinde onu tekrar döverdim.

Neredeyse Elena'nın hayatını mahvediyordu.

Hızlı bir ölümden fazlasını hak ediyordu.

Ama sunabileceğim tek şey buydu, bu yüzden bunun acımasız olduğundan emin olacaktım.

Çocuk hikâyesindeki bir öcü gibi gölgelerin arasında durduğumu, ona öylece baktığımı fark etmemişti.

Sadece bundan sonra olanlar, herhangi bir çocuk kitabında anlatılamayacak kadar çarpıcıydı.

O öğleden sonra sağ koluma bir sandalye ayağı saklamıştım. Onu bir beysbol sopası gibi Christopher'ın kafasının yan tarafına doğru savurdum.

Tüm gücümle desteklediğim tahta, kafatasına çaptığı anda bir *gümbürtü* ve *çıtırtı* duyuldu.

Yere çöktü, tutunduğu sandalyeler devrildi. Onları yakaladım. Yerde bir yaygara koparmadan önce onları dikkatlice arkama yerleştirdim.

Zavallı adamcağz başını tutarak yerde inliyordu.

"Selam," dedim vücudunun yanına çömeldiğimde, rahattım çünkü ben bu *cazzo di merda* ile vakit geçirirken üç mafya üyesi kapıları izliyordu. "Christopher Sallow, değil mi?"

Daha yüksek sesle inledi.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Onu kanlı tahta bacakla dürttüm, ta ki o kendi üzerine yuvarlanana kadar. Sonra geri çekildim ve sandalye bacağının vidasını avucuna saplayabilmek için ellerinden birini tutarak avucunu sabitledim. Çılgılık attı.

Ancak kamyonun kapısı kapalıyken sesi ancak *camorristi* arkadaşlarımın nöbet tutarken yaptığı gibi hemen kapının dışındaysanız duyabilirdiniz.

Sandalyemin diğer ayağını kazağımın kolundan çıkararak diğer elini sabitledim. Çok kolay olmuştu çünkü o yalnızca kemiklerden yapılmıştı, sonra onu da kazığa oturttum.

Çılgılığı sümük dolu bir hırıltıya dönüştü.

“Ne yapıyorsun?” diyerek ağladı.

“Elena Lombardi’yi hatırlıyor musun?” diye sordum neredeyse sohbet eder gibi.

İçim böylesine öfke doluyken ses tonumu ayarlayabilmem bile garipti. Tenim öfkemin sıcaklığıyla soyulma tehlikesi içindeydi.

Hareketsiz kaldı, gevşek ağzından nefes alıp veriyordu.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” diye tekrarlardım.

Muhtemelen gardiyanlar bizi hücrelerimize götürmek için gelene kadar sadece on dakikam daha vardı. Bu yüzden erimiş diş fırçası sapının ucuna yapışan bir cam parçasından yaptığım aleti çıkardım.

Tepemizde yalnızca tek bir ampulün loş ışığı vardı ama bu Christopher’ın yüzünü, soluk gözlerini ve zayıf çenesini görmeme yetiyordu.

Karanlıkta, kalbimde intikam ve damarlarımda aşkla Noel’den miras aldığım ve Tore’un vesayeti altında geliştirdiğim canavarın beni ele geçirmesine izin verdim.

Islak bir ısti, pis ve gürültülüydü çünkü Christopher hıçkırma-yı ve merhamet dilemeyi bırakmıyordu.

“Ne merhameti?” diye sordum. “Sen Elena’ya nasıl bir merhamet gösterdin?”

İlk başta onun bundan hoşlandığına dair sözler mırıldandı ama kulağını kesip ağzına soktuğumda bu durdu. Sonra ne kadar üzgün olduğunu, hayatında ne kadar kötü bir dönem geçirdiğini anlatmaya devam etti.

“Yalanlar.” Harap olmuş haldeki eli, elimin arasındaydı; bıçakla kemiklerinin izini sürüyordum, böylece yarılmış deri ve damlayan

kanın arasından görünüyordular. “Bir buçuk yıl önce Giselle ve Elena için geri döndün.”

“Kaltak kulağımı ısırды,” diye kükredi, nezaket gereğı, tutuşma karşı sert bir mücadele verdi ama bu konuda bir şey yapamayacak kadar zayıftı.

Diğer kulağını da kestim ve Elena’nın onu ısırдыğında kopardığı lobu fark ettim.

O benim kadınımdı.

Karım.

İntikamın baş döndürücülüğünün yanı sıra şiddetli bir gurur da içimde dalgalanıyordu.

“Seni öldürmekten zevk alırdı ama sen ona bir daha bakmayı hak etmiyorsun. Yani ben seni doğrudan cehenneme gönderecek şanslı *bastardo*’yum.”

“Benimle orada buluşacaksın,” diye zayıfça karşılık verdi, çok hızlı nefes alıyordu çünkü acı çok büyüktü ve çok fazla kan kaybediyordu.

“Bir gün,” diye kabul ettim onun aşıl tendomunu keserken çünkü o tam da bir kadını sevmenin ve onlara doğru davranmanın onu zayıflatacağını düşünecek türden bir adamdı. “Ama fark şuydu ki ben kötü bir adam olduğumu biliyorum. Ama sen yanlış bir şey yaptığını düşünmüyorsun.”

“İkisi de bunu istiyordu,” diye hırladı, o kadar sert bir şekilde bükülüyordu ki neredeyse onu kontrol edemiyordum çünkü kan uzuvlarını kayganlaştırıyordu.

Ondan sonra artık konuşmadı.

Aslında bu fikri bana hücre arkadaşım vermişti.

Dilini kestim.

İşim bittiğinde kamyonun köşesine gittim ve bir adamın para karşılığında benim için oraya sakladığı kıyafetleri buldum. Kanlı üniformamı yenisiyle değiştirdim, kâğıt havlu ve su şişesiyle ellerimi sildim.

Kamyonu terk ettim, benim için etrafı gözetleyen adamlara çenemi salladım, kanlı üniformayı çöp kutusuna attım ve başka bir sandalye ayağını çakmak için görev yerime geri döndüm.

Yirmi dakika sonra onu kamyonda parçalanmış halde bulduklarında kimse bunu kimin yapmış olabileceğine dair tek kelime etmedi.

Burası hapishaneydi. Her gün insanlar ölüyordu. Kimse birbirini ispiyonlamıyordu çünkü birisini ispiyonlamak kesin ölüm demekti.

Böylece gardiyan, mahkûm Christopher Sallow'un intihar sonucu öldüğünü ilan etti ve kimse bunun aksini iddia etmedi.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM DANTE

Duruşma tarihi 31 Ocak Pazartesi günü olarak belirlendi. Bir aydan biraz fazla süredir hapisteydim ve artık sıkılmışıyım. Hapishane kâbus gibi değildi. İçerisi çok sıkıcıydı ve kırk şeyi aynı anda yapmaya alışmış biri olarak, sinirlenip hırçınlaşana kadar beni yıpratıyordu.

En kötüsü Elena'yı özlemektir.

Aramızdaki mesafenin iyi bir yanı varsa, bu ona olan aşkımın derinliğini anlamamı sağlamasıydı. Bunu kemiklerimde ve kanımda hissedebiliyordum. Geceleri buz gibi hapishane hücrelerinde beni ısıtıyor ve o lanet sandalye bacaklarını döndürürken saatlerce süren sıradanlığın ardından aklımı korumamı sağlıyordu.

Onunla paylaştığımız hatıraları; nerede ve ne koşullarda olduğumu unutmak için ilaç gibi kullanıyordum. Gri gözlerini tanımlamak için doğru rengin, kalaylı mı yoksa ıslak taş mı, fırtına bulutlu mu yoksa açık gri gökyüzü mü olduğu konusunu kendi kendime tartışıyordum. Onu masamda ilk öptüğüm zamanı ve o araba kovalamacasında onu kaybedebileceğimi düşündükten sonra onu ilk kez Ferrari'nin kaportasına çıkardığım ânı düşünüyordum.

Geceleri yatakta uzanıp tavana bakarken dilsiz hücre arkadaşımın aralıksız horlamasını duymazdan gelmeye çalışırken geleceğimiz bana eşlik ediyordu. Onunla tüm ailesinin önünde nasıl yeniden evleneceğimi, isterse Altıncı Sayfa için fotoğrafını çektireceğimi, ona elimden geldiğince bir sürü çocuk vereceğimi düşü-

nüyordum. Doğal yollarla çocuk sahibi olamazsak evlat edinebilirdik. Elena inanılmaz bir anne olurdu. Bu hayalin gerçekleşmesini izleme ayrıcalığına sahip olmak için sabırsızlanıyordum. Yıllardır yapmamış olsam da birlikte bir bebek sahibi olabilmemiz için gizlice Tanrı'ya dua ettim. Kollarımda tutabileceğim ve kızım ya da oğlum diyebileceğim güzel bir yüzde Elena'nın dumanlı gri gözlerini görebilmeyi diledim.

Onu düşünmediğim zamanlarda komplo kuruyordum.

Savaşta olduğumuzu biliyordum.

Napoli'deyken İtalya'dan topladığım adamlar Noel'den sonraki gün gelmişti; bunlardan yirmi tanesinin şehirde bulunmalarının tek nedeni Chen, Addie, Jaco ve Frankie'nin di Carlo Ailesi'ni sona erdirme çabalarını desteklemektir.

Basante karteli yardım etmekten mutluydu çünkü şu anda Doğu Kıyısı pazarında, Ventura Meksika kartelini geçmeye çalışıyorlardı.

Düşmüş MC, di Carlos'un onları pusuya düşürdüğü ve New York Şubesi Başkan Yardımcısı'nı öldürmesine hâlâ öfkeli olduğu için devreye girmişti.

Dons'un Komisyon'daki iki oğlu Caelian Accardi ve Santo Belcante ortalıkta görünmüyordu ama kendi işlerini yapıyorlardı. Caelian, Kumar Komisyonu ve İçki Kurulu ile olan bağlantılarını kullanarak kumarhanelerinden ikisini ve beş restoranını kapattırdı. Santo, yüksek rütbeli *capo*'larından üçünü bulup ortadan kaldırmak için özel becerilerini kullandı.

İşler şimdiden değişiyordu.

Her şeyi yoluna koymak için eve dönersem ne yapacaklarını biliyordum.

Marco hastanedeyken bizim tarafımızdan gelen sızıntıların durduğu aşikârdı.

Kaçmayacağından emin olmak için hastanede her zaman bir adamımız vardı ama aksi takdirde onun bizim köstebeğimiz olduğunu bildiğimizden elimizi gösteremezdik.

Dışarı çıktığımda onunla şahsen ilgilenmek istiyordum.

Beni saatler önce adliyeye götürüp nezarethaneye bırakmışlardı. Hücrede şınav çekiyordum ki dış odanın kapısı açıldı ve ortam elektriklendi.

Elena.

Ayağa fırladım, gözlerim sanki birleşen akıntılar gibi onunkilere takıldı. Bir ay sonra onu ilk kez gördüğümünden kanım kaynamaya başladı.

O çok güzeldi.

O kadar güzeldi ki onu gören birinin bu görüntü karşısında nasıl sağır ve dilsiz kalmadığını anlayamıyordum. Saçları, şarabın içinden mum ışığı gibi parlayan, canlı, sıradışı bir kırmızı tonuydu. Gözleri dumanla doluydu, karanlıktı ve duygularının gözlerine yansısıyla dalgalanıyordu. Mükemmel bir vücuda sahip olmasının sebebi sıkıcı biri olması değildi. Üstdudağı alt kısmına göre biraz daha dolgundu ve sol kalçasında mükemmel bir üçgen şeklinde üçlü ben vardı. İncecikti, kıvrımları hafif ve sıkıydı çünkü her gün elemanlarımla ya da benimle birlikte spor yapıyordu, bu yüzden klasik yuvarlak hatları yoktu.

Yine de öyle çarpıcıydı ki elinizde olduğu sürece ikinci kez bakmadan edemeyeceğiniz biriydi.

Onu tanımak kadar, ona bakmak da ilginçti. O zamana kadar onun beynini ve bedenini; hiçbir zaman yeterince öğrenemeyeceğimi, her ikisinde de ustalık iddiasında bulunabilecek kadar bilgi sahibi olamayacağımı anlayacak kadar ziyaret etmiştim.

O benim buz kraliçem ve ateşli *donna*'mdı.

Hayatımın geri kalanını çözerek geçireceğim kendi gizemimdi.

"*Capo*," dedi sanki adım Tanrı'nın lütfuymuş gibi.

"Elena." Hücrenin kenarına doğru yürüdüm ve elimi arasından uzattım. "Bana güzel bir rüya olmadığını kanıtla."

Hemen yanıma geldi, parmaklarımızı birbirine kenetledi, parmak eklemlerimi huşuyla öptü. "Seni çok özledim. Ne kadar çok olduğunu açıklayamıyorum bile."

"Biliyorum," diyerek sakinleştirdim, onu kendime çekmek için diğer elimi parmaklıkların arasından uzattım ve ona elimden gelen tek şekilde sarıldım. "*Cazzo*, seni her gün yeniden kucağıma almayı düşündüm."

"Ben de."

O anda sessiz kaldık, sanki bırakırsak boğulacaktıymışız gibi birbirimize sarılmıştık. Saçını kokladım ve başparmağımı birleşen eklemlerimizin üzerinde gezdirerek vücudumun onunkine karşı olan her hissini gösterdim.

“Bir daha asla,” diye söz verdim ne kadar aptalca olsa da. Her *capo* hapsedilme veya ölüm olasılığını neredeyse kaçınılmaz olarak kabul ederdi. Aksini iddia etmek aptallıktı.

Ama ben bir aptaldım.

Bir daha bırakmayacağım bir kadına âşık bir aptal.

“Bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim,” diye kabul etti; onun inancını ve cesaretini seviyordum çünkü bizim üzerimize gelmeye çalışan her şeyle yüzleşeceğini biliyordum.

“Hazırlanmak için sınırlı bir zamanımız var,” dedi Yara kapının hemen önünden. “O halde, bu ânın güzelliğini takdir ediyorum, lütfen birbirinizden ayrılın ve işe koyulalım.”

Onu görmezden geldik.

“Henüz beni öpmedin,” diye işaret etti ve başını eğerken kırmızı dudakları benim için açıldı.

“Hayır çünkü eğer başlarsam durmayacağım,” diye itiraf ettim sertçe. “Uzun bir ay oldu.”

Gözlerinin köşeleri kırışmıştı, gri rengi fırtına bulutlarının arasından geçen güneş ışığı gibi parlak bir şekilde parlıyordu. Gülüşünü izledim, gülüşü içimden geçerken ona sıkıca sarıldım ve kendimi haftalardır olmadığım kadar iyi hissettim.

“Haydi işe koyulalım o zaman, tüm bunlar bittiğinde ve özgür olduğunda beni öpebilirsin,” diye önerdi.

“Beni görmezden gelin, sorun değil,” dedi Yara kuru bir sesle.

Birlikte güldük ve işe koyulmamıza rağmen parmaklıkların arasından el ele tutuşarak devam ettik.

Yara ve Elena iyi bir dava planı hazırlamışlardı.

Aslında o kadar güçlüydü ki normal şartlar altında sonucun benim lehime olacağı konusunda şüphem olmazdı.

Ama Dennis O’Malley’nin yenilgiyi peşinen kabul edecek türde bir adam olmadığını biliyordum. Gösterinin yıldızı olmadığı sürece asla mutlu olmayan, Napolyon kompleksine sahip küçük bir adamdı.

Mahkeme salonuna kadar eşlik ettiğimde, iddia makamı masanın arkasında oturuyordu. Kanaryayı ve ardından tüm kardeşlerini yiyen kedi gibi gülümsüyordu.

Açıkçası bu iyiye işaret değildi.

Kişisel çıkar çatışması nedeniyle Elena’nın hukuk ekibimde kal-

masından diskalifiye edilmesi için hemen hâkime başvurduğunda neden bu kadar kendini beğenmiş olduğu açıkça ortaya çıkmıştı.

Yargıç Hartford sahte bir şokla, “Eh, bu ciddi bir suçlama,” dedi. “Kendi adınıza ne söylemek istersiniz, Bayan Lombardi?”

Elena tamamen soğukkanlı ve dengeli bir şekilde ayakta duruyordu. “Benim adım artık Bayan Salvatore, Sayın Yargıç.”

Kimsenin nefes bile almadığı bir sessizlik oluşmuştu.

Daha sonra mahkeme salonunda kaos patlak verdi.

Düşen kamera kepenklerinin tıkırtısı, flaş sesleri, ülkeden kaçarken neler olduğu ve avukatımla nasıl evlendiğim hakkında spekülasyon yapan insanların yükselen mırıltıları.

“Sessizlik!” Yargıç Hartford, tokmağını güçlü bir şekilde yere vurarak bağırdı. “Sessiz olun. Konuşan herkes saygısız sayılacaktır.”

Gürültü yavaş yavaş azaldı ancak ardından o kadar yoğun bir sessizlik geldi ki sanki beklenti vızıldıyormuş gibiydi.

Elena sakin bir tavırla, “Sayın Yargıç, rıza olması halinde avukatların eşlerini müvekkil olarak temsil etmelerine izin verilir,” diye belirtti.

Mahkemede konuşurken kıpırdamadı ya da mimik yapmadı. Duruşu mükemmeldi, dilinde İtalyanca aksanından iz yoktu ve sesinin tonu dikkatli bir şekilde değişiyordu. Buz kraliçemin tekrar oyunda olduğunu görmek endişe verici olmalıydı ama onu eritebilecek tek kişinin ben olduğumu bilerek onun soğuk gücünü ve güzelliğini izlemeyi heyecan verici bulmuştum.

“Evet,” diye onayladı yargıç. “Avukat/müvekkil ilişkisine girmeden önce kurulmuş bir ilişkiniz varsa.”

Bunun duruşmada konuşulma ihtimali olduğunu biliyorduk. Dennis tutunacak bir şey bulabilmek için her şeyi üstümüze atardı ve onun benim için bir anlam ifade ettiğini artık biliyordu. Bunun dibinde ülkeden kaçarak onu küçük düşürmüştüm ve bu onun intikamının sadece bir parçasıydı.

Ayrıca Elena’nın elinden gelen her şeyi yaptığı halde yedek kulübesinde olup olmadığını umursamadığını da biliyordum ama Dennis’in bunu onu utandırmak için zamanladığını düşünmek kanımı kaynatıyordu.

“Aslında öyle oldu,” dedi.

Sıralardan başka bir mırıltı akımı ve kamera flaşı dalgası geldi.

“Beni bu mahkeme salonunu kapatmak zorunda bırakmayın,”

diye Elena'ya hitap etmeden önce onları uyardı Yargıç Hartford. "Sanığı temsil etmeye başlamadan önce sanıkla cinsel ilişkiye girdiğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Evet."

Dennis'e bir bakış attım ve yüzünün buruştuğunu, gözlerinin öfkeden kararmış olduğunu gördüm.

Bunu düşünmemişlerdi.

"Kürsüye yaklaşmak için izin var mı?" Elena eline bir klasör alarak sordu. Yargıç başını salladığında masanın etrafında döndü ve kürsüye giderek ona içindeki kanıtları gösterdi.

Cosima, Alexander, Elena ve benim; *Osteria Lombardi*'de iki yıl önce Noel, banyoya bomba yerleştirmeden önce çekilmiş bir fotoğrafımızın olduğunu biliyordum. Giselle'in sanat galerilerinin birinde samimi olarak yorumlanabilecek başka bir fotoğrafımız daha vardı. Yan yana durmuş, bir ofis masasının altından birine kafa tutarken topuklarının üzerine tünemiş bir kadının çıplak kıçını gösteren tabloya yakından bakıyorduk. Alexander'ın, ilk kez Cosima komadayken tanıştığımızı ve bundan kısa bir süre sonra bir ilişkiye başladığımızı açıklayan imzalı bir beyanı vardı.

Yıllardır benden nefret eden kardeşim bir kez daha benim için yalan söylüyordu.

"Bu yeterli mi?" diye sordu Elena, oturduğum yerden gözlerinin parıldadığını görebilsem de sesi tatlıydı.

Merda ama kendi atmosferinde onu izlemek muhteşemdi.

Yargıç delillere mutsuz bir şekilde baktı ve sakın görünmek için elinden geleni yapan Dennis'e hızlıca göz attı. Yalnızca teni kızarmıştı ve bir şeyler yazmaya gittiğinde kalemini ikiye böldü.

Beni ona bakarken yakaladı, ben de hayvani sırtışılarımdan birinin yüzüme hâkim olmasına izin verdim. Benden uzaklaşma ihtiyacından ödün verip çenesini hafifçe öne eğerek gözlerini kırıştırdı.

Neredeyse gülecektim ama Elena'nın masamıza geri dönmesi dikkatimi dağıttı.

Yargıç Hartford, "İyi," diye izin verdi. "Bayan Salvatore kalacak. Bay Salvatore sonuçları biliyor, değil mi?"

"Ah, öyle, Sayın Yargıç," diye onu temin ettim, ses tonumda belli bir ima vardı. Arkamızdaki kalabalık gülüyordu.

Elena yanıma oturdu ve gizlice masanın altından kalçamı sıktı.

“Şimdi elimizdeki konuya geçebilir miyiz, Sayın Yargıç?” diye sordu Yara cesaretle.

Yargıç kaşlarını çatı ama kabul etti. “Evet, açılış tanığı kürsüye çıkabilir.”

“Bizim için birinci nokta,” diye mırıldandı Elena usulca.

“Daha gidecek çok yolumuz var, *lottatrice*.”

“Ah, biliyorum,” diye kabul etti neredeyse neşeyle, kendi atmosferinde parlıyormuş gibi görünüyordu. “Eğlence daha yeni başlıyor.”

Haklı olduğu ortaya çıktı.

İlk tanık, Giuseppe di Carlo’nun öldürüldüğü *Ottavio* şarküterisinin sahibi olan Ottavio Petretti’ydi. Elena bu adamı ifade vermeye ikna etmek için Staten Adası’na gitmişti, daha sonra di Carlos ve İrlandalı mafya tarafından neredeyse yoldan çıkarılıp kaza yapacaktı.

Yara’nın ikna etmesiyle mağazadaki kız, Cosima Lombardi’ye şiddet uygulamayı planladıklarından Giuseppe di Carlo’nun haydudu tarafından kendisine binayı terk etmesi için para verildiğini itiraf etti. Ayrıca beni görür görmez tanıdığını ve vurulma günü beni Brooklyn’de görmediğini de itiraf etmişti.

Dennis O’Malley sinirlenmiş görünüyordu ama üzgün değildi. Emirlerini yerine getirmek için odadan dışarı fırlayan ortağıyla konuştu. Ottavio’yu çapraz sorguya çektiğinde onu vahşi bir köpeğin ağzındaki leş gibi parçalara ayırdı. Şarküteri sahibinin içki sorunlarından, görme yeteneğinin zayıflığından, benimle resmi olarak hiç tanışmamış olmasından, sadece geçerken bahsetmiş olduğundan o gün beni orada görmemekle yanılmış olabileceğini söyledi.

İşi bittiğinde Ottavio’nun etli, pembe yüzü titriyordu ve son derece mutsuzdu.

Cazzo.

Ertesi gün büyük silahları getirdik.

Carter Andretti.

Apartmanımın altındaki terkedilmiş metro istasyonunda ona attığım acımasız dayaktan büyük ölçüde iyileşmişti ama hâlâ sık sık kavga eden ve pek de iyi olmayan birine benziyordu. Kötü ayarlanmış kırıklar nedeniyle burnu kötü bir yatak kadar yumru-luydu, boynu ortalama bir erkeğin kollarından daha kalındı ve bü-

yük omuzları kısıydı. Bir mafya karikatürüne benziyordu ve bunun davaya faydalı mı yoksa engel mi olacağından emin değildim.

Kendi Aile'si aleyhine tanıklık etmek için orada değildi. Evini ve ailesini gözetleyen adamlarımız vardı. Ona kendisinin ve haydutlarının Cosima'ya yaptıklarından kurtulma umudu varsa itiraf etmesi gerektiğini söylemiştik.

"Arabada kaç kişiydiniz?" diye sordu Yara, sorgulamanın derinliklerine doğru, kontrolden çıkmış bir tren gibi hız ve yoğunluk kazanmıştı.

"Eh, ben de vardım, Philly, Pizza Paul ve Fedele."

"Peki, hepinizin silahları mı vardı?"

"Evet," dedi sanki *öyleymiş* gibi.

"Daha spesifik olabilir misin?"

"*Colt 6920*'leri kullandık. Onlar piyasanın en iyileri."

Yara, "Bunu bilmek güzel," dedi ve gözlerini medyaya çevirdi. Birkaç kişi kahkahalarla gülmüştü.

"Seni Ottavio'ya kimin, ne amaçla gönderdiğini bize söyleyebilir misin?"

Carter kuru dudaklarını yalayarak bir süre ona baktı. Bakışları sadece bir saniyeliğine bana yöneldi ama bu, tehditkâr bakışlarının ağırlığını hissetmesine yetecek kadar uzundu.

"Agostino di Carlo, Giuseppe'yi alt etmek istediği için bize *O'ları* vurmamızı emretti." Hâkime baktı. "Bu onun amcası."

Yargıç Hartford kuru bir sesle, "Teşekkür ederim, farkındayım," dedi.

"Neden kendi amcasını öldürmek istedi?"

"O ve erkek kardeşi aile işini devralmak istediler."

Yara rahatlatıcı bir şekilde gülümsedi. "Elbette. Bugün bize karşı bu kadar dürüst olduğun için teşekkür ederiz. İşiniz bittiğinde silahlarla ne yaptığınızı bize anlatabilir misiniz?"

"Onları Hudson'da nehre attık."

Yara, tanık kürsüsünün sağında kurulan ekrana döndü ve uzaktan kumandada bir tuşa tıkladı. Büyük plastik kanıt torbalarında dört otomatik tüfeğin resmi belirdi.

"Bu *Colt 6920*'ler, Bay Andretti'nin nehir bölgesinde bir dalgıç araştırması yaptırdığımızda bulundu ve silahların oraya atıldığını hatırladı. Gördüğünüz gibi silahlar onun tanımına uyuyor. Ayrıca

adli tıpta Giuseppe di Carlo ve ortağı Ernesto Paga'da bulunan kurşun yaralarıyla da eşleşiyor.”

Yara hâkime bakıp gülümsedi.

Hareket etmeden ona baktı. “Başka sorunuz var mı, Bayan Ghorbani?”

“Hayır, Sayın Yargıç. Savunma dinleniyor.”

“İyi gitti,” diye mırıldandım Elena’ya ama bacaklarının masanın altında kararsız bir şekilde sallamasından benimle aynı fikirde olmadığını anlayabiliyordum.

“Sadece bekle.”

ABD Dennis O’Malley’e tanışımızı çapraz sorgulama fırsatı verildi. Sanki her hareketi organik bir ifade yerine bir hesaplamamış gibi, çalışılmış bir enerjiye sahip, kısa boylu bir adamdı. Neredeyse robotsu bir sakinlikle Carter’a yaklaştı.

“Bugün sizi ifade vermek için buraya getiren şey nedir, Bay Andretti?” diye sordu gelişigüzel bir şekilde. “Dürüstlüğe ya da kanunlara değer veren bir adama benzemiyorsun.”

Elena ve Yara, “İtiraz ediyorum,” dediler. “Spekülasyon.”

“Kabul edildi. Bay O’Malley, lütfen kişisel görüşlerinizi eklemekten kaçının,” diye hafifçe azarladı Hartford.

“Elbette.” Kol düğmelerini ayarladı. “Yine de lütfen soruyu cevapla.”

“Ah, evet, mahkemeye çağrıldım, bu yüzden gelip doğru olanı yapmak zorunda kaldım.”

“Giuseppe di Carlo’yu öldürmek doğru muydu?”

“Hayır ama belki de onu öldürmedik,” diye inkâr ederken far tutulmuş bir geyik gibi görünüyordu.

Merda.

“Ya? Ona ateş ettin ama onu öldürdüğünü düşünmüyorsun, öyle mi?” Dennis bastırdı.

“Eh, biz yukarı çektiğimizde onun zaten yerde olduğundan eminim ama her şey çok çabuk oldu. Emin olamıyorum.”

Dennis yüzünü bizim masamıza çevirdi; gülümsemesi hafif, şeytani bir dudak kıvrımıydı.

Bastardo’yu öldürecektim.

“Bunu söylemen çok komik çünkü adli deliller gösteriyor ki Giuseppe di Carlo’ya iki farklı türde kurşun isabet etti. *Colt*

692'den olanlar ve ayrıca *Gen 4 Glock 19*'dan olanlar. O gün böyle bir silah mı taşıyordunuz, Bay Andretti?"

Carter, "Hayır," dedi ve savunmamız için verdiği ifadenin gücünü fiilen yok etti. "Hayır, taşımıyordum."

Dennis, otuz dakika sonra çapraz sorgusu bittikten sonra yerine oturduğunda bunu kanarya yiyen kedi ifadesiyle yaptı.

Stronzo'nun boğulmasını sağlamak için sabırsızlanıyordum.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM ELENA

Duruşmanın dördüncü gününde bomba patladı.

Olanlara pek şaşırmadım ama muhtemelen şaşırmayan tek kişi bendim çünkü bombanın mucidi bendim.

Bunu oyuna sokmanın zamanının geldiğine karar vermiştim çünkü ilk iki tanışımızın, Dante'nin Giuseppe di Carlo'yu öldürmediğine dair inandırıcı şüpheler sunmasına rağmen, Dennis onların itibarını sarsmak konusunda iyi bir iş çıkarmıştı.

O, ilk kemiğini almış bir köpekti ve çaresizliği daha önce onda hiç görmediğim bir vahşilik kazandırmıştı.

Ama sorun değildi çünkü ben de çaresizdim. Dennis sadece kariyeri için savaşıyordu.

Ben ise *Capo*'m ve hayatımız için savaşıyordum. Kazanmaktan başka çarem yoktu.

Bu yüzden bombayı devreye sokacaktım.

Ricardo mahkeme salonuna girip kalabalık koridorda kararlı adımlarla yürürken Dennis hâlâ Carter Andretti'yi sorguya çekiyordu.

Kolunun altında deri bir portföy ve bir tablet tutuyordu. Mahkeme salonundaki tüm gözler onu takip ediyordu; Carter Andretti ve Dennis tamamen unutulmuştu.

Ric, onunla yarı yolda buluşabilmem için seyircilerle savunma masamız arasındaki bölmenin üzerine eğildi.

Kulağıma fısıldadı. "Bu zaten çok güzel bir şekilde çalışıyor."
Her şeyi biz organize etmiştik.

Yasal süreç karmaşıktı; tutuklama ve mahkemeye çıkarılmadan duruşmaya giden yolda bir hızlı bir yavaş tempoda dans etmek gibiydi. Ancak denemenin kendisi her zaman bir dizi adımdan oluşuyordu, tempo sizi tetikte tutacak kadar hızlıydı, partnerinizin bir sonraki hamlesini endişeyle tahmin ederek ona uyum sağlayabilirdiniz.

O zamana kadar bu RICO davası tamamen Dennis O'Malley tarafından yönetiliyordu.

Ama artık liderliği ele alıyordum ve hamleleri ben belirleyecektim.

Ric, "Her şeyi tablete ayarladım," diye devam etti. "İyi şanslar."

Portfolyoyu ve tableti ondan aldım. Savunmanız zayıfken rakibinizi yargılamanız gerektiğine dair eski bir hukuk bilgeliği vardı ve ben de tam olarak bunu yapmaya niyetlendim.

"Bir sorun mu var, Bayan Lombardi?" Yargıç Hartford'ın görünüşünden hiç hoşlanmadığı belliydi.

"Kürsüye yaklaşmama izin var mı, Sayın Yargıç?"

Bana gözlerini kıstı. Martin Hartford da olabildiğince eski kafalıydı. Sansasyonel saray dramlarından ve sürprizlerden hoşlanmazdı, elimde bir şey olduğunu hissetmişti.

Çünkü vardı.

Ona sakın bir şekilde gülümsedim.

"Tamam, kürsüye yaklaş."

Tableti açıp ona uzatırken, "Sayın Yargıç, yeni deliller ortaya çıktı ve bunların dosyaya düzgün bir şekilde girilebilmesi için ara vermek istiyoruz," diye açıkladım.

"Neye bakmam gerekiyor?"

Hoş bir tavırla, "Bu bir *Gen 4 Glock 19*," diye açıkladım. "ABD O'Malley'in bize söylediği silahın aynısı, arabadan geçerken vurulmadan önce Giuseppe di Carlo'yu vurmak için kullanıldı."

Yargıç Hartford tecrübeliydi ve poker yüzü efsaneviydi ama gözlerinin yanındaki derinin inanamayarak nasıl gerildiğini görecektim kadar yakındaydım.

"Bunu nereden buldun?" diye sordu.

"Dedektif Joseph Falcone bunu *Ottavio'nunkinden* bir blok ötedeki metro istasyonundaki kilirli bir dolapta buldu. Görünüşe göre birkaç gün önce isimsiz bir ihbar almışlar."

“Bir şey buldular mı?” Bakışlarının ağırlığı omuzlarımda elle tutulur bir şeydi ama buna dayanamıyordum.

Göğsümün içi hava kadar hafifti.

“Parmak izi ve DNA eşleşmesi için laboratuvar çalışması yaptık,” dedim yavaş yavaş, zafer kükremesi kanımda yükselirken fazla dramatik olmamaya çalışıyordum. “Ön sonuçlar eşleşmeyi ortaya çıkardı.”

“Lafı uzatmayın, Bayan Lombardi,” diye uyardı.

“Elbette.” Dennis’in Carter Andretti’nin ifadesinin geçerliliğini yok ettiğinde bize gösterdiği gülümsemenin aynısını yapmaya çalıştım. “Sonuçlar ABD Dennis O’Malley ile eşleşme gösterdi.”

Yargıç Hartford ara verdi.

Ekibimizi ve iddia makamını beklemek üzere odasına girdiğinde mahkeme salonu bir soru yağmuruna tutulmuştu.

Dante nezarethaneye geri götürüldü ama bana doğru göz kırparak gitti.

Bana inandı.

Bu plana.

Olması gerektiği gibi. Sonuçta beni güzelce yozlaştıran oydu. Daha önce ateşe ateşle karşılık vermeyi asla düşünmezdim ama artık yeraltı dünyasında kazanmanın tek yolunun mümkün olan her şeyi yapmak olduğunu biliyordum.

“Benimle dalga mı geçiyorsun, Martin?” Dennis, kendisine ne olduğu söylendiğinde patladı. “O silahın bana bağlanması kesinlikle mümkün değil!”

Yara ve ben, Yargıç Hartford’un masasının önündeki sandalyelerde sakın bir şekilde oturuyorduk, Dennis’in düşmanlık ve inanmazlıkla odanın içinde fırtına gibi esmesini izledik. Aniden topuklarının üzerinde döndü ve bana doğru gelerek beni sandalyeme hapsetti.

“Bunu sen mi yaptın, Moore?” derken köpürüyordu. “Sen ve suçlu sevgilin bana *komplo* kurabileceğinizi mi düşündünüz?”

“Benim adım Moore değil,” diye hatırlattım. “Bana Bayan Lombardi ya da Bayan Salvatore diyebilirsin. Lütfen saçmalama.”

Bana dik dik baktı, öfkesi havada hissedilir bir ısı yaratıp onu mumlu kâğıt gibi çarpıtıyordu. “Ofisim kendi testlerini yapacak.”

“Elbette,” diye onayladım. “Bu sadece standart prosedür.”

Bana beyaz dişlerini gösterdi, sonra hâkime döndü. “Marty, bu çok saçma.”

“Ne olursa olsun, başsavcı da sanıkla aynı suçtan dolayı soruşturma altındaysa yargılamaya devam edemem.”

Yüzüme yayılmak isteyen gülümsemeyle mücadele ederek ağzımın kenarlarını aşağı doğru kıvırdım. Martin Hartford’un bunun olmasına izin vermeyecek kadar kendi yöntemlerine bağlı olduğuna güvenmiştik. Belediye başkanlığına aday olmak için Dennis’in yardımını isteyebilirdi ama yine de ABD Başsavcısı gibi yozlaşmayacak kadar dürüsttü.

Dennis ona baktı. “Giuseppe di Carlo’yu öldürmek için ne tür motivasyona sahip olabilirim ki? Adamı tanımıyordum bile.”

“Doğru, yok,” diye onayladı Yara, faresiyle oynayan bir kedi kadar yumuşak ve kurnazdı. “Fakat sonbaharda *New York Times*’da sizin bu davayı Eyalet Senatosu’na aday olmak için kullanmayı planladığınızı belirten bir makale ortaya çıkardık.”

“Bunun hiçbir anlamı yok.”

“Bu sizin bakış açınıza bağlı,” diye savundum. “Bazen bir şeyi yeterince istersen, onu elde etmek için her yola başvurursun.”

Bunun üzerine bana afallamış gibi baktı, tam olarak şok olmamıştı ama oldukça sarsılmıştı. Beni hafife aldığı anlamıştı. Kanunun doğru tarafı adına suç işlemekten kaçınacak kadar babamdan nefret ettiğimi düşünüyordu. Kendimi asla onun yuvarlandığı çamura düşürmeyeceğimi sanıyordu.

Ancak Dante Salvatore için cehenneme gitmeyi göze alacağımı bilmiyordu.

Frankie’nin masada bıraktığı tabancalardan birinden parmak izlerini alabilmesi için Dennis’in dikkatini silah menzilinde dağıtmak şaşırtıcı derecede kolay olmuştu. Mason Matlock; Cosima’nın, amcası Giuseppe di Carlo’yu öldürmek için kullandığı silahı onu korumak için almıştı. Aylar önce onu sorguya çeken Dante ve Adriano’ya bunu itiraf etmişti. Addie, Chen ve Jaco; Mason’un silahı sakladığı dolabı bulmak için iki hafta boyunca her metro dolabını aramışlardı.

Ama bulmuştuk.

Gerisi kolaydı.

Frankie, Dennis’in parmak izlerini silahın kabzasına uygulamış ve onu dolaba geri koymuştu. Tore, Dedektif Falcone’a ihbarda

bulunmuştu çünkü kartı hâlâ çantamdaydı ve onun potansiyel bir katili alt etmeye karşı koyamayacağını biliyordum.

Ve işte buradaydık.

Dennis'e gülümsedim, buz gibi patlamanın gücü yüzünden yüzümde donup kalan o eski, tanıdık sırtışı vardı. "Şu testleri yap, Dennis. Dedektif Falcone, bizimki gibi kesin sonuçlar çıkarsa sizi tutuklamak için hazırda bekliyor."

"Seni pis, kahrolası kaltak," diye tersledi ve sanki bana vuracakmış gibi öne çıktı.

Ayağa kalktım, on beş santimlik topuklu ayakkabılarımla onun üzerine dikildim ve onu harekete geçmeye cesaretlendirdim. "Kazanmış bir kaltak, zavallı bir pislikten daha iyidir. Sonuçları aldığı anda bizi ara, Dennis ve iyi şanslar. Dante'den edindiğim bilgiye göre senin gibi adamlar hapisanede hayatta kalıyor çünkü çok iyi sürtük oluyorlar."

Dennis öfkeleni, burun delikleri sıcak, hızlı nefeslerinin etrafında genişliyordu. Onu hiç bu kadar dengesiz görmemiştim ama kanında şiddet ve günah işleme isteği olduğunu görmek kolaydı. Yasal besin zincirinin tepesine çıkmak için kendi kötülüklerine bulaştığından hiç şüphem yoktu ve onu kendi pis maskaralıklarıyla alt etmekten kesinlikle hiçbir pişmanlık duymamıştım.

Başka bir söz söylemeden arkasını döndü ve muhtemelen kendi avukatını bulmak için telefonunda bir numara çevirerek hızla dışarı çıktı.

Yara ve ben ayrılmadık.

Tekrar yerime oturdum ve Yargıç Hartford'a baktım.

Uzun, gergin bir sessizliğin ardından, "Dennis'in belediye başkanlığı desteğini kaybetmek talihsizlik olur," diye başladım. "Bunun senin de hayalin olduğunu anlıyorum."

Yargıç Hartford bana amansızca baktı.

Yara güçlü bir zarafetin simgesi olarak öne doğru eğildi. "O senin tek arkadaşın değildi, Martin."

Elini *Gucci* çantasına soktu ve masasına kalın bir şey fırlattı. Parmağını kullanarak kesekâğıdını ağzı kendisine bakacak şekilde döndürmesini birlikte izledik. İçindeki para yığınlarını görünce gözleri büyüdü.

"Kampanyaya küçük bir katkı," diye kibar bir gülümsemeye açıkladım. "Siyaset bugünlerde çok pahalı."

“Bunu kabul etmeyeceğim.” Kaşları öylesine çatılmıştı ki altındaki bakışını görmek zordu. “Ben rüşvet almam.”

“Sanırım bunun ötesindeyiz çünkü Dennis’i fırsatın varken kendisini geri çekmeye ya da yanlış yargılama ilan etmeye zorlamadın,” diye cesurca karşı çıktım, haklı bir öfkeyle ve tüm güce sahip olmanın getirdiği sakinlikle konuşmuştum.

“Vali Mortimer Percy’nin küçük, hoş bir desteğine ne dersiniz?” Daniel Sinclair’in üvey babasından bahsediyordum. “Tecrübeli bir hâkime siyasi başarıya giden yolda yardımcı olmaktan mutluluk duyacak eski bir aile dostumuz.»

Yargıç Hartford, başparmağının kenarı kule boyunca kayarken o basit kesekâğıdından dökülen kâğıt para yığınınına baktı.

Sayıyordu.

Kanım o kadar sıcaktı ki damarlarımı yakıyordu, kalbime o kadar hızlı pompalanıyordu ki patlayacağını sanmıştım.

Zaferin metalik ısırtığı dilimin arkasında filizlendi.

Yargıç Hartford başını kaldırıp baktığında ağır çenesi kararlılıkla kasılmıştı. “Tanıtımları ne zaman yapabilirsiniz?”

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM DOKUZ

Özgür.
Libero.

Yargıç Hartford mahkemeye güçlü ve ciddi bir görünümle dönmüştü; Midas, Yeraltı Dünyası'ndaki bir mahkemede hüküm veriyordu. Hiçbir kanıtı olmayan suçlardan suçlu olduğumu biliyordu ve benim özgür bir adam olarak oradan ayrılmamı görmekten nefret ediyordu ama sonunda açgözlülüğü galip gelmişti.

Sonunda yargılamanın hatalı olduğunu ilan etti.

Elena'yı bir kalp atış hızıyla kollarımda tutuyordum; bir elim güreşçilerin çok sert bir şekilde sarıyor, diğer elim kalçalarını benimkilerle aynı hizaya getirmek için sırtının alt kısmına bastırıyordu.

Onu boğuluyormuş gibi öptüm çünkü dudakları dudaklarımda olmadan, kokusu burnuma dolmadan ve o uzun vücudu bedenime bastırılmadan geçen bir aydan sonra ölüyormuş gibi hissetmiştim.

Dudaklarımızı o kadar sıkı birbirine bastırıyordum ki nefes alamıyordum. Ama havaya ihtiyacımız yoktu. İhtiyacım olan her şey bu kadındaydı. Zarafetinde ve değişmez gücünde, sadakatinde ve ölümsüz sevgisinde. Beni özgür görmek için her şeyi yapmaya hazır halinde.

Derin nefes alırken, "*Sei magnifica*," diye dudaklarına dokundum. "Sen muhteşemsin."

Güldü, elleri saçlarımda dolaşıyor, sanki beni hisset-

meye doyamıyormuş gibi neredeyse delice okşuyordu. “Özgür olduğun için kendimi muhteşem hissediyorum. Sonunda bundan kurtulduk.”

“Senin sayende.” Onu tekrar öptüm, morarmaya yetecek kadar sertti, gizliden gizliye bunun benim mülkiyetimde bir iz bırakmasını umuyordum. “Kahramanım benim.”

Tekrar güldü ve başını geriye doğru eğince bütün o kızıl saçlar kolumdan sırtına doğru aktı. Yüzüne baktım, içimde dolaşan ve benim keskin mutluluğumla karışan sevincinin katıksız güzelliğini gözlerimi kırpıştırarak seyrettim.

Çevremizde deklanşörlerin tak ve tık sesleri tarladaki cırcırböceklerinin sesine benziyordu.

“*Ti amo, lottatrice mia,*” derken her kelimem bir yemin gibiydi.

“*Ti amo,*” diye ânında yanıt verdi, ardından beni kendisi öpebilmek için başımı aşağı çekti. “*Chi vuole male a questo amore prima soffre e dopo muore.*”

Kim bu aşka karşı çıkarsa acı çeker ve sonra ölür.

Zaferi dilinden tadıp dudaklarımızı tekrar mühürlerken hırladım. Âşık iki anti-kahramanın hak ettiği türden sonsuza dek mutluluğa çok yakındık.

İki kötü adam ölmüştü: Rocco Abruzzi ve Dennis O’Malley. Sadece bir tanesi kalmıştı.

Onu arabada becerdim.

Adriano’nun arabayı sürmesi ve arabasının arkasında ne yaptığımızı açıkça duyması önemli değildi. Pencereilerin karartılmış olması da önemli değildi ama oradan geçen herhangi biri tatlı, altın rengi bir ten veya ahududu göğüs uçlarının parıltısını yakalayabilirdi.

Bir aydır karımın içine girmemiştim.

Aslında onu neredeyse arka koltuğa fırlattım, sırtı uzaktaki yolcu kapısına çarptı. Kendini düzeltmek yerine eteğini sıvadı ve bacaklarını açarak dizlere kadar uzanan çoraplarını, siyah dantel jartiyerini ve çıktığımda giymesi için ona Noel’de *La Perla*’dan aldığım tangayı açığa çıkardı.

“Buraya gel, *Capo,*” derken sesi boğuktu ve yanakları şimdiden kızarmıştı.

Arabaya bindim, kapıyı arkamdan çarptım ve bataklıktan aç

bir şekilde çıkan bir timsah gibi onun üzerine düşerek bedenini ele geçirdim.

Dudaklarına yaklaştım, dolgun dudaklarını ısırdım, önce dilimi o tatlı sıcaklığa daldırıp kendi dişlerine, diş etlerine sürttüm. İçimde onun her santimetresine sahip olma yönünde şiddetli bir arzu vardı.

Ona vücuduna kimin şarkı söylediğini hatırlatmak için.

Bir eli boğazına gitti, nabzının başparmağıma karşı çılgınca atışını hissetmeye ihtiyaç duyuyordu. Diğeri ise amını dantelin üzerinden kavramak için açılmış uylukların arasına gitti.

Zaten ıslaktı.

Isı ve yapışkanlık kumaştan sızarak avucumu kapladı.

Boğazımdan vahşi bir inilti yükseldi. Bunu açgözlülükle tekrarlayınca başımı sıkıca tuttu.

“Sik beni,” diye utanmadan yalvardı, gözleri taleple parlıyordu. *“Fammelo sentire dentro.”*

Seni içimde hissetmek istiyorum!

Parmaklarım külotunun birleşim yerlerine girip yırttı. Kadınlığını tekrar kavrayıp iki parmağımı doğrudan derinliklerine doğru kaydırduğımda nefesi ağzıma doğru inleyerek verdi.

Parmaklarımın üzerinde kıvrınmasını, parmaklarımı acımasız bir hassasiyetle tatlı noktasına doğru ilerletmesini izlemek için geriye doğru çekilirken elim boğazını hafifçe sıktı. Elimi boğazına götürürken tırnakları kollarıma takılıyor, nefesi ciğerlerine dolana kadar daha da sert bastırıyordu.

“*Dio mio,*” diye bağırdı nefes nefese.

O şişmiş, pembe klitorisi dudaklarımın arasına almak için eğildim ve ballı tadıyla inleyerek sertçe emdim.

Kendini kaybetti.

Olağanüstüydü.

Tamamen.

Bacakları koltuğa uzandı, ıslaklığı kasıklarından aşağı sızarken kalçaları dudaklarıma doğru yükseldi. Ağzımı onun kadınlığına yaklaştırdım ve yavaşça içinde gezinen parmaklarımdan sızan ıslaklığı yaladım. Adımı dua eder gibi tekrarlayarak inliyordu.

Ağzımdaki tadı, burnumdaki kokusu ve başka hiç kimseyle aynı şeyi yaşamadığını bilerek benim için geldiğinin hissi, bana ilkel bir tatmin yaşattı.

Aminin üzerinden kalktım, bir elimle pantolonumu açtım ve aletimi sıvazladım. Aletimden zevk sızısı akmaya başlamıştı. Aletimi birkaç kez sertçe sıvazladım. O kadar serttim ki tenimin sıcak, pembe derisinin altında çelik gibiydim.

“*Apri le kumare.*”

Bacaklarını açtı.

“*Più ampio.*”

Daha geniş.

Onları dar alanda olabildiğince geniş açtı. Arabaya yayılan soğuk kış ışığında amcığı parlıyordu, pembeydi ve ağaçtan düşmek üzere olan bir meyve gibi şişmişti.

Penisimin başını girişine dokundurarak, “*Tiscopero’ fino a farti esplodere di piacere,*” diye uyardım.

Patlayana kadar sikeceğim seni.

Kolumu sırtının üst kısmına doladım, bir elim boğazını bulurken diğer elim omzunu kavradı. Gözleri ateş dumanı kadar geniş ve karanlıktı.

O küçük aminin dibine kadar ittirdim.

Ben cezalandırıcı tempo tuttururken başını geriye atarak haykırdı. Uzun zamandır kullanılmadığı için o kadar sıkıydı ki ne kadar ıslak olsa da her vuruşta sürtünmeyle uzunluğumu içeri ve dışarı doğru sürüklemek zorunda kalıyordum.

Dünyadaki cennet bu olmalıydı.

Onu sikerken ağzım açık kaldı ve hapisane hücremin karanlığında hayalini kurduğum her şeyi ona anlattım.

“Bu sıkı amcığı seviyorum, Lena. Sen benim aletimi almak için yaratıldın.”

“Sen çok büyüksün,” diye itiraf etti kırık bir hıçkırıkla, kalçaları kıvrınarak benden uzaklaştı.

“Hepsini al,” diye talep ettim, onu aletimin üzerine bastırdım. Ciyaklayıp inleyene kadar ona sertçe bastırmaya devam ettim ve sonra tekrar yalvardım. “Bu benim amcığım, değil mi, *cuore mia?*”

“Evet,” dedi nefes nefese onaylayarak, ben durmaksızın gidip gelirken bacakları titriyordu. “Her santimi.”

“*Si, sei mio,*” diye homurdanırken sıcaklığım karnımda parlayıp kontrol edilemeyen bir ateş gibi damarlarıma yayıldı. “Sen benimsin. Sıkmem için benimsin. Korumam için benimsin. Sevmem için benimsin.”

“*Sempre.*” Bağırarak titremeye başladığında gözleri kapalıydı.
Her zaman.

Dudaklarımı nabzının üzerine mühürlemek için eğildim, dilimde ve başparmağımın üzerinde hissedebilmek için elimi diğer tarafa doğru hareket ettirdim. Dişlerim zarif boynuna değdi ve silahın tetiği gibi patladı.

Amı etrafımda kasıldı, ıslak kadife bir yumruk gibi sıkı ve beni ıslaklığına buladı. Birleşmemizin ıslak darbeleri ve emme sesi, onun tatlı çığlıklarının yanı sıra arabada da yankılanıyordu.

Kalbi bana karşı bir ritimle atıyordu.

Benim, benim, benim.

Bu sözleri yüksek sesle söylemiş olmalıydım çünkü doruğa ulaşırken bağırdı. “Senin, senin, senin.”

Taşaklarım neredeyse acı verecek kadar kasıldı, bedenimdeki her kas merkezimdeki zevk cehenneminin etrafında geriliyordu.

Elena, “Benim için boşal,” diye yalvarırken vahşiydim, insandan çok canavar gibiydim. “İçime boşal. Senin sperminle dolmayı özledim.”

Ben de öyle yaptım.

“*Cazzo,*” diye küfrettim. Boşalmadan hemen önce tüm vücudum kasıldı, içine oldukça sert bir şekilde geldim. “Lena’m, *lottatrice,*” diye bağırdım.

Ona ağırlığımı verdim, yaşadığım orgazmın büyüklüğü beni kuruttuktan sonra kendimi tutamıyordum. Bunu mutlu bir şekilde kabul etti, beni paketlenmiş bir hediye gibi kol ve bacaklarına sardı, başımın arkasını okşarken kendi kendine memnun bir şekilde mırıldandı.

“*Mi sei mancata,*” dedi tatlı ve neredeyse utangaç bir tavırla.

Seni özledim.

Yüzüne bakabilmek için koltukta bir elimi gövdemin üzerinden kaldırdım. Yüz hatları nadiren olduğu kadar yumuşak ve huzurluydu; kırılğan kalbini ortaya çıkaracak kadar sevgi ve zevkle parçalanmıştı. Parmağımı kırmızı dudaklarının köşesine dokundurdum ve ne kadar şanslı bir erkek olduğumu merak ettim.

“Bir daha asla,” diye aptalca bir söz verdim. “Bir daha aramıza hiçbir şey girmeyecek. Bunu deneyen herkesi öldüreceğim.”

“Biliyorum,” dedi kısaca, parmaklarını çenemin kenarında gezdiriyordu. “Ben de bunun için elimden geleni yapacağım.”

Bunun doğruluğunu bilmek içimi acıttı. Bu vahşi, sadık savaşçı kadının benim için yapmayacağı hiçbir şey yoktu. Böyle bir kadının sevgisine sahip olmak şimdiye kadar aldığım en büyük hediyeydi. Ona kendi karanlığımı gösterebileceğimi ve onun da bunu kendi karanlığıyla eşleştireceğini bilmek sapkın bir zevk veriyordu.

Mükemmel değildik, mükemmel olmaya yakın bile değildik ama bu yüzden birbirimiz için yaratıldığımızı düşündüm. Pürüzlü kenarlarımız buluşmuştu.

OTUZUNCU BÖLÜM DANTE

O gece, Elena yatağımızda cinsel yorgunluktan sızıp kaldığında Frankie ve Adriano'yla birlikte daireden ayrıldım. RICO suçlamaları düşürülmüştü, artık özgür bir adamdım ama bu hayatıma hiçbir şey olmamış gibi devam edeceğim anlamına gelmiyordu.

Dennis O'Malley, Soho'nun sakin bir sokağında, kumtaşından yapılmış bir evde yaşıyordu. Bir güvenlik sistemi vardı ama Frankie bunu arabadan hızlıca halletmişti; bilgisayar ekranı yüzünden yüzü maviye dönmüştü.

Eve sadece Addie ve ben gitmiştik.

Kapının kilidini açmak acınası derecede kolaydı, menteşeler iyice yağlanmıştı, bu yüzden eve girdiğimizde ses çıkarmadı. Geç olmuştu, neredeyse gece yarısıydı ama evin arka tarafındaki açık kapıdan koridora ışık sızıyordu.

Jaco bizim için burayı önceden incelemişti, bu yüzden buranın Dennis'in ofisi olduğunu biliyordum.

İri bir adam olarak gölgelerde nasıl sessizce hareket edeceğimi biliyordum, bu yüzden kapı eşiğinde durduğum halde beni fark etmedi.

Masasında oturmuş, başını ellerinin arasına almış, parmakları dağınık saçlarının arasında gezinirken boş boş bilgisayar ekranına bakıyordu. Masanın üzerinde bir şişe *Jack* ve onun yanında boş bir bardak vardı, şişe neredeyse boştu.

“Böö.”

O kadar irkildi ki eli *Jack Daniels*'a çarparak şişeyi yere düşürdü ve ahşap zemini içkiye buladı.

“Benim evimde ne işin var, Salvatore?” diye sorarken ayağa kalkıp telefonuna uzandı.

Elimdeki silahı görüş alanıma doğru çektim ve tam göğsüne dayadım. “Ah, ah, senin yerinde olsam buna dokunmazdım.”

Kaşlarını çattı, karmakarışık beyninin kaçınılmaz olanı algılaması uzun sürdü.

Sonra benim neden orada, onun çirkin suratına doğrultulmuş bir silahla bulunduğumu anlayınca donakaldı.

Çünkü ölecekti.

“Hayır,” dedi istemsizce nefes alarak.

“Evet,” diye karşılık verdim, ruhumun karanlık tarafındaki perdeleri aralayan bir gülümsemeyle. “Maalesef öyle. Otur, O’Malley.”

Sandalyesine geri oturdu, tekerlekler onu masadan uzaklaştırıp arkasındaki raf sırasına doğru götürdü.

“Gerçekten beni öldürmenin yanına kalacağını düşünmüyorsun, değil mi?” diye üstün bir alaycılıkla sordu. “Bu davayı kaybetmiş olabilirim ama herkes senin ne olduğunu biliyor. Temelli hapse atılman an meselesi.”

“Belki.” Odaya doğru ilerlerken omuz silktim. “Ama bunun için gelmedim. Görüyorsun, seni öldürmeyeceğim. Kendini öldüreceksin.”

O güldü.

O narsist bir *stronzo’ydu*, kesinlikle öyleydi. Aksi takdirde kendi canına kıyma fikri asla aklına gelmezdi. Kendini çok fazla seviyordu.

“Bunu nasıl başaracaksın?” diye sordu sözleri biraz geveleyerek.

Gözleri kan çanağına dönmüştü, cildi soğuk terden yapış yapıştı. Belli ki çok içmişti ve bu benim için önemliydi çünkü bu sadece trajik hikâyeye katkıda bulunacaktı.

Eldivenli elimle Özgürlük Anıtı şeklindeki bir kâğıt ağırlığını alırken, “*The Times*’ın senin hakkında bir ifşa yazdığını söyleyen bir kaynağım var,” dedim sohbet edercesine. “Geçmişini kazıyorlar. Ayrıca Thomas Kelly ve ortağı Seamus Moore adında tanınmış bir İrlandalı mafyayla birlikte büyüdüğünüze dair bir ihbar aldıklarını da duydum. Tüm davaların geçersiz sayılacak çünkü bunlar senin ne kadar pislik biri olduğuna ışık tutabilecekler.”

Bana baktı, sol gözü seğiriyordu. “Senin yarın kadar bile kötü bir şey yapmadım.”

“Doğru ama iyi bir şey de yapmadın, yoksa bu durumda olmazdın,” diye belirttim.

“Sen kahrolası bir piçsin,” dedi. “Bana şantaj yapabileceğini düşündüğün için kendimi öldürmeyeceğim.”

“Bunu izlemek için burada kalacağımı söyledim mi?” Güzel bir şekilde gülümsedim. “Hayır, bunu neden yapayım ki? Sen karımın peşine düştün, ben neden sevdiklerinin peşinden gitmeyeyim? Annen Hoboken’da, büyükannen Albany’de. Baban seni çocukken terk ettiği için mi seni onlar büyüttü? Sevdiğin her insanın peşine adam takacağım, Dennis çünkü bu oyunun kurallarını sen koydun ve kurallarda aile hiçbir zaman yasak değildi.”

Sonunda dalga geçmediğimi anlamış görünüyordu. Birden sandalyeye gömüldü, düşünürken gözleri uzaklardaydı.

“Bir de son iki yıldır her gün sikini emen güzel başsavcı yardımcısı var. Adı neydi?” Parmaklarımı şıklattım. “Angelica! Evet, şu anda Angelica’nın yanında bir adamım var.”

“Sen bir canavarsın,” diye nefes aldı.

Masanın karşısındaki sandalyeye oturdum ve ona vahşice gülümsemek için kollarımı bacaklarıma dayayarak öne doğru eğildim. “Evet, ben bir canavarım, Dennis. Yine de sen benimle ve hayatımla dalga geçtin. Kim olduğumu, ne olduğumu biliyordun ve hâlâ hayatımı mahvetmeye çalışmaktan kurtulabileceğini mi sanıyordun? Elena’nın hayatını mahvetmeye gücün yeter mi sanıyordun?” Dilimi dişlerimin üzerine şıklattım. “Hayır, kimse bundan kaçamaz.”

“Seni rahat bırakacağım,” dedi Dennis, yalvarmamaya çalışıyor, gururu onu boğuyordu. “Bir daha senin peşine düşmeyeceğim.”

Kıkırdadım. “Çok hoş ama çok geç. Lanet mezarını kendin kazdın ve şimdi bir buçuk metre derinlikte yatabilirsin.”

Geç olmuştu ve bir aydan fazla bir süredir ilk kez karımın yanma, gerçek bir yatağa dönmek istiyordum, bu yüzden eğleniyor olsam da bunu bitirmek için ayağa kalktım. Belimin arkasından sarılı paketi çıkarıp onun için masaya fırlattım.

Dennis titreyen elleriyle şehir güvercinleri kadar solgun ve çirkin olan kâğıdı geri çekti.

İçindeki şeye ağzı açık baktı.

“Silahın,” diye işaret ettim. “Frankie ve Elena’nın seninle birlikte poligondayken çaldıkları silah. Onu gerçek sahibine teslim ettim. Sefaletin başlamadan sona erdirmek için onu kullanmanı öneririm, O’Malley. Çünkü ölüm ilanını yarın haberlerde duymazsam, onlar sana kendini öldürmen için yalvarıncaya dek senin ve tüm ailenin peşine düşeceğim, *capisci?*”

Cevap vermedi ama vermesini de beklemiyordum.

Onu, sanki kristal bir küre gibi hayatın gizemlerine ilişkin soruları barındırıyormuş gibi körü körüne silaha bakarken bıraktım. Aslında onun için öyleydi.

İki seçeneği vardı ve ölüm bunların en basitiydi.

Evin çıkışına doğru yürüdüm, Addie koridorda beklediği yerden yanıma geldi. Kapıyı tekrar arkamdan kilitledi, sokağın aşağısında bizi bekleyen arabaya bindiğimizde Frankie alarmı bir kez daha çalıştırdı.

Olay gerçekleşmeden önce orada üç saat oturduk.

Patlama sesi huzurlu mahallede yankılandı ve kara kedinin cad-denin karşısına geçmesine neden oldu.

Eve döndük ve eşimle birlikte yatağa girip onu kollarıma aldığım da sadece tatlı, güzel rüyalar gördüm.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM ELENA

Bir parti düzenlemeye karar vermiştik ve neredeyse tanıdığımız herkesi davet ettik.

Hatta kız kardeşimi bile aradım.

“Merhaba?” diyen yumuşak sesi telefonda dolaştı.

Bir an tereddüt ettim, aklıma gelen anılarla duraksadım. Christopher ve Daniel, kendimden nefret etmemin ve kırgınlığının sebebi.

Dante odanın öbür ucunda, Tore ve ekibine şampanya kadehleri doldurduğu mutfakta gülüyordu.

Artık üzülecek hiçbir şeyim olmadığını hatırladım.

“Giselle,” dedim. “Ben Elena.”

Yaşadığı şok, telefondan bile anlaşılıyordu.

“Ah, merhaba. Her şey yolunda mı?” Sesindeki endişe içimi ısıttı. Sorunlarımız ne olursa olsun, benim mutsuz ya da sağlıksız olmamı istemediğini bilmek iyi hissettirdi.

Kanepede oturup seçtiğim aileye bakarken, “Aslında her şey harika,” diye itiraf ettim. Frankie kolunu Dante’nin omuzlarına atarken Addie de onunla dövüşüyormuş gibi yaparak herkesi güldürecek sahte yumruklar atıyordu. “Davayı takip edip etmediğinizi bilmiyorum ama Dante bugün beraat etti.”

“Ah! Bu harika. Suçlamalar düştü mü?”

“Cinayet suçlamasının sahte olduğunu kanıtladık, bu yüzden iddia makamının davası çöktü.” Dennis O’Malley’in yüzündeki ifadeyi ve David’in Goliath’ı devirmesi gibi hissettiğim zaferin so-

nucunu asla unutamayacaktım. “Her neyse, bu gece kutlama için bir parti veriyoruz. Annem, Sebastian ve Beau geliyor. Merak ettim... Sen ve Daniel da bize katılır mısınız?”

“Tabii,” dedi ânında, neredeyse hiç düşünmemişti. “Yani, Genie’imiz var ama bakıcımız ona bir süre daha bakabilir mi diye sorabilirim.”

“Yapamıyorsan bu da sorun değil,” dedim. “Sadece aramak ve daveti bizzat iletmek istedim. Kutlanması gereken bir gece.”

“Aradığınıza sevindim, tabii Dante’nin özgür olmasına da. Bek bakıcısını arayıp Sinclair’le konuşacağım, sonra da sana mesaj atıp planımızın ne olduğunu öğreneceğim, tamam mı? Elena, bizi davet ettiğin için teşekkür ederim. Sesini duyduğuma ve sesinin bu kadar mutlu gelmesine çok sevindim.” Sesi tatlıydı ama her zaman öyleydi. Giselle’in hassas bir kalbi vardı ve bunu dışarıya karşı saklamıyordu. Oysa ben kendi kalbimi Buz Devri’nde nesli tükenmiş bir şey gibi buz katmanlarının arkasına gizlemiştim.

“Teşekkür ederim,” dedim içtenlikle. “Kulağa iyi geliyor.”

Gerçekten de öyleydi.

Eğer o ve Sinclair gelebilseydi kibar olurdum ama büyük olasılıkla biraz mesafeli davranırdım. Bağışlamanın siz istediğiniz anda ortaya çıkabilecek bir şey olup olmadığını bilmiyordum. Bu zaman alacaktı ve o zaman bile Giselle için Cosima’ya, anneme, hatta Sebastian’a karşı hissettiğim gibi hissetmeyebilirdim.

Ama yine de sorun değildi.

Hayat dağınık ve kusurluydu; ben de bunun bir parçasıydım.

Biraz kırgınlık ve kızgınlık beni bir sürtük yapmazdı. Bu beni sadece insan yapardı.

Telefonu kapattım ve mutfığa doğru yürüdüm. Dante hemen yanında bana da yer açtı.

“*Stai bene*?” diye sordu, burnunu saçlarımda gezdirirken kontrol etti.

“Evet,” dedim ve bir kolumu beline doladım. “Bu gece için Giselle’i davet ettim.”

Beni vücuduna daha sıkı sarmadan önce bir süre durdu. “*Che coraggio.*”

Ne cesaret ama.

* (İt.) İyi misin? (e.n.)

Frankie'nin telefonunun zili mutfağın müziğini ve kahkahalarını böldü ama bunu görmezden gelerek ayak parmaklarıma kalıp Dante'nin çenesinin ucundan öptüm.

"Patron."

Mutfağın atmosferi eski pop gibi sönmüştü.

Dante'nin başı yukarı kalktı, gözleri tetikte ve yırtıcı bir şekilde sağ kolundaydı.

Frankie, "Di Carlos, Queens'teki evde," diye aktardı. "Bruno telefonda, gezinme alanında saklanıyor. Bütün yükü onlar alıyor."

"*Cazzo di Merda*," diye vahşice küfretti Dante. Şampanya kadehini öyle sert bir şekilde tezgâhın üzerine bıraktı ki sapı kırıldı ve *Prosecco* her yere dağıldı. Bunu görmezden gelip siyah buz parçacıkları gibi gözleriyle bana baktı. "Gitmeliyiz, *lottatrice*."

"Git," diye onayladım ve çoktan dışarı çıkmaya başlamış olan diğer adamlardan bardakları almak için uzaklaşmadan önce onu hızla öptüm. "Beni haberdar et yeter."

Bir el gömleğimi yakalayıp beni geriye çekti. Dante beni kendisine doğru çevirdi ve beni bir kez daha morarmaya yetecek kadar sert bir şekilde öptü.

"Çok geç olmadan döneceğim," diye söz verdi.

Ona hafifçe gülümsedim çünkü uzakta olma konusundaki endişesi onu bunu söylemeye itmişti. Bana geri döneceğini zaten biliyordum.

"*Bocca al lupo*."

İyi şanslar.

Parti tüm hızıyla devam ediyordu; daire, geldiklerinde beni kraliçeleri gibi karşılayan arkadaşlar, aile ve mafya ortaklarıyla doluydu. Giselle ve Daniel bile gelmişti ama ben merhaba demekten ve ikisini de yanaklarından öpmekten başka bir şey yapmamıştım. Bu onları şaşırtmış gibiydi; genellikle çekingen davranan Daniel'in saf gülümsemesi, benim acı ve zevk karışımı bir duyguyla atlattığım kız kardeşimin beklenmedik kucaklaması beni şaşırtmıştı.

Dante partiyi iptal etmemek için mesaj atmıştı çünkü bir süre daha geri dönmeyeceklerdi. İçimdeki avukat partiyi mazeret olarak kullanıp kullanmadığını merak etti ama ben endişelenmemeye çalıştım.

Saate dört yüzüncü kez baktığımda Yara, “İyi olacaklar,” diye söz verdi. “Onlar büyük çocuklar.”

“Biliyorum ama bu onlar hakkında endişelenmeyeceğim anlamına gelmiyor.”

Sert yüzü biraz yumuşadı. “Biliyor musun, başta senden emin değildim, Elena ama artık sana çok değer vermeye başladığımı söylemekten mutluyum.”

Yıllardır hayranlık duyduğum, iltifatına tamamen hazırlıksız yakalandığım kadına gözlerimi kırptırdım. “Peki, teşekkür ederim, Yara. Senden bu sözleri duymak benim için çok şey ifade ediyor.”

“Zamanımızın en meşhur mafyalarından biriyle evli olduğuna göre kariyerinle ilgili ne yapacağını düşündün mü? Fields, Haring & Griffith, başka iş bulma şansını biraz engelleyebilir.”

Yüzümü buruşturdum çünkü bunu düşünmüştüm. “Doğrusunu söylemek gerekirse her şey öyle bir girdap içinde gelişti ki. Şu anda her şeyi sırayla düşünmeye ve sahip olduklarım için minnettar olmaya çalışıyorum.”

Başını salladı ama bakışlarında kurnazlık parıltıları vardı. Martinisinden bir yudum almasını izledim çünkü konuşacak kelimeleri toparladığını hissedebiliyordum. “Hiç kendi firmanı kurmayı düşündün mü?”

Kalbim durdu. “Geçici bir şekilde. Bunun gerçek bir olasılık olacağını hiç düşünmemiştim, en azından kısa vadede olacak bir şey değil.”

“Eh, artık ülkenin en ünlü avukatlarından birisin. Avukatlık mesleğinde dördüncü senesini geçiren çalışanların çoğu *The New York Times*’ın ön sayfasında yer almıyor,” diye belirtti.

Hafifçe kızardım. Gazetede Yargıç Hartford’un yargılamanın hatalı olduğunu açıklamasının ardından Dante’nin beni kollarına aldığı ve mahkeme salonunun ortasında vahşice öptüğü bir fotoğraf yer alıyordu. Başlıkta *Mafya Lordu & Avukat, Zaferi ve Sonsuza Dek Mutlu Olacaklarını İddia Ediyor* yazıyordu. Kopyaları satmak aptalca ve sevimsiz bir hileydi ama işe yaradı.

Görünüşe göre bugünkü sayı son iki yılın en çok satanlarından biriydi.

Herkesin iyi aşk hikâyesini sevdiğini sanıyordum.

Ve itiraf etmeliyim ki bizimki en iyisiydi.

Yara sanki aklımı başımdan almamış gibi sakin bir tavırla, “Sırf benimle bir firma açmayı düşünmeni istediğim için soruyorum,” diye devam etti. “Kadın avukatlara ve ceza hukukuna odaklanmak istiyorum. Biz az önce kötü şöhretli bir mafyayı savunduk, bu yüzden belirli bir müşteri kitlesini çekeceğimizi bilerek bu işe girmeliyiz...” Derin kahverengi gözleriyle beni inceledi. “Ama bana öyle geliyor ki hayatı eskisi kadar siyah ve beyaz olarak görmüyorsun.”

Güldüm çünkü son dört buçuk ayda ne kadar değiştiğimi düşünmek saçmaydı. Tamamen yeni bir insanmışım gibi hissetmiyordum, sadece ruhumun karanlığında sakladığım gizli şeyler sonunda siyah bir kelebek gibi kozasından fırlamış gibiydi.

Daha önce hiç olmadığım kadar kendime benzediğimi hissediyordum.

Yara kaşlarını çatarak, “Umarım bu fikre gülmüyorsundur,” dedi.

Hemen kendime geldim. “Hayır, hayır, onunla alakası yok. Üzgünüm, son birkaç ayda hayatın ne kadar değiştiğini görmek beni çok şaşırttı. Birlikte bir firma açmak bir hayalin gerçekleşmesinden daha fazlası olacaktır. Bu, çok uçuk görüldüğü için kurmayı hiç düşünmediğim bir hayaldi.”

Beni küçük bir gülümsemeyle onurlandırdı ve temas seven bir insan olmamasına rağmen elimi sıkarak için yaklaştı. “Bazen bir başkasının içindeki karanlık içimizdeki en iyiyi ortaya çıkarırdı. Donni’nin bana yaptığı da buydu ve Dante’nin de senin için yaptığını görebiliyorum. Acelem yok ama önümüzdeki hafta sen yerleştikten sonra bu konuyu daha detaylı konuşalım. Hazır ortalık kaynıyorken ve insanlar hâlâ bizden bahsederken saldırmak isterim.”

“Kabul ediyorum. Tamam, teşekkür ederim, Yara.” Tereddüt ettim, sonra insanlara karşı daha açık olma kararımı uygulamak istedim. “Çok saygı duyduğum bir kadının bana inanması çok şey ifade ediyor.”

“Umarım bu sana kendine daha fazla inanmayı öğretir,” diye karşı çıktı. “Bu alanda elde edebileceğin başarıların sınırının gökyüzü olduğuna gerçekten inanıyorum, Elena. Sen gerçekten yetenekli bir avukatsın.”

Sonra uzaklaştı ve ben o ânın güzelliğini sindirmeye çalışırken beni gizemli bir gülümsemeyle bıraktı.

Dante'yi sevmekle ikinci aşkımdan, yani kariyerimden vazgeçmem gerektiğini düşünmüştüm. Bunu görmenin acı verici olacağını bilsem de verilmesi zor bir karar değildi.

İtalyanca bir deyiş vardı: *non si può avere la botte piena e la moglie ubriaca*, kabaca “dolu bir fıçı ve sarhoş bir eşe sahip olamazsın” yani bizim anlayacağımız şekilde, “hem pastan dursun hem karnın doysun,” anlamına geliyordu.

Ama görünüşe göre bir ömür boyu süren adaletsizlikler ve kalp kırıklıklarından sonra tam olarak bunu yaşama fırsatına sahip olmuştum.

Birkaç dakika sevinçten yüzüm parlayarak orada durdum, sonra annemi arayıp ona haberi vermeyi düşündüm. Onu mutfakta gördüm çünkü bir partide bile orası onun alanıydı ama dolapların köşesine sırtını dayamış haldeydi. Onu dayayan da Salvatore'dan başkası değildi, genç erkekler işlerini halletmeye giderken dairede benimle birlikte kalan Salvatore olmuştu. Onunla bir şey hakkında konuşurken kızgın görünüyordu ama adam, ağarmaya yüz tutmuş siyah saç tutamını geriye atmak için elini kaldırdığında tüm yüzü yumuşadı.

“Ah...” Kardeşim yanıma geldiğinde ürperdi. “Annemizin baştan çıkarılışını mı izliyorsun?”

Babasının annesini baştan çıkarmaya çalışmasını izlediğimi bilmek gerçeküstüydü ve biraz rahatsız ediciydi ama hiçbir şey söylemedim çünkü bunun bana düşmediğini biliyordum.

Şimdilik onun göğsüne vurdum. “Peki, erdemli olan kim?”

Bana sırtıttı ve beni yakınına çekmek için kolunu omuzlarıma doladı. “Artık sen değilsin. Her zamankinden çok daha rahat görünüyorsun. Davranış değişikliğine teşekkür etmek için Dante'ye bir şişe viski almam gerekecek.”

“Hey!” İtiraz ettim ama bunu gülerek yaptım çünkü o dalga geçmeyi seviyordu ve sonunda bunu kabul edecek kadar rahattım. “İğrençsin.”

Omuz silkti. “Daha kötü şeyler duydum.”

Siyah *Prada* anvelop elbisemin cebindeki telefonum titredi.

“Bana bir dakika izin verir misin?” diye mırıldandım Bambi'nin adını ekranda görünce.

“Bambi?” Onu daha iyi duyabilmek için Sebastian'dan uzakla-

şarak verandaya çıktım. “Sen ve Aurora’nın çoktan burada olacağını düşünmüştüm.”

“Lena, korkuyorum,” diye fısıldadı korkuyla. “Dediğini yaptım ve sen yokken arkadaşın Tilda ile buluştum. Sana bahsettiğim adama karşı uzaklaştırma emri çıkartmama yardım etti ama o beni yalnız bırakmıyor.”

İçimdeki her şey duruldu. “Marco değil miydi?” Kurşunlardan biri uylukkemiğini parçaladığı için hâlâ hastanede uzun süreli bakım koğuşunda rehabilitasyona devam ediyordu.

“Hayır!” diye ağladı. “Marco bana asla zarar vermez. Ama ben kendimden vazgeçiyorum. Burada kalıp güvende olmamızın bir yolu olduğunu sanmıyorum. Gitmek zorundayım.”

“Nereye gideceksin?” Soğuk verandadan çıkıp içeri döndüm, telefonu yanağıma götürüp partinin içinden geçerek fuayeye doğru ilerledim.

Arabanın anahtarlarının bulunduğu kilitli kutuyu açmak ve Ferrari’nin anahtarını almak için şifreyi kullandım. “Dinle, Bambi, yanına geleceğim, tamam mı? Seni ve Rora’yı alıp evimize getireceğim. Uzun süre kalmak için yeterince eşya hazırla. Bunu aile olarak çözebiliriz, *va bene?*”

Telefonda gürültülü gözyaşlarına boğuldu.

Cazzo.

“Bambi? Bambi, dinle, geliyorum. Korkma ve oradan ayrılma. Rora nerede? Onu ürkütme, tamam mı? On dakika sonra orada olacağım.” En azından Rora’nın iyiliği için sakinleşmeye çalışacağını umarak telefonu onun feryatlarına kapattım.

Asansöre bindim ve garajın düğmesine bastım. Kapılar kapanırken Tore’un mutfaktan beni fark ettiğini gördüm, yüzünde sert bir ifade vardı.

Aşağı inerken ona mesaj atıp nereye gideceğimi bildirdim.

Sokaklar Manhattan için oldukça boştu; gökyüzü her an yağma tehdidi oluşturan kar bulutlarıyla kaplıydı. Queens’te Bambi ve Rora’nın yaşadığı sekiz daireye bölünmüş binanın önüne park ettim ve paltomu unuttuğum için titreyerek merdivenlerden yukarı koştum.

Kapı gıcırdayarak açılmadan önce uzun bir dakika kapıyı çaldım ve Rora ortaya çıktı. Yüzü gözyaşlarıyla lekelenmişti, somurtkan yüzünün etrafındaki saçları birbirine karışmıştı. Yatma vakti

çoktan geçmiş olmasına rağmen tamamen giyinikti, hatta ayağında bir çift pembe spor ayakkabı bile vardı.

“Bizi kurtarmak için mi buradasın?” diye sordu bana burnunu çekerek.

Kalbim sıkıştı. “Evet, *gattina mia*, seni kurtarmak için buradayım. Annen nerede?”

“Yatak odasında ağlıyor.”

Eve adım attığımda derin bir nefes alıp kapıyı arkamdan kapattım, kilitledim ve sürgüyü çerçevenin üzerinden çektim. Rora ellerimi iki eliyle birden tuttu ve sanki bırakmamdan korkuyormuşçasına sıktı.

“Korktun mu?” Dağınık saçlarını tatlı yüzünden geriye itmek için eğilerek nazikçe sordum. “Seni ne korkuttu?”

“Babam.” O kadar sessizce fısıldadı ki neredeyse kaçırıyordum. “Beni sevdiğini söylüyor ama annemi korkutuyor.”

Onları takip eden adamın babası olduğunu fark etmemiştim ve Bambi’nin neden bana söylemediğini de anlayamıyordum. Ama küçük kıza gülümsedim ve beni yatak odalarına götürmesine izin verdim.

“Bambi?” Köşeyi döndüğümüzde seslendim; onu yatağında, dağınık kıyafetler ve iki açık valiz arasında otururken buldum. O kadar çok ağlıyordu ki sanki boğuluyormuş gibiydi.

Yanına gittim, kambur bedeninin yanına oturdum, böylece onu sıkı bir şekilde kucaklamak için kollarıma çekebilirdim.

“Sakin ol,” diye teselli ederken sırtını okşadım. “Sorun değil. Sakin ol. *Calmati*.” Rora orada durup saçının bir tutamını çekiştirip korku dolu iri gözlerle bizi izlerken ona birkaç dakika sarıldım.

“Şimdi konuşabilir misin?” diye ona bakmak için geri çekilerek Bambi’ye sordum.

Saçını yüzünden çektim, şiş gözlerine ve kırmızı yüzüne baktım. “Ağlayarak kendini hasta ettin. Her şey düzelecek, söz veriyorum. Dante ve ben bunu daha iyi hale getireceğiz.”

Bu sözlerim onu tekrar harekete geçirdi.

Sabrım aşınmış bir halat gibiydi. Aurora’nın, kendisi de açıkça korktuğunda annesinin paramparça olduğunu görmeye kesinlikle ihtiyacı yoktu.

* (İt.) Kediciğim. (e.n.)

Bambi'yi omuzlarından nazikçe sarstım ve sesimi soğuk su gibi şok etmesini umarak sakinleştirdim. "Georgina! Beni dinle, tamam mı? Kendini hasta ediyorsun ve kızını korkutuyorsun. Benimle birlikte birkaç derin nefes al, *si*?"

Üç derin nefes alıp hıçkırdı, titreyerek başını salladı. Sonunda bana bir şeyler fısıldadığı için konuşma yeteneğini yeniden kazanmış gibiydi.

"*Scusi*?" Anlamadığım için sordum.

"Özür dilerim," diye tekrarlarlarken sesi mahvolmuştu. "Ben çok üzgünüm."

"Ne için?" diye sordum, hâlâ onu rahatlatmaya o kadar odaklanmışım ki neredeyse içimdeki önseziyi kaçırıyordum.

Yavaşça, inanamayarak ondan geri çekildim.

Hıçkırığa hıçkırığa ağladı ve avucunu ağzına götürerek sesini kesmeye çalıştı.

"Bambi?" diye sorarken her kelimem kontrolle sıkı sıkıya bağlıydı, bu yüzden emin olmadan saldırmak istemiyordum. "Pişman olacak ne yaptın?"

"B-bana Aurora'yı alacağını söyledi," diye açıklarken sesi ağlamaktan boğuk çıkıyordu. "Bana onu götüreceğini ve onu bir daha görmeme izin vermeyeceğini söyledi."

"Kim dedi bunu?" O kadar sert patladım ki irkildi.

Aurora somurtkan bir tavrıyla, "Auggie," diye seslendi. "Babam."

"Auggie mi?" Auggie'nin kim olduğunu düşünmeye çalışarak beynimi zorladım ama sonra buna gerek kalmadı.

"Agostino di Carlo," diye açıkladı Bambi, gözlerinin kenarlarından yaşlar süzülüyordu. Sürekli bir akıntı halinde çenesinden düştüler. "Agostino, Aurora'nın babası."

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM ELENA

İşte o zaman bana Cosa Nostra'nın yeni patronuyla paylaştıkları geçmişe dair her şeyi kısık bir sesle anlattı.

Henüz on yedi yaşındayken tanışmışlar, kendisinden daha yaşlı, yakışıklı ve zenginmiş. Onu Küçük İtalya'daki bir büfede görmüş ve onunla hangi şekerin daha iyi olduğu konusunda sohbet etmişler: *Smarties* mi yoksa *Reece's Pieces* mi? Onu arabayla gezmeye götürmek istediğini söylediğinde ise Bambi tek kelime etmeden peşinden gitmiş.

Bambi hamile kalmadan önce yalnızca iki ay görüşmüşler. Görünüşe göre Agostino bu durumdan memnunmuş.

Bambi'nin babası ise olanları öğrendiğinde pek memnun olmamış.

Emiliano yıllardır New York City *Camorra*'nın *Capo*'suymuş ve Bambi onu tarif ettiğinde Agostino'nun kim olduğunu hemen anlamış. Rakibinin en büyük oğlu.

Bambi bana ailesi tarafından dışlandığını ve ardından Agostino tarafından terk edildiğini anlatırken irkildi.

Dante ona yardım teklif edene kadar yıllarca yalnız kalmış.

Görünüşe göre bu olay işleri kızıştırmış çünkü bu sayede yeniden Agostino'nun radarına girmiş. Bambi ve Aurora'yı tehdit ederek Emiliano'ya şantaj yapmaya çalışmış. Pek çok eski kafalı İtalyan'ın yapacağı gibi kızını dışlamış olsa da onu hâlâ seviyormuş ve bir yandan da Agostino'ya borcunu ödeyebilmek için para kazanmaya çalışıyormuş.

Bu da onun Meksikalı bir kartel tarafından öldürölmesine neden olmuştu.

Bambi tüm duygulardan arınmış bir sesle yaşadığı dehşeti anlatmaya devam ederken Aurora'yı kucığıma aldım. Küçük kız, ailesinin geçmişini dinlerken rahatsız edici derecede sakindi ve benim küçük bir kızken olduğum gibi onun da mafya yaşamının dehşetine maruz kalmış olması beni incitiyordu.

"Babam öldüğünde Agostino bizi bir süre yalnız bıraktı. Sanırım sadece sabrediyordu. Sonra Dante tutuklandı ve ertesi gün Rora'yı görmek için kapımızın eşığıne geldi. Gerçekten beni tehdit etmek istedi." Birkaç saniye hıçkırdı, sonra cesurca onları yutmaya çalıştı. "Dante'ye söyleyemedim çünkü onun Rora'nın babası olduğunu bilmiyordu. Bizi kovardı ya da savaş başlatırdı."

Rora'ya daha da yaklaşırken uyuyakaldığını fark ettiğimde, "Savaş çoktan başlamıştı, Bambi," diye belirttim soğukkanlılıkla. "Ona söylemeliydin."

"Bunu artık biliyorum," diye itiraf etti perişan bir halde. "Ama onun yerine kardeşime söyledim."

Sırtımdan aşağıya bir ürperti yayıldı.

Elbette Jacopo'nun bundan haberi vardı.

"Dante'ye Aile içinde uğruna çalıştığı her şeyin mahvolacağını söylemememiz gerektiğini söyledi. Kendisi ilgileneceğini söyledi ama Agostino onu dinlemedi. Jaco'ya da bir şeyler anlattırdı."

"Onun için *Camorra*'da casusluk yapıyordunuz," diye hissizce tahminde bulundum. "Sen ve Jaco."

Tekrar ağlamaya başladı ama ona karşı neredeyse hiç şefkat hissetmiyordum.

Durumun zorluğunu elbette anladım. Agostino'nun hiç çekinmeden kızını ondan alacağından, Bambi'nin kendisini gerçekten köşeye sıkışmış hissettiğinden hiç şüphem yoktu.

Ama bir yanda Dante vardı.

Sadakat için yaşayan ve nefes alan bir adam. Bir kadına, hiçbir şansı olmayan bekâr bir anne olduğu ve çok iyi bir adam olduğu için iş vermişti.

Kızının manevi dayısı olan ve ona hayatımın aşkı diyen bir adam.

Neden Agostino'nun bu iki seçenekten daha iyi olduğunu düşündüğünü anlayamıyordum.

Öfke boğazımda yükseldi ve sonra aniden soğudu.

Çünkü annemi düşündüm.

Seamus ve Tore arasında seçim yapmak zorundaydı ve bunu yapmıştı. Bu karar korkuya dayanıyordu. Bu korku onu dışarıdan daha iyi görünebilecek daha kötü adamı seçmeye itmişti, özellikle de korkunun çarpık gözlerinden bakıldığında. Tıpkı Bambi gibi Tore'un da iki kötülükten daha büyüğü olduğunu varsaymıştı ve ikisinin de yanıldığı ortaya çıkmıştı.

O kadar uzun süre iç çektim ki göğsüm acıdı.

“Tamam, Bambi, lütfen ağlamayı bırak ve beni dinle. Sen ve Rora'nın ihtiyaç duyduğu şeyleri mümkün olduğu kadar çabuk toplayacaksın, sonra da buradan ayrılacağız. Geri döneceğinden şüpheliyim, bu yüzden gerekli şeyleri al. Sizi eve götürüp ikinizi de yatağınıza yatıracağım ama sabah, hesabını vermek zorunda kalacaksın. Yaptığın şeyler... Öfkeden çıldırmama sebep olmuyormuş gibi davranamam. Ama imkânsız bir durumda olduğunu biliyorum ve bununla yaşamamanın senin için ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemiyorum.”

“Bu beni deli ediyor,” diye fısıldadı. “Tanıdığım en tatlı insanlara yalan söylemek. Dante'ye, Marco'ya, sana.”

“Bunun nasıl sonuçlanacağı konusunda söz veremem,” diye uyardım. “Ama ne olursa olsun, seni güvende tutmanın bir yolunu bulacağımıza söz veriyorum.”

Bambi elindeki ıslak mendille burnunu sildi, sonra bana zayıfça gülümsedi. “Teşekkür ederim, Elena. Sen gerçekten çok güzel bir *donna*'sın.”

Tekrar iç çekerek Rora'nın yanında ayağa kalktım. “Çabuk toparlan, tamam mı? Onu kanepeye yatıracağım ve yardıma geleceğim.”

Hevesle başını şalladı, artık bir planımız olduğu için gözleri biraz daha netti.

Ana odaya geçtim ve kapı tıklatıldığında Rora'yı kanepeye yatırmaya gittim.

Tam o anda...

Bir tık sesi duyuldu.

Ve ensemdeki tüyleri diken diken etti.

Yavaşça, sessizce, oturma odasından ve ön kapıdan loş mutfığa geri döndüm.

Pat.

Kapıya bir şey çarptı.

Aurora'nın ağırlığı kollarımdayken sırtımı mutfak dolaplarına dayadım.

Bambi yatak odasının kapısının çerçevesinde belirdi, saçları birbirine karışmıştı, kızaran mavi gözleri yusuvarlak açılmıştı.

"Bu o mu?" diye sordum.

Histerik bir şekilde başını salladı.

"Nereye saklanabiliriz?" diye sorarken kapıya bir kez daha vuruldu ve bir ses karanlığın içinden Bambi'nin adını haykırdı.

Çenesini buzdolabının yanındaki uzun, dar ahşap kapıya doğru salladı. İçini açtığımda büyük bir kısmının boş olduğunu gördüm; içinde sadece paspas, faraş ve elektrik süpürgesi vardı. Sıkıştırsak ikimizin de sığacağı kadar büyüktü.

"Git," diye sertçe fısıldadı ve bize doğru ilerledi.

İçeri yerleşerek başımı eğdim ve Aurora'yı vücuduma sıkıca bastırdım. Bambi kapıyı üzerimize kapatmadan önce kapalı alanda katlanmış halimize uzun uzun baktı.

Karanlık alanda nefesim gürültülüydü.

Aurora hiç ses çıkarmadı.

Dikkatlice telefonumu cebimden çıkardım ve bir grup mesajı gönderdim.

Dante ve ekibine.

Bambi'ye gel. Agostino di Carlo burada. Yardıma ihtiyacımız var.

Yapmaya gittikleri işi bitirmeleri ve bir an önce buraya gelmeleri için içten bir şekilde dua ettim. Daha sonra 9-1-1 yazıp gönder tuşuna bastım.

Konuşmak için çok geçti, telefonu sessize aldım. Kapı kırılması sesi geldi.

"Neden kapıyı açmadın?" Agostino'nun soğuk ve zalim sesi odanın her tarafına kuru buz gibi yayıldı.

Bambi tatlı sesiyle, "Temizlik yapıyordum," diye açıklamaya çalıştı. "Kötü haldeyim. Geleceğini bilseydim, üstüme başıma çekidüzen verirdim."

Kahkahası sertti. "Seninle bu şekilde ilgilenmediğimi biliyorsun, Georgina. İstihbarat için bu işin içindeyim. Dün dükkâna gelmedin. Randevularımızı kaçırdığında sinirlendiğimi biliyorsun."

Randevu.

Ne lanet bir psikopat.

“Özür dilerim,” dedi uysal bir tavırla. “Dante dün hapisten çıktı, ben de günümü dairesini temizleyerek geçirdim. Bu benim işim.”

“Bu senin işin olsa bile umurumda değil. Senin işin beni Salvatorelarla ilgili bilgilerle beslemek, yoksa kızımızı asla bulamayacağın bir yere götürürüm.” Bir duraksama oldu ve ardından, “Nerede o?” diye sordu.

“Bir arkadaşın evinde.”

Yanıt çok hızlıydı. Aralarındaki havada şüpheyi hissedebiliyordum.

Tahta zeminde ayakkabı sesleri duyuldu ve ardından sesi daha yakından geldi.

“Aurora?” bağırdı.

Kızı kollarımda sıçrayarak uyandı.

Çığlık atmaması için elimi yavaşça ağzına kapattım. Ama o sadece bana baktı, gözleri oturma odasından gelen ince ışık altında iri iri açılmıştı. Hafifçe titredi, bu yüzden onu daha da sıkı tuttum.

Bambi, “O burada değil, Agostino,” diye ısrar etti. “Ve sen de olmamalısın. Eğer benim değerli faren olmamı istiyorsan seni bulabilecekleri yerlere gelmeye devam edemezsin.”

“Dante evinize sık sık gelir mi?” diye sordu alçak, tehlikeli bir tıslamayla.

“H-hayır ama daha önce Rora’yı alması ya da bırakması gerekmişti.”

“Kızımın yakınındaki pislik midemi bulandırıyor. O İtalyan bile değil, bunu biliyor musun? İngiliz *figlio di puttana*. Onun işini ne kadar çabuk bitirirsem o kadar iyi. Bu yüzden geldim. Artık dışarıda olduğuna göre bana ne planladığını söylemeni istiyorum.”

“Bilmiyorum.” Sözlerinin hemen ardından onu bir şekilde incittiği için bir çığlık geldi. “Lütfen, Agostino, gerçekten hiçbir şey bilmiyorum. Ben onun hizmetçisi ve aşçısıyım. Benim yanımda pek rahat konuşmuyor.”

Mücadelesinin sesleriyle dolu bir duraksama oldu. “Haklısın. Yaptığın tek yararlı şey Salvatore için değeri olan Jacopo’yu bize vermen oldu. Sen hiçbir şeysin. Ne onun için ne de benim için.”

“Lütfen,” diye fısıldadı Bambi. “Lütfen bizi yalnız bırak.”

“Çok zavallısın, Georgina, gerçekten öylesin. Acınası bir sorumluluksun. Sana ihtiyacım yoksa ne işe yararsın, ha?”

“Ben senin çocuğunun annesiyim,” diye denedi.

Aurora kollarımda inledi ve gürültüyü engellemek için başını koltuk altına bastırdı. Hem hatırladığım hem de gerçek olan kendi paniğimi durdurmak imkânsızdı. Mutfakta saklanmak, *Camorra*’nın babamı dövmesini bekleyen kâbus gibi bir dejavu gibiydi.

“Seninle tanıştığım andan beri zamanımı boşa harcadın.” Sanki düşünüyormuş gibi mırıldandı ve sonra bir şeyi duvara çarptığında bir patlama sesi duyuldu.

Kadınsı nefesinden bu kişinin Bambi olduğu belliydi.

Sanki bir hisse senedi riskini değerlendiriyormuş gibi soğuk ve mesafeli bir tavırla, “Artık sana ihtiyacım yok,” diye karar verdi. “Ayrıca değerli *Camorra* adamlarına laf taşımaya da ihtiyacım yok. Marco’ya fazla yaklaşıncaya neler olduğunu gördün, değil mi?” Acımasızca dalga geçti. “İnatçı piç, kesinlikle öleceğini düşünmüştüm.”

Bambi ağlamaya başladı, yumuşak hıçkırıklar umutsuzluk sisi gibi odanın içinde yayılıyordu.

Adrenalin damarlarıma pompalanıyordu. Onu incitmesine, öldürmesine ya da her ne yapmaya hazırlanıyorsa ona izin vermezdim. Ama aynı zamanda Aurora’yla birlikte saklanmak zorundaydım ve onu tehlikeye atamazdım.

Bir silahın horoz sesini duyduğumda seçimim elimden alındı.

Rora’yı yavaşça kucağımdan kaldırdım ve onu dolabın derinliklerinde paspas sapının altına kıvrılmaya teşvik ettim. Ben onu kendimden uzaklaştırmaya çalışırken o da elimi tutarak çılgınca başını salladı.

“Hayır, dur,” diye bağırdı Bambi, çılgınlıkları sanki ona tekme atıyormuş gibi gümbürtüler takip ediyordu. “Lütfen Auggie, bir düşün...”

Üç şey aynı anda oldu.

Bir.

Aurora’yı korumak ve Agostino’yu korkutmak için dolabın kapısından fırlayıp kapıyı arkamdan çarptım.

İki.

Silahı ateşledi.

Doğrudan Bambi’nin göğüs kemiğine.

Çıglık attım ve aradaki üç metrelik mesafeyi hızla koştum. Agostino onu duvara ve saklandığım yere dayadı.

Üç.

Tezgâhın üzerinde meyve veya sebzeleri kesmek için bir soyma bıçağı vardı. Onu yumruğumla kavradım ve Don di Carlo'ya doğru hamle yaptım.

Yarattığım kargaşaya bakmak için döndüğünde onu etkiledim. Onu hazırlıksız yakaladığım için şanslıydım çünkü neredeyse Dante kadar iriydi. Ona vurduğumda sendeledi, göğsünü tutarak yere düşen ve beyaz duvarda büyük, ıslak, kırmızı bir kan lekesi bırakan Bambi'yi tutuşunu gevşetti.

Öfke görüşümü kan kırmızısına çevirdi.

Bıçağı ulaşabildiğim ilk yere, Agostino'nun sağ üst göğsüne sapladım. Kemiğe çarpacak kadar derine kaydı ve sonra sıkışıp kaldı. O an deli gibi, ölecek miyim, diye merak ettim.

Beni o kadar hızlı çevirdi ki sırtım yere çarpana ve hava vücudumdan tamamen çıkana kadar hareket ettiğimin farkında bile değildim.

“Elena Lombardi,” diye alaycı bir tavırla selamladı ve sanki bu sadece küçük bir rahatsızlıkmiş gibi bıçağı göğsünden çekti. “Ne hoş bir sürpriz. Bu kaltak benden kurtulmak için senden yardım mı istedi?”

Elleri boynumu buldu ve görüş alanımda siyah noktaların belirmesine yetecek kadar beni boğdu ama öldürmeye yetmedi.

Henüz değil.

Uzun bacaklarım olduğu için minnettardım.

Sağdakini tekmeledim ve üzerime çömeldiği karnına ayağımı dayayıp onu kımıldatmak için tüm gücümle ittim.

Ama kımıldamadı.

Böylece son enerjimi kullanarak böbreğine defalarca tekme attım.

Sonunda İtalyanca küfrederek benden uzaklaştı ve boynumdaki baskıyı bir anlığına kaldırdı.

Bir saniye yeterliydi.

Sağ kolumu kaldırıp boğazına yumruk attım.

Elleri gevşerken homurdandı. Yerdeki bıçağı tekrar kavrayarak ayağa kalktım çünkü silah arkasındaki kanepenin altına düşmüştü.

Bir homurtuyla ayağa kalktı. “*Puttana.*”

Fahiş.

Bana ne dediği umurumda değildi. Dikkatim ellerindeydi. Sağ yanağıma bir yumruk attı, ben de omzumu sıkıştırıp altına yuvarladım, sonra gelip bıçağı karnına sapladım. Onu bıçaklamakla ilgili dersimi almıştım ama karnında açılan ince yara onu durdurmaya yetmedi.

Tekrar üzerime geldi.

Ve yeniden.

Ve yeniden.

Gözlerime ter damladı ve yanmasına neden oldu. Kendimi sonsuza kadar savunabilmemin hiçbir yolu yoktu. Benden daha büyüktü, daha güçlüydü, daha iyiydi.

Belki yenilgiyi kabul eden bir düşünceydi ama bir sonraki yumrukta beni çenemden yakaladı ve başımı geriye fırlattı. Dizlerim jöleye dönerken beyaz tavan siyah beyaz takımyıldızlarla dönüyordu.

Yere düşmeme izin verdi, alnım yemek masasındaki sandalyenin köşesine çarptıktan sonra yere çarptı. Bilinçli kalmak için savaştım.

Ailem geldiğinde kapıdaki kakofoniye kaçırdım.

Agostino beni ayağa kaldırıp sırtımı vücudunun ön kısmına bastırırken inledim. Bir saniye sonra metalin soğuk ısırtığı şakaklarımınla buluştu.

Silahı kanepenin altından almıştı.

Ama görüşüm kapı eşiğinde duran kahramanı görebilecek kadar netleşti.

Dante.

Silahının namlusunun üzerinden bize bakarken yüzü gök gü-rültüsü gibi parlıyordu. İfadesi o kadar korkunçtu ve o kadar merhametsizdi ki sonunda New York'un Şeytanı lakabını nasıl aldığını anlayabilmişim.

Benim için gelmişti.

"Dante," diye sadece adını söylemeye ve sesini duymaya ihtiyaç duyarak bağırdım.

"*Stai zitto, trio,*" diye Agostino, silahı şakağıma iyice dayayarak kulağıma söyledi.

Kapa çeneni, fahiş.

Odanın diğer ucunda Dante daha da sinirlendi, etrafındaki hava potansiyel enerjiyle dolup taşıyordu.

“Onunla bir daha böyle konuşursan beynine kurşun sıkmaktan çekinmem,” diye tehdit etti.

Agostino güldü, silahı şakağımdan dudaklarıma doğru götürdü, dişlerim ağzımın içini parçalayana kadar itti ve ben de namlunun etrafını açmak zorunda kaldım. Hayatımda ikinci kez silahın tadını tattım. “Asla tetiği çekemezsin. O çok yakın. Sonunda onu öldürebilirsin.”

Koridorda bir ses duyuldu ve ardından silahını kaldırmış, yüzü taşa dönük Jacopo kapıda belirdi.

Ona baktığımda kalbim küle döndü. Onun sadece kız kardeşini koruduğunu biliyordum ama Dante’ye sırt çevirdiğine inanmıyordum. Onlar kuzenlerdi, arkadaşlardı, yoldaşlardı.

“Bambi?” Jaco’nun gözleri kocaman olmuş ve ağzı şaşkınlıktan açık kalmışken fısıldadı.

Onu fark etmişti.

Kargaşanın içinde bariz bir beyin sarsıntısı nedeniyle onu neredeyse unutmuştum.

Jacopo silahını yanına bıraktı ve Dante ile Agostino arasındaki mesafeyi hızla aşip kız kardeşinin yanına geçti. Göğsünün ortasında kan birikmişti ama fazla değildi. Jacopo kıpırdamadan önce bu bende kısa bir umut ışığı yarattı, altındaki zemini boyayan kan gölünü görebileceğim şekilde onu hafifçe hareket ettirdi.

Huzur bulmuş melek yüzüne bir kez bakınca onun öldüğünü anladım.

Jacopo gözyaşlarına boğularak onu kucağına aldı.

İkisi de onu vurmadı.

Dante durumu anlamış görünüyordu, gözleri kısılmıştı. Bambi’nin yasını tutuyor gibi görünmüyordu ama tüm odağının ikimizi de buradan canlı çıkarmak olduğunu biliyordum.

Dante, “Jaco,” diye seslendi; sesi duman gibi, karanlık ve buruktu. “Jaco!”

Kuzeni yanıt vermedi, hâlâ Bambi’nin üzerine eğilmiş, onu gözyaşlarıyla ıslatıyordu.

“Şüphelenmedin, değil mi?” Agostino övündü. “Sevgili tatlı Bambi’nin bana rapor verdiğinden haberin yoktu. Ne, Jacopo, öyle mi? Şüphelendin mi?”

Dante'nin yüzü hiçbir duyguyu ele vermiyordu. Sadece gözle-
rimin içine baktı ve her şeyin yoluna gireceğini anlatmaya çalıştı.

Dudaklarımın arasına bir silah dayanmıştı, ayaklarımın dibin-
de ölü bir arkadaşım vardı ve Aurora tüm bunlara mutfak dolabın-
dan tanık oluyordu ama ona güvenmiştim.

Yapmak zorundaydım.

Birlikte hayatımıza yeni başladığımızda bu son olamazdı.

Agostino, "Gerçekten zavallısın," diye devam etti ve ben de
bu *stronzo*'nun gerçekten bir psikopat olup olmadığını merak et-
miştim. "Bir Aile'yi sevgiyle yönetebileceğini mi sanıyorsun? Bu
mafya, Salvatore. Yönetmenin tek yolu güç ve korkudur. Bambi ve
Jacopo senden, benden korktukları kadar korkmuyorlardı, o yüz-
den benim oldular."

Yerde yatan Jacopo ağlamayı bıraktı.

Dante sakın bir şekilde, "Bir gecede iki yüz yirmi yedi milyon
dolar değerinde kokain kaybeden bir adam için büyük sözler," der-
ken sesi o kadar soğuktu ki neredeyse ürperiyordum. "New Jersey
Limanı'ndaki soğutmalı konteyner mi? Ventura Karteli'nden ge-
len yaklaşık yüz kırk paket birinci sınıf kokainle dolu olan."

Agostino hâlâ arkamdaydı.

Dante'nin dudakları bir kötü adamın bıyığı gibi kıvrılmıştı,
gözleri katran kadar karanlıktı. "Evet Don di Carlo, eğer buradan
canlı çıkacak olsaydın bunu Venturalara nasıl açıklayacaktın? Tam
burada beynine bir kurşun sıksam daha iyi olur."

Agostino yeniden canlandı, gururu incinmişti ve kaçamadığı
için bir hayvan gibi saldırdı. Silahı ağzımdan alıp Dante'ye doğ-
rultmadan önce, "*Vaffanculo a chi t'è morto*," diye vahşice küfretti.
"Seni ve kadını öldüreceğim, sonra da lanet olası imparatorluğu-
nun tamamını alacağım, Salvatore."

Silahı ateşledi.

Pat!

Pat!

Pat!

İlk atış Dante'nin omzunu sıyırdı, ikincisi ise sol koluna sap-
landı.

Kocam Agostino gibi kendi atışını yaparken neredeyse hiç çe-
kinmedi.

Üçüncü ateş sesinde onu vurdu.

Ancak Dante artık onun ateş hattında değildi.

Jacopo öyleydi.

Silahını doğrultarak iki adamın arasında ayağa fırlamıştı. Agostino'nun kurşunu boğazına saplandı.

Dante'ninki de karnına.

Ancak Jacopo yere düşmedi.

Yüzü berrak ve soğuktu, gözleri fiziksel olmaktan çok manevi acıyla doluydu; doğrudan Agostino'ya doğru bir el ateş etti.

Bana.

O bir dönekti. Bir hain. Ve beni hiçbir zaman tamamen onaylamadığı açıktı.

Böylece hayatımın geri kalanında peşimi bırakmayacak bir anlık korku hissettim.

Çünkü kurşun bana dokunmadı.

Doğrudan Agostino'nun kafatasına girdi.

Arkamda yere çöktü.

Önümde Jaco sallandı, boştaki eli yaranın garip bir şekilde kabadığı boğazının üstüne gitti.

Düştüğünde Dante onu yakalamak için oradaydı, onu yavaşça yere indirdi ve yanında dizlerinin üzerine çöktü.

“Cazzo, Jaco,” diye küfrederek koca elini boynundaki yaraya bastırdı.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve iki elimi de Jaco'nun karnındaki yaraya bastırdım.

“İyi misin?” diye sordu Dante, gözleri geniş ve mat siyahtı. “Söyle bana, *merda*, iyi misin?”

“Evet, evet, Jaco'ya odaklan. Ben iyiyim.”

Adrenalin, Agostino'nun bana verdiği zararı ortadan kaldırmıştı. Ben saf enerjyidim ve tüm enerjim Dante ile silahı arasında duran ölmek üzere olan adama odaklanmıştı.

“Neden?” diye Dante mırıldandı ve ellerini sızan yaranın çevresine daha da sert bastırdı. “Neden bana söylemedin, seni inatçı *stupido*?”

Jaco'nun gözkapakları titredi, nefesi ıslak bir hırıltı halindeydi. “Aile utancı. Babamla başladı. S-Seni incitmek istemedim, D.”

* (İt.) Aptal. (e.n.)

“*Stai zitto,*” diye emretti. “Kapa çeneni. İyileştiğinde açıklayabilirsin.”

Jaco gülmeye çalıştı ama ağzından kan fışkırdı. “Korkma, *fratello*. Sorun değil. Bambi ve babamın yanına gidiyorum.”

“Jacopo.” Dante’nin sesi gözyaşlarıyla harap olmuştu, yüzü öfkeyle o kadar gergindi ki ikiye bölüneceğini sandım. “Seni aptal. Hepinizi korurdum.”

Ağzının beyazlamış kenarları hafif bir gülümsemeye alay etti ama Jaco gözlerini bir daha açmadı. Kan dudaklarının kenarlarından sızıp çenesinden aşağı doğru süzüldü.

“Gitmeden önce bana kardeşim de,” diye fısıldarken neredeyse hiç ses çıkmıyordu. “Beni affet.”

“*Fratello,*” diye mırıldanan Dante, alnına bir öpücük kondurdu. “*Ti amo sempre, fratello mio.*”

Seni her zaman seveceğim, kardeşim.

Dante kuzenini kucağına alıp onun kanıyla hafifçe boğularak ölmesini ve sonra hareketsiz kalmasını izlerken gözyaşları yüzünden aşağı kaydı. Yüzü huzurla rahatladı ve Dante, sessizce İtalyanca ölümler için dua mırıldanırken onu bir kez daha alnından öptü.

Uzaktan siren sesleri duyulmaya başladı.

Yaklaştıklarını biliyordum çünkü telefonumu dolapta bırakmıştım.

Kalbim durdu, sonra korkunç bir elektrik şokuyla yeniden çalıştı. Ayağa kalktım ve kapıyı açmak için mutfak dolabına doğru koştum.

Aurora arkadaki gölgelerin arasına sinmiş oturuyordu, dizlerini göğsüne doğru çekerek sallanırken yanaklarından gözyaşları akıyordu.

“*Vieni, gattina mia,*” diye mırıldanarak onu almak için dolaba doğru eğildim. “*Buraya gel, tatlı kızım.*”

Bana tutundu, tırnakları kollarımın derisini çizerken neredeyse vücudumda sürünerek kucağıma doğru geldi. Oturma odasındaki cesetleri görmemesi için dikkat ederek ayakta dururken başının arkasını ve poposunu tuttum.

Gerçi son yarım saatini bir dolapta annesinin, babasının ve dayısının ölümünü dinleyerek geçirmişti.

O kadar sessizdi ki... Dante’nin yüzü aniden öne çıkana kadar kollarımda sessizce ağlıyordu. Onun yaklaşmasıyla neredeyse

korkacaktı ama korkmadı, o kadar vahşı görünüyordu ki. Bunun yerine kollarımda döndü ve kendini onun kollarına attı, göğsüne çarptığı anda hıçkırarak ağlamaya başladı.

Onu büyük gövdesine doğru yatırdı, omuzlarını içe doğru kıvırdı ve sanki onu acıdan koruyabilirmiş gibi kollarıyla sımsıkı sardı.

Ama yapamadı.

İkimiz de yapamadık.

Bir kolumu Dante'nin beline, diğer kolumu da Aurora'ya doladım; o da elimi tutup yanağına kaldırdı ve umutsuzca kucakladı.

Sirenlerin sesi yükseldikçe ve sonunda kırmızı-mavi bir ışık bloğu kanlı suç mahallinde sarmal çizerek ilerledikçe orada her birlikte sessizce yas tutarak durduk.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ELENA

Altı ay sonra.

Dante bundan hoşlanmadı.

Tek yol buydu ama isteksizliğini anlıyordum. Bir daha asla başka bir di Carlo'nun üç metre yakınında olmak istemiyordum.

O Aile, Dante'nin Ailesi'ni mahvetmek için kıcını yırtmıştı. Benimkini mahvetmek için de.

Artık New York Salvatorelar dört kişilik bir birlikti: Tore, Dante, Aurora ve ben.

Dante'nin sonunda Cosa Nostra'nın yeni *Don*'u Gideone di Carlo ile görüşme planımı kabul etmesinin nedeni de buydu.

Rora'yı evlat edinmek istiyorsak bunu yapmanın tek yolu buydu.

Teknik olarak Gideone onun hayatta kalan kan bağı ile bağlı tek akrabasıydı, O yüzden onun vasisi olmak için yasal haklara sahipti. Onu bizim yapmak istiyorsak bu haklardan vazgeçmesine ihtiyacımız vardı.

Şaşırtıcı bir şekilde Gideone, Bambi'nin evindeki katliamdan sonra bana ulaşmıştı. Suç tüm haberlerde yer alıyordu ve Dante ile beni, onsuz da yapabileceğim bir şekilde yeniden ilgi odağı haline getiriyordu. Neyse ki Bambi'nin Agostino'ya karşı uzaklaştırma emri ve onun hastanedeki kötü muamelesini kanıtlayan hastane kayıtları nedeniyle Jacopo ve Bambi'nin ölümünden onun sorumlu olduğu açıktı.

Yasal olarak suçsuzduk ama manevi açıdan değil.

O gece üçümüz de şoka girmiştik.

Dante, içinde bulundukları durumu daha erken fark edemediği, tuhaf davranışları konusunda Jacopo'ya baskı yapmadığı veya Bambi ile Aurora'yı kendi evinde yaşamaya zorlamadığı için hissettiği suçluluk duygusundan dolayı çoğu gece uyuyamadı.

Aurora elbette bundan en fazla etkilenen kişiydi. Dante'den ya da benden uzak kalmaya hiç dayanamıyordu, bu yüzden bizimle yaşadığı ilk ay boyunca içimizden biri her zaman onun yanında oldu; onun etrafında hayatlarımızı sürdürmek zorunda kaldık. Yabancılarla güvenmiyordu; kendini açıkta ve savunmasız hissettiği için okula geri dönmek istemiyordu. Bazen evde onu bulamadığım zamanlarda mutfak ya da banyodaki bir dolabın içinde saklanıyordu. Bunun kendisini güvende hissettirdiğini söylemişti.

Onu böyle görmek her gün kalbimi parçalıyordu.

Neyse ki onu, Dante'nin Cambridge'deki günlerinden beri eski bir arkadaşı olan Manhattan'ın en iyi pediatriğine götürdük ve iki haftada bir yapılan terapiden dört ay sonra Aurora yeniden eski haline dönmeye başladı. Geçen hafta sonu annemin evinde yatıya kalmayı bile kabul etmişti.

Bu bir süreçti ve uzun olacağını biliyordum.

Aynı çocukluk travmasını yaşamamıştım ama kendi travmalarım vardı ve bunun yükünü atlatmak yirmi yedi yılımı almıştı.

Ailesinin geri kalanının sevgi ve şefkatinin onun benden çok daha çabuk iyileşmesine yardımcı olacağını umuyordum.

Bu da bizi yaklaşık bir yıl önce Yara'nın bana kendi mafya hikâyesini anlatmak için götürdüğü küçük kafeye geri getirdi.

Artık dükkân sahipleri Andrea ve eşi Guilia ile yakındık; cuma sabahı Giuseppe ile buluşmaya geldiğimizde bizi büyük gülümsemelerle ve öpücüklerle karşıladılar.

Andrea'dan küçük beyaz fincanlardaki koyu espressomuzu alıp kaldırımındaki üç küçük demir masadan birine geçerken Dante, "Numaranın onda olması hâlâ hoşuma gitmiyor," diye homurdandı.

Gözlerimi devirdim çünkü bunu yüzlerce kez konuşmuştuk. "Bu benim iş numaramdı, *Capo*. Artık Fields, Harding & Griffith için çalışmadığım için numaram iptal edildi."

Hiçbir şey söylemedi, sessizliği sertti.

Yine de onu suçlayamazdım.

Geçtiğimiz altı ayda pek çok şey atlatmıştık ama en yakın arkadaşlarımızdan ikisini kaybetmek Dante'yi her zamankinden daha

huysuz hale getirmişti. O öyle bir alfa, öyle bir koruyucuydu ki, Bambi ve Jaco'yu hayal kırıklığına uğrattığına inanmak onu öldürüyordu.

“Hey.” Masanın üzerinden uzanıp elini tuttum ve onun bana yaptığı gibi ortasına bir öpücük kondurdum. “*Ti amo, Capo*. Her şey yoluna girecek.”

“Böldüğüm için özür dilerim.”

Başımı kaldırıp baktığımda Gideone di Carlo'nun birkaç adım ötede durduğunu gördüm. Onun ne kadar yakışıklı olduğunu ve ölen kardeşine ne kadar benzemediğini unutmuştum. Agostino'nun hayaletini görmenin, ağızındaki o silahı ve hayatım için savaşıırken yaşadığım dehşeti yeniden tetikleyebileceğinden endişeleniyordum.

Kendisi koyu renk saçlı, yeşil gözlü, geniş ve iri yarıydı; erkek kardeşi ise sarı saçlı, kara gözlü, uzun boylu ama zayıftı. Ve o yeşil gözlerin derinliklerinde neredeyse insani bir şey vardı.

Agostino'da insani hiçbir şey yoktu.

“Geldiğiniz için teşekkür ederim,” diyerek karşımadaki sandalyeyi işaret etmek için ayağa kalktım. “Lütfen otur.”

Gözleri, saldırmak üzere olan bir yırtıcı hayvan gibi kıvrılmış olan Dante'de olan Gideone, masa ile arasında neredeyse bir metre mesafe bırakarak kendisine gösterilen koltuğa oturdu.

İki alfa aslanı şiddet olmadan böyle bir araya gelirdi. Aralarında çok fazla alan ve bir kadın vardı.

Dante ayağının dibindeki çantasından kâğıtları çıkararak, “Haydi doğrudan konuya geçelim,” dedi. “Aurora'yı sahiplenmek istiyoruz. Teknik olarak onun amcası olduğun için buna itiraz etme hakkın var. Kardeşinin göstermediği dürüstlüğü gösterip haklarından feragat etmeni umuyoruz.”

Gideon ona göz kırptı.

Yüzümü buruşturdum. “Kocam, Aurora'yı resmi olarak ailemizin bir parçası yapmaktan onur duyacağımızı ve bunun gerçekleşmesi için sizin onayınıza ihtiyacımız olduğunu söylemek istedi.”

Sert ağzı yumuşadı. “O nasıl?”

Kendimi durduramadan ağzımı bir gülümseme kapladı. “Çok güzel. Geçen ay yedinci doğum günü için parti düzenledik. Yalnızca ailesi ve yıllardır âşık olduğu bir çocuk vardı.” Annesiyle ilk

tanıştığında bahsettiği sekiz —şimdi dokuz— yaşında olan çocuk. Öpüşmek istediği kişi.

“*Bene*,” diye mırıldandı Gideone, sanki bunu hayal ediyormuş gibi sokağın karşı tarafına bakıyordu. “Buna sevindim. Yaşadıkları... her çocuk için zor olurdu.”

Dante, “Haftalardır uyumuyor,” diye homurdandı.

Elimi sert uyluğuna koyup sıktım. “İlerleme kaydediyor. Haftada bir onunla terapiye gidiyoruz ve onun da kendi başına seansları var.”

Yüzünde bir şey hareketlendi, şaşırmış gibi görünen bazı kasları hâlâ çalışıyordu. “Ona iyi davranıyorsun. İyi olacaktır.”

“İyiden daha iyi olacak,” diye ileri sürdü Dante, elini masanın üzerinde devasa bir yumruk haline getirerek bölgesel bir tehdit gösterisinde bulundu.

Kendimi David Attenborough belgeselinin ortasında gibi hissettim.

“O mükemmel,” diye kucığında tuttuğu eline bakarak bitirdi Dante, parmaklarıyla ona yaptığı “*il eroe*” yazan pembe boncuklu bilezikle oynuyordu.

Kahraman.

Ona verdikten sonra bir saat boyunca ağlamıştım.

Gideone uzun bir süre ikimizi de inceledi, sonra ceketinin cebinden katlanmış bir kâğıt yığını çıkardı. Onları kahvelerimizle aramızdaki masaya fırlattı.

“Avukatımdan belgeleri bana göndermesini istedim. İmzalanmışlar,” diye açıklarken onları kendime doğru çekip açtım.

“Onlara e-posta gönderebilirdin,” diye belirtti Dante gözlerini kısarak, tüm vücudu gergindi. “Neden buluşmak istedin?”

Gideone’nin düşünceli bir adam olduğunu hissettim çünkü cevap vermeden önce uzun bir süre Dante’ye baktı, bakışları beni kesiyordu. “Nasıl bir ebeveyn olacağını görmek istedim. Sen *le mafie*’sin. Etrafında pek iyi şey yok.”

“Teşekkür ederim,” diye fısıldarken imzalı kâğıtları ısınan göğsüme doğru bastırıyordum. “Bu çok... tatlı.”

Bana düz bir ifadeyle gülümsedi, bu ifade hoş olan her şeyden çok tehditkârdı ama denemesini takdir ettim. Aniden ayağa kalktı ama işimiz bitmişti. Asla arkadaş olamayacaktık, bu yüzden ayrılmak için acele ettiğini anladım.

Yine de tereddüt etti ve sonunda gözlerini bana kilitlemeden önce parmaklarının eklemlerini masaya vurarak şöyle dedi: “Biliyor musun, o gün kafedeyken seninle şansımı denemek istedim. Nasıl bir kadın olduğunu görmek istedim çünkü Georgina’nın senden yardım isteyeceğini biliyordum.” Duraksadı. “Bana geldi ama bir bok yapamadım. Daha sonra aradığımda, Agosto’nun *pazzo** olduğu ve onu dışarı çıkarma konusunda saçma sapan konuştuğu konusunda seni uyarmak istedim.” Sıkıca omuz silkti, çenesi sıçradı. “Bahanem yok. Daha çok çabalamalıydim. Georgina bu şekilde ölmeyi hak etmemiştir.”

Parmaklarının eklemlerini tekrar masaya vurarak topuğunun üzerinde döndü ve uzun adımlarla uzaklaşıp caddenin yarım blok aşağısındaki ara sokakta gözden kayboldu.

“Telefonlarına cevap vermeliydim,” dedim sertçe.

Onun gösterdiği nezaket karşısında şok olmuşum ama ben de kötü şeyler yapabilen iyi bir insanın en iyi örneği değil miydim? Gideon neden iyilik yapabilecek kötü bir insan olmasındı?

Dante, “Sadece seni kötü hissettirmeye çalışıyordu,” diye homurdandı, kahvesini geri itip elimi tutmak için ayağa kalktı. “*Andiamo, lottatrice mia. Hadi Rora’ya, evimize gidelim.*”

Onu hemen sahiplenmedik.

Anne babasının ve amcasının yasını tutmak için zamana ihtiyacı vardı, bu yüzden biz de ona baskı yapmak istememiştik. Bizim onu seçtiğimiz kadar onun da bizi seçmesini istiyorduk.

Yirmi sekizinci doğum günümde göğsümde ağır bir yükleyandım.

Gözlerimi açtığımda Rora’nın üstümde yüzüstü yattığını, çenesini ellerine dayadığını ve dirseklerinin acı verici bir şekilde organlarıma battığını hissediyordum.

“*Buon compleanno!*” Uyandığımı görür görmez yüzüme doğru bağırdı. “Doğum günün kutlu olsun, *Zia*!”

Gülümsedim ve onu kollarımla sararak üzerimden alıp yatağımın yanına yatırdım, böylece onu gıdıklayabilirdim. “*Gattina*, beni doğum günümde uyandırmaya nasıl cüret edersin?” Onun kahkahalarıyla dalga geçtim.

* (İt.) Deli. (c.n.)

** (İt.) Teyze. (c.n.)

Kapı eşiğinde elinde bir tepsiyle duran Dante'ye baktım. Kaşlarım kalktı. "Yatakta kahvaltı?"

"*Donna mia* için en iyisi," diye açıklayarak hafifçe omuz silkti, yatağın kenarına oturup tepsiyi yanıma koydu.

Aurora'yı gıdıklamayı bıraktım, böylece eğilip sıcak öpücüğünü kabul edebildim. Bir eliyle yanağımı avuçladı ve daha fazlasını almak için beni geriye itti.

Aurora, "İğrenç!" diye bağırdı ve dilini dışarı çıkararak öpüşmemizi izleyebilmek için bacaklarımın üzerine doğru yuvarlandı.

Dante geri çekildi ve onun burnuna vurdu. "İğrenç sensin. Eminim bu sabah dişlerini fırçalamamışsındır."

"Evet, fırçaladım!"

"Diş fırçanı kontrol edersem ıslak olur mu?" diye kısılmış gözlerle sordu.

Yastığa yaslanarak tepside bir parça domuz pastırması alıp normal sabah rutinlerini izledim.

"Si."

"Üzerine su sıçrattığın için mi, yoksa gerçekten dişlerini fırçaladığın için mi?" Bir kaşını kaldırdı. "Gel buraya, nefesini koklayayım." Rora bir an ona baktı, sonra ofladı, yatağın ucundan yuvarlanarak ayağa kalktı ve küstahça odadan çıktı.

Yatak odasına giderken, "Hediyelerini açmak için beni beklesen iyi olur!" diye bağırdı.

Dante şaşkınlıkla onun arkasından baktı. "*Dio* ergenliğe girdiğinde bana yardım etsin."

Güldüm ve onu bir kez daha öpmek için kendime yaklaştırmak elimi siyah tişörtünün içine soktum. "Babası meşhur bir mafya *Don*'u. Tamamen büyüye kadar etrafındaki erkekler hakkında endişelenmene gerek olduğunu düşünmüyorum."

"Endişelendiğim çocuklar değil," diye mırıldandı, yanıma oturabilmek için tepsiyi kucağıma kaydırды. Bir kolunu omzumun üzerinden kıvırdı ve uzun saçlarımın uçlarını parmaklarının arasına aldı. "O tek başına yeterince sorun yaratacak."

Tekrar güldüm çünkü bu kesinlikle doğrudu.

Burnunu alnımdan kulağıma doğru çekerek, "Doğum günün kutlu olsun, *cuore mia*," diye mırıldandı. "Yirmi sekiz yaşında mutlu bir kadın mısın?"

Ona gülümsedim. “Daha mutlu olabileceğimi sanmıyorum. Bazen kendimi zar zor tanıyabiliyorum.”

Rora pijamalarıyla koşarak odaya dalıp yatakta yanıma atlarken kıkırdadı.

Pastırmamdan bir parça kaptı ve gürültülü bir şekilde çiğneyerek, “Artık ona hediyelerimizi verebilir miyiz?” diye sordu.

“Bence verebiliriz.” Dante yatağın üzerine eğildi ve bana uzun, geniş, düz ambalajlı bir hediye verdi. “Bu Rora’dan.”

Tatlı kızım bana sırtıttı, kolunu ve çenesini uyluğuma dayayarak açmamı izledi.

Altında ne olabileceğine dair hiçbir fikrim olmadan kâğıdı yırttım, bu yüzden imzalanmış ve noter tasdikli evlat edinme evraklarını elimde gördüğümde hazırlıklı değildim. Aylar önce belgeleri Gideone’den ilk aldığımızda imzalamıştım ama Aurora’ya kızımız olma konusunda ne hissedeceğini henüz sormamıştık.

Ağzım açık kaldı, ıslak bakışlarım Dante ile Rora arasında gidip geliyordu.

“Ne?” Fısıldadım.

Dante, “Rora birkaç hafta önce bana geldi ve onu neden henüz evlat edinmediğimizi sordu,” diye açıklarken yatağın üzerinden uzanıp büyük eliyle onun elini tuttu. “Ona bakmak istemediğimizi düşünmüş.”

Gözlerim dehşet içinde Rora’ya kaydı. “Bunu nasıl düşünebildin?”

Biraz zayıfça omuz silkti. “Bir gün kendi bebeklerinize sahip olabilirsiniz. Belki o zaman beni istemezsiniz. Sadece böyle bir şey olursa nereye gideceğimi bilmek istedim, böylece hazırlıklı olabildim.”

Kalbim, kulaklarımda yankılanan duyulabilir bir yırtılma sesiyle göğsümün içinde parçalandı.

“Rora, *gattina*,” diye mırıldandım boğazımdaki yaşların arasından. Yedi yaşındaki bir çocuk için fazlasıyla dünyevi olan o büyük kahverengi gözlere bakarak tatlı yüzünü avuçladım. “Seni hep yanımızda görmek istiyoruz, *capisci*? Yasal olarak kızımız olman için seni sıkıştırmak istemedik. O kadar çok şey yaşadın ki.”

“Aslında hiç babam olmadı. Annemi seviyordum,” diye fısıldadı kırık bir sesle. “Onu bugün ve her zaman seveceğim. Ama o gitti ve ben de seni seviyorum. Senin kızın olmak istiyorum. İkiniz de

beni kurtardınız. Senin yanında, evim dışında hiçbir yerde kendimi güvende hissetmiyorum.”

Yemek tepsisini kucağımdan kaldırdım ve onu Dante ile benim aramıza çekmek için kollarımı bacaklarının altına yerleştirdim, ikimizin de kucağındaydı.

Burnunun çizgisinin, yumuşak yanağının, kaşının kıvrımının ve çenesinin köşesinin izini sürerek, “Hayatım boyunca hep anne olmak istedim,” dedim yavaşça. Onun her santimi, benim için Dante’nin her santimi kadar değerliydi. “Bir aileye sahip olmak hayattaki en büyük hayalimdi. Dante’yle benim birlikte bebek yapmamız mümkün olmayabilir. Ama ne var biliyor musun? Bunun bir önemi yok çünkü Bambi ve Jacopo’nun başına gelenlerin olmasını asla istemezdim ama sen evimize geldiğinde hayallerim gerçek oldu. Bana bunu vererek onları gerçeğe dönüştürdün.” Diğer elimdeki kâğıtları salladım. “Hayalleri gerçekten gerçekleştiren kaç kişi tanıyorsun?”

Dudaklarını sevimli bir şekilde büzdü. “*Zio* her zaman seninle tanıştığında hayallerinin gerçekleştiğini söyler.”

Bakışlarım, şansına inanamıyormuş gibi ikimize de gülümseyen Dante’ye takıldı.

“Evet, tamam,” diye kabullenirken boğazımda tıkanan duyguları yuttum. “Hem *zio*’n hem de ben hayallerimizi gerçekleştirdik ve sen de bunun büyük bir parçasısın. Umarım seni ne kadar sevdiğimizden asla şüphe etmezsin.”

“*Siamo con te*,” dedi Dante, başının üstünü öpmek için öne doğru eğildi. “*Anche quando non lo siamo*.”

Olmadığımız zamanlarda bile yanındayız.

“Bu, Elena’ya hep söylediğin şey gibi,” diye mırıldanırken gözleri iri iri açılmıştı.

“Evet çünkü en çok ikinizi seviyorum,” diye fısıldadı. “Ama *nonno*’ Tore’a söyleme.”

Hepsini Tore’a anlatacağını söylercesine güldü. Dante başının üzerinden bana gülümsedi ve beni usulca öpmek için eğildi.

“Doğum günün kutlu olsun,” diye tekrarladı. “Sonsuza kadar mutlu olacağız. Barış devam ettiği sürece tadını çıkaralım.”

Ben güldüm ve Rora da benimle birlikte güldü çünkü bir şarkı

* (İt.) Büyükbaba. (e.n.)

gibi birbirine karışan neşemizi seviyordu. Sonra Dante de katıldı ve kalbim sevinçten neredeyse göğsümde patlayacaktı.

İçimde hiç buz kalmamıştı.

Duvar da yoktu.

Çünkü kalbimi benden daha iyi koruyacak mafyam vardı.

SONSÖZ ELENA

Büyük gün geldiğinde otuz üç yaşındaydım.
Bütün bunlar olmadan önce olacağımı düşündüğümünden daha yaşlıydım.

Artık yaşın bir önemi yoktu.

Mucizeler zamanın dışında vardı ve olan da buydu.

Bir mucize.

Bir test yaptım.

Sonra farklı markalardan iki tane daha.

Ancak bu yeterli değildi.

Umudun vefasız bir kaltak olduğunu uzun zaman önce öğrenmiştim.

Doğrulamak için Monica'dan randevu aldım.

Eğer Dante'ye söyleyeceksem bunun doğru olması gerekiyordu. Onu sahte bir rüyaya inandırmak, benim inanmamdan daha kötü olurdu.

Bana dünyasını hediye eden adama bir kez olsun sevgisine layık bir şey vermek istiyordum.

Bunun doğru olduğu onaylandığında neredeyse paniğe kapıldım çünkü bu haberi ona hediyeymiş gibi vermek istiyordum.

Bir hazine gibi.

Ben de iki hafta bekledim ve ona kırkıncı doğum gününde söyledim.

“Svegliati, cuore mio,” diye o sabah yatağa geri döndüğümde

mırıldandım. Yüzüne bir öpücük kondurabilmek için yüzüstü kalçalarının üstüne oturdum. “*Uyan aşkım.*”

“Hımm, artık yaşlı bir adamım,” diye gözlerini açmadan homurdandı. “Dinlenmeye ihtiyacım var.”

Onun sakallı yanağına karşı güldüm. “Hediyeleri açmak için de yaşlı mısın?”

Sevdiğim o zeytin siyahı gözleri ânında açıldı. “Hediyeler için uyanabilirim.”

Sanki heyecandan neredeyse yerinden fırlamayacakmışım gibi gözlerimi devirdim. “Gülünçsün.”

“Peki nerede o, lottatrice? Ya da...” Kaşlarını salladı ve yüzünü göğüslerimin arasına gömmek için doğruldu. “Sen benim hediye misin?”

Göğüslerimi bir arada tutup beni üstüne çekerken kahkahalarla çığlık attım. “Tamam, yeter! Eğer kendine hâkim olamazsan orada oturmak zorunda kalacağım.”

“En iyisi bu olabilir,” diye itiraf etti, gözleri sadece benim için yaratılmış koca bir evren gibi parlıyordu.

Yatağın diğer tarafına geçtim ve sardığım küçük kutuyu aldım. Bunu hevesle aldı ve göğsümde aşk kıvılcımları çaktı. O bir katildi, bir mafya *Don*’uydu, tanıdığım en korkunç adamdı. Ama bana göre sadece çocuksu, çekici ve canımı acıtacak kadar yakışıklıydı.

Anahtarı çıkartınca kaşlarını çatı.

“*Grazie?*” diye sordu.

Teşekkür ederim?

“Evde bir şeyleri açıyor,” dedim ona, yataktan kalktım ve Rora’nın çoktan uyanmış olma ihtimaline karşı sabahlığımı kaptım. “Bulabilecek misin merak ediyorum.”

Gözleri meydan okumayla parladı ve elimi tutarak beni neredeyse odadan dışarı sürükledi. O ofisteki ve mutfaktaki çekmece-leri açmaya çalışırken ben de güldüm.

İkinci kata çıktığında midemde kelebekler uçuşmaya başladı.

Bana taşınmam için şantaj yaptığında ilk kaldığım eski odamın kapısını açmaya çalışırken nefesimi tuttum.

Açılmadı.

Dante, anahtarı kilide sokup çevirmeden önce kaşlarını kaldırarak bana baktı.

İçeri adım attığında onu takip ettim ve içeri girdiğinde aniden

durdum. Odada yaptıklarımı incelerken yüzüne bakabilmek için bedeniyle duvar arasına girdim.

Artık bir çocuk odasıydı.

Duvarlar sanki bir bulutun içindeymişiz gibi açık gri renkteydi ve mobilyalar temaya uygun şekilde yapılmıştı. Beşikler kalın yastıklı beyazdı, köşedeki sallanan sandalye koyu gri bir buklettir, altındaki halı ise gümüşü maviydi. Giselle gelip tavana bulutlar bile çizmişti; tombul bulutlarla bezeli alacakaranlık gökyüzünü ve geceleri ortaya çıkan ilk parıldayan yıldızları gösteren çok güzel ayrıntılara sahip bir duvar resmiydi.

Küçücük bir evrenin içinde olmak gibiydi.

Ama beni büyüleyen oda değildi.

Kocamın yüzündeki ifadeye hayran kalmıştım.

İri bir adamdı, yapısı ve bazen eylemleriyle kaba biriydi ama o anda onunla ilgili hiçbir şey korkutucu değildi, hiçbir şekilde şiddet veya sertlikle alakası yoktu.

Güçlü yüzünün çizgileri, pencerelerden içeri sızan şafak güneş ışığıyla ıslanmış, sanki bir şey söylemek için açmış ama kelimeleri hemen unutmuş gibi ağzının yumuşak, açık kısmını vurguluyordu. Kaşları gergindi, neredeyse kafa karışıklığı içindeymiş gibi sıkılmıştı ama ciğerlerimde kalan nefesi çalan gözleriydi.

Çünkü alt gözkapaklarının oluklarında tehlikeli bir şekilde taşan, kalın kirpiklerine takılan gözyaşlarıyla kaplanmışlardı.

“Elena,” diye kabaca seslenirken boğazını temizledi ama onun dışında bir heykel gibi hareketsizdi.

“Evet, *Capo*.”

“*Vieni*.”

Ben de itaat ettim ve beni saygıyla kucağına alabilmesi için yeterince yaklaştım. Bana bakmak için başını eğdiğinde siyah kadife gözlerinden elmaslar gibi yaşlar döküldü. Biri yanağıma düştü ve sanki bir merhem gibi geldi.

“Gerçekten mi?” diye sordu, sesi o kadar perişandı ki soruyu anlamak neredeyse zordu. “Bebęimizi doğuracak mısın?”

Sert uçlu başparmaklarından biri elmacikkemiğime dokunup oradaki ıslaklığı toplayana kadar ağladığımı fark etmemiştim.

Başımı salladım çünkü sesim göğsüme hücum eden duygu kaosunun bir yerinde kaybolmuştu.

Sonra gözlerini yavaşça kapattı, sanki acı çekiyormuş gibiydi,

belki de duası sonunda kabul olmuş ama bunun gerçek olduğuna inanamıyormuş gibi. Yavaşça alnını benimkine bastırdı ve sanki kırılğanmışım gibi yüzümü avuçladı.

“Hamilesin,” diye doğruladı titrek bir iç çekişle. “Bebegimize.”

“Öyleyim ama hediyenin ikinci bir kısmı daha var.” Geri çekildim ama beni bırakmadı, bu yüzden ben de bir kolumu beline dolayarak sardım ve sallanan sandalyenin önündeki pufun üzerine koyduğum diğer hediyeye götürdüm.

Koltuğa oturdu ve beni çekerek kucağına düşmemi sağladı. Yolda hediyeyi kaptım ve onun büyük vücuduna yaslanırken ellerine verdim.

Kutuyu açarken elleri titriyordu.

İçinde Monica’nın bana iki hafta önce verdiği ultrasonun küçük siyah beyaz bir fotoğrafı vardı.

Yin ve *yang* gibi birbirine kıvrılmış iki küçük, mükemmel beden fotoğrafı.

Ultrason fotoğrafından anlayamaması ihtimaline karşı, “İkizlerimiz olacak,” diye fısıldadım.

Dante fotoğrafa o kadar yoğunlukla baktı ki etrafımızdaki havada hissediliyordu. Gözlerinden yaşlar hızla ve sessizce yanaklarından aşağı süzüldü. Vücudunda dolaşan duygu miktarına dayanamayıp şaşkına dönmüş gibiydi.

Yanağımı kalbine bastırdım ve hızlı atışını hissettim.

“Her zaman şanslı bir adam olmadığımı söyledim,” diye mırıldandı sonunda, gözyaşlarından boğazı düğümlenmişti ve sözleri sertti. “Bunu bir daha asla söylemeyeceğim.”

Gözlerimdeki yaşlar o kadar sıcaktı ki kucağına daha da kıvrıldığımda, kollarımı boynuna doladığımda ve onu kendime bastırdığımda onları kapatmak zorunda kaldım.

Daha sonra uzun süre sessiz ve güçlü bir şekilde ağladık.

Garajdaki Ferrari’nin kaputunun üzerindeki ilk seferden beri yıllardır deniyorduk ama hiçbir şey olmamıştı.

Biz de iki yıl önce Monica’ya gitmiştik ve hormon tedavilerine başlamıştık.

Hâlâ hiçbir şey olmamıştı.

Her şeyimiz olan Aurora’mız vardı, bu yüzden bunun bizi üz-

mesine olabildiğince izin vermedik ama ne zaman tek çocuğumu taşımak istediğimde, Dante'nin siyah saçlarına ve hafif gamzeli çenesine sahip bir bebek görmek istediğimde durum zorlaşıyordu.

Geçen yıl tüp bebek tedavisini denemiştik.

İkisi de işe yaramamıştı.

Biz de oluruna bırakmıştık.

Yorulmuştum. Dante de yorulmuştu.

Zavallı Aurora bile gelmek istemeyen bir erkek veya kız kardeş için dua etmekten yorulmuştu.

Denemeyi bıraktık ve sonra bir şekilde bu gerçekleşti.

Monica'ya bunu sordum ve o da bunun oldukça yaygın olduğunu söyledi. Üreme çabasının yarattığı stres bunun olmasını engelleyebiliyordu. Vazgeçtiğimizde o gerilimden kurtulmuştuk.

Benim biraz daha romantik bir teorim vardı.

Bebeklerimiz her zaman bizim olacaktı ama babaları ve anneleri gibi inatçıydılar, o yüzden bize gelmeleri biraz zaman aldı.

Bu noktaya gelene kadar katlandığımız kalp acıları umurumda değildi. Dante bana hayatındaki her kararın bir şeye yol açtığını, tam da şu anda olman gereken yere götürdüğünü öğretmişti.

Ve bu an bizim için bir mucizeydi.

İkimiz de kendimizi toparlayıp bebeklerimizin odasında sessizce ileri geri sallanırken Dante, "Gelecek yıl bu doğum günü hediyesinin üstüne çıkmada iyi şanslar, *cuore mia*," diye espri yaptı.

Yakışıklı yüzüne bakmak ve tırnaklarımla sakallı çenesine dokunmak için başımı geriye doğru eğdiğimde biraz muzipçe güldüm. "Rora'yı yasal olarak kızımız yaptığında ben de seninkini geçmeye çalışmak zorunda kaldım ama sanırım bu sefer seni geçmiş oldum."

"Hem de nasıl. Fazlasıyla geçtin." Beni öpmek için eğildi, dudaklarımız gözyaşlarından dolayı tuzluydu, dili için ağzımı ayırırken yumuşak ve sertti. Beni tatlı ama doyasıya öptü, ta ki ben onun için yanıp tutuşana kadar. "Seni ne kadar sevdiğimi biliyor musun, *lottatrice mia*?"

"Evet," dedim çünkü biliyordum.

Çünkü Dante bana her gün sevmeye değer olduğumu kanıtladı ve sadece bana değil, Aurora'ya ve tüm ailemize bundan ne kadar çok şey verebileceğini gösterdi.

“Benim seni ne kadar sevdiğimi biliyor musun?” diye ben de ona sordum.

Yüzü sadece benim için olan o küçük gülümsemeyle kırıştı. Bu onun gösterişli sırıtışı ya da gülümsemesi değildi, sadece bana verdiği samimi küçük kıvrımdı.

“Evet,” diye tekrarladı. “Benim için tüm hayatını değiştirmeye yetecek kadar.”

“Başıma gelen en iyi şey için değiştirdim,” diye düzelttim. “Senin söylediğin kadar korkunç değildi.”

Hâlâ düz olan karnımı okşarken, “Her şey yolunda gitmeseydi suçluluk duygusuyla yaşırdım,” diye itiraf etti. “Ghorbani & Lombardi büyük bir başarı elde etti, bu yüzden avukat olma hayallerinizi tamamen mahvetmedim.”

Güldüm. “Hiç de bile. Suçluları ve gangsterleri temsil ederek ünlü olacağımı hiç düşünmezdim ama şikâyet edemem. Çoğu iyi adamlar.”

Bu doğrudu.

Karşımdaki kişinin gerçekten zararlı bir suçlu olduğunu hissettiğim bir davayı asla kabul etmemiştim ancak çoğu zaman mafya veya diğer çetelerden müşteri bulmakta hiç sorun yaşamamıştım. Yakın zamanda New York’ta The Fallen MC’nin başkanını adam öldürme suçundan yargılanırken temsil etmişim ve onun nefsi müdafaa suçundan serbest kalmasını sağlamıştım.

Belki mahkeme salonunda her zaman olacağımı düşündüğüm kahraman değildim ama tanıyıp sevdiğim türden insanları temsil ediyordum. Olduğum kişiyi. Anti-kahraman. Üstelik bu, gençliğimde hayal edebileceğim her şeyden çok daha ilginçti.

“Böyle bir gladyatör anneye sahip oldukları için gurur duyacaklar,” dedi bana, büyük elini tamamen karnımın genişliğine doğru uzatmıştı. “Tıpkı Rora’nın olduğu gibi.”

“Bebekler konusunda çok sevinecek.”

“*Certo*, bir daha senin yanından ayrılmayabilir.”

Umarım ayrılmazdı.

Annesinin ölümünden altı yıl sonra bile Rora’yı terapiye götürmeye devam ediyorduk, bu da yardımcı oldu ama aynı zamanda bizimle her zaman iletişim halinde kalabilmesi için ona bir telefon da vermiştik. Endişelerini hafifletmeye yardımcı oldu ve basit bir çözümdü.

Çoğu zaman bize tek kelimeyle mesaj atardı. *Zio* Sebastian'ın ona öğrettiği bir kelime.

Insieme.

Birlikte.

Çocukken beni ve kardeşlerimi bir araya getiren aynı kelime.

Dante'nin annesi ve Bambi'yi düşünerek, "Kız olursa Chiara ya da Georgina'yı düşünüyordum," diye önerdim. "Ve erkek olursa belki Amadeo ya da Jacopo."

Mümkünmüş gibi, Dante'nin gözleri yüzümde daha da ısındı. "*Bellissima*. Bunlar mükemmel."

"Kayıtlara geçsin, *Capo*, asla kendini suçlu hissetmeni gerektirecek hiçbir şey yok. Bana gerçekten istediğim iki şeyi verdin." Parmaklarımızı karnımın üzerinde birleştirdim. "Gerçek aşk ve bir aile."

"Çok klişe," diye dalga geçti ve sonra beni öptü.

Ve bunun saçma olup olmaması umurumda değildi çünkü gerçek buydu.

Hayatımın çoğunda başarının para ve kariyer anlamına geldiğini, katı düzenin ve toplumsal kurallara bağlılığın beni mutlu edeceğini, sevilmemi sağlayacağını düşünmüştüm.

Gerçek şuydu ki bana huzur veren tek şey kaostu.

Pek çok insan Dante'yi sevmenin beni cehenneme mahkûm ettiğini söylerdi. Ama onu sevmek hayatımı kurtarmıştı. Çünkü bana yaşamının nasıl bir şey olduğunu hatırlatmıştı.

Gerçekten önemli olan neydi?

Birbirine dolanan ellerimizi karnıma bastırdım, limon bahçesi ve okyanus tuzlu kokusunu içime çekmek için çenemi boynuna soktum. Yeni kaosumuz doğmadan önce bu huzur ânının tadını çıkardım.

Elena Lombardi'nin yıllarca çabalayıp başarısız olduktan sonra birlikte yaptığımız çocukları doğurmasını izlemek hayatımın en inanılmaz deneyimiydi.

Benim kadını bir savaşçıydı, bu yüzden bebeklerin dünyaya gelmesi yirmi sekiz saat sürse bile şikâyet etmedi. Aslında her ânı bir hediye olarak kabul etti. Onlarla ve benimle bu deneyimi yaşayabileceği için yüzü şükranla doluydu. Ona buz parçaları yedirdim, terli saçlarını okşadım ve elimi kırılana kadar tutmasına izin verdim.

Çünkü ben de aynı şekilde hissediyordum.

Bununla ilgili hiçbir şey mükemmelden daha az değildi.

Bu gezegende geçirdiğim kırk yıl boyunca çok şey yapmıştım.

En iyi okullara gitmiş, üç kez kendimi üç farklı adam olarak yeniden yaratmıştım ve o zamana kadar yaptığım en güzel şey Elena Lombardi'yi sevmekti.

O minik insanlar dünyaya geldiklerinde, doğuştan savaşçı oldukları için avazları çıktığı kadar bağırdıklarında, bu benim hayatımın en büyük başarısı olmuştu.

Onları dünyaya getirmeye yardımcı olmak ve Elena'ya annelik hayallerini yaşatmak.

O koyu renk saçlara, kırmızı, buruşmuş küçük yüzlere, sanki tüm evren her gözeneğin içine gömülmüş gibi baktı. Gözyaşlarıyla parıldayan gözlerinde öyle hayranlık dolu, öyle meraklı bakışlar vardı ki. Kör bir kadın görmeyi keşfediyordu sanki. Bu, nihayet rahatlamış bir bekleyişin ifadesiydi; hayatı boyunca beklediği bir mucize sonunda kollarında gerçekleşmişti.

Minik bir oğlan ve kız.

“*Ciao, mio piccolo capo e mia piccola donna,*” diye fısıldadı duygularının ağırlığından yıpranmış bir sesle. Bir parmak eklemi oğlumuzun kızarmış, ipeksi yanağına tüy gibi uzandı ve oğlumuzu elinin altında hissettiğinde nefesi kesildi. “*Bu çılgın, kötü dünyaya hoş geldiniz, küçük patronlar. Size sahip olduğumuz için çok minnettarız.*”

Bir hıçkırık sert parmaklarını boğazıma doladı ve beni boğmaya başladı. İçimde isyan eden duygu karmaşasını açıklamak için yetersiz kelimeler bulmaya çalışmak yerine, yatağın kenarına yaslandım ve bir kolumu dikkatle kadınının etrafına sardım; diğer kolumla yeni doğan oğlumuzun başını yavaşça kavradım, kızımın taçyaprakları kadar yumuşak yanağını parmaklarımla okşamak için uzattım.

“Çok güzeller,” diye nefes aldı Elena, sersemlemiş ve dehşete düşmüş bir haldeydi. “Böyle bir mükemmelliği nasıl dünyaya getirdik?”

Gölüşüm neredeyse bir inançsızlık ifadesi gibiydi. “*Lottatrice*, az önce ikiz doğurdun ve bir tanrıçaya benziyorsun. Bunu senden başka kimse yapamaz.”

“Ben mükemmel değilim,” diye mırıldanırken kollarının arasında yer alan çocuklarımıza baktı. “Uzun zaman önce öyle olmak için çalışmayı bıraktım ve bak bana ne kazandırdı.”

Yüzünde tatlı, bitkin bir gülümsemeyle başını kaldırdı. Gözlerinde o kadar çok sevgi vardı ki ona baktığımda nefesim kesiliyordu.

“Hayal edebileceğimden daha iyi bir eş,” dedi bana. “Ve yıllarca hiç çocuğum olmayacağını düşünürken üç çocuğumun olması.”

Onun yumuşak ağzını öptüm, neşesini doğrudan kaynağından tattım.

Bir dakika sonra kapı gıcırdayarak açıldı ve Tore, annesi ve Rora kapıda görüldü.

Odaya girerken annesinin elini tutan Tore, “Birisi kardeşlerini görmek istedi,” diye açıkladı.

“Gel, onlarla tanış,” diye teşvik ettim, yanıma gelen on üç yaşındaki kızıma kolumu açarak. Neredeyse annesininkine rakip olacak bir hayranlık ifadesiyle eğildim.

“Çok güzeller,” diye nefes aldı. “Ve her birimiz için birer tane var.” Elena ve ben güldük.

“İsimleri ne olacak?” Parmağını çocuğun ipeksi yanağında gezdirmek için yavaşça uzanırken sordu.

“Amadeo Jacopo ve Chiara Georgina hakkında ne düşünüyorsunuz?” diye sorarken ona sıkıca sarıldım çünkü isimleri söyler söylemez hareketsiz kaldığını hissedebiliyordum.

O güzel kahverengi gözlerini bana çevirdi; bakışları saf, katıksız kahramanlara tapınır gibi Elena'ya ve bana yönelikti. Kötü adamlardan başka bir şey olacaklarını düşünmemiş iki kişi.

“Mükemmeller,” diye fısıldadı.

Ve öyleydiler.

Tıpkı onun olduğu gibi.

Önce onun başını, sonra iki yeni bebeğimizinkini, en sonunda da beni bekleyen karımın dudaklarını öpmek için eğildim.

Ve bunun tam da hak ettiğimiz türden bir son olduğunu biliyordum.